

СЕРЦЕ ХОЧЕ ТОГО,
КОГО ХОЧЕ.

ТОРН

ВСЕ РОЗІРВАНО
КНИГА ПЕРША

USA TODAY БЕСТСЕЛЕР АВТОР
КАРІАН КОУЛ

Назва: Torn (Торн)

Автор: Carian Cole

Серія: All Torn Up #1

Переклад: <https://t.me/booksbydi>

Анотація:

Коли мені було п'ять років, я сказала Торену Грейсу, що колись ми одружимося. Він був моїм найкращим другом, моїм захисником і моєю опорою з самого народження. Він був моїм світом. Насправді, його ім'я було моїм найпершим словом.

Але він був не просто моєю найулюбленішою людиною.

Він також був найкращим другом мого тата і моїм псевдо-дядьком.

Але протягом останнього року навчання в школі наші стосунки повільно змінювалися. Невинна дружба перетворилася на крадені погляди. Дурнуваті розмови перетворилися на серйозні розмови по душах. А потім одного дня несподіваний тліючий поцілунок змінив усе.

Хоча цей поцілунок був усім, про що я коли-небудь мріяла, він вибив Тора з колії. Він один з хороших чоловіків — люблячий і відданий, з сильним моральним компасом... що робить неможливим для нього прийняття наших почуттів один до одного.

Тому що ми обидва не тільки є тією людиною, яку інший ніколи, ніколи не повинен хотіти, мені вісімнадцять, а Тор на п'ятнадцять років старший за мене.

Незважаючи на це, серце хоче того, чого хоче серце, і наші серця вирішили, що нам судилося бути разом, незважаючи ні на що.

Але жоден з нас не може зрадити або завдати болю моєму батькові, який довіряє Тору все найдорожче. Ми не можемо вічно перебувати в таємних стосунках, тож що станеться, коли мій батько дізнається, що його найкращий друг закоханий у його доньку?

Чи знайдеться спосіб для нас знайти своє щастя? Чи нас усіх розірвуть на шматки?

ВАЖЛИВО:

Файл наданий лише в ознайомчих та пізнавальних цілях. Прошу вас не поширювати книгу.

А також НЕ використовувати українізовану обкладинку в ТікТоці, Інстаграмі та Фейсбуці. Забороняється будь-яким чином використовувати опублікований текст з метою отримання матеріальної вигоди.

ПРОЛОГ

*Кохана,
Проголяйся зі мною під дощем. Поцілуй мене в туманному тумані.
Дозволь мені обіймати тебе всю ніч під тишу вітру.
Я чекаю на тебе. Кидаю копійки... загадую бажання.
Я бажаю тільки тебе. Завжди тебе.
Повертайся до мене.
Я буду боротися за тебе. Я буду боротися за нас.
Загадай і ти мене... і я здійснию твоє бажання.*

Потертий пергаментний папір м'який у моїх пальцях, ідеально зношений і зістарений, і я дуже добре розумію, що він ретельно вибрав цю текстуру паперу, цей колір чорнила. Тому що він знає, як багато це для мене значить. Тому що він знає мене. Так, як ніхто інший ніколи не знав і не міг би знати.

Я перечитую його слова знову і знову, через багато років після того, як я їх запам'ятала і вони закарбувалися в моєму серці і душі, але я все ще тримаю рукописну записку і вдивляюся в слова, поки вони не розпливаються в повітрі. Я чую його голос, який вимовляє їх, глибокий, але м'який і чуттєвий.

Мені подобається торкатися паперу, який, я знаю, він тримав у своїх руках. Рук, які колись тримали мене, пестили, розпалювали в мені пристрасть і бажання так глибоко, що я досі не можу забути. І ніколи не захочу.

Слабкий аромат його одеколону долітає до мене з паперу. А може, я просто так сильно цього хотіла, що уявила його собі. Так чи інакше, це заспокоює і пробуджує спогади.

Читаючи його слова, всі почуття повертаються, як кислота на рану, що не гоїться. Він — моя друга половинка, той, хто змушує моє серце битися. Чоловік, який змушує мене відчувати всі почуття, які тільки можна відчути, і навіть більше. Чоловік, який тримав мене і любив майже кожну мить мого життя. У мене немає минулого без нього, і немає майбутнього без нього. Простіше кажучи, він — мій світ. Я ніколи не зможу відійти від такого кохання, як наше. Ми належимо одне одному. Я завжди це знала, і я вкрай виснажена боротьбою з цим, запереченням, відгородженням, приховуванням — як, я впевнена, і він теж.

І тепер, після мовчання... він все ще любить мене. Він все ще вірить у нас, і його слова запевняють мене, що він готовий підкорити світ заради мене. Заради нас.

Настав час мені повернутися додому, до моєї любові і до мого серця. Час дорогоцінний, і я не хочу його більше втрачати.

ТОР

*Кензі ~ один день
Торен ~ п'ятнадцять років*

— Ми хочемо, щоб ти став її хрещеним батьком, — каже Ашер, обережно кладучи новонароджену дитину мені на руки. Мені доводиться відірвати погляд від її зачарованих очей, щоб підняти на нього очі зі стільця, в якому я колишу дитину.

— Я? — повторюю я, поглядаючи на Ембер на лікарняному ліжку, який відповідає мені втомленою, але щирою посмішкою.

— Так, ти, — кажуть вони обидва одночасно. — Якби не ти, ми, мабуть, ніколи б не зустрілися, — додає Ембер, хапаючи Ашера за руку. — І у нас не було б цієї прекрасної маленької дівчинки. Ми знаємо, що ти завжди будеш її захищати.

— Саме так, друже. Тепер ти дядько Тор.

Я дядько. А двоє моїх найкращих друзів — батьки. І нам усім, блять, менше шістнадцяти.

Але Кензі Еллістер Валентайн змінила нас усіх назавжди. Ми були їй потрібні.

— Ого. Це честь для мене, народ. Без сумніву, я завжди буду тут для неї.

Я відитовхую біль, що пронизує мій шлунок. Я не отримав дівчину... але я отримав дещо краще, чого ніколи не очікував. Подарунок у вигляді маленької крихітної ручки, міцно обгорнутої навколо мого пальця, величезних очей, схожих на дорогоцінні камені, які дивилися на мене так, ніби я був найдивовижнішою людиною в цьому клятому світі, і першим проблеском того, що я вже міг сказати, була посмішка, від якої зупинилося серце.

У той момент народився зв'язок.

Це було все.

Вона володіла мною.

Моя племінниця.

Моя хрещениця.

Кохання всього мого життя.

Я зістрибую з мотоцикла і запускаю пальці у волосся, що спадає до плечей, намагаючись розплутати його. Вітер жорстоко розкуйовджує моє волосся і перетворює його на перекотиполе менш ніж за п'ять хвилин перебування на мотоциклі. Схопивши мене за стегна, він притискає до себе і впивається в мої губи сухим поцілунком, що має смак дорожнього бруду.

— Кензі! — Глибокий чоловічий голос лунає з вершини моєї під'їзної доріжки, змушуючи нас обох підстрибнути. — Якщо я ще раз побачу твою дупу на задньому сидінні мотоцикла, у нас будуть великі проблеми.

Джейсон швидко відсмикує свої руки, які на сантиметр спустилися до моєї дупи.

— Срань господня, це твій батько? — запитує він собі під ніс.

Я зітхаю і хитаю головою. Мій батько не з тих, хто підвищує голос. Звісно, якщо він не співає на сцені. Але ніколи на під'їзній дорозі. І ніколи на мене.

— Ні, це лише мій дядько.

Джейсон примружився на Торена, перш ніж його очі повернулися до моїх.

— Хіба це не той, який володіє мотоциклетним магазином у місті? Здається, я купив у нього свій мотоцикл.

— Так... але ми не зовсім родичі. Він найкращий друг мого батька.

Тор йде далі під'їзною доріжкою до нас, його чорні шкіряні черевики важко стукають по каменю, його очі прикуті до хлопчика, який щойно тримав мене за руки.

— Ти мене чуєш? — він вказує пальцем на Джейсона, його чорнильні м'язи загрозово випинаються. — Я не хочу, щоб вона знову сідала на той довбаний мотоцикл.

— Так, сер. — Озивається Джейсон, помітно збліднувши.

— Я краще піду всередину, поки він не почав парувати як чайник, — я перекидаю ремінець сумочки через плече. — Повеселися сьогодні на вечірці.

— Ти могла би піти зі мною на вечірку. — Дразливий блиск в його очах і трохи піднята брова натякають на щось більше, ніж просто вечірка, і хоча я мала б стрибати від радості, адже він один із найгарячіших хлопців у моєму класі, здалеку він здавався набагато цікавішим. *До того, як він довів, що не вмів цілуватися і зовсім не вмів розмовляти.* Я б краще залишилася вдома і почитала книжку або потусувалася з друзями мого батька, які прийдуть сьогодні ввечері на багаття.

— Я справді не можу, Джейсе. Вибач. — *Мені не шкода.* — Я подзвоню тобі.

Перш ніж Джейсон встигає відповісти, я піднімаюся довгою брукованою дорогою, кидаючи кинджали на Торена, коли проходжу повз нього.

— Гей, послухай мене, — він обертається і наздоганяє мене, коли Джейсон мчить вулицею. — Цей хлопець щойно отримав права на мотоцикл. Не можна сідати на мотоцикл з тим, хто ледве вмів їздити. Він надто боязкий. Ти можеш розбитися. Ти можеш їздити зі мною, чи з батьком, чи з дядьками, але не з якимось довбаним хлопчиськом.

— Я проїхала на ньому лише шість миль, щоб дістатися додому зі школи. Припини кричати на мене. Ти мені не батько, — кидаю я у відповідь.

— Я досить близький. Я серйозно, тримайся подалі від велосипеда.

— Гаразд, дядьку Тор. Не будь таким скаженим.

— Я навіть близько не скаженію. Поки що. — Він поспішає вперед, коли ми наближаємося до будинку і піднімаємося сходами на задній майданчик, щоб відчинити мені французькі двері, які ведуть на кухню. Усередині на центральному острові з гранітною стільницею вишикувалися пакети з продуктами. Двічі на місяць мій батько любить запрошувати друзів і членів свого гурту на задній двір, щоб поїсти, випити, скупатися в басейні і трохи пограти на музичних інструментах. Зазвичай Торен приносить їжу та алкоголь і все розставляє.

Я маю допомагати йому прибирати їжу, але я не в найкращому настрої. Я просто хочу побути на самоті, тому зникаю в коридорі і піднімаюся сходами до своєї спальні, зачиняючи за собою двері. Скинувши взуття, я падаю на ліжко і вдивляюся в склепінчасту стелю. Ще

один місяць до закінчення школи, і я зможу втекти від драм, фальшивих друзів, п'яних вечірок і мацаючих хлопців, які не вміють цілуватися.

Що я буду робити потім? Гадки не маю. Я просто знаю, що хочу втекти зі школи і від людей, які там навчаються.

Я не вписуюся в їхнє середовище. І ніколи не вписувалася. Моїм батькам було лише п'ятнадцять років, коли вони мене народили. Самі вони були ще в старших класах, відвідували ту саму школу, яку я зараз закінчую. Деякі з моїх вчителів були також їхніми вчителями, і, звичайно, всі знають про це. Трохи дивно думати, що моя мама була вагітна мною, сидячи в тих самих класах, в яких я сиджу зараз. Можливо, саме тому я така розумна — я вчилася в середній школі в утробі матері.

Я народилася в родині досить відомих людей. Мій дідусь — популярний співак і автор пісень з сімдесятих років, а бабуся — авторка бестселерів, яка написала понад сто книг, двадцять з яких перетворилися на телевізійні фільми. Мої батьки заснували рок-гурт, коли їм було сімнадцять, і обидва стали відомими музикантами. Гурт мого батька, *Ashes & Embers*, зараз складається з трьох його братів. Я росла у самому центрі всього цього, до десяти років я вже була знайома з гастрольними автобусами, гучними концертами, наркотиками та драматичними подіями. Але, незважаючи на все це, мене любили і обожнювали. Я була загальною дитиною. Всі піклувалися про мене. Мене не ховали від усього, що відбувалося, і це не тому, що мої батьки були недбалими чи безвідповідальними. Вони просто хотіли, щоб я була частиною всього, що вони робили. Вони показували мені життєві речі набагато раніше, ніж я могла їх по-справжньому зрозуміти, але з часом все це наздогнало і занурилося в мене. Думаю, це зробило мене старшою і мудрішою раніше, ніж я мала би бути, через що я відчувала, що відстаю від усіх інших людей мого віку.

Мені не знадобилося багато часу, щоб зрозуміти, що є люди, які хочуть бути поруч зі мною тільки через те, що я їхній родич. Діти прикидалися моїми друзями, щоб отримати квитки на концерт, футболки, автограф або спробувати зазирнути всередину нашого будинку — можливо, він і великий, і внизу є невелика студія звукозапису, але тут не відбувається нічого особливо цікавого. Хлопці вдавали, що я їм подобаюся, щоб я підсунула демо-касети батькові, або щоб познайомитися з сексуальними жінками з маминого гурту *Sugar Kiss*. А старшокласниці сподівалися, що зможуть познайомитися з моїми гарячими дядьками-рок-зірками, або, що ще гірше, з моїм батьком. Я ніколи не знала, кому можу довіряти, або хто хоче дружити зі мною тільки заради мене. Тому, окрім того, що я проводжу час з моєю найкращою подругою Хлоєю та молодшою сестрою мого батька Рейн, я здебільшого сиджу вдома і спілкуюся зі своєю сім'єю, групою та їхніми друзями. Вони єдині, з ким я почуваюся комфортно.

Моя кишенька вібрує, і я дістаю телефон, щоб прочитати текстове повідомлення.

Хлоя: Джейсон сказав, що ти не прийдеш сьогодні?

Я: Ні, я не в настрої для вечірки.

Хлоя: Та ну! Це ж вечір п'ятниці :) Ти дуже подобаєшся Джейсону.

Я: Ех...

Хлоя: Не облажайся! Ти можеш повністю втратити свою V-картку картку з ним! Він гарячий!

Я приймаю її, бо люблю. Ми вперше прив'язалися одне до одного в третьому класі, коли її привезли в перший день до школи дві її мами, а мене — батько, який уже був у татуюваннях і з волоссям майже до пояса. І досі має. Нас із Хлоєю зближувала наша спільна аутсайдерськість, тоді як інші діти уникали нас, наче циркових виродків.

Я: Припини з V-карткою. Ти одержима.

Хлоя: Гарзд. Приходь на вечірку. Я буду там. Буде весело. Ти не можеш весь час сидіти вдома.

Я: Я сьогодні не в настрої.

Хлоя: Кожна дівчина на вечірці намагатиметься переспати з Джейсоном.

Я: Ми зустрічаємося лише два тижні. Мені байдуже, що і з ким він робить.

Хлоя: Ти повинна, і ти це зробиш! Я напишу тобі пізніше. Люблю тебе, дівчинко!

Я: Люблю тебе також.

Я не маю жодного бажання долучитися до перегонів, щоб втратити цноту до закінчення школи, і я точно не хочу стати позначкою на поясі якогось хлопця перед тим, як він поїде до коледжу. Досі поцілунки Джейсона не викликали у мене жодних почуттів. Наразі мені вистачає романтичних книжок, які бабуся надсилає мені на електронну читалку, але дуже сумно, що поцілунки в книжках набагато цікавіші, ніж поцілунки в реальному житті. Принаймні для мене.

Музика, сміх і голоси пробуджують мене від сну, в який я поринула після того, як написав Хлої — майже чотири години тому. Дивно, що батько не розбудив мене, коли вийшов зі студії, але, мабуть, він нарешті навчився поважати мої зачинені двері.

Сідаючи, я дивлюся на телефон і бачу, що маю ще одне повідомлення, яке прийшло годину тому.

Джейсон: Я на вечерці. Хочеш, щоб я за тобою заїхав? На машині, звісно ж. ;) Буде весело.

Я швидко набираю відповідь: **Я: Дякую, але я в порядку. Трохи втомилася сьогодні. Я подзвоню тобі завтра.**

Джейсон: Краще подзвони ;-)

Я не знаю, чому я уникаю його і не можу просто спробувати розважитися з ним. Він милий і в основному приємний. Він популярний. Він усім подобається. Я не думаю, що він використовує мене заради квитків на концерт, що є великим плюсом. Чи намагається він зробити мене вищою, чи я йому справді подобаюсь, для мене досі залишається загадкою. Його поцілунки до біса нудні, але, гадаю, з часом він може стати кращим у цьому. Може, він просто нервує?

А може, справа в мені.

Взувши кросівки, я спускаюся вниз, проходжу через кухню і виходжу через французькі двері на задню терасу, що веде на задній двір. Сонце вже зайшло, але подвір'я освітлене різними вогнями, захованими в ландшафтному дизайні, розкиданими смолоскипами тікі, палаючим вогнищем і прохолодним блакитним сьйвом від наземного басейну.

Не секрет, що мій батько має багато грошей, бо його гурт надзвичайно успішний, і це цілком заслужено. Я жодного разу не соромилася свого батька або того, як він поводить на сцені. Він не п'є, не вживає наркотики, не дуріє. У моїх дядьків у гурті були моменти божевілля протягом багатьох років, але не у мого батька. Він весь у бізнесі.

Я розпечена? Не дуже. Мій батько навіть не купить мені машину, поки я не закінчу школу — якщо я буду добре вчитися і працювати, щоб платити за бензин і страховку. У мене є золота картка з лімітом, який, можливо, дозволив би мені купити невеликий острів, але я не зловживаю нею. Я поважаю свого тата і довіру, яку він мені надає, щоб я не збожеволіла в торговому центрі і не накупила косметики та взуття на п'ять тисяч доларів. Я вважаю, що довіра — це подарунок від когось, так само, як і любов. Довіра і любов до когось говорить про те, *що я вірю в тебе*. І я ціную глибину цього способу більше, ніж матеріальні речі. Я візьму віру замість взуття в будь-який день тижня.

На нашому подвір'ї зібралось близько двадцяти людей — одні біля вогнища, інші за столиками на терасі, дехто сидить в альтанці, грає на акустичних інструментах і співає. Я бачу, що мій батько стоїть біля жакливого гриля, вбудованого в кам'яне патіо, і перевертає стейки та гамбургери.

— Ей, мала, ти голодна? — запитує він, побачивши мене.

— Ні, може, пізніше.

— Там є салат. — Він жестом показує на стіл, де в мисках розкладені фрукти й салати.

— Я перекушу пізніше. Я не дуже голодна.

Він кліпає на мене кілька секунд.

— Ти добре себе почуваш? — Його обличчя набуває такого виразу, що він гадки не має, що робити з дівчинкою-підлітком, яка, можливо, почувасться недобре або має поганий настрій.

Посміхаючись, я торкаюся його руки і нахилиюся, щоб поцілувати в щоку.

— Я в порядку, татку. Я їла морозиво по дорозі зі школи.

Він відступає від жару гриля і відкидає своє довге хвилясте каштанове волосся з обличчя.

— З тим хлопцем, Джейсоном? На мотоциклі?

Клятий Торен і його балакучий язик.

— Так. Але це було просто зі школи. Це не так далеко. І що за чортівня? Тор мусить розповідати тобі про все, що я роблю?

— Ні, тільки про дурниці, — посміхається він до мене. — Хоча він має рацію. Тримайся подалі від мотоцикла. Ми не хочемо, щоб з тобою щось сталося.

Ми. Мене виховують усі і ніхто.

Мій батько не з Тореном. Він на мільйон відсотків відданий і закоханий у свою дружину. Моя мама — його підліткове кохання. Але її вже немає, і мій батько — тридцятидворічна рок-зірка з сімнадцятирічною донькою, яка намагається поводитися так, ніби він не зломлений і не розгублений, і на межі того, щоб втратити саме визначення свого лайна. Але я знаю краще. Він боїться, що зі мною теж щось станеться. Що я буду тут, а наступної миті мене вже не буде. І я зовсім не звинувачую його в тому, що він так себе відчуває, тому що я теж це відчуваю.

Коли ти втрачаєш когось, кого любиш, без пояснень, без кінця і краю — ти застрягаєш у болісній невизначеності. Ти не знаєш, чи варто триматися за промінчик надії, що вони можуть повернутися, чи піддатися своєму горю і змиритися з тим, що їх більше немає. Тож ти балансуєш між двома варіантами, поки повільно не з'їдеш з глузду.

Я переводжу подих. Я не можу багато думати чи говорити про свою маму, щоб не зірватися, тому я заперечую і не стикаюся з цим. *Вона просто поїхала. Тину у довгу відпустку без доступу до мобільного телефону.* Так простіше.

— Гаразд. Більше ніяких мотоциклів, тату. Обіцяю. — Я не проти заспокоїти його надмірну опіку, бо він не заслуговує на ще один стрес у своєму житті.

Його широкі плечі знову розслабляються, і він дарує мені посмішку, яка осяває його обличчя і пом'якшує очі. Це посмішка, яку він приберігає для мене і моєї мами, і вона змушує моє серце танути. Мій батько — неймовірно красивий чоловік, з такою зовнішністю, що жінки зупиняються і дивляться на нього, широко розплющивши очі, розтуливши рота, з калатанням серця. Деякі навіть просять доторкнутися до його довгого волосся або татуйованих рук, а інші просто хочуть, щоб він подивився на них, щоб вони могли вловити погляд його проникливих очей. Ти не просто бачиш його красу, ти відчуваєш її, як теплий вітерець, що пестить твою душу. Принаймні так описала його одна журналістка після інтерв'ю з ним.

Я наповнюю маленьку тарілочку фруктами, щоб порадувати його, а потім підглядаю за Тором, який сидить на краю басейну на самоті. Я перетинаю подвір'я, зупиняючись біля одного з кулерів, щоб випити пива. Один з гітаристів іншого місцевого гурту сидить на шезлонгу поруч з кулером. Напевно, щоб не вставати, щоб взяти ще один напій. Такий лінивий.

— Як справи, Фінне? — Я струшую лід з пляшки.

Він перехилиє свій напій до мене у відповідь.

— Кенсінгтон.

— Ти охороняєш пиво? — дражнюся я.

— Можливо. Ти ж не п'єш його, правда? — Він підозріло дивиться на мене. — Востаннє, коли я перевіряв, тобі не було двадцяти одного, дівчинко.

— Ні, це для Торена.

Усмішка перетинає його губи.

— Ну, якщо ти граєшся в офіціантку, я візьму стейк, просмажений, з картоплею фрі.

— Гарна спроба, Фінне.

Він сміється і кидає в мене картопляною крихтою, коли я йду геть.

Торен все ще сидить на землі, дивлячись у басейн, коли я сідаю поруч, підібгавши під себе ноги. Басейн підігрітий, але в нього ще ніхто не заходив. Ще рання весна, тому повітря трохи прохолодне, щоб більшість людей хотіли плавати. По поверхні плаває кілька листочків, і мені подобається, як мирно вони виглядають, не йдучи під воду, але й не здуваючись. Просто пливуть, невагомі та легкі. *Я хочу бути листочком.*

Я простягаю Тору холодну пляшку, і він бере її в мене, використовуючи свій брелок для ключів, щоб відкрутити кришку.

— Я думав, ти злишся на мене. — Він робить довгий ковток, а потім скося поглядає на мене. Я розумію, чому Джейсон боявся його, зовні Тор виглядає як задирака. Він справжній звір, на ньому ні грама жиру, широкий і твердий, як скеля, з чорнилом, що вкриває обидві руки від шиї до кісточок пальців. Хвилясте каштанове волосся спадає на плечі. Зазвичай воно зав'язане в короткий хвіст, щоб не падало на обличчя, коли він працює, і не заплутувалося, коли він їде. Він, як відомо, носить темні сонцезахисні окуляри, щоб відтіняти свої ще темніші очі, а його улюблений транспортний засіб — старий кастомний Харлей, який так реве дорогою, що ви ледве чуєте, чи він поруч. Але всередині він тихий. Вдумливий. Напрочуд турботливий і щедрий. На відміну від мого тата, він має суворий, майже страхітливий вигляд. Хлоя прозвала його ходячим оргазмом. Мені здається, останнім часом вона занадто заціклена на сексі.

Я відставила миску з фруктами вбік.

— Ти ж знаєш мене краще.

— Я не повинен був ставити тебе в незручне становище перед твоїм хлопцем.

Він передає мені пляшку, і я роблю ковток. Мені зовсім не подобається смак пива, але я роблю ковтки час від часу, думаючи, що, можливо, колись це зміниться, і я буду насолоджуватися ним, як усі інші. *Ні, не змінилося. Все ще огидне на смак.*

— Він не мій хлопець.

— Справді? Кілька тижнів тому ти була в захваті від нього. Я чітко пам'ятаю, як ти верещала і радісно танцювала, коли він запросив тебе на побачення.

Зітхнувши з легким збентеженням через цей яскравий спогад, я повертаю йому пиво, наші пальці торкаються холодної, вологої пляшки.

— Була, поки не познайомилася з ним ближче. Там нічого немає. Я нічого не відчуваю. У ньому немає нічого цікавого. Він просто... — Я вдаю, що здригаюся.

Він сміється і хитає головою.

— Тоді це лайно, мабуть, заразне. Це саме те, що Ліза сказала мені кілька днів тому.

— Ви розійшлися?

— Ми не були насправді разом, Кенз. Просто хотіли подивитися, що з цього вийде.

Прошупували ґрунт .

Я беру велику, соковиту полуницю зі своєї тарілки і розкушую її навпіл.

— Що вона сказала?

Він на мить піднімає очі до неба, перш ніж відповісти.

— Ну, давай подивимося. У неї був цілий список. Вона сказала, що я мало віддаю. Мало спілкуюся. Я занадто холодний і закритий. Я занадто тихий. Занадто багато працюю. Мало посміхаюся. Я недостатньо гарно вдягаюся. — Він знизує плечима. — Я все це вже чув.

— Ти не холодний, дядьку Торе. Зовсім ні. Ти просто не з тих, хто говорить заради того, щоб говорити. Ти говориш, коли маєш що сказати. І, можливо, вона просто злиться, бо ти кажеш не те, що вона хоче почути.

— Мабуть, мені ніколи не буває багато чого сказати, і це ніколи не те, що вони хочуть почути. Вона сказала мені майже те саме, — він піднімає підборіддя і киває через двір, його очі зосереджуються на Сідні, яка розмовляє з моїм татом, її довге вогненно-руде волосся

каскадом спадає по спині, наче у русалки. Тітка Сідні — бас-гітаристка в маминому гурті і найкраща подруга моєї мами. Вона також є постійною дівчиною Торена протягом останніх дванадцяти років або близько того. Здебільшого — ні.

Але останнім часом я бачу в ній жінку, яка закохана в мого тата, і вона не дуже добре це приховує.

Так, ласкаво просимо до мильної опери, яка є моїм життям.

— Сідні теж так сказала? — запитую я.

— Сідні багато чого говорила за ці роки, але ми обоє знаємо, до чого це все зводиться. *Я не такий, як він.* Я не посміхаюся, як він, не розмовляю, як він, не смішу її, як він, я не багатий, як він. Я ніколи не буду таким, як він. Бла-бла-бла. Для неї я просто брудний механік, який ганяється за тваринами. — Він ковтає своє пиво, і я шкодую, що дала йому його.

— Він не хоче її, дядьку Торе, — кажу я тихо, намагаючись заспокоїти його. — Вона його не цікавить, хіба що як друг.

— Я це знаю. Бляха, всі це знають. Але це не змінює того, що вона відчуває.

— Може, ви двоє зможете це вирішити? Минуло вже кілька місяців, як ви розійшлися, можливо, вона відчуває себе по-іншому. Іноді треба щось втратити, щоб це оцінити, розумієш? Вона знає, що ти зустрічався з Лізою. Можливо, це змусило її трохи відкрити очі. Ревнощі можуть бути чудовим мотиватором.

По його обличчю розпливається усмішка.

— Ти дуже розумна, Кенз. Але цей корабель вже відплив і затонув. Мені не потрібна дівчина, яка закохана в когось іншого. До біса це.

Згодна.

— Я тебе не звинувачую. Ти заслуговуєш на краще. Вона дурна.

Важко любити стільки людей, хотіти бачити їх щасливими, але водночас не любити їх за те, що вони роблять. Моя мама розчарувалася б у Сідні за те, що вона бігала за моїм татом і змушувала Тора відчувати, що він недостатньо хороший. Я хочу знову бачити свого тата щасливим, і хоча я захоплююся його відданістю мамі, мені цікаво, як довго він буде мучити себе, не дозволяючи собі рухатися далі. Але я не хочу, щоб він рухався далі з Сідні. Не тому, що вона мені не подобається, вона мені подобається. А тому, що це занадто перекручено. Вона найкраща подруга його дружини і колишня його найкращого друга.

Я живу в глибокому, темному, заплутаному людському морі. Деякі з них можуть бути морськими зірками, а деякі — акулами. Я просто пливу на своєму маленькому плоту, спостерігаючи і навчаючись.

Потираючи голі руки, я підтягую коліна до грудей і дивлюся, як мій батько відходить від Сідні і бере свою акустичну гітару до альтанки, щоб приєднатися до інших, граючи кілька старих рок-пісень. Вона не йде за ним. *Це добре.*

— Тобі холодно?

— Трохи, — відповідаю я. — Просто коли дме вітерець, стає трохи прохолодно.

Він стягує з себе сіру толстовку, яку вдягнув поверх футболки, і простягає її мені.

— Ось, одягни це.

Я вагаюся, чи брати.

— Тоді тобі буде холодно.

Він хмуриється, наче він занадто крутий, щоб відчувати холод.

— Мені не холодно. Одягай.

Беру у нього кофту, накидаю її на голову і здригаюся, але не від холоду. Тепло від його тіла все ще зберігається в тканині світшота, і це зігріває мене, як обійми. Я просовую руки в задовгі для мене рукави і заковую манжети.

— Вона величезна. Але все одно дякую.

— Ти виглядаєш мило. Залиш собі. Додай до своєї зростаючої колекції.

Сміючись, я притуляюся до його плеча, і він на кілька секунд кладе голову на моє, перш ніж відсунутися, щоб допити своє пиво.

Я збирала речі Тора ще з дитинства. Переважно сорочки, горнятка, його старі запальнички, вицвілу джинсову куртку, яку він носив у старших класах, складаний ніж, кілька бейсболок, шкіряний ремінь та інші випадкові речі. Я брала всілякі дивні речі, на яких зациклювалася і які хотіла мати, просто тому, що вони належали йому. І він завжди дозволяв мені їх мати.

Він теж збирав частинки мене. Я просто ще не знала про це.

2

ТОР

*Кензі ~ п'ять років
Торен ~ двадцять років*

Я чую її плач ще до того, як переступаю поріг. І коли я це роблю, вона кидається до мене, і я ловлю її, коли вона кидається в мої обійми. Її обличчя червоне, заплямоване сльозами, зелені очі налиті кров'ю.

— Дядьку Тор... — вона задихається між кожним словом, розриваючи моє серце.

Я витираю її щоки великим пальцем.

— Що сталося, Ангел-тістечко? (прим.пер. в оригіналі Angelcake)

— Мій зайчик! Я скрізь його шукала, але він зник. Думаю, він у тому клятому туристичному автобусі!

Ах. Омріяний плюшевий зайчик, якого я подарував їй на минулий день народження. Вона всюди тягає його з собою.

Я намагаюся не сміятися з її епічного використання слова «клятий».

— Вау. Кензі... це дуже погане слово. — Її очі зухвало зустрічаються з моїми, і вона каже, що їй байдуже.

Мені подобається її вогонь.

— Цікаво, де вона цього навчилася. — Каже Ембер, дивлячись на мене.

Кензі смикає мене за волосся.

— Він помер, дядьку Тор. Це все, що має значення.

— Він не помер, Ангеле. Він просто поїхав у подорож. Але знаєш що? Є ще один зайчик, якому ти потрібна. Як думаєш, ми повинні піти і знайти його?

Вона урочисто киває і шморгає носом.

— Так. Прямо зараз.

Еш та Ембер лише хитають головами, коли ми з Кензі повертаємося через кілька годин з новим іграшковим зайчиком... і справжнім живим кроликом у розкішній клітці, яку я встановив біля вікна в її спальні. Кензі на сьомому небі від маленького кролика, якого ми назвали Снагз, а я відчуваю себе героєм, бо врятував її і повернув їй усмішку.

— Вона обкрутила тебе навколо свого мізинця, чувак. — Сказав Ашер.

— І ти подбаєш про цього кролика, Торе, — попереджає Ембер. — Я не збираюся чистити клітку щотижня.

Я знизую плечима.

— Я не проти. Домашні тварини корисні для дітей. Вони вчать їх відповідальності.

— *Їй п'ять, Торе.*

— *І що? Вік нічого не значить.*

Я підморгую Кензі, яка пригортає свого нового кролика через всю кімнату, на її обличчі чарівна посмішка, сльози давно забуті. Це найкращий кайф, який я коли-небудь відчував.

ТОР

Ашер простягає мені чашку чорної кави і падає в крісло навпроти за кухонним столом, зосереджуючись на мені своїми темними очима.

— Сідні думає, що ти її уникаєш.

Моя голова надто болить від вчорашньої випивки, щоб мати справу з Ашером, який допитується про моє життя сьогодні. Він завжди намагається грати в психолога, і іноді у нього є чудові поради, але іноді його філософські блукання діють мені на нерви. Зараз саме такий випадок.

— Це тому, що я такий. — Я неясно пам'ятаю, як вона пішла за мною на диван минулої ночі, а я сказав їй, щоб вона пішла до біса.

— Ти думаєш, вона на це заслуговує? Вона просто хоче, щоб ти з нею поговорив.

— Мені нема чого сказати жінці, яка спочатку каже, що хоче вийти заміж, а потім зізнається, що закохана в тебе.

Він совається в кріслі.

— Вона не закохана в мене, Торе.

З мене виривається щось, що наполовину сміється, наполовину пирхає.

— О, повір мені, закохана. І знаєш що? Мені начхати. З мене досить. Можеш забирати її.

— Я не хочу її. Я одружений. — Він перебирає пальцями свою платинову обручку, обертаючи її по колу. Це його звичка, і я не впевнений, що він навіть усвідомлює, що робить це.

Сьорбаючи гірку каву, я вирішую дозволити йому залишитися у своїй ілюзії. Намагатися змусити його зрозуміти, що Ембер ніколи не повернеться — це подвиг, на який я не здатен. І якщо спроби Сідні не спрацювали, то вже ніщо не допоможе. Небагато чоловіків можуть сказати «ні» Сід з її багатоденними ногами, полум'яно-рудим волоссям, подвійними двійками, безмежним талантом і гіперактивним сексуальним потягом. Нам усім було б краще, якби він просто переспав з нею і пішов далі по життю. Тоді вони обоє будуть щасливі, а я зможу зачинити двері, що обертаються, в які вона намагається пролізти щоразу, коли розуміє, що не може його мати.

Я не збираюся бути нічийим другим вибором.

Але так чи інакше, я завжди ним є. Мені варто витатувати собі на лобі цифру два.

— Що ви двоє робите так рано?

Кензі перериває наш мовчазний погляд, коли заходить на кухню — все ще в моєму вчорашньому світшоті, без штанів і в пухнастих фіолетових шкарпетках. Коли вона тягнеться до шафки, то піднімається на носочки, щоб узяти одне зі своїх улюблених горняток, яке колись було моїм, і світшот задирається вгору, відкриваючи половину її дупи і оголюючи білі трусики з червоними сердечками. Я швидко відводжу погляд і підношу свою кавову чашку до губ. *Я не бачив це. Я не бачив це...*

— У мене зустріч, а дядько Тор забагато випив і заночував тут. А де твій одяг? Я знаю, що ми можемо дозволити собі штани. Ти не повинна ходити напівоголеною, коли у нас

гості.

Вона проводить рукою по скуйовдженому волоссю.

— Тату, звідки мені було знати, що тут хтось є? Я щойно прокинулася. І це лише Тор. З яких це пір він гості? Він жив з нами. — Вона відчиняє холодильник і дістає звідти молоко, яйця, сир і контейнер з нарізаними кубиками овочами, потім нахиляється, щоб дістати сковорідку з однієї з нижніх шафок.

Я знову відводжу погляд, коли Ашер допиває останню каву і підводиться.

— Я йду звідси. — Він киває мені. — Побачимося пізніше, чувак. Хочеш проїхатися завтра? Має бути тепло.

Я завжди готовий проїхатися.

— Ще б пак.

— Тату, я роблю омлет. Не хочеш з'їсти один перед тим, як підеш?

— Я не маю часу сьогодні. Але я впевнений, що Тор з'їсть один. — Він цілує її в чоло. — Я буду вдома близько четвертої. Повечеряємо разом.

Я не збираюся відмовлятися від їжі.

— Взагалі-то, я б не відмовився поїсти. — Кензі готує чудові омлети, майстерно складені так, ніби їх подають у закусочній. Коли я намагаюся зробити такий сама, він виглядає, як дорожнє вбивство.

Як тільки Ашер йде, я встаю, виливаю каву, яку він зварив, і починаю варити нову. Він завжди варить це дороге колумбійське лайно, яке виходить надто міцним і змушує моє серце стрибати до кінця ранку.

— Ти спала у моїй кофті? — запитую я.

Вона перевертає омлет на сковорідці і дивиться на мене з-за завіси розкуйовдженого золотистого волосся, що спадає їй на обличчя.

— Можливо...

Насупившись, я дістаю з шафи дві тарілки і ставлю їх біля плити для неї.

— Кенз... я вдягнув її, коли вчора працював з мотоциклом. Напевно, на ній мастило. І піт.

Знизавши плечима, вона перекладає ідеальний омлет на одну з тарілок.

— Можеш з'їсти цей. І що з того? Мені подобається. Затишно.

— Вона брудна.

Вона сміється.

— Затишно. Брудно. Яка різниця? Мені подобається, як це відчувається і пахне.

Те, що їй подобаються відчуття і запах затишного і брудного, коли на ній немає нічого, окрім моєї кофти — це не те, про що я мав би думати. Але я думаю, на секунду, перш ніж поховати її глибоко в грудях разом з іншими думками, про які я не дозволяю собі думати.

Наприклад, про те, що Ембер мала би бути моєю.

І про те, що я хотів би мати шанс попрощатися з батьком.

І про те, що я мав би бути там, щоб допомогти братаві.

І думка про те, що я повинен був краще постаратися з Сідні багато років тому.

І давайте не забувати про те, що я повинен був залишитися в групі.

Так багато жалю.

Я чекаю, поки вона сяде зі мною за стіл, перш ніж розрізати омлет, тому що моя мама виховала мене з манерами, і головне в цьому списку — не починати їсти, поки всі не сядуть за стіл.

— Тож... ти вчора трохи випив? — Її очі танцюють, поки вона жує і ковтає. — Через що це сталося?

— Просто поганий настрій, мабуть. Це не стане звичкою.

— Поганий настрій на ім'я Сідні чи поганий настрій на ім'я Ліза?

— Їж свій сніданок. І те, і інше.

— Жодна з них не варта того, щоб за них пити, дядьку Торе. Хочеш знову перетворитися на п'яне місиво?

Я витріщаюся на неї за те, що вона про це заговорила. Кілька років тому у мене були проблеми з алкоголем, але я більше ніколи не піду цим шляхом.

— Цього не станеться.

— Добре. Тому що я тепер старша і озброєна мобільною камерою та Інстаграмом. Я задокументую всі твої ганебні п'яні моменти.

— Не сумніваюся, що так і буде, негідниця.

Вона нахилиє на мене голову, жує губу, і я дуже добре знаю цей погляд. Це означає, що вона думає про те, щоб запитати або сказати мені щось. Я готуюся, бо всі свої найпотаємніші та найбожевільніші розмови Кензі приберігає для мене.

— Хлоя вважає, що я повинна віддати свою невинність Джейсону. — Нарешті каже вона.

Я захлинаюся кавою.

— Хлої варто тримати язик за зубами. І свої ноги. — Господи. Я абсолютно не готовий до цієї розмови, особливо з похмілля. Я очікував, що вона захоче татування або пірсинг у носі, або, можливо, фіолетове волосся в тон шкарпеток. Але не сексу.

— Чому? Мені сімнадцять. Майже вісімнадцять. Може, вона має рацію.

Я витираю рот.

— Вона не має рації.

— А скільки тобі було?

— Коли?

— Твій перший раз.

— Це інша справа, я ж хлопець.

— А скільки їй тоді було? Дівчині, з якою ти це робив?

Блять.

— Кенз, ти повинна робити це тільки тоді, коли прийде час. З правильним хлопцем.

— Я знаю ... але що, якщо правильний хлопець ніколи не прийде?

— Прийде. — *Поки я сиджу тут, все ще неодружений в свої тридцять два.* — Ти молода, просто насолоджуйся життям і не думай про те, щоб спати з хлопцями. Твій батько буде злий, як чорт, якщо почує, що ти так говориш. Хочеш, щоб у нього стався серцевий напад?

Вона закочує очі.

— Він досі думає, що мені п'ять років.

— І я так думаю.

Вона штовхає мене під столом.

— Ні, не думаєш. Ти не такий поганий, як він. А моїй мамі, очевидно, було близько чотирнадцяти, коли вона почала займатися сексом.

— Думаю, тобі варто поговорити про це з бабусею. Або з тіткою? Може, з Рейн? З кимось жіночої статі?

Вона морщить ніс.

— Ні. Мені буде надто незручно з ними розмовляти.

— А зі мною?

Вона хитає головою.

— Мені подобається розмовляти з тобою. Ти мене слухаєш і не засуджуєш.

— Мені лестить. Але я остання, блять, людина, яка дає поради щодо стосунків чи сексу.

Я відкидаюся на спинку стільця і відсуваю порожню тарілку. Я не можу думати про те, що Кензі займається сексом. Мій мозок надто понівечений уявленнями про неї, як про маленьку дівчинку, і про її напівоголену дупу, яку я бачив кілька хвилин тому. Вона росте надто швидко. Здається, ще вчора я няньчив її. Тепер вона задає мені питання про секс і виглядає все менше як маленька дівчинка і все більше як жінка. Це збиває з пантелику, і я поняття не маю, як Ашер справляється з цим лайном.

— Більшість дівчат, яких я знаю, вже займалися сексом, задовго до того, як їм виповнилося сімнадцять. Навіть з кількома хлопцями. Але не одночасно... принаймні я так

не думаю. Ти ж розумієш, про що я, правда? — Вона робить паузу, і я киваю, приголомшений і не знаходячи слів. — Я не відчуваю цього до жодного з хлопців, з якими зустрічалася. Мені навіть не подобається з ними цілуватися, — вона грається серветкою і не піднімає на мене очей. — Як ти думаєш, може, зі мною щось не так? Чому я досі нічого не відчуваю?

Я придушую сміх і полегшення, яке відчуваю.

— Ні, Ангеле. Думаю, з тобою все гаразд.

— Справді?

— Справді. Ти відчуєш це, коли будеш готова, і коли це буде правильний хлопець. Ти не можеш примусити його. Це має щось означати, розумієш? Особливо перший раз. Не роби цього тільки тому, що клята Хлоя так сказала. Просто будь собою, як завжди. Не піддавайся тиску зараз. Ти ніколи не була такою.

Вона повільно киває.

— Я просто ненавиджу завжди бути дивною, яка робить не те, що всі інші. Я хочу пристосуватися, хоча б раз.

— Повір мені, ти не дивна. Ти унікальна. У тебе завжди була своя власна думка і свій власний план. Мені б не хотілося бачити, як ти змінишся і станеш такою, як усі. Це було б прикро.

Вона вовтузиться з виделкою, штовхаючи маленький шматочок шинки на своїй тарілці.

— Я приймаю протизаплідні таблетки. — Тихо каже вона, все ще дивлячись на свою тарілку.

Я кліпаю на неї.

— Повтори?

— Таблетки. Протизаплідні.

— Я знаю, що це, Кензі. Навіщо?

— У мене було багато спазмів щомісяця, тому Рейн відвела мене до свого лікаря на огляд. Лікар сказав, що це допоможе, і це допомогло. Але я не сказала про це татові, бо боюся, що він знайде їх і розлютиться.

— Ну, так, звичайно, знайде.

— Хлоя каже, що це хороша ідея, тому що хлопці не люблять користуватися презервативами.

Моя щелепа стискається так сильно, що я боюся зламати корінний зуб.

— Послухай мене, Кензі. Секс — це набагато більше, ніж просто завагітніти. Ти можеш підхопити всілякі хвороби. — Вона дивиться на мене широко розплющеними очима. — Коли ти починаєш займатися сексом, краще змусити хлопця вдягти презерватив, доки ти не будеш до біса впевнена, що можеш йому довіряти. Мені начхати, якщо якомусь маленькому засранцю не сподобається те, що ти відчуваєш. Ти стоїш на своєму і змушуєш його, гаразд?

— Гаразд.

— Якщо хтось спробує тягнути це лайно з тобою, я посаджу його в довбану яму, Кензі.

Я закінчую розмову, підводжуся і несучи тарілки до раковини.

— Я краще піду, я мав бути в магазині ще кілька годин тому. Побачимося ввечері? Близько шостої?

— Звучить непогано. — Вона дивиться у вікно, занурена у свої думки.

— І випери мій світшот! — кричу я через плече, коли виходжу за двері.

Поки я їду до мотوماгазину, мій розум постійно повертається до розмови, яку я щойно мав з Кензі. Можливо, мені варто було сказати більше. Або взагалі нічого. Я завжди намагався бути поруч з нею, але я точно не знаю, як давати сексуальні поради дівчинці-підлітку, яка стоїть на порозі розставання з цнотою. Від самої думки про це мене нудить. Я навіть не можу зібратися з думками, коли справа доходить до побачень.

Але вона завжди приходить до мене, коли їй треба поговорити. Або коли їй страшно. Або хоче поділитися чимось цікавим.

Це справді не повинно дивувати, адже моє ім'я було першим словом, яке вона коли-

небудь вимовляла.

Тепер ми ніби словесно пов'язані.

Коли я приходжу, магазин мотоциклів вже відчинений і наповнений гуркотом хеві-метал музики та повітряних інструментів. Зазвичай магазин відкриває мій брат Таннер, а закриваю я, бо він ранкова людина, а я зазвичай не сплю до пізньої ночі, рятуючи загублених домашніх тварин і переслідуючи поганих хлопців. Думаєш, я жартую? Я не жартую.

Магазин належав моєму батькові, Томасу Грейсу, який жив, дихав і їв мотоциклами, і він передав цю пристрасть своїм хлопцям. Єдине, що він любив більше за їзду, була моя мама. І його діти, звісно. Але мама була на першому місці, і так і повинно бути.

Все змінилося дванадцять років тому, коли мій батько помер від серцевого нападу. Бам. Його не стало.

Як найстарший, я не мав іншого вибору, окрім як взяти на себе відповідальність за сімейний бізнес, маму, чотирьох молодших братів і молодшу сестру. Шість пар очей дивилися на мене, щоб знову зібрати нас разом. Це сталося всього за два місяці до великого прориву гурту, першого великого туру і підписання контракту на запис. Мені довелося вийти з гурту, який ми з Ашером та Ембер створили багато років тому, і спостерігати збоку, як вони стають багатими відомими рок-зірками. Тим часом моя гітара опинилася в шафі, припадаючи пилом, а мої мрії повільно згасали. Але ось я отримую чек з гонораром, оскільки я написав кілька пісень на першому альбомі. Ура.

В одну мить я перетворився з дикого музиканта, який жив у дорозі зі старої валізи, відриваючись на вечірках без жодної турботи про світ, на відповідальну людину, яка повинна бути відповідальною.

Життя — така кумедна штука.

Я заходжу через задні двері майстерні, де мої брати Таннер, Таран і Трістан зайняті роботою на своїх ділянках. Таннер і Таран здебільшого займаються ремонтом двигунів, а Трістан — аерографією та нанесенням нашивок. У нас є ще один механік, След, який працює неповний робочий день. Я здебільшого працюю над реставрацією старих вінтажних мотоциклів. Татове суворе правило полягало в тому, що ми продаємо і працюємо лише над круїзерами — ніяких гоночних байків. До цього дня я стежу за тим, щоб ми дотримувалися цього правила. Ніяких гоночних байків. Ніяких рисових ракет. Ніяких скутерів. Ніколи.

І так, у моєї мами був пунктик щодо літери «Т» та унікальних імен, коли вона давала нам імена.

Кожен день у мене в магазині починається однаково, і це та частина, яку я ненавиджу найбільше, тому що мені доводиться сидіти в своєму кабінеті і переглядати пошту, розбирати рахунки і замовлення на купівлю, складати графік майбутньої роботи. Я зневажаю паперову роботу, але мій тато робив це все сам, тож я вважаю, що я теж повинен це робити.

Після того, як я закінчую паперову роботу, я перемикаюся і зосереджуюся на своїй ролі керівника «Диявольських вовків» та організації порятунку тварин, якою керую я, мої брати та кілька інших байкерів. «Диявольські вовки» були моїм дітищем близько п'яти років тому, підживлені моєю глибокою повагою до двох речей, які прищепили нам батьки: любов до домашніх тварин і мотоциклів. Завдяки цьому, а також нападу безсоння, я придумав ідеальний план, як зробити щось у своєму житті, щоб знову відчути, що у мене є якась мета.

Моя мама керує «Вовчим домом» — притулком для тварин у місті, який працює цілодобово, сім днів на тиждень. І хоча приймати безпритульних тварин, надавати їм медичну допомогу та виховувати їх — це чудово, я хотів знайти тих, хто занадто загубився, щоб їх побачили, врятувати тих, з ким жорстоко поводяться, і, в принципі, наказати людей, які завдають їм шкоди. Наприклад, мудаків, які влаштовують підпільні собачі бої. Або бабусь, які божеволіють і заводять по двісті котів у своїх напівзруйнованих будинках. Гаразд, я не трахаю бабусь, але я йду туди і використовую свій шарм, щоб вигнати котів, перш ніж вони почнуть їсти один одного.

Ми використовуємо клуб для проведення благодійних заходів та атракціонів, щоб зібрати гроші на підтримку нашого рятувального обладнання, а частину коштів ми жертвуємо «Вовчому дому». Тож це безпрограшна справа.

Це також вмовляє Тайлера вийти зі свого будинку, захищеного в лісі. Подібно до загублених, наляканих і скривджених собак, він вийде лише в темряві, коли його ніхто не побачить. Або не почує. Мій брат Тай — справжній психопат. У нього є особливий дар — він може нечутно і невидимо крастися лісом. Переслідування, полювання та захоплення — це його спеціальність, друга за важливістю після здатності проникати в будинки та виходити з них, не видаючи жодного звуку і не потрапляючи в поле зору. Саме так мій брат врятував понад п'ятдесят собак, а також відправив до лікарні кількох кривдників тварин, майже побитих до смерті. Сказати, що йому подобається завдавати болю і страждань, було б применшенням.

Я не бачив Тая при денному світлі багато років, і за цей час він сказав менше десяти слів. Ми спілкуємося виключно за допомогою текстових повідомлень і зустрічаємося на парковці притулку пізно ввечері, коли він повинен відвезти спійману собаку або kota.

Щомісяця я кладу гроші на його банківський рахунок. Частково тому, що він заслуговує на прибуток від сімейного бізнесу, а частково через власну провину за те, що з ним сталося.

Я запишаю цю думку собі в груди разом з рештою своїх помилок і жалю.

Минулої ночі відеозаписи з камер нічного бачення на стежках нічого не зафіксували, так само як і мої пастки для годівлі. Кілька тижнів тому кілька разів бачили кульгавого собаку, який бродив у цій місцевості біля річки. Кілька разів я ловив його на годівниці, він обнюхував клітку, хотів зайти і взяти їжу, але він був обережний і не заходив всередину. Іноді вони краще помруть з голоду, ніж піддадуться і будуть спіймані, і це позиція, яку я можу поважати. Свобода робити те, що ми хочемо, навіть на короткий час, може бути варта болю і страждань, які нам доводиться терпіти, щоб її отримати.

Щойно я збираюся вийти в магазин, щоб почати виконувати справжню роботу, як дзвонить мій мобільний телефон.

Ліза.

Я проводжу пальцем по екрану і підношу телефон до вуха.

— Так?

— Я подумала, що якщо я не подзвоню тобі, ти ніколи не подзвониш мені. — Вона має рацію. Я не переслідую. Якщо ти вирішив вийти через ці двері, то можеш іти до біса.

— Як ти вже сказала, мені нема чого сказати. Пам'ятаєш?

— Торе, я намагаюся. Я чула, що ти був з Сідні минулої ночі. Ви знову разом?

— Я не був з Сідні. Ми були в будинку Ашера з двадцятьма іншими людьми. Я не йшов з нею і не йшов з нею. Ми поговорили кілька хвилин і все. Скажи своїм пліткарям, щоб не кидали свою роботу. Вони відстійні.

Вона зітхає зі сумішшю полегшення і роздратування.

— Може, спробуємо ще раз? Що ти робиш сьогодні ввечері?

— Після роботи я збираюся поповнити свої пастки. Якщо хочеш, можеш піти зі мною. Це прямо біля річки. Ми могли б посидіти там і поговорити. — Якщо вона хоче поговорити, я спробую поговорити. Правда в тому, що мені подобається Ліза. Вона приваблива, з довгим темним волоссям, мигдалеподібними очима-бамбі і гарним тілом. Вона працює в банку, не має дітей і не ходить на вечірки. Теоретично, вона ідеальний тип жінки, з якою можна було б оселитися. Таку жінку я міг би привести додому до мами і не соромитися, не хвилюватися, що вона фліртуватиме з моїми братами.

— Похід до лісу з купою м'яса — це не зовсім моє уявлення про побачення. Може, обійдемося без цього сьогодні? Давай підемо на вечерю до справжнього ресторану. Я хочу хоч раз побачити тебе без джинсів. Якщо все піде добре, можемо повернутися до мене... — Вона замовкає, її наміри зрозумілі.

Мої очі заплющуються на довгу мить. Я сподівався, що вона погодиться, і що цього разу жінка увійде в двері, які я тримаю відчиненими, і зробить крок у мій світ, щоб пізнати мене.

Я хочу, щоб вона піклувалася про мене настільки, щоб хоч трохи долучитися до того, що для мене важливо. Я подумав, що, можливо, Ліза стане такою жінкою, особливо після її промови кілька днів тому про те, що я холодний, байдужий, відірваний від життя і все таке інше лайно. І ось я прошу її допомогти мені зробити те, що є величезною частиною мого життя, те, що я побудував з нічого і що є доказом турботи і віддачі, яких, як вона стверджує, в мені немає, а тепер вона не хоче цього.

— Я не можу цього зробити, Ліза. Не сьогодні. Тай дивиться вночі прямі відеотрансляції або сидить у лісі, особливо на вихідних, тож якщо він побачить одну з собак, то зможе зрозуміти, в якому вона стані, або піти і забрати її, якщо вона втекла до вольєра. Мені доводиться викладати їжу, щоб приманити їх.

— А він не може цього зробити?

— Ні. Йому не подобається працювати з їжею, і він виходить на вулицю тільки вночі. Їжу треба розкласти до того, як стемніє.

— Це дурниця, — несерйозно каже вона. — Я впевнена, що він зможе це зробити, якщо ти скажеш йому, що у тебе є плани.

У мене з'являється бажання покласти слухавку, але вона не знає Тая, не знає його історії, не знає, чому він такий, який він є. Однак її вживання слова «дурниця» розлютило мене до біса.

— Він не може. Мені треба йти. У мене багато роботи.

— Як завжди. У її голосі важке розчарування, і я впевнений, що воно збігається з моїм. — Можливо, коли ти закінчиш в лісі, ти зможеш зайти до мене. Я все одно хочу тебе побачити. Тільки спершу прийми душ, щоб від тебе не смерділо жиром і куркою, добре?

— Так, я прийму.

Я натискаю «завершити» на телефоні і ховаю його в задню кишеню без жодного наміру з'явитися до неї додому сьогодні на нічний секс-фест. Ні, дякую. У мене є така річ, яка називається самоповага. Але я розчарований в Лізі. Я думав, що саме вона могла розгледіти, що під м'язами, татуюванням і мастилом, за гучним мотоциклом, за довгим волоссям і брудними пальцями ховається чоловік, якому потрібен повний, бляха, набір. А не тільки трахатись. Був там, робив це.

Вона чекає на мене в кінці під'їзної дороги, в навушниках, хитає головою в такт музиці. Я під'їжджаю до узбіччя і перехиляюся через передне сидіння, щоб відчинити її дверцята.

— Ти запізнився на дванадцять хвилин. — Вона грюкає дверцятами і натягує на себе ремінь безпеки, застібає його, перш ніж кинути на мене звинувачувальний погляд.

Я кидаю на неї боковий погляд, коли переставляю вантажівку.

— Дванадцять? Справді?

— Так. Ти ж знаєш, як я ставлюся до пунктуальності. Запізнення — це ознака неповаги, і воно дає людині, яка на тебе чекає, час подумати про інші твої недоліки.

— Це правда? — Кензі останнім часом полюбляє цитати.

— Так.

— Я абсолютно впевнений, що у мене немає ніяких недоліків, Кенз.

— Крім запізнень.

— З цим я можу жити. Є багато гірших речей, якими людина може бути.

Вона киває.

— Так, наприклад, погано цілується.

Я засміявся.

— Ось це було б відстійно.

Вона виймає навушники і ховає їх у кишеню.

— Ти навіть не уявляєш.

Бідний Джейсон. У цього хлопця немає жодного шансу з нею. Кензі буде важкою дівчиною для хлопця, і мені це подобається. Вона заслуговує на те, щоб хтось працював, щоб отримати її любов і повагу.

Скільки себе пам'ятаю, Кензі допомагала мені встановлювати камери та годинниці. Коли

вона була молодшою, вона благала, щоб її відпустили. Після сотні істерик Ембер погодилася взяти її зі мною. Я ніколи не заперечував проти того, щоб вона йшла зі мною, бо з нею завжди весело, і вона вбирає все, як губка. Я ніколи не зустрічав такої розумної дитини, як вона, або такої, яка була б настільки задоволена тим, що проводить час зі своїми батьками та їхнім третім зайвим колесом. Тобто мене.

Вона зітхає і дивиться у вікно, поки ми ідемо.

— Цей пес діє мені на нерви. Скільки вже минуло... місяць, як ми даємо йому їжу? Що йому з того? У світі люди голодують, а він відмовляється від свіжої курки і сирої яловичини.

— Він ще не готовий. Ось і все.

— Може, варто почати годувати безхатченків? Принаймні, вони будуть вдячні. Зрозумій мене правильно, я люблю собак, і хочу йому допомогти, але чорт забирай. Так?

— Ми робимо це не тільки для того, щоб нагодувати його, Кенз. Ми намагаємося врятувати його, вивести з лісу і, сподіваюся, віддати в добрий дім, перш ніж він стане зовсім здичавілим або помре там.

Вона відкидає волосся з обличчя.

— Я знаю. Я просто розчарована в ньому. Я хочу, щоб він просто заліз у клітку. Він марнує багато хорошої їжі. Хіба він не голодний? Має бути. Що він там їсть?

Я знизую плечима, але мене заінтригував її неабиякий інтерес.

— Може, білок та інших гризунів.

— Як кролики? — з жахом запитує вона.

— Можливо...

Вона виглядає так, ніби зараз заплаче.

— Йому краще не їсти кроликів, Торе. Інакше ми залишимо його дупу там.

— Кролики швидкі, сумніваюся, що він зміг би зловити одного, — брешу я. — Може, він вегетаріанець?

Хихикаючи, вона вмикає радіо.

— Іноді ти буваєш таким божевільним.

Нам потрібно близько п'ятнадцяти хвилин, щоб дістатися до ґрунтової дороги, яка веде нас на півдорозі до річки, потім ми повинні припаркувати вантажівку і пройти решту шляху пішки. Я беру з заднього сидіння невеликий холодильник зі свіжим м'ясом, а вона хапає свій рюкзак, і ми долаємо близько чверті милі до першої клітки. Ми одягаємо одноразові рукавички, щоб видалити старе м'ясо і покласти його в мішок для сміття, а потім знову наповнити клітку. Я перевіряю приховану камеру нічного бачення, щоб переконатися, що вона все ще працює, а вона дістає зі свого рюкзака невелику коробку, загорнуту в коичневий папір, і кладе її зверху на клітку.

— Книжка. Думаю, йому сподобається. — Каже вона, коли помічає, що я дивлюся на неї. Кивнувши, я простягаю руку і хапаю її за руку, поки ми перелазимо через повалене дерево, щоб дістатися до наступної клітки. Кензі любить залишати подарунки для Тая, коли він перевіряє клітки. Вона залишає йому книжки, диски, маленькі статуетки. Я бачив його на записах, коли він їх знаходив. Він довго тримає подарунок у руках, просто дивиться на нього, іноді ковзає по ньому пальцями, перш ніж запхати його в кишеню пальта. Мені не потрібно показувати їй те, що я бачу на камеру, щоб вона знала, що він це цінує, тому що її це не хвилює. Вона просто хоче віддавати. Хоча вона не бачила його дуже довго, для мене багато значить, що вона ніколи не забувала його.

Двоє моїх найкращих друзів подарували мені третю найкращу подругу. Кензі — це найкраще, що є у її батьків разом узятих. У неї філософський погляд Ашера, який хоче всіх виправити, і щасливий, вільний, безтурботний дух Ембер.

Останнім часом мені цікаво, якою вона мене бачить. Тепер, коли вона підросла, я впевнений, що не виглядаю для неї героєм, який витирає сльози і приносить додому зайчиків, як коли вона була маленькою, і мені цього не вистачає. Було приємно відчувати, що ця маленька людина бачить у мені людину, яка зробила все для них краще.

Після того, як ми перевірили другу клітку, ми піднімаємося стежкою вгору і сідаємо на

великий камінь біля річки, де кілька хвилин спостерігаємо за водою, перш ніж вона дістає з кишені копійку і посміхається до мене, перш ніж кинути її у воду. Це стало нашою маленькою традицією — загадування бажань.

— Що ти загадала? — запитую я її.

— Напрямок.

Я розгублено примружую на неї очі.

— Напрямок? Для чого?

— Для мого майбутнього.

Мої пальці крутять мою власну копійку між великим і вказівним пальцями. Я не можу кинути свою, поки ми не поговоримо про її. Таке правило.

— Я не знаю, що мені робити, Торе.

— Це просто, Ангеле. Роби, що хочеш.

— Але це не так просто. Я не думаю, що хочу йти до коледжу.

— І не треба. Твоїх батьків ніколи не хвилювало, підеш ти до коледжу чи ні. Для них це не важливо, вони просто хочуть, щоб ти була щасливою.

Вона жує губу.

— Я знаю. Тато каже, що я можу робити все, що зробить мене найщасливішою і дасть мені душевний спокій, як він це називає.

— Він має це на увазі, Кенз. У межах розумного, звичайно. Ти не можеш піти і стати стриптизеркою.

Вона слабо посміхається, все ще застрягла в своєму серйозному режимі.

Вона торкається своїм рожевим робочим черевиком мого чорного.

— Мені подобається те, що я трохи попрацювала моделлю, але я не хочу, щоб це було моїм життям. І я дуже люблю писати, як моя бабуся. Але знову ж таки, я не знаю, чи змогла б я займатися цим день у день до кінця свого життя. І я люблю свою каліграфію, але не так багато людей зараз платять за весільні запрошення, написані від руки, та інші подібні речі.

— Ти могла б займатися і моделінгом, і письменництвом, і каліграфією. Не обов'язково робити щось одне. Ти можеш робити багато речей. Ти можеш зрозуміти це на ходу, знаєш. Не обов'язково складати план прямо зараз. У твоєму віці ще багато чого треба вирішити.

— Я знаю. Я просто відчуваю, що мені потрібна мета, щось, до чого можна прагнути. Інакше я почуваюся розгубленою.

— Це має сенс.

Вона відкидає волосся з обличчя.

— Можна я скажу тобі, чого я насправді хочу?

— Звичайно.

Вона вагається, перш ніж відповісти, опускає очі.

— Я хочу вийти заміж і мати сім'ю. Я хочу мати милий маленький будиночок — не такий великий, як у тата. Щось маленьке і затишне, з ганком, щоб я могла дивитися, як діти граються на подвір'ї з собакою.

— Ще й з собакою? — дражнюся я.

— Звичайно. І я хочу готувати вечерю і мати чоловіка, який щовечора приходиться додому і сидить за столом зі мною і дітьми, і притискається до мене на дивані. Я хочу, щоб це було моїм майбутнім, Торе. Я не хочу «роботу», — вона піднімає руки вгору і робить знак лапок. — Я хочу проводити весь свій час, люблячи свою сім'ю. І я б дуже хотіла продовжувати працювати волонтером у притулку для тварин разом з твоєю мамою. Це робить моє серце щасливим. — Вона дивиться на мене, намагаючись зрозуміти, про що я думаю. — Хіба це все нерозумно? Невже в п'ятдесят років вже не можна хотіти одружитися і мати дітей?

Я сміюся, але здебільшого для того, щоб приховати, як вона мене розчулила. Вона щойно описала саме те, що сказала мені Ембер кілька років тому однієї ночі, коли ми засиділися допізна за розмовами, поки Ашер спав. Вона більше не хотіла життя в гурті для них обох. Вона хотіла, щоб вони обоє були вдома, з Кензі, а не весь час у роз'їздах, так часто розлучаючись. Вона навіть хотіла ще одну дитину, але здебільшого вона просто хотіла, щоб

вони були щасливі і разом.

Важко ковтаючи, я нахиляюся до неї ближче.

— Я не думаю, що це дурниця, ангеле. Насправді, я думаю, що твоя мама наглядає за тобою, допомагаючи тобі вибрати свій напрямок. — Я чекаю, коли вона відійде і закриє від мене очі, тому що саме так вона завжди робить, коли ми говоримо про Ембер в теперішньому часі. Кензі може впоратися з розмовами про свою матір у минулому, але не в теперішньому чи майбутньому. Цього разу вона дивує мене, її голова піднімається вгору, її очі широко зустрічаються з моїми.

— Справді? Ти думаєш, вона б хотіла, щоб я це мала?

— Безумовно, хотіла б.

Її очі блищать від сліз, коли вона посміхається.

— Від цього мені стає легше. Хлоя вважає, що це безглуздо, і ніхто більше не хоче бути дружиною і матір'ю. Принаймні не як головну мету в житті.

— Зроби мені послугу. Перестань слухати Хлою і прислухайся до свого серця.

Вона обхоплює мене руками й обіймає.

— Ти завжди заспокоюєш мене, — шепоче вона мені в шию. — Що б не сталося, ти завжди кажеш правильні речі.

Коли вона не відпускає, я обіймаю її і обіймаю у відповідь.

— Я намагаюся, — тихо кажу я, мої пальці торкаються кінчиків її шовковистого волосся. Я торкався її волосся багато разів, навіть розчісував і заплітав його, коли вона була маленькою, але не пам'ятаю, щоб воно було таким м'яким.

Її дихання тепле біля мого горла, і на мить мені здається, що я відчуваю її губи біля себе.

— Ти завжди так добре пахнеш. Я не хочу тебе відпускати, — задумливо каже вона.

Я міцніше притискаю її до себе, бо останнім часом вона теж говорить правильні речі. Вона ніяк не може знати, що невинні маленькі коментарі, які вона іноді робить — це все, що я хочу почути, але я все одно тримаюся за ці слова. До біса, якщо вони не означають те, що мені потрібно, або виходять не від тієї людини.

Чотири секунди. Стільки я даю собі. А потім повільно відходжу.

— Твоя черга, — каже вона, нагадуючи мені, що я маю кинути монетку в річку і загадати бажання.

— Вже темніє, треба йти. — Я роблю рух, щоб зістрибнути зі скелі, але вона хапає мене за руку.

— Ні, спочатку загадай своє бажання. Тоді ми підемо.

Хитаючи головою, я кидаю свою копійку в річку.

— Задоволена? Ходімо.

Я зістрибую зі скелі і простягаю їй руку, поки вона спускається вниз, потім хапаю холодильник і її рюкзак і закидаю через плече.

Вона обтирає джинси ззаду.

— Що ти загадав?

— Того ж, що й ти.

— Напрямок? — перепитує вона, поки ми йдемо стежкою. — Навіщо тобі напрямок? У тебе є бізнес і порятунок. У тебе є твій будинок і твої мотоцикли.

— Може, я хотів того, чого хочеш ти.

— Дружину і дітей? Ти? — Вона каже це так, ніби це найшокуюча річ, яку вона коли-небудь чула.

— Так. Чому в це так важко повірити?

Вона дивиться вниз на стежку, поки ми йдемо.

— Я не знаю. Не важко повірити, насправді. Але якби у тебе були ці штуки, тебе би не було так багато. Я навіть не можу собі цього уявити. Напевно, я завжди думала, що ми були твоєю сім'єю, — вона спотикається об камінь і хапає мене за руку. — Я ніколи не знала, що ти хочеш більшого.

Я стискаю її руку в своїй.

— Сюрприз. Я хочу це. Справді.

— Що ж, тоді ти маєш це отримати. Твої бажання теж повинні збуватися. Не тільки мої.

— Так, можливо, колись. — Я зітхаю і оглядаю ліс. Я не впевнений, що це коли-небудь станеться зі мною.

— То чому ж ти так і не одружився з Сідні? Або не мав більш серйозних стосунків з іншими дівчатами, з якими зустрічався?

— Мені важко даються зобов'язання.

На її обличчі промайнув вираз відрази.

— Ти хочеш сказати, що ти зрадник? Це жахливо.

— Ні, я не зрадник, Кенз. Я просто чекаю на ту, яка змусить мене відчувати, що вічність буде недостатньо довгою.

— І ти ніколи не відчував цього? Навіть з Сідні? — Вона змахнула з обличчя комаху.

— Може, цього почуття просто не існує.

— Я думаю, що воно існує. Просто іноді доля все нам псує.

— Як те, що сталося з моїми батьками?

— Саме так. Твої батьки мали все. А доля їх добряче відтрахала. Я не знаю, що гірше — ніколи не знайти ту єдину, чи знайти, а потім, бляха, втратити.

Її зуби працюють на нижній губі, поки вона це обдумує.

— Я думаю, що втратити їх гірше, ніж ніколи не знати їх взагалі.

— Можливо, ти маєш рацію. Так чи інакше, після кількох місяців побачень жінки починають хотіти більшого. Вони починають витріщатися на обручки в торговому центрі, говорити про дітей, переносити свої речі в мою шафу. І тоді я відступаю, бо не хочу їх обманювати, розумієте? Не хочу, щоб вони думали, що там є щось, чого немає. Але і втрачати їх не хочу. Я просто ніколи не відчувала, що готова зануритися у щось більше, ніж просто побачення. А коли вони це відчують, то починають злитися, називати мене козлом, і все котиться під укіс, ангеле.

Вона зітхає і мовчить кілька хвилин, поки ми йдемо стежкою: — Ти змалював похмуру картину, Горе. Але я думаю, що твоя дівчина назавжди десь там. Ти просто маєш її знайти.

— Дякую за вотум довіри.

— Пам'ятаєш, коли я була маленька, я всім казала, що вийду за тебе заміж?

— Так. Це перше, що ти казала кожній моїй дівчині.

Вона прикриває рукою рот, коли сміється, її щоки рожевіють.

— От лайно. Вибач, Горе. Я була скалкою в дупі, так?

Я ласкаво підморгну їй.

— Типу того. Принаймні, тепер ти більше так не робиш.

— Можливо, наступного разу, коли ти приведеш дівчину, я зроблю це, щоб розсмішити тебе і побачити вираз її обличчя, — дражниться вона.

Я нічого не кажу, бо частина мене хоче, щоб вона так і зробила. Приємно, коли дівчинка претендує на мене і готова йти в бій за моє серце. Навіть якщо їй було лише п'ять.

3 КЕНЗІ

*Кензі ~ чотири роки
Торен ~ дев'ятнадцять років*

Я вмикаю один зі своїх старих компакт-дисків Елвіса, щоб послухати, поки кип'ячу воду для равіолі. Це одна з небагатьох речей, які вона їстиме зараз, оскільки вона проходить через дивну фазу перебірливого харчування.

— Коли мама і тато повернуться додому? — Вона смикає за штанину моїх джинсів і дивиться на мене.

— Завтра.

Вона показує на стереосистему.

— Це мій тато співає?

— Ні, ангеле. Це Елвіс. Тобі подобається?

— Угу. Потанцюєш зі мною?

Я посміхаюся до неї. Я знову зробив їй косички набік, але думаю, що це додає їй ще більшої милості.

— Хочеш потанцювати?

Вона піднімає руки до мене, і я беру її руки в свої.

— Гарзд... давай, — кажу я їй, і вона кладе свої крихітні ніжки на мої, і ми танцюємо по кухні, і вона дико хихоче.

— Ми танцюємо! — верещить вона.

КЕНЗІ

Майже вся моя сім'я зібралася в нашому домі, щоб побачити, як я вбираюся на випускний бал. Мій батько, бабуся, дідусь, прабабуся, Рейн, Сідні та Торен — усі тут, щоб витріщатися на мене. Мені так соромно від усієї цієї уваги, що хочеться провалитися крізь підлогу. Вони змушують нас із Джейсоном позувати по всьому будинку для фотографій, і Джейсон навіть набрав кілька балів за те, що так терпляче витримав усе це ганебне

випробування.

— Гарзд, нам дійсно треба йти, інакше лімузин поїде, — нарешті кажу я, коли не можу більше терпіти. — Нам ще треба забрати Хлою та її подругу.

— Водій зачекає, — каже мій батько, обіймаючи мене, коли ми йдемо до фойє, щоб вийти. — Ти виглядаєш чудово. Приємно провести час. І не пий. І без наркотиків.

— Тату. Будь ласка.

Позаду мого батька Тор витріщається на Джейсона своїм: *тобі краще не зв'язуватися з нашою дівчинкою, або я вб'ю тебе*, і я роблю застережливий вираз обличчя, щоб він зупинився.

— Ми йдемо! — оголошую я, хапаючи свою сумку. — Я люблю вас, народ.

Взявши Джейсона за руку, ми прямуємо до дверей і майже біжимо до лімузина, що чекає на під'їзній дорозі.

— Боже мій. Мені так шкода, — кажу я, коли ми сідаємо всередину і водій зачиняє за нами двері.

— Нічого страшного. У тебе класна сім'я.

— Так. Хоча іноді трохи владна.

— Радій, що моїх батьків немає в місті, а то вони б хотіли робити те ж саме.

Ми зупиняємося, щоб забрати Хлою та її хлопця, Брендана, який також є добрим другом Джейсона, і вона верещить, коли бачить мене, вигукуючи, як гарно ми обидві виглядаємо.

Я зовсім не люблю вдягатися. Я відчуваю себе абсолютно незручно, і, чесно кажучи, не дуже гарно в цій фіолетовій сукні і шалено високих підборах, на які мене вмовили Хлоя і Рейн, коли ми ходили по магазинах кілька тижнів тому. Я дуже хочу піти додому, накинати стару вицвілу футболку і рвані джинси, згорнутися калачиком на дивані з книжкою або, можливо, подивитися фільм і наїстися шоколаду та морозива.

Ми планували піти на випускний, потім поїхати на ніч у Хемптон-Біч, а завтра провести день на пляжі, як це робить більшість нашого випускного класу. Один з друзів Джейсона має відвезти нас додому завтра ввечері. Ми забронювали дві кімнати: одну для нас з Хлоєю і одну для хлопців. Але сьогодні Хлоя підкинула мені несподівану зміну і дала зрозуміти, що вони з Бренданом беруть одну кімнату для себе, щоб вони могли всю ніч гратися, як кролики. Очевидно, це залишає мене наодинці в кімнаті з Джейсоном, до чого я намагаюся морально підготуватися, бо не впевнена, що готова. Весь день я хотіла зателефонувати Джейсону і сказати йому, що захворіла і не прийду на випускний, але я знала, що це було б несправедливо по відношенню до нього, і тоді Хлоя шалено розсердиться на мене. Зараз, здається, всі з нетерпінням чекають випускного, пляжу і нічного побачення зі своїм кавалером. *Окрім мене.*

Я ніколи раніше не була наодинці з хлопцем у спальні, не кажучи вже про готельний номер, який, по суті, є просто кодом для секс-кімнати. Незважаючи на те, що за останні кілька тижнів ми кілька разів дуріли, я все ще не відчуваю, що хочу зірвати з Джейсона одяг, або щоб він зірвав з мене. Я намагалася підлаштуватися під його настрій і вимкнути мозок, а тіло увімкнути, але поки що моє тіло не сприймає його обмацування і маніпуляції з сосками. У мене таке відчуття, ніби мене оглядає божевільний лікар, і я бачу, що він стає нетерплячим, коли я зупиняю його щоразу, коли він намагається зайти далі. Я не впевнена, чи він досі не кинув мене, бо я йому справді подобаюся, чи тому, що тепер я стала для нього завоюванням.

Бальна зала готелю перетворилася на чарівний танцювальний майданчик, оточений столиками, кожен з яких розрахований на шість осіб. Ми знаходимо свій столик, і шойно я починаю жалкувати, що не вмію танцювати краще, як до Джейсона і Брендана підходить їхній друг, який виблискує пакетиком з травкою і фляжкою, і вони зникають разом з ним.

Хлоя знизує плечима.

— Не хвилюйся, вони повернуться.

Вечеря приходить і йде. Потім десерт, а хлопці все ще не повернулися. Президент нашого класу починає оголошувати переможців у таких номінаціях, як «найуспішніший»,

«найкраща пара», «король і королева балу», і я здивована, коли чую, що мене обрали як дівчину з найкрасивішими очима.

— Так тримати, люба, — підбадьорює мене Хлоя.

— Дякую, — я роззираюся по кімнаті, гадаючи, чи повернуться хлопці. — Це якийсь відстій. Ми навіть не потанцювали. Ми могли б просто прийти вдвох. Навіщо нам хлопці, якщо вони все одно збиралися нас кинути?

— Я потанцюю з тобою.

Я хитаю головою і сміюся.

— Мої ноги надто болять, щоб танцювати зараз. Ці туфлі жахливі.

— Хлопці ненавидять випускний, Кенз. Вони просто приходять на вечірку. Справжні веселощі — після випускного. — Вона робить кілька ковтків свого червоного пуншу. — З тобою сьогодні все буде в порядку?

Зітхнувши, я скидаю туфлі під столом, перш ніж відповісти їй.

— Ти могла б сказати мені, що це був твій план, Хлоє. Я не хотіла залишатися з ним наодинці в готельному номері.

— Боже, ти так говориш, ніби це жахливо. Чому ти не можеш просто насолоджуватися? Просто дозволь цьому статися і покінчити з цим. Я вирішила, що це найкращий спосіб зробити це, як штовхнути тебе в глибокий кінець басейну.

— Я не хотіла, щоб мій перший раз був з якимось п'яним і обкуреним хлопцем.

Вона закочує очі.

— Я впевнена, що так відбувається у дев'яноста відсотків населення, Кензі. Ти начиталася книжок. Повір мені, твій перший раз не буде якимось епічним приголомшливим досвідом. Спочатку трохи випий або викури косячок. Буде легше, якщо ти розслабишся. — Вона хихикає над власними словами. — Розслабитися в кількох сенсах! — сміється вона.

Я хитаю головою і відводжу погляд від неї, щоб подивитися, як пара, чиїх імен я не можу згадати, танцює в центрі тьмяного танцполу. Вона посміхається до нього, а він до неї, їхні руки міцно обіймають одне одного. Вони виглядають щасливими і закоханими. Це те, чого я хочу.

— Думаю, я більше не буду розкута, — кажу я.

Коли батьки брали мене з собою на гастролі, я весь час перебувала серед п'яних і обкурених людей, і ці спогади знищили в мені будь-який інтерес до вживання алкоголю чи наркотиків, з будь-якої причини. Мені подобається контролювати свої дії та рішення, які я приймаю.

Минає ще півгодини, перш ніж хлопці нарешті з'являються, їхні очі налиті кров'ю, вони обидва сміються, не маючи нічого смішного.

— Ви готові забиратися звідси? — запитує Брендан, піднімаючи Хлою зі стільця.

— Ми думали, що ти ніколи не запитаєш, — відповідає вона, обвиваючись навколо нього.

— Вибач, що пропустив вечерю, крихітко, — каже Джейсон, обіймаючи мене, коли ми виходимо з готелю. Я не впевнена, коли я стала крихіткою. — Та й танцюю я досить погано, — додає він.

— Та нічого. Їжа була не така вже й смачна, тож ти небагато втратив.

Його рука міцніше обхоплює мою талію, і він нахилиється до моєї шиї, від його дихання тхне алкоголем.

— Я відшкодную тобі це в готелі.

Нерви вивертають мій шлунок, коли ми сідаємо на задне сидіння лімузина. Я вдячна, що водій не з тих, з ким зазвичай їздить мій батько. Спочатку тато хотів заплатити за лімузин і попросити одного зі своїх водіїв відвезти нас, але Джейсон і Брендан наполягли на тому, щоб заплатити, і тепер я знаю, чому. Хлоя, мабуть, сказала їм, що вони повинні забрати лімузин з-під контролю мого батька, щоб переконатися, що до нього не дійде, що ми переночували в готелі. Я роздратована тим, як Хлоя організувала все так, щоб обманом змусити мене провести ніч з Джейсоном, хоча я знаю, що її наміри полягали в тому, щоб я

розважилася. Я не люблю, коли мною маніпулюють.

Хлопці знову п'ють, як тільки ми вирушаємо в дорогу, і Хлоя приєднується до них. Я відмовляюся, коли Джейсон пропонує мені пляшку. Усміхаючись, він притискає мене до своїх грудей.

— Ти не повинна бути гарною дівчинкою весь час, Кензі. — Шепоче він, притулившись губами до мого вуха.

Я знаю, що не зобов'язана, але хочу нею бути. Чому бути хорошою вважається поганим? Лише кілька годин тому половина моєї родини стояла в моїй вітальні, пишаючись мною і радіючи за мене, розповідаючи, як гарно я виглядаю, і який гарний Джейсон. Вони думали, що відправляють мене пережити одну з найщасливіших ночей мого підліткового життя. Мені соромно, що зараз я їду до готелю, збираючись втратити цноту з п'яним хлопцем, який, можливо, навіть не згадає про мене до кінця літа. Моя мама була б неймовірно розчарована.

Я почуваюся хворою і в пастці, і мене зовсім не хвилює те, що має статися.

Коли ми доїжджаємо до готелю, Джейсон і Брендан йдуть до офісу, щоб зареєструвати нас, а ми з Хлоєю чекаємо на вулиці. Я дивлюся, як від'їжджає лімузин, і шкодую, що не попросила водія відвезти мене додому. Тепер моя машина поїхала, і я не зможу дістатися додому до завтра.

— Мені погано, — каже Хлоя, хапаючи мене за руку.

— З тобою все гаразд? — У світлі ліхтарів на парковці вона виглядає розпатланою. Макіяж, за який вона заплатила комусь сотню доларів сьогодні, розмазаний, і її ідеальна зачіска тепер дуже зіпсована. Ліф її чорної сукні розтягнувся від дотиків Брендана. Я хочу витягнути мою найкращу подругу звідси, відвезти її додому і вимити її обличчя.

— Здається, мене зараз знудить, — вона відвертається до кущів і блює.

Тьху.

Хлопці приєднуються до нас через кілька хвилин і сміються з Хлої, яка нахилилася в кущах, але одразу ж кидається в обійми Брендана, коли їй стає погано. Мені дуже хочеться запахати їй до рота шматок м'ячної жуйки, коли вони нахилиються одне до одного для поцілунку.

— Ви двоє, розважайтеся, — бурмоче вона, коли Брендан веде її до їхньої кімнати.

Джейсон хапає наші речові мішки і спокусливо дивиться на мене.

— Ну, принаймні ти не блюєш на парковці, — жартує він. — Ходімо знайдемо наш номер і почнемо вечірку.

Наш номер такий самий, як і будь-який інший готельний номер, зі звичайним жорстким ліжком, потворною помаранчевою ковдрою і стандартними картинками на стінах. За роки життя з батьками я пережила буквально сотні таких номерів. Я прямую до ванної кімнати, яка завжди знаходиться в одному й тому ж місці. Я витираю обличчя, поправляю зачіску і полощу рот крихітною пляшечкою ополіскувача, яку мені надали в готелі.

Заспокойся. Кажу я своєму відображенню. Перестань бути ханжою-невдахою. Розслабся, отримай задоволення і подолай цей рубіж. Перестань бути дивною.

Я відчиняю двері, готова спробувати трохи розважитися, і бачу Джейсона на вулиці.

— Я просто хотіла запитати, чи ти виходиш. — Його блакитні очі засклені, його тон трохи невизначний. Він не відходить від дверей, щоб пропустити мене. Натомість його погляд ковзає по моїх грудях, перш ніж він нахилиється, щоб поцілувати мене, його руки обвивають мою талію, притискаючи мене до себе.

— Ти така до біса гаряча, Кензі... — Його руки рухаються вниз по моєму тілу, щоб намацати мою дупу крізь тонкий матеріал моєї сукні.

— Джейсон... — Я намагаюся вирватися від його дотиків, але він притискає мене до раковини, його губи знову міцно припадають до моїх.

— Я тижнями чекав, щоб зробити це з тобою... — Його руки ковзають вгору і стискають мої груди, його пальці відтягують делікатну тканину вбік. — Боже, твої груди просто неймовірні...

Його голова нахилиється вниз, щоб пірнути в моє декольте, і я використовую це як

можливість схопити його руки і відштовхнути його.

— Вибач... ми можемо трохи сповільнитись...? — Моє серцебиття прискорюється, але не від бажання. Я панікую, не знаючи, як від нього втекти. Від того, як він торкається мене, я відчуваю себе брудною і наляканою.

Його рука обвиває мою шию, а на обличчі з'являється посмішка.

— Я буду йти так повільно, як ти хочеш, крихітко. — Він знову цілує мене, і від його алкогольного запаху мене починає нудити. — У тебе тіло довбаної порнозірки, Кензі. — Його руки скрізь, на моїй дупі, на моїх грудях, він намагається стягнути мою сукню на стегнах.

— Що? — Я намагаюся відірватися від нього, відчуваючи, як моє обличчя червоніє. Я навіть не знаю, про що він говорить, але це не схоже на комплімент, якого б я хотіла.

— Ця дупа і ці величезні цицьки, — він стискає мою шию. — Всі ці довбані вигини, — він ковзає руками від моїх грудей до дупи, потім просовує одну руку між нами, засовує її між моїми ногами, притискаючи до себе тканину моєї сукні. — Всі хлопці хочуть тебе трахнути, і половина дівчат теж. Ти до біса гаряча. — З огидою я відштовхую його від себе, і він спотикається, відчуваючи вплив алкоголю.

— Припини. Я не хочу цього робити.

Він повертається до мене.

— Ні, ні, ні. Ми більше не граємо в цю гру, Кензі. Ти тижнями дражнила мене, і я більше не можу. — Він намагається поцілувати мене знову, але я ухиляюся від нього і впираюся руками в його груди.

— Джейсоне, припини. Я не жартую.

Його очі темніють.

— Якого хріна? Ти думаєш, я заплатив всі ці гроші за цю кімнату, щоб ми могли сидіти тут і розмовляти?

Я стримую сльози.

— Вибач. Я віддам тобі гроші за кімнату.

— Ти думаєш, що твоя маленька багата розбещена дупа занадто гарна, щоб я її не трахнув?

— Ні, зовсім ні, — я важко ковтаю, його гнів підживлює мій страх. — Я просто не готова до цього.

Він насміхається наді мною.

— Не готова? Твоє тіло створене для того, щоб тебе трахали, Кензі. Чим швидше ти приймеш це, тим краще для нас обох. А тепер заткнися і давай розважатися.

— Пішов ти, Джейсоне. Ти п'яний мудак.

Я проштовхуюсь повз нього і виходжу з крихітної ванної кімнати, але він іде за мною, хапає мене за руку і крутить навколо себе.

— Давай, Кензі. Припини дражнитися.

— Я і не намагаюся!

— Якого біса ти думаєш ти тут робиш? — Він грюкає кулаком по стіні.

— Я не погоджувалася бути тут з тобою, Джейсоне. Це була ідея Хлої, а не моя. Чому ти так поводишся? Я поверну тобі гроші, я просто хочу додому.

Його губи фактично кривляться на мене.

— Відвали, Кензі. Я йду звідси. Тут повно дівчат, які не є зарозумілими сучками. Шкода, що твоє тіло витрачається на таку холодну тупу суку. — Він вибігає з кімнати, сильно грюкнувши за собою дверима.

Глибокі вдихи не допомагають мені заспокоїтися. Ніхто ніколи раніше так зі мною не розмовляв і не говорив мені таких потворних речей. Сидячи на ліжку, я намагаюся зібратися з думками. Я могла б замкнути двері і залишитися тут до ранку, розповісти Хлої про те, що сталося, і попросити підвезти мене додому. Але що, якщо Джейсон повернеться? У нього все ще є ключ від кімнати. Я не можу спати в цій кімнаті, знаючи, що він може повернутися в будь-який момент.

Я беру сумку і прямую до вестибюлю, намагаючись з'ясувати, куди мені йти. Я можу викликати таксі, але їм доведеться везти мене додому, і тоді мій тато зрозуміє, що щось пішло не так. Один погляд на мене — і він зрозуміє, а я не можу так вчинити з ним зараз, коли він у розпалі роботи над новим альбомом. Якщо я відволікатиму його своєю драмою, це завадить його творчості, тому що він одразу відчує, що повинен щось зробити, щоб виправити це для мене. Я відмовляюся так з ним чинити.

Рейн приїде за мною, але вона захоче вистежити Джейсона, зробити йому зауваження і влаштувати велику божевільну сцену.

Є лише одна людина, яку я знаю, яка приїде за мною посеред ночі без жодних запитань.

Я рахую до десяти, натискаю на його контактне зображення на екрані телефону, і він дзвонить чотири рази, перш ніж відповідає.

— Кензі?

— Привіт...

— Що сталося? Ти в порядку?

— Так ... мені просто потрібно, щоб мене підвезли. Як думаєш, зможеш мене забрати?

Ти зайнятий?

— Ти ж знаєш, що зможу. Я щойно повернувся додому. Де ти?

Я стискаю слухавку, знаючи, що він зараз зірветься.

— У «Блакитному Робіні» на Хемптон-Біч.

— Довбаний готель? Я думав, ти ночуєш у Хлої?

— Я так і сказала батькові.

— Кензі... — Розчарування в його голосі.

— Тор, перестань. Будь ласка, не ускладнюй.

На задньому плані дзвенять його ключі, потім чіткий звук вхідних дверей, що відчиняються і зачиняються.

— Я вже їду. Мені знадобиться близько години, щоб дістатися туди. З тобою все гаразд?

Ти не поранена чи щось таке?

— Ні, я в порядку. Просто принижена.

— Це можна виправити. Ти в кімнаті?

— Ні, я вийшла з кімнати, щоб втекти від Джейсона.

— Тоді залишайся в холі, добре? Не блукай у темряві сама. Вночі на пляжі може бути дивно. Останнє, що нам потрібно, це щоб тебе підібрав секс-торговець.

— Що? Якого біса, Торе? — Секс-торговець? Ніби я вже недостатньо знервована, тепер я маю сидіти тут і хвилюватися, що мене кинуть в кузов фургона і продадуть комусь.

— Просто почекай у вестибюлі.

Після телефонної розмови я тулюся в кутку вестибюля з журналом, сподіваючись, що менеджер не прийде і не вижене мене звідти або не змусить повернутися в номер. Останнє, чого я хочу — це ще одна сутичка з Джейсоном.

Вантажівка Тора заїжджає на парковку готелю трохи більше ніж через годину. Я так рада його бачити, що не відпускаю жодного зі своїх звичних жартів про те, що він запізнюється. Він дивиться на мене з ніг до голови, коли я сідаю в його вантажівку, але нічого не каже, доки ми не проїдемо хвилин десять.

— Я вб'ю цього хлопця, якщо він зробив тобі щось погане, Кенз, — нарешті каже він, його рука міцно стискає кермо, а очі не відриваються від дороги.

— Він мене не скривдив. Він пив усю ніч, а я не хотіла з ним трахатися. Він розлютився, ми трохи посперечалися, а потім він пішов на вечірку в чужу кімнату. Після цього я не хотіла залишатися там одна.

— Трахатися? — він практично випльовує ці слова. — Ісусе Христе. Я не можу чути це лайно з твого рота. Це, бляха, принизливо.

— Ну, а що ти хочеш, щоб я сказала? Що я не спала з ним? Так краще?

— Ні.

— Він мене ще й членом дражнив. Я жодного разу навіть не натякнула, що хочу з ним

переспати. Я взагалі не дражнила його.

Щелепа Тора стискається, і він хитає головою.

— Я розверну цю вантажівку і закопаю цього хлопця в землю. Невже цей шмаркач думас, що може так з тобою поводитися і йому це зійде з рук? Він хоч уявляє, з ким зв'язався?

Я торкнулася його руки.

— Торе, зупинись. Ти хочеш знову потрапити до в'язниці за напад? Будь ласка, просто відвези мене додому. Я хочу забути всі ті брудні речі, які він мені наговорив.

— Якщо я почую щось подібне ще раз, я вб'ю його нахуй.

— Гаразд. — Я схрещую руки перед собою, шкодуючи, що не переодяглася і не вилізла з цієї безглуздої сукні.

Він дивиться на мене.

— Я не мав на увазі, що ти не можеш говорити. Я просто мав на увазі, що не можу більше чути про те, як він поведився з тобою, не повернувшись, щоб провчити цього покидька, як поводитися з жінкою. І як не треба.

— Я справді не хочу розмовляти, — відповідаю я, намагаючись не розплакатися. — Може, просто послухаємо музику?

— Якщо ти цього хочеш. — Він підключає свій телефон через Bluetooth до стереосистеми і запускає мій улюблений плейлист Eagles, який він створив спеціально для мене кілька місяців тому.

— Краще? — запитує він.

— Краще.

Я відкидаю голову на спинку сидіння і заплюшую очі, дозволяючи музиці розвіяти нічний стрес. Музика завжди була величезною частиною мого життя. Можливо, я не музикант, як решта членів моєї родини, але любов до музики закладена в моїх кістках і живе глибоко в моїй душі. Ніщо не приносить мені більше задоволення, ніж мої улюблені пісні. Хоча я люблю обидва гурти моїх батьків та їхню музику, у мене є багато інших улюблених гуртів, які я слухаю. Улюблена пісня або мелодія може бути настільки терапевтичною, що повертає вас у кращий час і місце, майже змушує вас відчувати, що ви дійсно повернулися туди знову. Ці пісні з плейлиста Тора нагадують мені про часи, коли моя мама ще була тут, і вони з татом сиділи на задньому ганку, розмовляли, пили вино і слухали *Eagles*. Я влаштовувалася в кріслі-мішку з улюбленими книжками, і ми сиділи там годинами. Це траплялося не часто, оскільки мої батьки багато подорожували, але такі вечори завжди були моїми улюбленими. Я б зробила все, щоб знову провести ще одну таку ніч з мамою і татом.

— Можна я залишуся у тебе до завтрашнього дня? — запитую я Тора, коли ми під'їжджаємо до виїзду з нашого міста. — Якщо ти зараз відвезеш мене додому, мій тато дізнається, що щось сталося.

— Де, в біса, Хлоя?

— Мабуть, під Бренданом.

— Чудово, — зітхає він.

— Ага.

— Ти можеш залишитися у мене, і я не збираюся розповідати про це твоєму батькові. Він збожеволіє, якщо дізнається, що ти збрехала йому, щоб залишитися в готелі з хлопцем. Тож тепер ми обоє брешемо твоєму батькові.

— Мені шкода, Торе. Мені справді шкода. І я не знала про це. Ми з Хлоєю мали жити в одному номері. Коли ми приїхали, вона все поміняла, і я нічого не могла вдіяти.

— Давай просто поїдемо додому. Що зроблено, те зроблено, і я надто втопився, щоб сваритися через підліткову драму.

Коли ми під'їжджаємо до будинку Торена, я вже напівсонна, і мені шкода, що він, мабуть, дуже виснажений після цілоденної роботи, можливо, всю ніч ганявся за собаками, а потім майже три години їхав за мною.

— Я дуже ціную, що ти робиш все це для мене, — кажу я, коли ми заходимо до його

будинку. — Я не хотіла тебе роздратувати і зіпсувати тобі вечір.

Він глибоко зітхає.

— Я не злюся на тебе, Кенз. Я радий, що ти мені подзвонила. Ти завжди можеш прийти до мене. Ти ж знаєш.

— Знаю. І я ціную це. Вибач, якщо я тебе розчарувала. Це турбує мене більше, ніж все інше, що сталося сьогодні вночі.

— Ти цього не робила. — Він кидає ключі від машини на кухонний стіл. — Ти не можеш прожити життя, не роблячи помилок, так? Так ми вчимося.

Я киваю і витягаю затискач із волосся, дозволяючи йому впасти на плечі.

— Так і є. — Я скидаю туфлі, з полегшенням роззуваючись. — Джейсон почав пити і тусуватися з друзями, щойно ми приїхали туди. Я просто сиділа там і набивала мозолі. Я навіть не змогла потанцювати, це було марною тратою часу і грошей.

Він нахилиє голову і посміхається до мене.

— Я можу це виправити. — Він перетинає вітальню до свого mp3-плеєра, підключеного до акустичної системи, натискає кнопку відтворення, і рівний голос Елвіса заповнює кімнату.

Мій рот роззявляється від несподіванки.

— Ого. Я пам'ятаю цю пісню.

— Справді?

— Так. Ти танцював зі мною, коли я була маленькою. Мені це дуже подобалося.

Він пересувається, щоб стати переді мною, і бере мою руку в свою.

— Давай спробуємо без того, щоб ти стояла на моїх ногах.

Сміючись, я кладу руку йому на плече, а він злегка торкається моєї талії.

— Гаразд, — відповідаю я. — Але боюся, що я не набагато кращий, ніж був у п'ять років. Твої ноги все ще не в безпеці.

Він переплітає свої пальці з моїми.

— Не хвилюйся про це. Мені теж не краще.

Коли ми погойдуємося разом, наші тіла за кілька сантиметрів одне від одного, я розумію, що моє чоло наближається до його підборіддя. Не знаю, чому мені це подобається, але це так. Ми з Джейсоном одного зросту, і мені було незручно, коли ми цілувалися — ніби ми були трохи неврівноважені, хоча й однакові на зріст. Я вважаю, що чоловік має бути вищим за жінку, мені здається, це виглядає краще. І тепер я знаю, що так приємніше.

— Я завжди любила, коли ти грав мені ці пісні, коли я була маленькою.

— Це тому, що ти думала, що це співає твій тато. Насправді, ти думала, що кожен хлопець, який співає — це він.

Я сміюся, бо це правда. Мені знадобилося багато часу, щоб зрозуміти, що не кожен чоловік на радіо — це він.

— Мені просто завжди подобався його голос.

— У нього дійсно гарний голос, але він не може зрівнятися з королем.

Відпускаючи його руку, я зводжу свої за його головою, витягаю чорну резинку з його хвоста і обмотую її навколо зап'ястя. З сором'язливою посмішкою я стискаю пальці на потилиці, поки він трохи хитає головою, і його волосся розсипається в дивному, звабливому кудлатому безладі.

— Навіщо ти це зробила? — запитує він, його теплі руки обвивають мою талію, притягуючи мене трохи ближче до себе.

— Мені подобається, як ти виглядаєш у безладі. — Його руки міцніше стискають мене, і він розвертає нас до вікна, крізь яке просвічує блакитне сяйво місяця, відкриваючи його диявольську посмішку в тьмяному світлі вітальні.

— Думаю, ти просто хочеш вкрасти мою резинку, — звинувачує він.

— Це не буде крадіжкою, якщо ти дозволиш мені її взяти.

Його посмішка розширюється.

— Ти маєш рацію. Чи варто мені хвилюватися через те, що ти збираєш усі мої речі? Я

думав, що ти вже переросла це. Ти ж не почнеш відрізати шматки мого волосся?

Нахиливши голову, я торкаюся пальцями кінчиків його волосся, вдаючи, що роздумую над цим.

— Мені подобається твоє волосся, — грайливо дражнюся я, але в душі починаю тремтіти, як листок. Я не стояла так близько до нього з дитинства, і я відчуваю, як тепло його тіла змішується з моїм. Це хвилює і лякає водночас. Я опускаю руки на його плечі, думаючи, що це заземлить мене і я зможу триматися за нього, але натомість внутрішнє тремтіння посилюється. Його плечі широкі і тверді, такі відмінні від хлопців, яких я торкалася. Там, де вони були атлетичними і худорлявими, він схожий на кам'яну стіну. Його твердість неймовірно потужна, майже наказує мені підійти ближче, доторкнутися до нього сильніше.

— Я хочу твої плечі, — кажу я з легким сміхом, щоб замаскувати свою нервозність, коли мої руки нерішуче спускаються до його грудей.

Він притуляється лобом до мого, продовжуючи повільно розгойдувати нас у такт музиці, і тихо сміється.

— На жаль, ти не можеш забрати їх додому і покласти у свою коробку. Вони прилипли до мене.

Раптом мене охоплює думка забрати його додому, покласти в свою коробку з заповітними речами і залишити його для себе.

Я збожеволіла.

Я піднімаю на нього погляд крізь чубчик і бачу, що його очі за кілька сантиметрів від моїх, заховані за його неймовірно довгими темними віями.

— Я могла б купити більшу скриньку, — шепочу я, моє серце тріпоче.

Його очі розплющуються і зупиняються на моїх, і якимось чином простір між нами зменшується, наші тіла притуляються одне до одного, мої груди до його грудей. Я не впевнена, хто з нас ворухнувся, чи ми ворухнулися одночасно. Все, що я знаю, це те, що я не хочу більше ніколи рухатися.

— Так... ти можеш.

Мені перехоплює подих від м'якої глибини його голосу і несподіваного дотику його руки до моєї щоки. Мій погляд ковзає до його губ, таких близьких до моїх, але недостатньо близьких.

О Боже, я хочу, щоб він мене поцілував.

Ніби читаючи мої думки, він швидко відсторонюється від мене, прочищає горло, проходячи через кімнату, щоб вимкнути музику.

— Тор...

— Вже пізно. Треба йти спати, — каже він, дивлячись на mp3-плеєр так, ніби це найцікавіша річ, яку він коли-небудь бачив, і, очевидно, не дивлячись на мене.

Моє серце так сильно калатає в грудях, що я не знаходжу ні сил, ні повітря, щоб говорити. Я повільно киваю йому в спину і нахиляюся, щоб забрати свої туфлі та сумку, запитально поглядаючи на нього.

Ого. Моє найперше холодне плече. Ця ніч стає все кращою і кращою.

— Ти можеш спати в кімнаті для гостей, — каже він, все ще відвернувшись. — Ти знаєш, де все знаходиться.

— Гаразд, — мій голос писклявий і дивний, зовсім не схожий на мій. — Дякую, що забрав мене. Вибач...

— Не вибачайся, Кенз. Ти правильно зробила, що подзвонила мені.

Правда?

— Можеш позичити мені футболку? Мені нема в чому спати.

Вираз його обличчя, коли він повертається, пропікає мене наскрізь.

— Я навіть не питатиму, чому ти не взяла з собою нічого для ночівлі, коли жила в готелі з кимось.

— Я забула... — кажу я, йдучи за ним до його спальні. І це правда, я справді забула.

Він лише хитає головою, витягує з комода велику чорну футболку і, не дивлячись на мене, простягає мені її, не дивлячись на мене.

— Дякую.

Опинившись за зачиненими дверима гостьової кімнати, я глибоко і тремтливо зітхаю. Я поняття не маю, що щойно сталося, але це точно було щось нове. Я відчула це. І я майже впевнена, що він теж.

Я думаю, що всі стосунки починаються з невидимої лінії, і навіть якщо ми її не бачимо, ми всі знаємо, що вона є, тому що ми її відчуваємо. Ми поважаємо цю лінію, тому що вона зберігає межі стосунків недоторканими. Вона спрямовує нас у наших стосунках і диктує, хто наш друг, хто наша сім'я, хто наш коханий, хто той, кому ми можемо або не можемо довіряти. Межа між Тором і мною дещо унікальна, тому що вона перетинається між сім'єю і другом, і щойно вона розмилася у щось, що я не можу описати. Я більше не впевнена, де наша межа, і чи хочу я її взагалі.

Я швидко перевдягаюся зі своєї випускної сукні у футболку Тора і залажу в ліжко, в якому спала багато разів раніше. Фіолетова ковдра з великим готичним цукровим черепом, яку Тор купив для мене кілька років тому, досі лежить на ліжку, і її м'якість і знайомість заспокоює мене. Він сказав, що хотів би, щоб у мене тут було щось дівоче, але круте. Його будинок завжди був для мене другою домівкою, і я часто залишалася тут, коли батьки були на гастролях. Оскільки Тор живе ближче до мого тата, ніж мої бабуся з дідусем, для мене не було чимось незвичайним залишатися з ним, щоб він міг щодня відвозити мене до школи. Останні два роки я приїжджаю сюди двічі на тиждень, щоб прибирати і прати його речі, тому що він зазвичай не має часу робити це сам, і він платить мені п'ятдесят доларів на тиждень, які я відкладаю на той час, коли зможу мати власну машину. Сьогодні, однак, я не відчуваю, що залишаюся в домі найкращого друга мого батька. Я відчуваю щось інше.

Як може одна маленька мить, один крихітний дотик, одне прискорене дихання так багато змінити?

Нічого не змінило.

Я поведжуся безглуздо і гіперчутливо, тому що Джейсон поведився зі мною гидко. Я хотіла відчути себе красивою — можливо, навіть бажаною і коханою — сьогодні ввечері, а коли цього не сталося, я, мабуть, просто спроектувала це на бідолашного Торена. Не дивно, що він не міг дочекатися, коли я піду спати.

І сказати йому, що я хочу покласти його в коробку! Боже. Так незграбно і на межі психозу.

Кривлячись на себе, я хапаю свій телефон з тумбочки, щоб побачити десять текстових повідомлень. Вісім від Хлої і два від Джейсона. Усі десять запитують, чи зі мною все гаразд і де я, в біса, знаходжуся? Я здивована, що Джейсон взагалі турбується після того, як він зі мною поведився.

Я пишу їм обом, що я вдома, і кладу телефон на місце, щоб заритися під ковдру, де я ворочаюся з боку на бік. Зараз четверта ранку, і я мала б бути виснаженою, але я не можу змусити свій розум вимкнутися і дозволити собі поспати. Я постійно згадую Тора, його руку на моїй щоці, і те, як тепло було на його грудях, коли він притискався до моїх рук крізь тонку сорочку. Коли наші тіла притупилися одне до одного на ті кілька миттєвостей, це було схоже на тихе клацання на місці. Це саме те відчуття, про яке я читала у всіх своїх любовних романах. Це доводить, що божевільний момент метелика дійсно існує, і це не міф.

Єдина проблема в тому, що це все неправильно. Дуже неправильно.

Торен не може змусити мене відчути це. Він старий. Гаразд, не старий, але набагато старший за мене. Він практично член сім'ї. Він няньчився зі мною. Він був на всіх моїх днях народження і на всіх моїх шкільних заходах. Він піклувався про мене, коли я хворіла. Він навчив мене їздити на велосипеді. Він обіймав мене, коли я плакала за мамою. Він знає всі мої секрети і мрії. Він...

...все.

Не знаю, коли я нарешті заснула, але мене розбудив запах кави. Годинник на стіні показує сьому ранку. Чудово. Якщо я не висплюся, то буду весь день роздратованою.

Після туалету і переконавшись, що виглядаю більш-менш презентабельно, я йду на аромат до кухні, де бачу Тора, який стоїть біля кухонного вікна у старих вицвілих джинсах і без сорочки. Я здивовано помічаю, що вся його спина вкрита татуюваннями, адже минулого літа, коли він був у нашому басейні, у нього не було всіх цих татуювань. Це смішне відчуття повертається до моїх грудей і живота, коли я роздивляюся не лише нові малюнки, а й м'язи та рельєфність під чорнилом. *Коли Тор став таким гарячим? Я що, жила під каменем?*

— Привіт... — нарешті кажу я, ступаючи далі на кухню.

Він обертається зі здивованим виглядом, і я помічаю, як його очі швидко вловлюють, що я все ще в його сорочці, яка спускається аж до стегон. Я сотні разів одягалася так перед ним і ніколи не відчувала сорому, але сьогодні відчуваю. Мої ноги відчувають себе неймовірно голими, і я така рада, що поголила їх вчора перед випускним.

— Привіт, я не думав, що ти так рано прокинешся.

— Мене розбудив запах кави. — Якби кава була людиною, вона була б моїм найкращим другом. Я точно залежна в поганому сенсі цього слова.

— Хочеш? Ти виглядаєш дуже втомленою. — Він підходить до прилавка, бере кавник і наливає мені в горнятко, перш ніж я встигаю відповісти. — Але у мене немає карамельного молока, яке ти так любиш.

— Нічого, я вип'ю зі звичайним молоком.

— І близько двадцяти шматочків цукру? — Він блискає до мене дражливою посмішкою, додаючи молоко і цукор саме так, як я люблю, а потім подає мені стаканчик.

— Дякую. Ти сьогодні працюєш?

Він підходить ближче до мене, хапає мене за руку, його очі блищать діамантовим блиском, який у нього іноді буває, і стягує свою резинку з мого зап'ястя.

Моє серце дивно стискається.

— Ти забираєш її назад? — запитую я.

— Я позичаю її.

— О. Гаразд... — Він ніколи раніше не повертав нічого з того, що я в нього брала. Може, йому нарешті набридла моя дурна маленька гра. Я нагадую собі, що мені вже не п'ять років, і збирати у нього речі, напевно, надзвичайно дратує і, можливо, сприймається як крадіжка, а не як милість.

— Ей, не виглядай такою пораненою, Кенз. Це остання, яка у мене є. Я сьогодні куплю інші, і ти отримаєш цю назад. Обіцяю .

Я потягую каву, відчуваючи себе ідіоткою, бо дозволила собі засмутитися через щось таке безглузде, як резинка. Але вона його. Вона особлива.

Я хитаю головою, вдаючи незворушну.

— Ти не мусиш цього робити. Це просто дурна маленька гра.

— Я знаю, що не мушу. Але мені хочеться. І вона не дурна, це наша гра, і я буду сумувати за нею, якщо ти припиниш, — він відкидається на кухонну стійку, схрещує руки і якусь мить вивчає моє обличчя з ледь помітною посмішкою. — Я тут подумав, може, мені варто взяти щось із твоїх речей. Щось на кшталт обміну.

Тепло розливається по моєму тілу швидкою хвилиною. Воно починається в грудях і розтікається між стегнами, посилюючись з кожною секундою. Я хапаюся за кавову чашку і сподіваюся, що не впаду на стіну.

— О, — здивовано відповідаю я. — Гадаю, це справедливо, так?

Він повільно киває, його очі темні й цілеспрямовані. Зачаровує.

— Я хочу ту чорну шапку, яку ти постійно носиш, — каже він без жодних вагань, і мені цікаво, коли він вирішив, що це саме та річ, яку він хоче.

— На ній є маленьке фіолетове серце, — заперечую я. І це мій улюблений, але мені вже байдуже. Я буду любити його ще більше, коли він буде на його голові.

— Ну і що?

Я посміхаюся йому.

— Тоді вважай, що вона твоя. Наступного разу, коли побачиш мене, можеш забрати її.

— Не забудь, бо наступного разу, коли ти спробуєш взяти щось моє, я тобі не дозволю.

Він хоче щось моє. Я майже впевнений, що у мене лихоманка. Може, навіть грип. Моє тіло горить, а нутроці знову трясуться. Голова паморочиться і паморочиться. Губи застрягли в божевільній посмішці. Шкода, що на мені немає штанів.

— Домовились. — Я встигаю сказати.

Він відштовхується від прилавка.

— Мені треба йти. Мені треба на роботу, забрати Таннера, а потім ми зловимо якихось придурків з бійцівськими собаками.

Збуджена нервозність, яку я відчувала секунду тому, швидко перетворюється на занепокоєння. Всі ці собачі бої лякають мене до біса. Зазвичай, хлопці, які ними займаються — наркаторговці або ще гірше, а більшість собак — небезпечні. Я бачила собак, яких вони рятують і привозять до притулку матері Тора, щоб оцінити, чи можна їх тренувати та надавати ветеринарну допомогу. Вони або всі розірвані і закривавлені, або абсолютно агресивні від страху і голоду. Або і те, і інше.

— Обережно, Торе. Ці хлопці божевільні. — Важко повірити, що люди, які влаштовують собачі бої, існують прямо тут, у наших затишних маленьких містечках Нової Англії, але вони існують.

— Я завжди обережний. — Він іде до пральні далі по коридору і повертається, натягуючи сіру футболку кольору вересу. — Тебе підвезти додому? Або ти можеш залишитися тут на день, займатися своїми справами, а я заберу тебе додому пізніше?

— Можна я залишуся тут? Я приберу за тобою. Можу приготувати вечерю, якщо у тебе є їжа.

— Так, у мене є дещо в холодильнику. Я буду вдома близько п'ятої. Приготуй усе, що знайдеш, — він хапає зі столу ключі. — Зв'яжися з батьком і скажи, що з тобою все гаразд. Упевнений, йому цікаво, як пройшла твоя ніч.

— Я подзвоню. Я не збираюся розповідати йому, що сталося з Джейсоном. Якщо він дізнається, що я погано провела час, він засмутиться, а це йому зараз не потрібно.

— Твій вибір. Я нічого йому не скажу, але якщо він запитає, ми просто скажемо, що ти прибирала тут, як завжди, і що ти прийшла сюди від Хлої після випускного.

Я вдячно киваю.

— Дякую, Торе.

— Не дякуй мені. Мені не подобається брехати Ашеру, тому я не хочу, щоб більше такого лайна не було. Я завжди допоможу тобі, якщо тобі це потрібно, але мені не подобається приховувати щось про тебе від нього.

Я знову киваю, знаючи, що якщо вибачуся, то тільки розлючу його. Я почувуюся жакливо через те, що поставила його в незручне становище, змусивши брехати моєму батькові, адже зазвичай він ніколи б не зробив цього. Тор — хороший хлопець із сильними цінностями, особливо коли йдеться про його сім'ю та друзів, і я ненавиджу, що моє погане рішення вплинуло на нього.

Він зупиняється біля дверей і обертається до мене, перш ніж піти.

— Іди подрімай, Кенз. Ти ж знаєш, яким ти буваєш, коли перевтомлюєшся. Можеш навіть не прибирати сьогодні, якщо не хочеш, а я все одно заплачу. Я буду щасливий з вечерею, яка не вийшла з мікрохвильовки і не була заморожена останні чотири роки.

Я хитаю головою.

— Ні. Я не дозволю тобі заплатити мені цього тижня. Ти їхав за мною три години посеред ночі. Тож забудь про це.

Він махає рукою в мій бік.

— Гаразд. Я йду. Поспи трохи.

4
TOP

*Кензі ~ два роки
Торен ~ сімнадцять років*

Вона грюкає однією з кухонних шафок, поки я намагаюся почитати журнал. Сидіти з дитиною в п'ятницю ввечері — не зовсім моє уявлення про розваги, але Еш і Ембер хотіли піти кудись на ніч, щоб подивитися кіно. Тож дядько Тор погодився і залишився вдома. Як завжди.

Лясь. Хлоп. Хлоп.

— Кензі, — попереджаю я. — Тобі краще припинити грюкати дверима.

Вона дивиться на мене, хихикає і знову грюкає. Сильніше.

— Я серйозно, я покладу тебе спати раніше, якщо ти не припиниш.

Вона дивиться на мене, потім на шафу, потім знову на мене.

Грюкає.

Відсунувши стілець, я встаю, а вона намагається втекти, падає і починає плакати. Я опускаюся на коліна і беру її на руки.

— Де болить, Ангелочку? — запитую я, знаючи, що вона не поранилася.

Вона простягає долоню, сопучи.

— Тут...

— Можже, мені поцілувати її, щоб стало краще? Думаєш, це спрацює?

Вона киває, її волосся падає на очі. Я хапаю її за руку і саджаю великий шумний поцілунок на її долоню.

— Тепер тобі краще?

Киваючи, вона обвиває мене своїми маленькими рученятами за шию і кладе голову на мою.

— Угу.

Все, чого вона хотіла, це щоб я погнався за нею і обійняв її. Це те, що вона робить.

І я щоразу тану.

ТОР

Коли я їду до магазину, я все ще виснажений і роздратований з минулої ночі. Сон так і не прийшов минулої ночі, лють годинами пульсувала в моїх венах разом з чимось іншим, що я не можу пояснити словами.

Цей мудак підняв на неї руки і мав нахабство обізвати її дразнилкою. Він зіпсував ніч, яка мала бути особливою і незабутньою, і тепер я хочу скрутити його худу шию. Він ідіот, якщо навіть думав, що може мати таку дівчину, як вона, і я пишаюся нею за те, що вона сказала йому «ні». Якщо я коли-небудь знову перетнуся з Джейсоном, я збираюся вбити в нього трохи поваги. Він ще довго носитиме відбиток моїх срібних кілець на черепі на своєму гарненькому хлоп'ячому обличчі.

Я кажу собі, що моя лють викликана тим, що якийсь панк лапав мою племінницю, як двадцятидоларову повію. Я відчував би те саме, якби хтось так поведився з моєю молодшою сестрою, і моя реакція була б такою самою.

Але не зовсім так, чи не так, Торе?

Почуття, які з'явилися пізніше, коли її руки повільно сповзли по моїх плечах до грудей, а очі прикипіли до мого рота, її власні губи розтулилися і практично благали... Я не знаю, що це було, бляха, таке.

Я кажу собі, що те, як наші тіла ідеально розтанули одне в одному за те, що могло тривати лише секунди, і як її голос набув солодкої, чуттєвої туги, коли вона сказала мені, що хоче заховати мене у своїй коробці з заповітними речами, все це нічого не означало і було плодом виснаження.

Я брешу.

Я б прожив у цій коробці до кінця свого життя, аби тільки зробити її щасливою.

На наступному світлофорі я заплюшую очі і притуляюся лобом до керма, потім трохи від'їжджаю назад і б'юся об нього головою. Сильно. І ще раз. І ще раз. І ще раз. Доки кров не потече по моєму обличчю.

Я не думав про це. Я не відчув нічого з цього. Я не притиснув її до себе. Я не благав її мовчки, щоб вона ніколи не забирала своїх рук від мене. Я не хотів торкатися її обличчя і обіцяти їй цілий світ. Мені не подобалося бачити її в самій сорочці посеред кухні.

Я ніколи, ніколи не дозволю своїм думкам блукати до неї знову.

Я ніколи, ніколи не буду бажати того, чого ніколи не зможу отримати.

Машина позаду мене сигналізує, щоб я рухався, пробуджуючи мене від моїх думок і стукоту в голові.

— Гаразд, гаразд... — бурмочу я в дзеркало заднього виду, давлячи на газ і витираючи рукою закривавлене чоло. Зараз усі такі до біса нетерплячі.

Мій настрій сьогодні якнайкраще підходить для виконання завдання. Таннер і наш приятель След не промовляють ні слова, поки ми їдемо за адресою, яку нам дав анонімний напарник. Мені навіть не треба дивитися на адресу, щоб знати, де знаходиться будинок. У дев'яти випадках з десяти вони знаходяться в тому ж районі, і цей — не виняток. Це занедбана частина сусіднього містечка, де мешкають наркодилери, наркомани та інші покидьки. Був час, коли я проводив надто багато часу в цій частині міста, воював у підпіллі та займався іншою діяльністю, якою не пишаюся. Спостереження за моїми братами, які йшли за мною тим самим згубним шляхом, змусило мене забратися звідти, і я переконав їх теж зійти з нього, поки хтось із нас не опинився у в'язниці або не загинув.

Тепер ми будуємо велосипеди на замовлення, рятуємо загублених і скривджених домашніх тварин. А іноді, як сьогодні, нам випадає нагода побитися і дати якомусь засранцю заслуженого стусана під зад. Це завжди приємно, особливо коли у мене поганий

настрій.

Я паркую вантажівку навпроти будинку, про який йде мова, і ми швидко оглядаємо навколишнє середовище, поки йдемо до вхідних дверей. Великий гараж на задньому дворі має промовисті вікна, забиті дошками. Поруч із гаражем стоять кілька іржавих собачих кліток, частково захованих у кущах. Ми займаємося цим роками з пристойним рівнем успіху, але завжди є ймовірність, що нас може підстрелити або зарізати хтось, хто перебуває під наркотиками або просто не бажає виконувати наші вимоги. Всі ми треновані бійці і знаємо, як обеззброїти людину, але це не робить ризик менш реальним. Ми не поліцейські, і ці хлопці не зобов'язані виконувати наш план, навіть якщо ми даємо їм легкий вихід, вони не завжди бачать це саме так.

Стукати у двері я вважаю за краще, ніж дзвонити, і після трьох ударів двері відчиняються, і на нас витріщається хлопець без сорочки і в спортивних штанах.

— Як справи? — каже він.

Більшість таких хлопців не надто нервують, коли бачать нас у дверях, бо ми не схожі на правоохоронців. Коли у дверях з'являються троє хлопців, вкритих татуваннями, у шкіряних жилетах і темних сонцезахисних окулярах, двоє з довгим волоссям і один з напівголоною, татуйованою головою, вони зазвичай думають, що ми тут, щоб купити наркотики або взяти участь у їхній акції.

— Можна зайти? — запитую я.

Він відчиняє двері.

— Гаразд, брате. Шукаєш щось особливе?

Я вже помітив білі лінії на журнальному столику, пляшечки з-під пігулок і наркотичні атрибути, якими завалений будинок. Біля щурячого дивану гірчично-жовтого кольору сидить палевий пітбуль і стежить за кожним нашим рухом. У нього немає видимих шрамів, тож, найімовірніше, він домашній або сторожовий пес.

— Ми чули, що у вас є бійцівські собаки. — Каже Таннер, пересідаючи праворуч від мене.

Хлопець киває, і його підозрілий вираз обличчя показує, що він не зовсім впевнений, як він хоче реагувати на нас.

— Можливо. Хочеш купити чи посперечатися? У п'ятницю та суботу все буде дуже погано.

Я стискаю зуби.

— Це все відбувається тут?

Він переводить погляд з мене на моїх хлопців, і видно, що він не впевнений, що може нам довіряти.

— Здебільшого, так.

— Скільки ти просиш за бійця? — запитує Таннер, запалюючи сигару.

— Залежить від собаки. У нас є цуценята, яких ви можете тренувати самі, або досвідчені собаки, які битимуться до смерті і виграють кожен ринг. Вони, бляха, страхіття, чувак, і коштують кілька штук, якщо ви серйозно налаштовані.

— О, ми дуже серйозно, — спокійно кажу я. — Ми з організації порятунку собак «Диявольські вовки».

— Що це, бляха, таке?

— Ми рятуємо собак, з якими жорстоко поводяться, — відповідаю я. — Собачі бої незаконні.

— Ви довбані копи? — Він відступає назад, ледь не перечепившись через одну з кількох пивних пляшок на забрудненому килимі.

— Ні, але ми працюємо з ними, і вони можуть бути тут за десять хвилин, якщо ви не будете співпрацювати, — каже Таннер. — І мені здається, що ви не хочете бачити тут копів. Якщо тільки ви не нюхаєте дитячу присипку.

Його ніздрі роздуваються на нас.

— Пішли ви, хлопці. Забирайтеся з мого будинку.

Я хитаю головою.

— Не без собак.

Його очі переводяться на собаку.

— *Увага!* — Він командує, і собака схоплюється на ноги, його очі прикуті до мене.

— *Сидіти!* — Я зустрічаюся з карими очима собаки, непорушними, і вона підкоряється моїй команді і сідає. Я наказую собаці залишитися і переводжу свій суворий погляд на його власника, коли переконуюся, що собака залишиться на місці. — Ти думаєш, я не знаю клятої німецької?

— Ти пошкодуєш про це, виродку, — його рука замахується вгору, і я швидко блокую його. Від сильного удару в обличчя він швидко падає на підлогу. Я дізнався, що змушувати чужого пса слухати твої команди — це те саме, що спати з його жінкою — вони цього не люблять.

Він блимає до мене злою посмішкою.

— Мило.

— Дякую. — Бити його було приємно. Занадто добре. Це полегшило частину мого гніву з минулої ночі, принаймні на мить.

Я б'ю хлопця черевиком по підлозі, і він перевертається, тримаючись за закривавлене обличчя.

— Вставай, друже. Ми ще не закінчили. Якщо тобі не подобається валятися у власному лайні?

— Якого хріна вам, виродкам, треба? — Він повільно підводиться, витираючи кров з розбитого, кривого носа тильною стороною долоні.

— Нам просто потрібні собаки, ось і все. Нам не потрібні ні ваші наркотики, ні ваші гроші. Ми навіть не скажемо копам, що ми тут бачили. Угода така: ми забираємо собак, а ти погоджуєшся ніколи більше не битися з собаками. Все просто. Ти можеш сидіти тут до кінця свого довбаного життя і обкурюватися, нам байдуже. Нам просто потрібні собаки.

Він намагається говорити, але я піднімаю руку, змушуючи його здригнутися.

— Це не обговорюється. Або ви дозволяєте нам забрати собак, спокійно і тихо, або ми викликаємо поліцію, і тоді вам буде набагато гірше. Вам вирішувати, скільки ви хочете втратити.

Таннер нахиляється і гладить собаку, яка все ще не рухається, і вона виляє хвостом на його ніжний дотик.

— Забери довбаних собак. — Бурмоче хлопець, його голос густий і хрипкий.

— Гарний вибір. Скільки їх у тебе?

— Вісім дорослих і чотири цуценята внизу, і чотири приманки в гаражі.

Цуценята і приманки. Що за падлюка.

Я відводжу руку назад і знову врізаю кулаком йому в обличчя, збиваючи його з ніг на підлогу.

— Це за цуценят і притравлених собак, засранцю. Може, тобі краще залишитися там, внизу, в решті-решт.

Брат штовхає мене під руку.

— Ти сьогодні в поганому настрої, Торе?

— Можна й так сказати.

Ми витрачаємо годину, щоб завантажити собак у клітки для транспортування та в кузов моєї вантажівки. Троє з них у поганому стані, зі свіжими відкритими ранами і розірваними вухами, з яких тече кров. Цуценята молоді, приблизно восьми тижнів від народження, їх тримають у підвалі на холодній підлозі, заляпаній кров'ю, але вони все ще виляють хвостами. Собаки-приманки належать до різних порід, боязкі і тремтячі, і, швидше за все, були безпритульними або підібрані в оголошеннях на сайті *Craigslist* з пропозиціями «безкоштовно в добрий дім». На щастя, цуценята ще досить малі, щоб забути жахіття, свідками яких їм довелося стати в перші кілька тижнів свого життя, але притравлені собаки потребують реабілітації.

Коли ми виходимо, ми забираємо гарненьку палеу кішечку Пітті, яка була у вітальні, тому що я не довіряю цьому мудаку жодної собаки, ні домашньої, ні будь-якої іншої. Якщо він колись був насильником, то залишиться ним назавжди.

Коли ми приїжджаємо до притулку, на нас чекають моя мама та місцевий ветеринар, який працює волонтером у подібних ситуаціях, щоб відсортувати собак, які потребують першочергової медичної допомоги. Поки вони цим займаються, ми відводимо інших собак до карантинної зони і розміщуємо їх у вольєрах зі свіжою їжею, водою та ліжками. Більшість з них виглядають досить доброзичливими, що є гарною ознакою того, що їх можна буде прилаштувати до притулків і перевчити. Гадаю, що чоловік, який тримав цих собак, був новачком у цьому хворобливому захопленні і тримав їх не дуже довго. Перед від'їздом я ніжно гладжу кожну собаку по голові. Для них це новий початок, і я завжди відчуваю, що маленька частинка моєї душі йде з кожним з них.

Мій батько казав нам намагатися щодня змінювати чиесь життя на краще. Навіть якщо це лише для того, щоб змусити їх посміхнутися. Сьогодні я змінив життя на краще. Нехай лише для кількох собак, але це все одно має значення.

Відвізши Таннера і Следа назад до магазину, я вирішую взяти вихідний, щоб розслабитися і трохи поспати. Ліза дзвонить мені на мобільний, коли я повертаю на свою вулицю. Вона має дивну здатність завжди дзвонити мені, коли я не хочу ні з ким розмовляти.

— Так? — кажу я у слухавку, не намагаючись приховати свого роздратування.

— Привіт. Ти не відповідав на дзвінки, тож я подзвонила в магазин, і вони сказали, що ти пішов додому.

— Ми сьогодні вранці забрали бійцівських собак з квартири якогось хлопця. У мене паскудний настрій, тому я просто хотів піти додому і проспатися.

— Хіба це не те, чим має займатися поліція?

Мої зуби скрегочуть разом.

— У нас є домовленість. Ми заходимо першими.

— О. Думаєш, сьогодні в тебе буде кращий настрій?

— Можливо. — Дозволь мені спочатку перевірити мою кришталеву кулю. — А що?

— Я подумала, що ми могли б зустрітися в барі, може, пограти в більярд? Я буду там з однією з моїх подруг і подумала, що було б непогано, якби ти потусувався з нами.

Ліза або хоче похвалитися мною, або дозволити своїй подрузі піддати мене психоаналізу. Жоден з цих варіантів мене не влаштовує, але я відчуваю, що зустріч з Лізою буде гарним відволіканням після дивацтв минулої ночі, тому я поступаюся і погоджуюся.

— Гарзд. Мені треба завантажити пастки, але після цього я можу заїхати до тебе. Але спершу я піду додому, прийму душ і посплю.

— Чудово. Не можу дочекатися, коли побачу тебе.

Хотілося б, щоб і я відчував те саме, але це не так. Здається, Ліза хоче чогось, чого я не можу їй дати, хоча я ще не з'ясував, що саме, і починаю сумніватися, чи знає про це навіть вона сама. Історія мого життя. Провівши майже дванадцять років свого життя з Сідні, я не поспішаю зав'язувати серйозні стосунки або ставати для когось другим номером. Я до біса задовбався з цим лайном.

Моя стереосистема реве, коли я заходжу через задні двері, а Кензі штовхає пілосос по підлозі, танцюючи, абсолютно не помічаючи, що я взагалі в будинку. Кілька хвилин я розважно спостерігаю за нею, перш ніж вона нарешті помічає мене і підстрибує на метр у

повітря.

— Тор! — вимикає вона пилосос. — Ти мене до смерті налякав.

— Хіба ти не маєш спати?

— Я не могла заснути. І мені було погано через те, що я змусила тебе їздити вчора ввечері, тож я хотіла загладити свою провину, прибравши.

Я хитаю головою, перетинаю кухню до раковини і знімаю свої срібні каблучки, під якими видніються закривавлені кісточки пальців. Я змочую руку милом для посуду, здригаючись від укусу, і споліскую теплою водою.

— Що сталося? — тепер вона поруч зі мною, дивиться в раковину на мою руку, а потім на моє обличчя. — У тебе кров. І в тебе поріз на голові, — вона легенько торкається мого чола.

— Я вдарив хлопця з собаками.

Вона відриває близько двох футів паперового рушника від рулону і подає його мені.

— Хлопця з собачими боями?

— Так. Але ми забрали собак. Це все, що має значення.

Вона схрещує руки і спирається стегном на прилавок, і я з полегшенням бачу, що під моєю футболкою на ній шорти.

— Я думала, ти більше не будеш бити людей після того, як відсидів у в'язниці?

Я дивлюся на неї.

— Облиш. Він на це заслужив.

Ігноруючи мене, вона хапає мою руку і оглядає її.

— Тобі слід намазати її антибіотичним кремом.

— Змащу.

— Хочеш, щоб я поцілувала, як ти колись робив для мене? — дражниться вона.

Бляха, так.

Висмикуючи свою руку з її руки, я прикушую языка, щоб переконатися, що мої думки не вилітають з рота.

— Ти написала чи подзвонила татові? — запитую я, змінюючи тему. — Я впевнений, що йому цікаво, як пройшов твій вечір.

— Так. Я сказала йому, що випускний був нудним і що я була у тебе вдома, прибирала і готувала тобі вечерю. Джейсон мав нахабство написати мені, ти можеш в це повірити?

Мій старий друг гнів повернувся.

— Що він, в біса, сказав? — Вона йде за мною по коридору до ванної кімнати і дивиться, як я наношу мазь на руку.

— Він сказав, що йому шкода, що він був козлом.

— Йому, бляха, і повинно бути шкода.

Вона жує губу.

— Хлоя сказала мені, що Джулі розповіла їй, що вчора ввечері, коли Джейсон був ще п'яний, він розповідав усім на вечірці, що моє тіло порнозїрки даремно витрачається на таку ханжу, як я, і що я була великою дражницею. Я боюся, що тепер всі говорять про мене. Тож його вибачення нічого не значать.

Тіло порнозїрки? Саме так. Джейсон з'їсть мій кулак.

— Кензі, він засранець, який злиться, бо йому не дали переспати. Б'юся об заклад, що всі на вечірці були однаково п'яні. Ніхто навіть не згадає про це через кілька днів.

Її миготливі водянисті очі розчавлюють моє серце.

— Я ненавиджу, що люди можуть говорити про мене погані речі. Я нікому не заважаю, я до всіх добра. Я просто залишаюся у своїй власній маленькій бульбашці. А вони завжди знаходять, до чого причепитися. Спочатку татова група, потім мама, потім гроші, занадто тиха, а тепер це. Не можу дочекатися, коли закінчу школу і втечу від них усіх.

Я заклеюю бинтом свій суглоб, шкодуючи, що не можу перев'язати те, що болить і їй.

— Вони незрілі та заздрісні, Кензі. На жаль, це не зміниться, коли ти подорослішаєш. Завжди будуть люди, які будуть ставитися до нас погано, тому що вони заздрять або просто

незадоволені власним життям. Ти маєш бути вище цього і робити все можливе, щоб ігнорувати їх і зосередитися на своєму власному житті та щасті, — вона сумно киває мені головою. — Ти красива дівчина, ангеле. Ти розумна і у тебе чудова особистість. У тебе чудова сім'я, яка тебе любить, у тебе є Хлоя, і ти отримаєш величезний спадок, коли тобі виповниться двадцять п'ять. Ти можеш робити зі своїм життям все, що захочеш. У тебе все буде добре, повір мені.

— А як щодо тебе?

Я хмурюся на неї.

— А що зі мною?

Вона проводить пальцем по краю раковини, її очі пильно стежать за ним.

— Ти сказав, що у мене є моя сім'я і Хлоя, але не згадав про тебе.

Я потираю потилицю, не знаючи, що сказати.

— Я завжди буду тут для тебе. Але ти вже дорослішаєш. Я впевнений, що незабаром у тебе буде хлопець, який не буде мудаком. Ти займатимешся моделінгом, каліграфією, здійснюватимеш свої мрії, заводитимеш нових друзів... і все таке інше. Тобі не захочеться тусуватися зі старим нудним хлопцем на кшталт мене.

— А ти не нудний, Торе.

— Я пообіцяв своєму татові, що наглядатиму за тобою, коли з твоєю мамою стався нещасний випадок. Я тобі більше не знадоблюся.

— Ох... мабуть, ти маєш рацію.

Я скуйовджую її волосся і виходжу з ванної кімнати, відчуваючи незручність через те, що не зможу проводити з нею стільки часу в майбутньому. Чому це повинно мати значення? Вона просто дитина моєї найкращої подруги, про яку я допомагала піклуватися.

У своїй спальні я знімаю сорочку і кидаю її в кошик для білизни в кутку, і здивовано обертаюся, коли бачу, що вона стоїть у дверях, все ще з сумним, стурбованим виразом в очах.

— Не хвилюйся через ідіотів у школі, Кензі. Просто ігноруй їх. Що залишилося, два тижні навчання?

— Я не про це думаю. — Вона дивиться, як я витягаю чистий одяг з комода і розкладаю його на ліжку.

— Тоді що не так?

— Я ніколи не думала, що настане час, коли я буду бачити тебе менше. Я сумуватиму за тобою.

— Я теж сумуватиму за тобою, але ти можеш побачити мене в будь-який час, коли захочеш, або подзвонити мені. Ти знаєш, де мене знайти.

— Сподіваюся, що так, — пихкає вона. — Я говорила з твоєю мамою про те, щоб ти продовжував працювати волонтером у притулку. Вона сказала, що їй це сподобається. І я хочу продовжувати допомагати тобі з твоїми порятунками, якщо ти все ще хочеш цього.

— Звісно, хочу. Бляха, ти все одно зможеш прибирати в моєму домі після випуску, якщо захочеш, і я все одно буду тобі платити. Нічого не має змінюватися, Кензі. Я просто подумав, що ти будеш рухатися далі, захочеш робити різні речі зі своїм життям і не будеш весь час проводити зі мною.

— Мені подобається проводити з тобою час. — М'який тон її голосу і те, як її очі блукають по моїх грудях, змушує мене відчутти, що з моїх легенів висмоктали все повітря. Мій дім раптом здається шалено маленьким і в ньому бракує кисню.

— Тоді ти зможеш. У будь-який час, — я відмовляюся дозволити своїм очам зустрітися з її очима. Я не хочу бачити те, що там є, або те, чого там може не бути.

— Добре.

— Взагалі-то, я хотів запитати тебе про дещо інше, але спершу я збиралася поговорити про це з Ешем. Але оскільки ми вже розмовляємо, я запитаю тебе напямую. Дівчина, яка працює на касі в магазині, зустрічає наших клієнтів і записує зустрічі, звільняється у вересні.

— Гретхен?

— Так. Її чоловіка переводять до Коннектикуту, тож вони переїжджають. Я хотів запитати, чи не хочеш ти отримати цю роботу. Платять небагато, але ти хоча б розбираєшся в велосипедах і знаєш...

— Так. Я хочу. — Вона каже, перш ніж я встигаю закінчити, без жодних вагань. — Я б з радістю.

— Ти впевнена? Це не дуже захоплююче.

— Мені все одно.

— Мені просто здається, що ти все робиш для мене. Прибирання будинку, волонтерство з моєю мамою, а тепер ще й це. Я не хочу, щоб ти думала, що я перетворюю тебе на свого особистого раба. — І бляха... це страшенно привабливо.

Її язик ковзає по нижній губі.

— Я зовсім не проти. Я люблю все це.

Я відриваю погляд від її рота і проходжу через всю кімнату, щоб відчинити вікно. Мені потрібне повітря. Багато повітря. Дуже багато.

— Гаразд, тоді домовилися. Зараз я прийму душ, трохи подрімаю, ми завантажимо пастки, а потім я відвезу тебе додому. Звучить добре?

— Так, звичайно. Я приготувала лазанью, треба тільки поставити її в духовку, коли ти будеш готовий їсти.

Чорт забирай. Я думав, що вона просто відмахнеться від цієї ідеї, але вона дійсно приготувала мені вечерю. І одну з моїх улюблених страв, до того ж. Коли востаннє для мене готував хтось, крім моєї мами? Я не можу згадати.

— Звучить чудово. Розбуди мене десь о четвертій, і ми поїмо.

— Гаразд. Я подрімаю на твоєму дивані. Я поставлю будильник на телефоні, щоб ми не проспали до завтра. — Вона нарешті посміхається мені, частина смутку в її очах зникає.

Я зачиняю двері, коли вона йде, чого ніколи раніше не робив. Коли вона жила тут у дитинстві, вона виходила з гостьової кімнати посеред ночі, затилювала на моє ліжко близько десяти м'яких іграшок та свою улюблену ковдру і спала на моєму двоспальному ліжку разом зі мною. Зазвичай я прокидався з одним-двома плюшевими ведмедиками, встромленими в спину.

Я хвилююся, що коли їй сумно, вона може знову спробувати залізти до мене в ліжко.

І я не впевнений, що мені б це не сподобалося.

КЕНЗІ

*Кензі ~ п'ять років
Торен ~ двадцять років*

*— Ми можемо щось зробити для тебе, брате? — запитує Ашер.
Я хитаю головою.*

*— Ні... мені просто потрібно було втекти від сім'ї.
Він кладе руку мені на плече і стискає.*

*— Розумію. Якщо тобі щось знадобиться, просто дай нам знати.
— Дякую.*

Ембер стоїть переді мною, на її обличчі занепокоєння.

— Торе, будь ласка, сядь. Ти виглядаєш так, ніби зараз впадеш. — Ошелешений, я сідаю в крісло, в якому завжди сиджу, а вона стає переді мною на коліна і стягує моє взуття. — Еш, любий, принеси йому води. — Вона посміхається до мене, коли він іде на кухню. — Тобі просто треба відпочити. Це були довгі кілька днів, ти виснажений і морально виснажений. Еш повертається зі склянкою води і подає її мені.

— Це нормально — дозволити собі сумувати, Торе. Ти був як довбана скеля, відколи це сталося.

— Моя сім'я потребує, щоб я був сильним заради них. Я не можу розвалитися.

— Я розумію, чувак. Але ти повинен дозволити собі відчувати. Плач, якщо треба. Ти в безпеці тут, з нами, ти це знаєш. Перед ними ти можеш вдавати із себе крутого, але тут ти не зобов'язаний.

Я повільно п'ю воду. Я боюся розпастися. Боюся, що більше ніколи не зможу бути разом.

— Ми любимо тебе, — каже Ембер, навіть не підозрюючи, як сильно її слова вбивають мене.

— Я знаю.

— Ми підемо в іншу кімнату і залишимо тебе на деякий час на самоті. Просто крикни, якщо ми тобі знадобимося.

— Дякую... за все, що ви зробили для мене і моєї сім'ї.

— Торе, не дякуй нам. Ти наш найкращий друг. Ми зробимо для тебе все, що завгодно. Заплющивши очі, я киваю.

Маленька рука торкається моєї, і я розплющую очі, щоб побачити Кензі, яка стоїть поруч із кріслом, крихітне дзеркальне відображення своїх батьків, і дивиться на мене з серйозним занепокоєнням.

Ембер намагається відтягнути її.

— Ходімо, Кензі, час спати. Дядькові Тору треба побути на самоті.

— Ні... — Вона залазить мені на коліна і обіймає мене. — Він не може бути сам, мамо. Ашер тягнеться до неї, але я зупиняю його.

— Вона може залишитися. Я не проти.

Ембер зітхає.

— Гаразд, але якщо вона тобі набридне, просто крикни в коридор, і я прийду за нею.

— Так і зроблю.

Я поставив свою склянку на столик поруч зі стільцем і обійняв її, втішений її близькістю.

— Дядьку Торе? — прошепотіла вона, коли її батьки пішли.

— Так?

— Твій тато потрапив на Небеса?

Я глибоко вдихаю.

— Так, Ангеле. Потрапив.

Вона обіймає мене міцніше.

— Не сумуй. Ми можемо розділити мого тата.

Я не можу не посміхнутися.

— Спасибі, Кензі. Це дуже мило.

Незбаром вона засинає біля моїх грудей, як завжди. Звук її дихання заспокоює, і я не хочу її будити, тому не встаю, щоб здійснити набіг на шафу з випивкою і напитися до чортиків, щоб заглушити біль.

Мій батько помер. Я не встиг ні попрощатися, ні подякувати йому за те, що він був таким чудовим батьком і підтримував усі мої мрії.

Мрії, які я тепер маю відпустити, щоб дбати про його сім'ю та його магазин. Це те, чого б він хотів і очікував, і я в боргу перед ним.

Кензі прокидається, і я дивлюся на її мирно спляче обличчя. Вона лише на два роки молодша за мою сестру Теслу. Я, напевно, повинен бути з нею, втішати її, казати, що все буде добре, але я не можу бути поруч з ними всіма цієї ночі.

Сьогодні мені просто потрібен хтось, хто хоч раз мене заспокоїть.

КЕНЗІ

Його двері зачинені.

Я стою за ними в коридорі, в стані цілковитої розгубленості. Він ніколи раніше не зачиняв свої двері.

Чому сьогодні?

Я маю вірити, що це щось означає, ці раптово зачинені двері. Він намагається мені щось сказати? Я щось зробила чи сказала, що його розлютило? Я була надто настирливою?

Він підводить ризику там, де її ніколи не було?

Аромат лазаньї, що готується в духовці, змушує мій шлунок бурчати в знак протесту, і я довго дивлюся на двері, обмірковуючи їхнє значення.

Тихо стукаю і чекаю. Не чую жодного звуку по той бік, тому стукаю сильніше. Нічого не чути. Стукаю сильніше.

— Тор?

Я притискаю вухо до дверей і чую лише його легке хрипіння.

До біса.

Я відчиняю двері і заходжу в його кімнату, відчуваючи легку провину, але вона швидко змінюється на щось зовсім інше, коли мій погляд зупиняється на ньому, який лежить на білій пуховій ковдрі в одних лише чорних шортах. Я буквально завмираю на півдорозі і просто дивлюся на нього, моє дихання перехопило в горлі, оскільки рій почуттів, яких я ніколи раніше не відчувала, оволодіває мною.

Я бачила Торна практично кожен день свого життя. Я бачила його підлітком і бачила його чоловіком. Я бачила його щасливим, сумним, хворим, п'яним, за ґратами, на мотоциклі, у вантажівці, засмученим, розлюченим, закоханим, грайливим і серйозним. Але я ніколи не бачила, щоб він виглядав так, наче щойно випав з якогось магічного порталу, сповненого жару.

Я знала, що взимку він знову почав багато тренуватися, але я й гадки не мала, наскільки великим і м'язистим стало все його тіло. А може, він завжди був таким? Чорнило, яке я помітила раніше і намагалася не дивитися, розтікається по його рельєфному пресу — слова готичним шрифтом, які я не можу прочитати звідти, де я все ще застигла, а портрет жінки-воїна займає більшу частину його тулуба і грудної клітки. Чорний ворон вкриває одну з його грудей, його крила, здається, тріпочуть разом з його диханням.

Підійшовши ближче до ліжка, я помічаю, що його волосся розпущене і вологе, закриває половину обличчя. Я відчайдушно хочу простягнути руку і відкинути його геть, бо він ненавидить, коли волосся закриває йому обличчя, але маленький голос всередині мене каже, що доторкнутися до нього зараз, коли він лежить у ліжку майже голий, означатиме перетнути межу.

Ще одна нова межа таємничим чином з'явилася. Я торкалася Тора мільйон разів. Але сьогодні, зараз, ось так... це здається неправильним, тому що щось у ньому також здається таким правильним, таким потрібним, таким затребуваним, таким природно інстинктивним, що це трясе мене аж до кінчиків пальців на ногах. І це може означати лише щось дуже-дуже хороше або дуже-дуже погане.

Ковтаючи, я тихо вимовляю його ім'я.

— Тор?

Він не ворухиться і не прокидається.

Чоловік спить, як мертвий.

Я обережно штовхаю його плече, тепле і тверде під моєю рукою.

— Тор? Прокинься.

Його очі розплющуються і повільно фокусуються на мені, і мурашки розбігаються по тілу, коли він сонно посміхається до мене. Це ледь чуттєве відчуття, знаючи, що я — перше, що він побачив, коли розплющив очі.

— Вибач... я стукала, але ти не прокинувся, — затинаюся я, відчуваючи себе ще більш вразливою, ніж він. Чи може він сказати, що я дивилася на нього, поки він спав?

Він сідає і простягає руки над головою, згинаючи пальці, і мій шлунок знову робить сальто при вигляді його точених грудей і пресу, що напружується, коли він вигинає спину.

— Усе гаразд, — каже він хмільно. — Бляха. Щось смачно пахне.

— Вечеря готова. Якщо ти голодний?

— Жартуєш? Я вмираю з голоду.

— Ну, вставай, соня. Піду накривати на стіл.

Я швидко виходжу з його кімнати, і за кілька хвилин він приєднується до мене на кухні, одягнений і набагато бадьоріший, і кидає мені фіолетові спортивні штани.

— Для чого це? — запитую я.

— Одягнеш, коли ми будемо перевіряти пастки після вечері. Я не хочу, щоб ти ходила у шортах, гуляючи лісом, на тебе може підчепитися кліщ.

— Дякую. А це чий? Хіба по місту бігає жінка без штанів? — Я жартую, не впевнена, що взагалі хочу знати відповідь на це питання.

— Сідні залишила їх тут кілька місяців тому. Вона не буде проти, якщо ти їх позичиш. Можеш спалити, якщо хочеш. Я більше не хочу, щоб її речі були в моєму домі.

Я складаю їх і відкладаю вбік.

— Прийнято до відома. Давай поїмо. — Він у захваті від моєї лазанї, каже, що вона така ж смачна, як у його мами, і він хотів би, щоб я готувала йому вечерю в ті дні, коли я прибираю в його будинку. Він кидатиме мені більше грошей, щоб я готувала. Я погоджуюся, але не тому, що мені потрібні гроші, а тому, що я хочу готувати для нього. Я поняття не маю, чому мене так тягне до хатньої роботи, але це так, і тепер мені неймовірно подобається готувати для нього кілька разів на тиждень. У мене в голові починають з'являтися ідеї щодо страв.

— Агов, — кажу я, прибираючи посуд після вечері. — Після того, як ми перевіримо все, хочеш піти потусуватися і подивитися фільм у татовому кінотеатрі? Він сьогодні не повернеться додому, він залишиться в місті, зустрічається з друзями, а я все ще злюся на Хлою, тому не хочу її бачити.

— Я сьогодні не можу, у мене побачення з Лізою.

Я мало не впускаю рушник, яким витираю руки. Я не знала, що він знову зустрічається з Лізою.

— Ох, — намагаюся приховати своє розчарування за посмішкою. — Може, іншим разом.

— Ти не боїшся бути сама всю ніч?

— Звичайно. Ти ж знаєш мого батька і його божевільну систему безпеки. Я просто почитаю і подивлюся, як кролик стрибає по моїй кімнаті. Я все одно трохи втомилася.

— Якби я знав, що ти хочеш потусуватися, я б сказав Лізі, що не зможу з нею зустрітися.

— Не говори дурниць. Зі мною все буде добре. Я хочу, щоб тобі було весело на побаченні. Я рада, що ти даєш їй ще один шанс. — Я щиро хочу бути щасливою за нього, але відчуваю, що Ліза не заслуговує на нього і не цінує його. Як вона може, коли вона назвала його холодним і байдужим? Вона явно його зовсім не розуміє.

Тор незвично тихий і відволікається, коли ми перевіряємо харчові пастки, і відмовляється від нашого ритуалу — сидіти на камені і загадувати бажання. Я розчарована, бо люблю наші маленькі ритуали, але припускаю, що він хоче поспішати на побачення, а я, напевно, вже вичерпала свою гостинність. Несподіваний дзвінок з проханням підвезти мене додому перетворився на те, що я провела цілий день у нього вдома.

Коли він привіз мене додому, він наполягав на тому, щоб завести мене всередину, а потім сказав, що йому треба помити руки перед тим, як повернутися до Лізи, бо вона думає, що від нього пахне мотоциклетним мастилом і м'ясом. Насправді мені завжди подобався слабкий запах мотоциклетного мастила, тому що це така частина його, але я припускаю, що більшість жінок можуть відчувати себе інакше. Я дивлюся, як його вантажівка виїжджає з нашої довгої підїзної алеї, перш ніж увімкнути систему безпеки і повернутися до своєї кімнати. Коли я набираю воду для ванни, дзвонить мій мобільний телефон.

— Привіт, тату, — відповідаю я. — Я збиралася прийняти ванну. Тор щойно підвіз мене.

— Я знаю, він мені дзвонив. Хотів побажати тобі на добраніч і сказати, що люблю тебе. Я посміхаюся в трубку.

— Я теж тебе люблю.

— З тобою все гаразд? Я можу подзвонити Рейн і попросити її залишитися на ніч.

— Тату, ні. Чому всі думають, що мені потрібна нянька? Мені майже вісімнадцять.

— Ти завжди будеш для мене маленькою дівчинкою, Кензі. Я нічого не можу з цим вдіяти.

— Я знаю ...

— Я хвилююся за тебе. Це те, що роблять батьки.

— Я розумію. І це мило. Я просто розслаблюся, почитаю трохи і, мабуть, ляжу спати

раніше. То як справи в Бостоні?

— Зустрічаюся з другом, який відкрив тут клуб. Ми збираємося повечеряти і поговорити про організацію кількох концертів. Я буду вдома завтра вдень.

— Гаразд, я буду тут. На добраніч, татку.

— І тобі, сонечко.

Я сиджу у ванні, поки вода не охолоне, а потім випускаю з клітки карликового кролика Снаглза, щоб він пострибав по кімнаті, поки я сиджу з ним на підлозі й читаю. Їй вже дванадцять років, тож вона вже не стрибає так багато, як раніше, але іноді у неї з'являється приплив енергії і вона підстрибує. Здебільшого вона просто любить сидіти на моєму пухнастому килимку і витягуватися, як маленька собачка. Тор купив її мені, коли мені було лише п'ять років, і навчив мене чистити її клітку, робити свіжі салати та тримати її на руках, не лякаючи. Мої батьки не вважали гарною ідеєю брати її з собою, коли я подорожувала з ними, тому Тор сидів за мене, а я щовечора дзвонила йому і просила дозволити мені «поговорити» з кроликом по телефону. І в типовій манері Тора він це робив і навіть переказував мені, що вона «говорила» у відповідь.

Цей спогад викликає посмішку на моїх вустах, і, згадуючи про диявола, мій мобільний телефон дзижчить поруч зі мною, і там є повідомлення від нього.

Дядько Тор: Я просто хотів перевірити, як ти.

Я: У мене все чудово. Щойно запросила п'ятьох хлопців на оргію.

Дядько Тор: Не смішно.

Я: Я в порядку, просто тусуюся з Снаглз :-)

Дядько Тор: Ах. Поцілуй її за мене.

Я: ХАХ. Звичайно. Ти все ще на побаченні?

Дядько Тор: Так. Граємо в більярд.

Я: Вона схвалює твої м'які, чисті руки? ;-)

Дядько Тор: Ледь-ледь. Вона розлютилася через те, що я розбив кісточки пальців об обличчя того хлопця.

Я: Боже. Хіба її не заводить, що ти б'єш поганих хлопців? Так у всіх бабусиних книжках.

Дядьку Тор: Мабуть, ні.

Я: Відстійно бути тобою ;-)

Дядько Тор: Дякую. Гаразд. Я вже йду.

Я: ХАХ. на добраніч.

Дядько Тор: Добраніч, Ангеле.

6

ТОР

Кензі ~ сім років

Торен ~ двадцять два роки

Я на секунду відпускаю її руку, щоб розплатитися з хлопцем у фургоні з морозивом, а коли обертаюся, вона вже зникла. Я дико озираюся, намагаючись знайти її в переповненому парку. Секунду тому вона була поруч зі мною.

— Кензі!

Моє серце калатає швидше, а в грудях стискається, коли вона не йде до мене. Її ніде немає. Вона зникла.

Я перебігаю на інший бік вантажівки, але її там немає.

— Кензі!! — Вітер шмагає моє волосся в обличчя, а коли я відкидаю його назад, вона невинно стоїть прямо переді мною.

— Де ти була? Ти не можеш цього зробити, Кензі. Ти повинна залишатися зі мною.

Вона забирає у мене ріжок морозива і лиже його.

— Я просто відійшла на секунду. Там був чоловік з котом на повідку.

— Мені байдуже, навіть якщо це була мавпа за кермом автомобіля. Ти від мене не втечеш. Ніколи. Зрозуміла?

Вона кладе руку на стегно і заочує очі.

— Мавпа не вмє водити, дядьку Торе.

Те, як вона дивиться на мене, я присягаюся, що вона може бачити прямо в мою душу, і це до біса мене лякає.

— Ти виглядаєш так, ніби тобі треба присісти на хвилинку і розібратися зі своїм лайном, — нарешті каже вона серйозно.

Бляха-муха. Вона занадто довго крутилася навколо нас усіх. У неї словниковий запас двадцятирічної дівчини.

— Не кажи «лайно», Кензі. І я в порядку. Ти просто налякала мене. Я думав, що загубив

тебе.

— Ти ніколи не зможеш мене загубити, дядьку Тор. Ти моя найулюбленіша людина в усьому світі.

Я ніколи не був нічийм улюбленцем.

ТОР

— Що ти там робиш, красунчику? — Ліза підходить до мене з більярдною палицею в руці і дивиться на мобільний телефон у моїй руці.

— Пишу своїй племінниці.

— Дитині рок-зірки?

— Ага.

— Вона мила.

Кивнувши, я ховаю телефон назад у кишеню.

— Так, мила.

Вона нахиляється ближче до мене, її груди притискаються до моєї руки.

— Хочеш піти звідси? — Її голос низький, пронизаний невисловленими, але безперечно чіткими пропозиціями.

Я шукаю в переповненому барі її подругу, імені якої не можу згадати, і бачу, що вона цілується з якимось хлопцем у темній кабінці біля задньої частини бару.

— А як же твоя подруга?

Вона дивиться в їхній бік.

— Щось мені підказує, що вона буде зайнята деякий час. З нею все буде гаразд. Я б хотіла, щоб ти відвіз мене додому.

Я кладу наші палиці назад на стійку, обдумуючи все це в голові. Від гучної музики та людей, які кричать, щоб їх почули, у мене починає паморочитися в голові.

— Так. Ходімо.

Сплативши наш рахунок, я веду її до своєї вантажівки, кладу руку їй на поперек, і вона дивиться на мене, коли я відчиняю для неї пасажирські дверцята.

— Я рада, що ти прийшов сьогодні, — каже вона, коли я сідаю за кермо. — Я знаю, що була трохи... суворою з тобою.

— Я б не сказав, що сувора, Ліза. Ти просто говориш те, що думаєш. У цьому немає нічого поганого.

Вона розсміялася.

— Я відома тим, що роблю це занадто часто.

Я кидаю їй посмішку.

— Повір мені, ти могла б бути набагато гіршою.

Вона заправляє своє довге чорне волосся за вухо і посміхається мені через всю вантажівку.

— Я постараюся не бути гіршою.

— Просто будь собою. Це все, чим кожен з нас повинен бути.

Ненавиджу, коли жінки намагаються змінитися, щоб бути такими, як вони думають, хочуть чоловіки. Врешті-решт, вони оступаються, і їхня справжня сутність проривається назовні, і зазвичай вона не така хороша, як та, якою вони прикидалися. Я не маю ані часу, ані терпіння на фальшивих людей, ані намагання з'ясувати, ким вони є насправді.

Ми невимушено розмовляємо по дорозі через місто, а потім сидимо мовчки кілька незручних моментів, коли я заїжджаю на її під'їзну доріжку. Я не вмю ні починати, ні закінчувати побачення. Зовсім не вмю.

— Я проведу тебе до дверей, — нарешті кажу я і вискакую, щоб відчинити їй двері.

— У тебе справді найкращі манери, Торене, — зауважує вона, виходячи з вантажівки і беручи мою руку, простягнуту до неї. — Відчиняти двері, здається, втрачене мистецтво.

— Мій батько вчив нас, як правильно поводитися з жінкою.

— Що ж, це видно. Я не пам'ятаю, коли востаннє чоловік відчиняв мені двері.

— Це дуже сумно.

— Ти навіть не уявляєш, — погоджується вона.

У дверях вона очікувано дивиться на мене і кладе руку мені на плече, її палець рухається туди-сюди по краю мого комірця.

— Хочеш зайти? Випити келих вина? Чи пива?

Я вагаюся між бажанням вилити своє розчарування і бажанням більше не бути таким хлопцем. Вона весь вечір давала мені зелене світло, тож немає жодних сумнівів, що вона мене хоче. Один дотик, і я майже впевнений, що вона розтане у цих дверях і потягне мене до своєї спальні. І це спокусливо, особливо після шести місяців без сексу.

— Хмм? — Вона вмовляє, проводячи рукою по моїй шиї і притягуючи мої губи до своїх.

Я дозволяю їй на мить притиснути мої губи до її губ, а потім повільно відриваюся.

— Не сьогодні.

Розчарування викривляє її рот у похмуру гримасу, а щоки червоніють. Вона збентежена, їй відмовляють, і мені стає шкода її.

Вона робить глибокий вдих, щоб прийти до тями.

— Торе, ми зустрічалися багато разів, і ти мені дуже подобаєшся.

— Ти мені теж. — Я кусаю внутрішню частину щоки.

— Тоді я не розумію, чому ти ніколи не робив нічого більшого, ніж цілував мене. Зі мною щось не так?

— Ні, бляха, ні, ти прекрасна.

— Тоді в чому проблема? — запитує вона, дивлячись вниз на мій член. — З тобою щось не так?

— Ні, бляха, знову.

Вона притуляється спиною до вхідних дверей і дивиться на мене так, ніби я щойно приземлився з Марса.

— Тоді що в біса відбувається? Я не розумію.

— Ліза, я був у стосунках дванадцять років...

— Ти все ще кохаєш її? — перебиває вона. — І це все?

Я хитаю головою.

— Ні, зовсім ні. Я просто не люблю випадковий секс.

— Випадковий секс? — перепитує вона.

— Так... дуріти без жодних зобов'язань.

— Я знаю, що це означає, Торен. І якщо справа в цьому, то я без проблем зв'яжуся з тобою. Я більше ні з ким не зустрічаюся.

О, чорт, ні.

— Я теж, але це не зовсім те, що я мав на увазі.

— А що ти мав на увазі?

— Я маю на увазі, що не хочу вступати у фізичні стосунки, якщо не буду залучений до них ментально. Я не шукаю просто переспати, Ліза. Я витратив дванадцять років свого життя на жінку, яка не могла бути відданою мені на сто відсотків ні фізично, ні морально, і я не збираюся робити це лайно знову. Вона з'являлася лише тоді, коли хотіла, щоб я її дурнувато трахнув, або коли їй щось було потрібно від мене. Хочеш бути друзями і подивитися, що з цього вийде? Тоді я не проти. Але я не втручатимусь ні своїм членом, ні своїм серцем, поки не відчую, що це призведе до чогось вартісного для нас обох, у всіх відношеннях.

Я зустрічаюся зі скляним, немигаючим поглядом карих очей.

— Ти це серйозно?

— А що, схоже, що я, блять, жартую?

— Ні, зовсім ні, — вона повільно хитає головою вперед-назад, вивчаючи моє обличчя.

— Я просто трохи шокована. Я маю на увазі, давай, Тор. Ти не схожий на хлопця, який би

утримувався за власним бажанням. Ти практично сочишся сексом.

— Я знаю, — напівжартома посміхаюся я. Я не в курсі, як на мене дивляться жінки.

— Ну, не буду брехати, я здивована, але водночас вражена. Не думала, що такі чоловіки, як ти, існують насправді, — спокуслива посмішка перетинає її губи. — Але це робить тебе ще більш інтригуючим і привабливим.

Я уявляю себе в озері з рибальським гачком у роті, і це не те, що я хотів би, щоб про мене думали.

— Я не хочу бути здобиччю. Я просто хочу бути з кимось з правильних причин. І я хочу, щоб вони теж були зі мною з правильних причин. Я не можу мати справу з лайном, іграми чи людьми, які не знають, чого хочуть, або не можуть взяти на себе зобов'язання, коли знають.

Вираз її обличчя пом'якшується.

— Я не очікувала такої серйозної розмови сьогодні ввечері. Це найбільше, що ти коли-небудь говорив про себе. Але якщо вже бути відвертою... я теж не граюся в ігри. Гадаю, настав час сказати тобі, що я розлучилася.

Її зізнання пролунало як грім серед ясного неба і змусило мене зробити короткий мимовільний крок назад.

— Ти заміжня?

— Розлучена вже близько року. Розлучення майже остаточне. Між нами все скінчено — жодних залишкових почуттів. Цікаво, як можуть двоє людей бути одруженими і не мати жодних почуттів?

— Що сталося? — Я знаю, що я прискіпливий, але я завжди уявляв собі, що одружуся з кимось, хто не був би чиєюсь колишньою дружиною.

Вона знизує плечима і дивиться кудись позаду мене.

— Ми віддалилися одне від одного. Нам стало нудно. Ми перестали хотіти цього. Цьому просто не судилося бути.

Ось вам і «поки смерть не розлучить нас».

— Добре. Я радий, що ти мені розповіла. Я й гадки не мав.

— Як ти думаєш, у нас є шанс піти далі? Чи я даремно витрачаю свій час? Я не проти бути друзями і не поспішати, але я точно хочу чогось більшого. Я не впевнена, що можу зустрітися з тобою і не відчувати фізичної чи моральної зацікавленості.

Хто я такий, щоб судити, що є марнуванням чужого часу? Якщо ми не закінчуємо сексом чи коханням, чи є це марнуванням часу? В чомусь так, в чомусь ні.

— Я насправді не знаю. Ти вже робила зауваження про те, що я занадто тихий і холодний, і я знаю, що ти не погоджуєшся з усім, що я роблю. Гадаю, ти маєш запитати себе, чи справді ти хочеш більшого. І так, я запитую себе, чи я подобаюся цій дівчині через себе, чи через те, що від мене так і віє сексом, як ти висловилася?

— Гадаю, трохи і того, і іншого. Але на свій захист скажу, що з тобою важко познайомитися, Торе.

З цим не посперечаєшся.

— Це правда. Але я намагаюся.

— Я бачу, що намагаєшся, — вона робить глибокий вдих. — Тож тепер, коли ми про все це поговорили, ми можемо знову зустрітися? Тепер, коли я розумію тебе краще?

— Так, можемо. Тільки якщо ми зрозуміємо, що нічого не обіцяємо.

— Добре. Мені не потрібні обіцянки. Але якщо тобі стане... самотньо... я не відмовлюся, — натякає вона, піднімаючи на мене свою ідеальну брову.

Ліза щойно втратила очко.

— Я перевершив самотність давним-давно, люба. Але все одно дякую.

Її щоки стають багряними.

— На цій ноті я збираюся зайти всередину. Але я б дуже хотіла побачити тебе знову.

— Я подзвоню тобі. — Я швидко цілую її, перш ніж вона відмикає двері і зникає у своєму будинку.

Можливо, я дурень, який шукає те, чого ніколи не знайде, і мені слід було продовжити це побачення, як це зробив би нормальний хлопець, замість того, щоб повертатися додому, в порожній дім і порожнє ліжко на самоті. Я просто хочу того чарівного почуття, про яке писав багато років тому, коли писав тексти для рок-балад гурту. Я хочу шаленого кохання. Я хочу когось, хто ніколи не відпустить мене. Я хочу кожного дня прокидатися поруч з моїм найкращим другом.

7

КЕНЗІ

*Кензі ~ дванадцять років
Торен ~ двадцять сім років*

— Що сталося? — Він височіє над моїм ліжком, його вицвіла шкіряна куртка запорошена пилом після поїздки, з якої він щойно повернувся.

Я перевертаюся на бік, подалі від його погляду, і підтягую ковдру вище, майже накриваючи голову.

— Це просто живіт.

Вага його тіла опускається на бік ліжка, коли він сідає поруч зі мною, і його рука злегка торкається мого плеча.

— Кензі? Ти захворіла?

Ще один спазм пронизує мій живіт. Я майже впевнена, що помираю. Я хочу до мами. Останнє, що я хочу робити, це говорити про це з ним.

Зціпивши зуби, я змушую себе відповісти йому.

— Зі мною все гаразд. Просто болить живіт.

— Ти з'їла щось погане? Тебе нудило?

— Ні, дядьку Торе. Йди геть.

Розчароване зітхання лунає з-за моєї спини.

— Я тут один, пам'ятаєш? Я не можу піти. Перестань бути такою і скажи мені, що сталося. Хочеш, я відвезу тебе до лікаря? Я можу подзвонити твоїй бабусі...

— Торе, ні. Просто залиш мене в спокої. — Мені хочеться плакати від болю в животі, від незрозумілого смутку і дратівливості, які заповнили моє життя.

— Я не поїду. Твоїх батьків не буде ще два дні, тож ти застрягнеш зі мною, якщо не хочеш, щоб я подзвонив твоїй бабусі.

— Будь ласка, не треба. Я не хочу її турбувати.

Ще один спазм пронизує мою матку, і я ще більше втискаюся в позу ембріона.

Він прочищає горло.

— У тебе місячні? — Його голос м'який, невпевнений і турботливий, і мені хочеться вдарити його ногою.

— Боже мій... ти серйозно щойно запитав мене про це? Забирайся з моєї кімнати.

— Тут немає чого соромитися, Кенз. Тобі що-небудь потрібно? У тебе це було раніше або ...? — Його голос незграбно зникає.

— Просто залиш мене в спокої! — Боже. Чи може моє життя бути ще більш незручним?

Звук його черевиків, що гукають по моєму килиму і далі по коридору, приносить

полегшення. Це добре. Тепер я можу спокійно страждати. Зараз я розлючена на своїх батьків за те, що вони весь час відлучаються і не приходять, коли у мене якась криза. Це несправедливо.

Через кілька хвилин він повертається до моєї кімнати і кидає на ліжко маленьку рожеву сумку. Я зазираю в неї і бачу купу тампонів і серветок. Я обираю між тим, щоб знудитися і залізти під ліжко на все життя. Найкращий друг мого батька щойно торкався речей для місячних. Має бути якийсь закон проти цього.

— Я взяв це з ванної твоєї мами. Оскільки ти не відповідаєш мені, сподіваюся, ти знаєш, як ними користуватися, бо це виходить далеко за межі моєї компетенції.

Здається, у мене виростають ікла, коли я дивлюся на нього.

— Я ненавиджу тебе зараз. Я хочу померти. — Я натягую ковдру на голову.

Він стягує ковдру назад з моєї голови.

— Ненавидь мене скільки хочеш, мені, бляха, все одно. У мене для тебе теж є все це. Радуйся, що я знаю, де твої батьки все це тримають. — Купа речей падає на моє ліжко. Пляшечка мідолу, грілка і шоколадка.

Я починаю плакати.

— Будь ласка, йди геть. Ти не повинен цього знати!

Він потирає лоб і запускає руку в своє довге волосся.

— Я жив з жінками, Кензі. Я знаю про це, і в цьому немає нічого соромного. Це частина життя і дорослішання.

Я намагаюся заритися в подушку.

— Я не хочу бути дорослою. Це боляче.

Він сміється.

— Та ну.

— До біса все це.

— Легше не стає, ангеле.

— Я ненавиджу тебе.

Він нахилиється і цілує мою скуйовджену голову.

— Ні, не ненавидиш. І я люблю тебе, незважаючи на те, наскільки злою ти намагаєшся бути. — Він випростується. — Я буду внизу, якщо я тобі знадоблюся або захочеш вилити на мене ще більше нецензурицини. Мені це навіть подобається.

Я посміхаюся за ковдрою, коли він підходить до моїх дверей.

— Дядьку Тор?

Зупинившись, він повертається.

— Так?

— Дякую.

Він підморгує мені і нарешті залишає мене наодинці, щоб я поринула у свої почуття огиди.

Тут же я вирішую, що хоч я і накричала на нього, як скажена сука, але він все одно найкрутіший чоловік у світі.

Кензі

Після паскудного тижня в школі, після того, як я щовечора сиділа в своїй спальні, занурившись у книгу, намагаючись забути про існування зовнішнього світу, я рада, що сьогодні в нашому домі вечір багаття. Мені потрібно бути поруч з людьми, які не є шкільними сучками-задницями.

— Кензі! — кричить Рейн, як тільки бачить, що я виходжу з будинку на задню терасу.

Схопивши спочатку содову, я пробираюся через двір, повз невеликі групи людей, що розмовляють, туди, де вона стоїть з хлопцем, якого я ніколи не зустрічала, але який виглядає

віддалено знайомим. Рейн розкішна, як завжди, її довге волосся нещодавно пофарбоване в чорний колір з фіолетовими та світлими відблисками і початком легкої золотистої засмаги, що торкається її шкіри. Її крилата підводка для очей ідеальна і на місці, підкреслюючи її котячі зелені очі.

— Я хочу познайомити тебе із Сейлором, — каже вона, посміхаючись від вуха до вуха. — Він місцевий гітарист. Це донька Ашера, Кензі.

— Приємно познайомитися, — каже він. — Я давно дружу з твоїм батьком. Він чудовий наставник.

— Привіт... і дякую. Він чудовий. — Сейлор занадто милий для слів: хвилясте каштанове волосся, що торкається його плечей, очі кольору моря і чарівна посмішка, яка нагадує мені п'ятирічного хлопчика, якого спіймали на чомусь неслухняному. Він схожий на Едді Веддера зразка 1992 року.

— Ти теж музикант? — запитує він.

Я смішно хитаю головою. Усі мене про це запитують, як тільки дізнаються, хто я така.

— Ні... на жаль, цей талант, здається, оминув мене в цій родині.

— Вона працює моделлю, — додає Рейн. — І вона робить цю дивовижну каліграфію. Вона написала слова, витатуйовані на моїй спині, каліграфічним почерком, а мій художник скопіював їх. А ще вона написала напис для обкладинки останнього компакт-диска мого брата.

Сейлор робить вражене обличчя, і його посмішка розширюється, демонструючи ідеальну білизну зубів.

— Ого. Я не думав, що хтось ще пише каліграфією.

Моя посмішка підтверджує його слова.

— Саме так. Гадаю, це марна справа. Мені просто подобається, як це виглядає. Люблю папір і чорнило.

Він нахилив голову, його очі трохи примружуються, і я думаю, що у нас з Рейн трохи течуть слинки.

— Я думаю, що це неймовірно круто. Зовсім не марно. Я впевнений, що є багато людей, які хотіли б цього. Мені подобається ідея з татуванням. Я, мабуть, сам тобі її зроблю.

— Це було б круто. — Цікаво, чи вони з Рейн зустрічаються, чи вона покликала мене сюди, намагаючись нас познайомити. Не можу сказати, що я проти, якщо це її план, особливо після катастрофи з Джейсоном.

На моє запитання Рейн відповідає, зосередивши увагу на чомусь іншому.

— Трістан тут. Я давно його не бачила, — вона показує жестом на групу людей на іншому боці двору, де Трістан спілкується з Тором. — Він зараз самотній?

Хм. Отже, вона пристає на брата Тора.

— Не знаю, — відповідаю я. — Я постійно бачу його в крамниці, але ніколи не бачила з дівчиною.

Рейн продовжує дивитися, її зелені очі виблискують цікавістю.

— Він гарячий, як пекло, як і решта цього клану. Дізнайся для мене, Кензі. Тор розповість тобі все, що завгодно.

— Гарзд... Гадаю, я можу запитати його.

— Чому б тобі просто не поговорити з ним? Не змушуй її робити за тебе брудну роботу. Рейн грайливо ляскає його по руці.

— Ти помовч. Я занадто сором'язлива, щоб просто підійти до нього.

— Ти знаєш його цілу вічність. Він же тобі не чужий. — Нагадую я їй.

— Я знаю... але я не бачила його близько двох років. Він, напевно, навіть не згадає мене.

Ми з Сейлором обмінюємося поглядом і посміхаємося. Не може бути, щоб Трістан не впізнав її. Вона не з тих дівчат, яких легко забути, навіть якщо вона сама цього не помічає.

Рейн хапає Сейлора за руку, відволікаючи його увагу від мене.

— Ходімо поїмо. Мій брат робить чудові бургери. Хочеш піти, Кензі?

— Ні, не хочу, — відповідаю я. — Приємно було познайомитися.

— Мені теж. Впевнений, ми ще побачимося.

Я з надією киваю, коли Рейн тягне його на внутрішній дворик, де мій батько готує гриль. Після стресу, пов'язаного з чутками про випускний вечір, які весь тиждень ходили в школі, я все ще не маю апетиту до їжі. Від перешіптувань та осудливих поглядів мій шлунок стискається у вузли.

Я перетинаю двір і сідаю на лавку з видом на кам'яний фонтан, який мій тато встановив минулого літа після того, як я сказала йому, що люблю звук води. Він б'є прямо під вікном моєї спальні, і чути його, коли вікна відчинені, неймовірно заспокоює. Мій батько завжди намагався створити для нас спокійну, тиху, майже дзен-атмосферу, що дивно, враховуючи, що він грає в гучному рок-гурті і більшу частину часу занурений у якийсь шум.

— Сподіваюся, ти вдягнула її, бо пам'ятаєш.

Його голос лякає мене, і спочатку я ледве бачу, як він притулився до дерева за п'ять футів від мене.

— Га?

Він киває головою і переводить погляд на мою голову.

— Шапка.

О, так. Моя рука тягнеться вгору, щоб доторкнутися до чорної шапки, що покриває мою голову. Я пам'ятаю, що він казав, що хоче її, але я очікувала, що він забуде про цю розмову. Очевидно, він не забув. Моє серце калатає.

— Йди сюди, Ангеле. — Його голос змінюється в сутінках ночі, знайомий, але відтінений більш глибоким, гравійним тоном, який змушує мої ноги підкошуватися, коли я підводжуся і йду до нього.

— Що ти робиш тут, на деревах?

— Спостерігаю за тобою. Ти кажеш, що любиш бути поруч з усіма у вечір ватри, але завжди сидиш сама.

— Як і ти.

Він посміхається.

— Визнаю.

Що ми не говоримо, так це те, що ми зазвичай сидимо наодинці разом, і один з нас врешті-решт підходить до іншого.

— Я прийшов за шапкою, яку ти мені винна за всі мої речі, які ти взяла. Давай сюди, — грайливо каже він.

— Так не вийде. Ти мусиш взяти її сам.

— Справедливо. — Він робить крок до мене, і коли знімає з моєї голови в'язану шапку, моє обличчя оточує ореол статичного волосся. Його фірмова рипуча, але сексуальна посмішка охоплює його обличчя, коли він натягує мою шапку на своє темне розпатлане волосся, яке, як я щойно помітила, сьогодні не зібране в хвіст, і мені хочеться вірити, що він залишив його розпущеним заради мене.

— Як я виглядаю?

Він менше схожий на чоловіка, якого я знала все своє життя, а більше на небезпечного незнайомця з очима і посмішкою, які можуть розтопити льодовик за дві секунди.

— Тобі личить.

Він хитає головою і хмуриться, ніби не вірить мені.

— Ти вагалася, перш ніж відповісти. Якою була твоя перша думка? Викладай.

— Що ти виглядаєш до біса сексуально. — Слова вилітають з мого рота, перш ніж я встигаю їх зупинити, і ми стоїмо там, поки він їх ковтає, а я намагаюся повернути їх назад.
Унс.

Він кашляє в кулак.

— Ну. Я цього не очікував.

Я теж.

Я важко ковтаю через тривогу, яка раптово закипає всередині мене.

— Але я маю рацію, — нервово кажу я. — Ти точно можеш завоювати серце.

— Я ж казав, що зможу, — його руки захоплюють мою голову і пригладжують розпущене волосся. — Я зробив твоє волосся таким безладним.

— Трістан самотній? — вигукую я, намагаючись відволіктися від того, як його пальці відчують моє волосся, сильні та електризуючі.

— Трістан? Чому ти хочеш це знати?

— Рейн питала. Вона бачила його з тобою раніше.

Він засовує руки в передні кишені.

— Думаю, так... але я думав, що вона прийшла сюди з Бродягою.

— Сейлором. — виправляю я. — Так і було, але я думаю, що вона намагалася нас звести. Вони, мабуть, просто друзі.

Я помічаю, як він кусає внутрішню частину щоки, розмірковуючи над цим.

— Твій тато не хоче, щоб ти зустрічалася з музикантами.

Знову починається.

— Джейсон виявився епічним засранцем, тож, можливо, музикант все ж таки був би кращим.

— Можливо. Ти не отримаєш того ідеального маленького життя, про яке ти говорила, що хочеш з музикантом. З дітьми, собаками і вечерьми.

— Господи, Торе. Я говорю про побачення, а не про шлюб. Я просто хочу трохи розважитися, як і всі інші. Він дуже милий.

— Тільки будь обережна. Він старший за тебе, напевно, має багато досвіду... Я не хочу, щоб тобі знову було боляче.

Я хитаю головою і відходжу від нього, повертаючись до своєї лавки.

— Чому ти завжди перемикаєшся на режим дядька?

— А що в цьому поганого? — запитує він, ідучи за мною. — Я хвилююся за тебе.

Чому всі завжди про мене турбуються? Вони думають, що я колись самозаймаюся?

— Ну, не треба. Я просто хочу, щоб ти був моїм другом.

— А я хіба не друг?

— Так... здебільшого. Напевно.

Він торкається моєї руки, і я повертаюся до нього обличчям.

— Я завжди твій друг, Кензі. Не в основному. Завжди.

Останнім часом я багато думала про це, особливо після того, як він згадав, що ми не будемо бачитися так часто, коли я закінчу навчання, ніби його робота зі мною закінчилася. Це повільно з'їдало мене, сіяло насіння сумнівів.

— Так? — запитала я. — Чи ти просто тусуєшся зі мною і даєш мені завдання, щоб зробити послугу моїм батькам?

— Чого ти така похмура? Ти ж ніколи в мені не сумнівалася.

— Не знаю, — зізнаюся я. — Напевно, я просто нервую через те, що закінчую школу і все змінюється. І в мене був гівняний тиждень, коли діти в школі називали мене розпусною ханжою.

— Розпусною ханжою? — повторив він. — Як це взагалі можливо?

Я розводжу руками.

— Не маю жодного уявлення! Дозволь мені створити нову форму невдахи. Це було суцільне пекло.

— Давай сядемо, — він підводить мене до лавки, і я падаю на неї з великим зітханням розчарування. — Я знаю, що дорослішати важко, Кенз. Зміни можуть бути відстійними, але вони можуть бути і хорошими. У тебе були важкі кілька років.

— Це ще м'яко сказано.

— І до біса цих ідіотів з твоєї школи. Вони тебе не знають.

— Мабуть...

— Я просто хочу, щоб ти була щаслива. — Він каже це так, ніби це має бути так просто.

— Я намагаюся. Але життя постійно стає на моєму шляху.

Кілька хвилин ми дивимося, як хлюпоче вода у фонтані, а потім він копається в передній

кишені джинсів.

— Ось, — він простягає мені руку і кидає мені в долоню копійку. — Ми можемо загадувати бажання тут, у вашому фонтані, — каже він.

— Я ніколи не думала про це. — Я знову посміхаюся. — Ти перший.

Він на мить замислюється, а потім кидає свою копійку у воду.

Я дивлюся, як блискуча мідна монета опускається на дно фонтану.

— Гарзд... скажи мені, що ти загадав.

— Я хотів, щоб ти більше ніколи не сумнівалася в мені. Я провів майже вісімнадцять років поруч з тобою, Ангеле. Тому що я цього хотів. Ніхто ніколи не змушував мене і не очікував, що я це зроблю. Ти просто там, де я завжди хотів бути.

Моє серце майже зупиняється.

Я заплющую очі на довгу мить, поки його слова луною проходять крізь мене, відбиваючись від стін моєї душі, перш ніж оселитися в моєму серці, де вони житимуть вічно.

— Тор...

— Не треба, — його голос низький, тонке попередження. — Просто загадай своє бажання.

Моя рука тремтить, коли я кидаю монетку, я промахуюсь, і вона падає десь у траві, гублячись у темряві.

— Лайно. — Бурмочу я. — Моє бажання лежить десь на газоні, невисловлене. І, можливо, зараз це на краще.

— Я дістану.

Я не можу відвести очей від нього, коли він стоїть на колінах у темряві, полюючи за моїм пенні, наче за закопаним скарбом. Його рука, вкрита чорнилом, згинається твердими м'язами, коли він проводить рукою по траві, і мої нутрощі тремтять у відповідь. Я не повинна дивитися на нього так, або думати про нього так, але я не можу відірвати свою увагу від нього.

Ти там, де я завжди хотіла бути.

Було очевидно, що він не хотів говорити цих слів. Але щось всередині нього змушувало його вимовити їх, наче він мусив це зробити, наче вони з'їдали його, погрожуючи випустити їх назовні. Табу на те, що могло ховатися в глибині його душі, пробуджує частину мене, яка ніби чекала, терпляче, мовчки, на його прихід.

Тепло починається в моєму животі і поширюється, як повільний вогонь, вниз між стегнами і вгору до грудей. Мій пульс прискорюється, коли я дивлюся на нього, голова стає легкою.

Я не можу думати.

Я повинна бути налякана. Я повинна визнати, що це неправильно. Я повинна зайти всередину.

Але я не йду, і не хочу, і не можу, тому що він раптом дивиться на мене і посміхається, переможно тримаючи мою загублену копійку, як мій вічний герой, і це відганяє всі сумніви, залишаючи правду, що дивиться мені прямо в обличчя.

Ми — це ми.

*Кензі ~ п'ять років
Торн ~ двадцять років*

Моя молодша сестра з широкою посмішкою схиляється над тортом у формі принцеси і задуває сім свічок. Мамина їдальня заповнена людьми — моїми тітками, дядьками, двоюрідними братами та сестрами, а також кількома дітьми з класу Теслі. Минуло півроку відтоді, як помер мій батько, і це вперше за довгий час я бачу, як більшість людей у цій кімнаті посміхаються. Включаючи мене.

Тессі починає відкривати свої подарунки, а Кензі сидить поруч, забирає у неї викинутий обгортковий папір і запахає його у великий сміттєвий пакет, завжди маленька акуратна дивачка. Я підморгую їй через кімнату, і вона махає мені.

— Теслі, здається, краще, — кажу я мамі, коли приношу тарілки на кухню, щоб допомогти їй прибрати.

— Їй набагато краще, але вона все ще іноді плаче ночами. Вона дуже за ним сумує.

— Я знаю, — тихо погоджуюся я. — Ми всі сумуємо.

Я допомагаю їй завантажити посудомийну машину.

— Нам скоро треба йти. У Сідні вранці заняття, і я маю відвести Кензі до дитячого садочка вчасно цього разу.

— Ти знову за няньку? — запитує вона, з легким акцентом на «знову».

— Так, лише на кілька днів.

— Добре, що ви з Сідні так багато допомагаєте. — Вона витирає руки рушником для посуду й акуратно складає його, перш ніж покласти назад на стіл.

— Ми не проти. Вона хороша дитина, як і Тессі.

— Торен... — починає вона і на мить замовкає. — Я хочу тебе децю запитати, і я просто хочу, щоб ти сказав мені правду. Я твоя мати, і я люблю тебе. Я не буду тебе засуджувати.

Я піднімаю брови і роблю крок назад.

— Вау, мамо. Це звучить важко.

— Вона твоя?

Я шоковано дивлюся на неї, посмішка зникає з мого обличчя.
— *Що?*
— *Просто відповідай мені. Це моя онука?*
— *Бляха, мамо. Ти так думаєш?*
— *Вона схожа на тебе...*
— *Всі кажуть, що ми схожі. Навіть ти це казала, коли ми були молодими. Ми завжди були схожі.*
Вона киває.
— *Так... це правда.*
Її очі впираються в мене, чекаючи.
— *Я не можу повірити, що ти запитуєш мене про це після стількох років, мамо. Ти справді думаєш, що я дозволив б комусь іншому виховувати мою власну дитину?*
— *Вона весь час з тобою.*
— *Тому що її сім'ї ніколи немає поруч. Вони всі загрузли у власному лайні, будучи відомими людьми. Вона не може весь час жити на клятій валізі. Іноді їй потрібна стабільність, і їй подобається залишатися зі мною. Вони наші найкращі друзі. Що тут такого?*
— *Нічого страшного, любий. Твоя відданість їй дуже мила. Ти для них хороший друг. Мені просто цікаво, чи є в цьому щось більше, ніж просто послуга, яку ти робиш своїм друзям.*
Я хитаю головою, волосся падає мені на обличчя. Я відитовхую його з роздратуванням. Вона могла б бути моєю, якби я не познайомив свого найкращого друга з дівчиною, від якої я був без розуму, але соромився запросити на побачення.
— *Ні, мамо. Вона не моя. Я ніколи не спав з Ембер.*

ТОР

Моє четверте пиво закінчується занадто швидко. Мені хочеться ще одного, але я знаю, що якщо продовжу пити, то не зупинюся. Я точно не хочу, забудьте, не можу напитися сьогодні ввечері. Я вже довів, що не можу тримати язик за зубами на тверезу голову, тож ніхто не знає, що я скажу, якщо нажеруся до чортиків.

Я намагаюся вдавати, що розмовляю з дівчиною на ім'я Хізер, але мої очі постійно повертаються до Кензі, яка розмовляє з Сейлором на іншій стороні території, але також продовжує дивитися на мене і швидко відводить погляд, коли я її ловлю.

Бажання, яке вона загадала після того, як я знайшов її пенні в траві, продовжує відлунювати в моїй голові.

Я б хотіла, щоб ти не був тим, ким ти є...

Ми незграбно розсміялися, намагаючись зробити смішним те, що не було смішним, а потім я відпустив не менш загадковий жарт про це, перш ніж змусив себе відірватися від неї, побігши до найближчої вродливої жінки на вечірці, ніби це могло приховати те, що тільки-но сталося.

Думаю, я зрозумів, що Кензі намагалася сказати своїм бажанням, і мені це не сподобалося.

Це довбана брехня. Мені це дуже подобається.

Я майже впевнений, що вона в мене закохана. Багато подруг Тессі фліртували зі мною, коли були в старших класах. Вони хихотіли наді мною, говорили мені божевільні речі, вихвалялися, намагаючись змусити мене звернути на них увагу, а потім хихотіли ще трохи. Це те саме і нормально для дівчат її віку. *Ось і все.*

Однак мої власні почуття абсолютно не нормальні. У жодному разі. Я не повинен був фліртувати з нею у відповідь. Або відчувати себе до біса тупим через її шапку на моїй голові. Але я це роблю. Я можу ніколи її не зняти.

— Я б хотіла колись покататися на твоєму мотоциклі, — каже Хізер. Я знаю її вже деякий час, і вона каже це щоразу, коли ми розмовляємо, хоча я продовжую ніколи їй не дзвонити.

— Звичайно... коли у мене буде вільний день, ми покатаємося. — Я добре вмію брехати. Звучить правдоподібно.

Це моя заготовлена відповідь, коли жінка думає, що вона просто застрибне мені на спину, наче я якийсь поні. Я люблю їздити сам. Якщо я коли-небудь посаджу жінку на задне сидіння байку, у неї має бути вагома причина для того, щоб там опинитися.

Сміх Кензі розливається по подвір'ю, навіть над акустичною музикою, яку грають Ашер і його друзі. Я бачу, що їй подобається Сейлор, і судячи з уваги, яку він їй приділяє, він відчуває те ж саме, що не дивно. Зазвичай я не ревнивий, але відчуваю, як мене охоплює зелений відтінок.

Сейлор — це я дванадцять років тому. Молодий, симпатичний музикант на порозі карколомної музичної кар'єри. Я чув, як він грає, і він хороший. Його рифи швидкі, несамовиті і бездоганні. Як і я колись.

Тепер мої пальці літають над гайковертами. І зрідка відповідаю на текстові повідомлення.

Чого я дійсно хочу і потребую, так це моїх пальців на теплій жіночій плоті. Цей самонакладений целібат змушує мене сумніватися у власному здоровому глузді. Заглушивши сміх Кензі, я зосереджуюсь на Хізер, як і повинен був би робити. Вона розповідає мені, що тепер працює фітнес-інструктором, і це видно. Її тіло підтягнуте, худорляве і позбавлене вигинів, яким я віддаю перевагу, але вона дуже приємна для очей і поки що не виявляє жодних ознак психологічної потворності. Завжди плюс.

Я не дивуюся, коли вона тягнеться до мене і піднімає мою сорочку, її очі розширюються від вдячності, коли вона береться за мій прес. Коли у вас багато м'язів, чорнила і волосся довше за норму, люди думають, що можуть доторкнутися до вас. Погладити. Ніби це нормально.

— Ого, Торне. Ти добре попрацював у спортзалі. Я помітила різницю, як тільки побачила тебе сьогодні ввечері. Ти знову б'єшся?

Підносячи пиво до рота, я хитаю головою, перш ніж зробити ковток.

— Ні, я з цим покінчив. Просто багато працюю над собою.

Вона киває і облизує блискучі губи.

— Це видно. Прес і очі — мої улюблені частини чоловіка.

Я посміхаюся до неї.

— Я матиму це на увазі.

— Сподіваюся, що так, — її посмішка сексуальна і приваблива, і я дивуюся, як я завжди опиняюся тут. Я лише хотів поговорити.

Я подумую про те, щоб відвезти її додому і перервати свою сексуальну відпустку. Довга ніч з нею вивела б мене з цього самонакладеного страждання, і, можливо, я перестану читати неіснуючі знаки від сімнадцятирічної доньки мого найкращого друга.

Хізер проводить пальцем по поясу моїх джинсів, її ніготь ковзає по моїй шкірі.

— Мені нікуди йти завтра, — натякає вона.

М'язи мого живота смикаються під її дотиком, благаючи про більше. Моє тіло не зовсім на одній хвилі з моїм мозком.

— Це правда?

Її рука ковзає трохи далі в мої штани.

— Я зроблю всю роботу, — воркує вона. — Ти можеш просто лежати і насолоджуватися поїздкою.

Я хапаю її руку і витягую зі своїх джинсів.

— Я не так хочу, люба.

— А як тобі подобається?

— Нелегко.

Я не впевнений, що вона зрозуміла подвійне значення моєї відповіді, але вона намагається ще раз.

— Я не проти, якщо грубо.

Більшість жінок кажуть це, не маючи жодного уявлення про те, що вони просять. Дешеві простирадла грубі. Груба дорога — це грубо. Ляпас по дупі, наручники, сильний стусан — це не грубо. Це весело.

Я відчуваю на собі погляд Кензі, навіть не дивлячись на неї, і мені цікаво, чи бачила вона, як Хізер намагалася занурити руку мені в джинси.

— У мене перерва, — нарешті кажу я.

— Що?

— Перерва, — повторюю я, допиваючи пиво. Я хочу додому. Самий. З Хізер може бути весело кілька годин, але вранці мені доведеться знайти спосіб позбутися її і більше ніколи не бачити. Я не хочу бути таким козлом.

— Що це, власне, означає?

— Це означає, що мій член у відпустці.

Хізер чує голову і озирається навколо нас, намагаючись знайти когось іншого, на кого, швидше за все, можна покласти всю роботу.

— Ну... це щось новеньке, і я, мабуть, утримаюсь від розпитувань про те, що б це могло означати і чому. Гарного дня, Торне.

Спостерігаючи, як вона практично тікає від мене, я думаю, що, в біса, я роблю з собою. Я на шляху до безсумнівного соціального самогубства.

9

КЕНЗІ

Кензі ~ десять років

Торен ~ двадцять п'ять років (у в'язниці за напад)

Любий дядьку Тор,

Я сумую за тобою і сподіваюся, що ти скоро повернешся додому. Тато сказав, що я можу писати тобі щотижня. Я використовую спеціальну ручку і чорнило, які ти мені дав.

Я чищу клітку для кроликів щосуботи, як і обіцяла.

Я кинула копійку в калюжу і загадала, щоб ти повернувся, але це не спрацювало. Я думаю, що це працює тільки в глибокій воді.

Не забувай мене, поки тебе не буде.

Я люблю тебе дуже сильно,

Кензі

Люба Кензі,

Я скоро буду вдома, обіцяю. Твій почерк прекрасний, а пергаментний папір дуже гарний. Лист від тебе щотижня зробив би мене щасливою. Мені шкода, що мене немає поруч, щоб допомогти тобі. Я повернуся через кілька місяців. Відклади кілька копійок до того часу, коли я приїду, і ми разом загадаємо бажання. Не думаю, що калюжі спрацюють, але дякую за спробу.

Я ніколи не забуду тебе, ангеле.

Слухайся маму і тата.

Я люблю тебе назавжди і безмежно,

Дядько Тор.

КЕНЗІ

Я завжди думала, що останній шкільний день буде хвилюючим, і я востаннє вийду з дверей школи з широкою посмішкою, обіймаючи Хлою, і ми побіжимо за фрапучіно, щоб обговорити наші плани на дивовижне літо разом.

Але замість цього я стою під деревом на галявині перед школою з капюшоном на голові, сама, під дощем. Хлоя поїхала з Бренданом святкувати, і тепер мене нічим підвезти додому. Шість миль у таку погоду здаватимуться мені дванадцятьма, якщо йти пішки.

Я дзвоню батькові на мобільний, але потрапляю одразу на голосову пошту. Я хмурюся, невиразно пригадуючи, як він казав мені, що сьогодні їде в місто на зустріч з психологом, який допомагає людям, що пережили горе.

Рейн працює, тож вона не зможе за мною приїхати. Я швидко перегортаю свої контакти в мобільному телефоні. У мене збережений номер Сейлора, але я не знаю його достатньо добре, щоб просити підвезти, і не хочу, щоб він побачив, що я схожа на щура з вулиці. Тітка Сідні не вмє будувати плани в останню хвилину і, можливо, ще навіть не прокинулася. Я не хочу турбувати жодного з татових братів, бо всі вони зазвичай дуже зайняті.

Я набираю номер Тора, і він відповідає на другий дзвінок.

— Привіт. Щасливого останнього дня.

— Дякую. Здається, мене ніхто не підвезе додому. Чудовий спосіб почати дорослішати.

— Тобі пощастило, я як раз їду в машині, щоб підібрати безпритульного. Я підберу тебе першою, якщо ти не проти поїхати зі мною?

— Зовсім ні. Тепер ти можеш підібрати двох безпритульних. Я на вулиці.

Через десять хвилин він зупиняється перед школою, і я з широкою вдячною посмішкою залажу в його вантажівку.

— Ти врятував мені життя, — я нахилиюся через переднє сидіння, щоб поцілувати його в щоку. — Сьогодні ввечері я поговорю з татом про те, щоб купити машину. Це безглуздо.

— Правда. Попроси щось круте, типу мустанга. Або корвет.

— Я візьму що завгодно з чотирма колесами і дахом на даний момент.

— Обережно, бо він купить тобі гольф-карт.

Сміючись, я проводжу пальцями по вологому волоссю, яке починає куйовдитися.

— То куди ми їдемо?

— Мені щойно подзвонили про собаку на шосе, сказали, що його ледь не збили кілька разів.

— На шосе? Де це? Як ти взагалі збираєшся його знайти?

Він повертає ліворуч і вимикає радіо.

— Вони дали мені орієнтир у милі. Сказали, що він не рухається, просто притиснувся до цементного роздільника.

Не схоже, що все буде добре.

— О, ні. Торе, він, мабуть, поранений.

Кивнувши, він виводить вантажівку на з'їзд з шосе.

— Можеш залізти назад і знайти один з моїх повідків? І там є деякі ласощі, вони мені знадобляться.

Я перехилиюся через сидіння назад і знаходжу все, про що він говорив, а потім розстеляю стару ковдру на задньому сидінні. Лапи і шерсть собаки будуть мокрими від дощу, а я не хочу, щоб вантажівка Тора була брудною. Я беру старий рушник, щоб ми могли витерти собаку.

— Чорт, ось і він.

Я повертаюся на своє місце, коли він зупиняє вантажівку на вибоїстому узбіччі шосе і кидає її на стоянці. Він хапає повідець і ласощі, запихаючи жменю в кишеню, і ми обидва дивимося через двосмугову жваву дорогу на великого білого пса, який розбився об роздільник, його неконтрольоване тремтіння видно звідси.

Тор звертає свою увагу на мене.

— Кензі, послухай мене. Я хочу, щоб ти залишилася тут. Що б не сталося, не намагайся йти за мною на шосе, добре?

Я дивлюся на нього, на собаку на іншій стороні всього цього руху, а потім знову на нього.

— Тор, ти мене лякаєш. Це небезпечно. Дощ ллє, як з відра.

— Я не можу його там залишити, його вб'ють.

— Так само, як і тебе. — Я вказую на це. Дощ, туман, машини пролітають повз нас без зупинки. Він божевільний, якщо думає, що добереться до собаки.

— Зі мною все буде гаразд. Якщо один з цих мудаків мене зб'є, дзвони 911 і залишайся в цій машині.

Моє серце стискається від його слів. Як він може казати, що все буде добре, а потім на одному диханні говорити про те, що треба дзвонити 911?

— Що? Торе, може, варто викликати службу контролю за тваринами? Давай просто почекаємо їх тут.

— І що будемо робити? Дивитися, як бідолашний собака до смерті переляканий посеред чотирисмугового шосе? Служба контролю за тваринами буде їхати сюди дуже довго. Я вже тут.

— Я знаю, але...

Він перебиває мене, не чуючи нічого з цього.

— Не хвилюйся. Залишайся тут і чекай на мене.

Перш ніж я встигаю ще щось сказати, він вистрибує з вантажівки і стоїть на краю дороги, чекаючи на прогалину в русі. Я ахаю, коли він перебігає першу смугу, а потім змушений зупинитися прямо посеред двох смуг, щоб дочекатися чергового розриву в русі. Машини продовжують пролітати повз нього, сигналити. Я затамувала подих, коли він робить ще один шалений ривок через сусідню смугу і опиняється приблизно в десяти футах позаду собаки. Моя рука стискає мобільний телефон, готова негайно набрати 911, якщо з ним щось трапиться.

Тремтячий пес насторожено озирається і починає повзти на животі далі, вочевидь, закам'янілий не лише від автівок і вантажівок, що проносяться повз, але й від дуже великого незнайомця, що підкрадається до нього ззаду. Тор присідає на коліна і простягає руку, пропонуючи ласощі, його губи ворухнуться. Я знаю, що він тихо розмовляє з собакою, намагаючись завоювати найменшу довіру. Тварини завжди відчувають, що він хороша людина, і швидко до нього прихилиються, але під зливою та рухом транспорту собака виглядає так, ніби перебуває на межі манії.

Тор підходить на кілька дюймів ближче, і вуха собаки нашорошуються з легкою зацікавленістю. Іншою рукою Тор тримає повідець збоку, його кінець затягнутий у петлю, щоб він міг швидко накинути його на голову пса.

— Будь ласка, залишся, будь ласка, залишся, — шепочу я у відчаї, коли Тор повільно наближається до собаки, лише за кілька дюймів від того, щоб погладити його, коли повз нього пролітає вісімнадцятиколісний автомобіль, лякаючи собаку.

Моє тіло холоне від страху, коли я дивлюся, як собака стоїть і намагається відійти від Тора, тягнучи одну із задніх лап, його очі дико дивляться і переводять погляд з незнайомця, що підкрадається до нього, на жваву дорогу. Відчуття пастки викликає реакцію — бий або тікай. Очевидно, що собака потрапив туди, де він є, пробігаючи крізь машини, і він думає про те, щоб зробити це знову.

Тор підходить ближче, і собака раптово кидається в потік машин, намагаючись втекти. Машини сигналять і вивертають, а собака завмирає — прямо посеред швидкісної смуги. Моє серце підскакує до горла, коли Тор пірнає до собаки, приземляючись на нього, потім підхоплює його на руки і якимось чином примудряється вивести їх обох із зустрічного руху.

— Боже мій, — сльози течуть по моїх щоках, коли я спостерігаю, повністю охоплена панікою, як Тор стоїть між смугами, з величезним собакою на руках, намагаючись перейти назад на узбіччя, де я чекаю.

Я більше не можу цього витримати. Я виходжу з вантажівки і вибігаю на край шосе, махаю руками зустрічному транспорту, намагаючись змусити машини сповільнитися або зупинитися. Чому ніхто не зважає і не зупиняється, щоб допомогти? Хіба вони не бачать, що посеред шосе стоїть людина з пораненим собакою?

Ніхто не зупиняється.

Мої сльози змішуються з дощем, поки я стою там безпорадно, благаючи машини пригальмувати.

Нарешті в потоці машин з'являється проміжок довжиною приблизно в дві машини, і Тор біжить до мене, падаючи на коліна разом із собакою, щойно опиняється на безпечному узбіччі поруч зі своєю вантажівкою. Я падаю на коліна разом з ним і хапаю повідець з його руки, накидаючи його на величезну пухнасту шию собаки.

— Ти божевільний, — з полегшенням і розчаруванням вигукую я, витираючи сльози на обличчі.

— Гей, моє божевілля щойно врятувало цього пса.

— З твоєю ногою все гаразд? — Його джинси порвані на коліні від ковзання по мокрому тротуару, і кров почала просочуватися крізь край тканини. — Я так боялася, що з тобою щось станеться, — кажу я тремтячим голосом, але він ігнорує власну травму, натомість перевіряє собаку, ніжно проводячи руками по його тремтячому тілу і вниз по лапах.

— Зі мною все гаразд, Ангеле.

Поки він оглядає собаку, я помічаю кров на його руці і хапаю її, перевертаючи на свою. Шкіра його долоні вся роздерта дорожнім висипом від того, як він стрибнув за собакою.

— У тебе кров, — мій голос тріщить, коли я давлячись новими сльозами, витираю його руку рукавом свого світшоту.

Його рука змикається з моєю на спині великого пухнастого пса, і його погляд ковзає від наших з'єднаних рук до мого обличчя. Вперше я не впізнаю глибокі, темні очі, що дивляться у відповідь на мої, але я охоче падаю прямо в них, коли наші губи зустрічаються. Мої очі заплющуються, коли я падаю в нього, але він швидко відсмикується, і ми одночасно втягуємо переляканий подих, дивлячись одне на одного широко розплющеними від шоку очима.

Відпустивши мою руку, він хапає мене за потилицю, жадібно притискаючи мій рот до свого, і я стискаю його руку, щоб не впасти назад на сідницю. Його губи теплі і вимогливі, його язик проштовхується повз мої зуби, вмовляючи мене відкрити рот. Моє серцебиття перетворюється на пурхання метеликів. *Я ніколи не відчувала нічого подібного.* У мене перехоплює подих, паморочиться в голові, коли його рот накриває мій, а його пальці

стискають мою шию ззаду. Я злегка нахиляю голову, щоб поглибити поцілунок, і в його горлі лунає низьке гортанне гарчання, перетворюючи мої солодкі метелики на світлячків і розганяючи тепло від мого живота до стегон. Він злегка відсторонюється, вдивляється в мої очі хтивим поглядом, потім повертається ще, його поцілунок набагато м'якший, його рука пересувається з моєї шиї, щоб ніжно торкнутися моєї вологої щоки. Моє тіло і серце калатають від його раптового переходу від лютої вимогливості в одну мить до м'якості і любові в наступну.

Наляканий собака рухається між нами, розриваючи закляття. Тор відпускає, відсторонюючись від мене, його очі стають темнішими, дикішими і уникають мого погляду.

О, чорт.

Трясця.

Він прочищає горло і знову хапає собаку за повідець, перш ніж підвестися.

— Давай покладемо його в кузов і відвеземо до ветеринара. Я майже впевнений, що у нього зламана лапа. — У його словах проступає фальшива нормальність, він намагається стерти з пам'яті останні десять секунд, але тремтіння його руки, якою він тримає повідець, повністю видає його зусилля.

Ошелешена, я тихо допомагаю йому перенести великого пса на заднє сидіння, який тепер заспокоївся, злегка виляє хвостом, поки ми з ним лагідно розмовляємо і витираємо його старим рушником. Він схожий на білого ведмедя з його густою білою шерстю і чорними очима та носом.

Ми обидва мокрі наскрізь, коли залазимо на переднє сидіння, і я все ще тремчу з голови до ніг від тривоги, спостерігаючи за тим, як Тор намагається перетнути жваве шосе, а також від того, що щойно сталося між нами.

Це справді сталося?

Цього не могло статися. Я, мабуть, відключилася або в мене був психотичний напад.

Нервуючи, я поглядаю на нього, але його очі приклеєні до дороги, коли він виїжджає на жваве шосе. Я хапаю ротом повітря і засовую руки в передню кишеню свого балахона.

— Тор...? — шепочу я.

Він швидко хитає головою вперед-назад, ніби намагається заперечити, що чує мій голос, потім робить кілька глибоких вдихів, ніби йому зараз стане погано або він знепритомніє.

— Перевір собаку, — тихо просить він. — Будь ласка.

Я перелажу через переднє сидіння і влаштовуюся на задньому поруч із собакою, який одразу ж кладе голову мені на коліна і скиглить, коли намагається присунутися ближче до мене. Якби він не був таким мокрим і брудним, він був би прекрасною твариною, і я сподіваюся, що він не дуже сильно постраждав всередині. Незважаючи на те, що він наляканий і страждає від болю, він доброзичливий, вбираючи в себе увагу, яку я йому приділяю. Швидше за все, це чийсь загублений домашній пес, він занадто гарний і милий, щоб бути безпритульним. Я ніжно гладжу його і кажу, який він хоробрий і що з ним усе буде добре, і його хвіст кілька разів стукає, поки він лиже мою руку. Коли я піднімаю голову, то бачу, що Тор спостерігає за мною у дзеркалі заднього виду. Моє серце одразу ж починає битися швидше у відповідь, а губи поколює від спогаду про його дотик до моїх. Я розчарована, коли він швидко відводить очі від моїх і повертається до дороги.

Він поцілував мене.

Тор поцілував мене.

Я продовжую повторювати це знову і знову в своїй голові, зважаючи реальність цього, оскільки половина мене вірить, що це була галюцинація, а інша половина вірить, що це було справді, дуже реально.

Після того, як ми відвозимо собаку в лікарню для тварин і чекаємо, поки його приймуть, Тор відвозить мене додому. Мовчки. Видно, що йому незручно, а я розгублена, не знаю, що

робити чи казати. Чи не варто нам поговорити про те, що сталося?

А що сталося?

— Тор... може нам... поговорити? — невпевнено запитую я.

Його тіло застигає, щелепа стискається, і минає кілька неймовірно довгих миттєвостей, перш ніж він нарешті заговорить.

— Мені шкода.

Шкода? Ці слова можуть означати все, що завгодно, але я не маю жодного уявлення, що він хоче, щоб вони означали.

Я починаю говорити, але він піднімає руку, зупиняючи мене.

— Будь ласка, Кензі. Я не можу.

Тортурний тон його голосу розриває мене зсередини, роблячи мене абсолютно безмовною і ще більш розгубленою. Я ніколи не бачила його таким раніше. Все, що я хочу зробити, це дотягнутися до нього, змусити його поговорити зі мною, як ми завжди робили, але він дуже чітко дає зрозуміти, що не може. Або не хоче. Він збудував стіну, і я не знаю, чи я маю її знести, чи дозволити їй залишитися. Деякі стіни потрібно знести, щоб дійти до вирішення проблеми. Але інші стіни... ці стіни повинні залишатися, щоб захистити нас.

Я вистрибую з його вантажівки, навіть не попросившись, коли він підвозить мене додому, і прямую до своєї кімнати, вдячна, що батька ще немає вдома, тому що я не хочу зараз нікого бачити і ні з ким розмовляти. Мені потрібно побути наодинці зі своїми почуттями і спробувати заспокоїти свої думки, що скачуть і трясуться всередині.

Все раптом перевернулося з ніг на голову.

Він поцілував мене.

Справжнім поцілунком, з пристрасстю і бажанням.

Він загарчав на мене.

Дикий, хтивий звук, який я досі чую. І я захотіла ще.

Набагато більше.

10

ТОР

Кензі ~ тринадцять років

Торен ~ двадцять вісім років

Прекрасний, теплий весняний день, я їду на велосипеді до його будинку. Мій кошик наповнений молоком, хлібом, кількома банками суну, апельсиновим соком і шоколадним печивом, тому що він його любить.

Я з тривогою хмурюся, коли бачу його вантажівку на під'їзній дорозі, адже сьогодні середа, і він має бути на роботі в крамниці. Увійшовши до його будинку за допомогою ключа, я висипаю сумку з покупками на стіл і викидаю стару їжу в його холодильник, перш ніж покласти туди нові продукти, які я купила для нього.

— Дядьку Тор? — кличу я з коридору. — Я тут. У мене сьогодні день прибирання.

Він не відповідає, і я швидко зазираю через двері на задній двір, і його спальня виявляється порожньою, але двері ванної кімнати частково зачинені.

— Тор? — Я вагаюся, перш ніж штовхнути двері далі, і вони вдаряються об його тіло, що розпласталось на підлозі у ванній. Серце підскакує до горла, коли я опускаюся на коліна поруч із ним на кахлі. Полегшення охоплює мене, коли я бачу, як його груди рухаються вгору і вниз. Він не помер.

— Тор! — Я трясу його сильніше, ніж слід, а він бурмоче і бурчить на мене. Сморід алкоголю, що йде від нього, непереборний.

— Ти п'яний, — з огидою зауважую я. — Піднімайся з підлоги. Ти лежиш у власному блювотинні.

Мені самій хочеться знудитися, коли я бачу його в такому стані, лежачим на підлозі. Це не той чоловік, якого я обожнювала, коли росла.

Він хапає мене за ногу.

— Ти така хороша дитина, Кензі, — лається він.

— А ти — нікчема.

Він відвертається від мене.

— Я ніколи не буду достатньо хорошим.

Схопивши його за руку, я намагаюся підняти його, але він занадто важкий для мене.

— Я не знаю, про що ти там белькочеш, але ти підеш з цієї підлоги і приймеш душ. Негайно.

Мені вдається підняти його в сидяче положення, і він припадає до стіни, намагаючись зосередитися на мені. Його очі налиті кров'ю, волосся скуйовджене, і він не голівся щонайменше тиждень.

— Ти єдина, хто дійсно любить мене, ангеле, — сумно каже він.

Увімкнувши душову насадку, я зачинаю штору, щоб не залити підлогу.

— Це зовсім не так. Тягни свою дупу під душ, а потім у ліжко, щоб я могла прибрати цей безлад, який ти наробив. Якщо я ще раз тебе впіймаю, я все розповім батькові. Ми не дозволимо тобі робити це з собою.

ТОР

Вона вилетіла з моєї вантажівки, як циклон, і так сильно грюкнула дверима, що я здивований, що подушка безпеки не спрацювала.

Бляха-муха.

Блять. Блять. Блять.

Я сильно облажався.

Я багато де облажався в своєму житті. І це, друзі мої, була найбільша лажа в моєму житті.

Я сиджу на своєму дивані вже більше години, в повній темряві і тиші, метаючись між бажанням напиться до чортиків якогось міцного алкоголю, подзвонити Сідні або Лізі і трахнути їх до усрачки, щоб забути про те, що я щойно зробив, або виблювати свої кишки назовні. Але що я дійсно хочу зробити, так це зателефонувати їй і почути її голос. А ще краще — побачити її знову. Після того, що сталося, я відчуваю гостру потребу знати, чи вплинув я на неї. Чи буде її голос звучати тремтячим і нервовим, чи в ньому з'явиться та нова туга, яку я помітив за останні кілька тижнів? Чи ховається вона у своїй кімнаті, як я, присоромлена і розгублена? Чи лежить на ліжку в одній з моїх численних сорочок, з райдужними пухнастими шкарпетками на ногах, з ледь помітною посмішкою на вустах, і думає про мене? Можливо, хоче мене?

Трясця мені. Я хочу поцілувати її знову.

Кензі.

Моя племінниця. Дочка мого кращого друга. Моя маленька співучасниця злочину

протягом останніх сімнадцяти років.

Я цілував її, як божевільна тварина, і вона мені дозволила. Насправді, мені здалося, що їй це страшенно сподобалося.

Вона вітала це.

Я схилию голову на руки і проштовхую пальці в череп.

Ні, мудака. Вона не хотіла цього. Вона не могла цього хотіти. Ти її до смерті налякав. Вона ж дитина.

Це був нещасний випадок, викликаний емоціями ситуації. Вона була налякана після того, як побачила, як я біжу через затори, а я був під кайфом від адреналіну, і це все створило якусь божевільну реакцію між нами. Це все, що було.

Більше нічого.

Більше. Нічого.

Стоячи, я ходжу по темній кімнаті, як ведмідь у клітці. Що, якщо вона розповість Ашеру? Він уб'є мене нахуй. А якщо вб'є? Я на це заслуговую. Я дозволю йому вбити мене. Я навіть не буду чинити опір.

Але вона йому не скаже. Спочатку поговорить зі мною. Що вона і намагалася зробити, але я їй не дозволив. Не дозволив. Тому що я мудака, як сказали мені Сідні та Ліза. Я не спілкуюся. І ось велике довбане нагадування про те, наскільки це правда, дивиться мені прямо в обличчя.

У моїй шафі захована пляшка віскі на випадок надзвичайних ситуацій і таких великих лаж, як ця. У мене по шкірі повзає гостра потреба випити її повністю і втратити свідомість, щоб забути про те, що я зробив.

Натомість я витягаю телефон із задньої кишені і проводжу пальцем по клавіатурі. Я не можу уникнути її, як робив це з іншими в минулому. Якщо у мене зараз така п'яна голова, то що, в біса, відчуває вона? Я, напевно, налякав її до смерті, і я не можу дозволити їй відчувати себе так само.

Я набираю швидко, нервово повідомлення:

Я: Ангеле... ти в порядку?

Минає п'ять болісних хвилин, поки я сиджу на підлозі в спальні і дивлюся на двері шафи.

Кензі: Так. А ти? Сподіваюся, ти вимив дорожній висип на руці і нозі, щоб не занести інфекцію.

Боже. Чому вона завжди намагається піклуватися про мене?

Я: Я зроблю.

Кензі: Ти чув якісь новини про великого пухнастого пса?

Я: Ще ні.

Кензі: Він мені дуже подобається. Він просто хотів любові, хоча йому було боляче і він загубився. Він нагадує мені тебе.

У мене стискається в грудях.

Я: Ти думаєш?

Кензі: Так.

Я: Вибач, що налякав тебе.

Кензі: Ти ніколи мене не лякав, Тор.

Чорт. Неправильна відповідь, дівчинко. Неправильна, бляха, відповідь.

Кензі: Може, ти боїшся.

Я хочу кинути свій телефон об стіну. Я не знаю, що на це сказати. Я боюся щось говорити, тому що зараз я не довіряю нічому в собі. Чи боюся я?

Так. Я скам'янілий від того, що вона змусила мене відчувати.

Кензі: Все гаразд, Торе.

Мої пальці тремтять, коли я знову набираю текст на крихітній клавіатурі.

Я: Правда?

Кензі: Так. Так і є.

Її слова передають комфорт і впевненість — не страх, як я очікував.

Я не відповідаю, а через кілька хвилин приходить смс-повідомлення із зображенням копійки, на якому вона надрукувала слова: *Я хочу, щоб ти не хвилювався*. Останнє, що мені хочеться робити, це посміхатися, але я посміхаюся, тому що це те, що вона робить зі мною.

Я: Дякую, Ангеле.

Кензі: Не пити. Обіцяєш мені?

Я хитаю головою біля телефону. Вона знає мене занадто добре. Краще, ніж повинна.

Я: Обіцяю.

Кензі: Добре.

Я глибоко зітхаю з полегшенням, відкидаючи телефон убік. Ми мовчки домовилися вдавати, що поцілунку ніколи не було.

Лайно.

Останні два тижні я залягав на дно, працював, облаштовував свій двір і дресирував цього дурного білого пса, який мало не вбив мене, а потім призвів до того, що я поцілував когось, до кого не мав права торкатися губами. Коли мама сказала мені, що ніхто не прийшов за собакою, я пішов і взяв його до себе, і він вистромив голову у вікно вантажівки по дорозі додому, коли ми проїжджали повз місце, де я його врятував, і вітер дув йому в обличчя. Я не міг дозволити такому гарному собаці, як він, сидіти в бетонній будці, одужуючи зі зламанною лапою, правда ж? Принаймні так я сказав мамі.

Але ми знаємо справжню причину. Тому що Кензі закохалася в нього на задньому сидінні в той день, і тепер він має сентиментальну цінність. Він був свідком нашого першого поцілунку.

Перший і останній поцілунок, нагадую я собі. *Перший і останній*.

З того дня я не розмовляв з нею, бо їй вирвали зуб мудрості, а потім вона злягла з найстрашнішою застудою в житті. Принаймні, це те, що вона повідомила мені в смс. Я пішов на її випускний і стояв з її сім'єю, як завжди, спостерігаючи, як вона робить кроки у доросле життя. Вона не сказала мені жодного слова на церемонії. Насправді, вона ледве подивилася на мене. Я відмовився від запрошення повернутися додому до Ашера на невелику вечірку після церемонії. Я почувався надто винуватим, перебуваючи поруч з нею та її близькими, боявся, що хтось помітить різницю між нами, або що в мене станеться нервовий зрив і я зізнаюся, що я зробив з усіма ними, поки ми стояли і їли торт.

Вона уникає мене? Ця думка приходила мені в голову кілька тисяч разів, і мені боляче так, що я не можу її описати, але так і має бути. Я поцілував довбану сімнадцятирічну дівчину. *Сімнадцятирічну*. Від цього маленького факту мене вивертає щоразу, коли я про це думаю. Вона вважає мене своїм дядьком. Я їй ближчий, ніж її рідні дядьки. Раніше мене ніколи навіть віддалено не приваблював хтось молодший за двадцять один рік, хіба що я сам був у цьому віці. Але щось у Кензі інше. Вона зовсім не поводить себе і не виглядає на свій вік. За останні кілька років я почав думати про неї більше як про друга, ніж про когось іншого, і я не маю жодного уявлення, як це взагалі сталося. Досі я ніколи не думав про наші стосунки як про нездорові чи неправильні. Тепер я в усьому сумніваюся.

Я надіслав їй фотографію новенького доглянутого і неймовірно білого пухнастого песика, якого я назвав Діогі. Вона відповіла, що як тільки їй стане краще, вона одразу ж приїде, щоб погратися з ним і прибрати пилососом усю білу шерсть, яка накопичилася в таких місцях мого будинку, де я ніколи не думав, що собача шерсть може опинитися.

Я відчуваю змішані почуття щодо зустрічі з нею знову, і намагаюся переконати себе, що це буде гарним способом довести собі, що те, що сталося, було лише одноразовою помилкою, яка більше ніколи не повториться. Але до цього домішується приховане хвилювання і туга. Я хочу побачити, як вона посміхнеться мені тими губами, які були такими смачними на смак. *Навіть якщо я більше ніколи не зможу їх відчутти.*

Я відчуваю провину, коли заходжу до будинку Ашера цього сонячного недільного ранку. Сьогодні у нас запланована поїздка, і ми завжди зустрічаємося у нього вдома. Але тепер, коли я тут, я відчуваю, що у мене на обличчі велика червона пляма у формі губ його дочки.

— Чувак, сьогодні ідеальний день для прогулянки, — каже він, коли я заходжу на кухню. — Хочеш кави перед поїздкою?

— Ні, я намагаюся кинути. Це робить мене нервовим.

Він дістає з холодильника дві пляшки води і кидає одну мені.

— Давай поїдемо на Соборний виступ. У мене новий фотоапарат і я хочу зробити кілька знімків.

— Чувак, ти щороку купуєш новий фотоапарат.

— Я знаю. Здається, у мене якийсь дивний фетиш на фотоапарати. Хочеш один з моїх старих? У мене їх штук п'ять, здається.

— Дякую, але мені вистачить. Якщо я хочу щось сфотографувати, я просто використовую свій мобільний телефон. Я не можу розібратися з усіма цими кнопками та налаштуваннями, — я проходжу через кухню, щоб подивитися у вікно, поки він взуває черевики, і саме тоді бачу Кензі, Хлою та Рейн, які сидять біля басейну і сміються, як дівчатка. Я змушую себе не витріщатися на Кензі в обрізаних вицвілих джинсових шортах, яскраво-яблучно-червоному топі бікіні, сонцезахисних окулярах на голові, що відсувають волосся з обличчя, і чорних мотоциклетних чоботях на ногах. Ці маленькі чорні шкіряні черевики зачіпають мене найбільше і змушують моє тіло смикатися так, як воно точно не повинно було б. Бляха-муха. Я не можу втекти від цього лайна.

Вона виглядає так, ніби щойно зійшла з одного з календарів Трістана з байкерськими дівчатами, які висять у нього на робочому місці. Як би я не старався, мої очі не слухаються мене і вбирають в себе набряк її грудей, загорнених у тонкий матеріал, ідеальний вигин талії, до пупка трохи вище подолу її шортів з низьким розрізом.

Вона не гаряча. Вона не гаряча. Вона не гаряча.

— Вона мила, але занадто молода, чувак, — каже Ашер, підходить до мене ззаду і лясає по спині.

Я швидко кліпаю.

— Га? Хто?

— Хлоя.

Чорт.

— Я не дивився на неї. У неї тіло дванадцятирічної дівчинки. — На відміну від Кензі, у якої раптово з'явилося тіло двадцяти з чимось років, що змусило мою кров дико качатись.

Чому вона не може бути однією з тих хихикаючих, надокучливих підлітків з жахливою поведінкою, які всіх ненавидять? Чому вона має бути такою милою і розумною, і красивою, і турботливою, і незалежною, і таким чудовим слухачем, і..

— Ну, тобі краще не дивитися на мою молодшу сестру.

... і все, що я хочу.

Я швидко відвертаюся від вікна.

— Я ні на кого не дивився. Я просто стояв і думав, чи не смітить цей пес у моєму домі. Може, поїдемо? Ти збираєшся довше, ніж курча. — Тонкий блиск поту вкрив моє тіло, коли я боровся з фізичною та емоційною реакцією на неї. У мене лихоманка, викликана Кензі, і мені потрібно забратися звідси подалі від неї, поки я не знепритомнів.

Цілоденна їзда допомагає заспокоїти мій розум і тіло. Щось у гірському повітрі, ревінні мого двигуна та безмежному чистому блакитному небі завжди дарує мені гарний настрій.

Ашер їде попереду, а я слідую за ним на кілька відрізків позаду. Приблизно через три години їзди ми зупиняємося пообідати в старій придорожній забігайлівці, і я впритул наближаюся до того, щоб зізнатися Ашеру в тому, що сталося з Кензі, і викласти йому всю правду. Я відчуваю себе справжнім покидьком, що зрадив довіру хлопця, який був моїм найкращим другом протягом двадцяти п'яти років, який зробив для мене більше, ніж будь-хто інший, і довірив мені найцінніше, що є в його житті. Це їсть мене вдень і вночі, і я хочу, щоб це чудовисько вийшло з мене.

— Як справи в магазині? — запитує він.

— Чудово. Останні два роки були найкращими для нас з точки зору прибутку. Я навіть зміг цього разу дати своїм братам прибавку до зарплати, тож вони щасливі.

Він киває на свій бургер.

— Хороша угода. Я думаю, що нова вивіска перед входом і фарбування будівлі дійсно допомогли, вони ніби вдихнули в неї нове життя. Людям це подобається.

— Ти маєш рацію, це мало велике значення. Тато ніколи не думав про такі речі.

— Маркетинг може бути сукою. Наша піар-команда наполягає на зміні логотипу. Я послав їх до біса. Я не буду його змінювати.

Ми з Ешем розробили прокручений логотип *A&E Ashes & Embers*, коли вперше створили гурт ще у старших класах школи. Мене ніколи не хвилювало, що назва гурту була грою його та Ембер імен. Вона ідеально підходила.

— Я не звинувачую тебе. Це був бренд з першого дня. Фанати впізнають його. Чорт, скільки людей ми бачили з таким татуванням?

— Саме так. Логотип залишається. Це ми.

— Це ти.

Він відкидається на спинку стільця і хитає головою.

— Ні, друже. Це завжди ми. Те, що ви з Ембер більше не граєте в гурті, для мене ні хріна не означає. Ми почали її. Це наша дитина. Без вас у мене нічого б не було. Не думай, що я коли-небудь забуду про це, бо це не так.

— Ми рівні, Еш. Де б я був без тебе? Збанкрутів? У в'язниці? Може, помер б? Я написав кілька пісень. І що з того? Ти сотню разів витягав мене з халепи. Ти мені нічого не винен.

— Я знаю, що не винен. Я допомагав тобі, бо ти цього потребував і заслуговував на це. Люди падають, ми їх піднімаємо, так?

— Так. — Я допиваю содову, все ще відчуваючи нудоту. Не думаю, що Ашер зрозуміє мою закоханість у його доньку.

Коли ми закінчуємо обідати, я все ще не розповів йому про те, що цілував її, і знаю, що не розповім, бо він буде мене зневажати, і я більше ніколи не побачу ні його, ні Кензі. Він ніколи мені не пробачить і не повірить, що це була просто випадкова, блядь, пристрасть. Можливо, я боягуз або просто більший егоїстичний засранець, ніж я коли-небудь думав, але я не думаю, що зможу впоратися з їх втратою. Порожнеча, яка залишиться в моєму житті, буде величезною.

Тому я не кажу йому, а натомість обіцяю собі, що більше ніколи не піддамся хвилині слабкості чи божевілля поруч із Кензі.

Ніколи.

Я навчуся знищувати монстра сам.

КЕНЗІ

*Кохана,
Я мріяв про тебе тисячу разів,
і нарешті ти моя.*

КЕНЗІ

Останні два тижні здалися мені вічністю. Довше, ніж вічність, якщо це взагалі можливо. З цікавості та нудьги я зауглила: *що таке довше, ніж вічність*, але нічого не знайшла, єдиною реальною відповіддю було: *вічність означає тривати вічно*. Мені сподобалося, як це звучало на словах, але не в часі по відношенню до тих неспокійних почуттів, які я переживала.

Я проводила дні і ночі в ліжку, відновлюючись після тортур, відомих як хірургічна операція на порожнині рота, а потім застудилася. Мій батько, бабуся і Хлоя по черзі відвідували мене і приносили їжу. Бабуся принесла мені пакунок нових романтичних книжок у м'якій обкладинці, щоб зайняти мене чимось, деякі її власні книги, інші — її улюблених авторів. Закутавшись у найм'якшу ковдру, я провела ці два тижні, дримаючи, читаючи і думаючи про Тора. І сумувала за Тором більше, ніж мала б. Ми кілька разів переписувалися, коли він сказав, що сподівається, що мені скоро стане краще, і повідомив, що взяв собаку до себе. Я відповіла, що хочу приїхати побачити собаку, на що він відповів — *коли завгодно*. І на цьому все закінчилося. Спочатку я думала, що для нас буде краще просто ігнорувати той факт, що ми поцілувалися, продовжувати жити так, ніби цього ніколи не було, і прийняти те, що це була така собі випадковість.

Але потім він мені наснився. Не знаю, чи то знеболювальне після операції зводило мене з розуму, чи то ліки від застуди робили мене ненормальною, чи то читання еротичних романів щовечора розбурхало мою уяву, але якою б не була причина, цей сон був не схожий

на інші. Це був один з тих супер особливих снів, які здаються настільки неймовірно реальними, що коли ти прокидаєшся, то не зовсім впевнений, чи це був сон, чи це сталося насправді. І тоді ти хочеш спробувати заснути знову дуже швидко, щоб якось повернутися в цей сон і жити в ньому. Зробити його реальним. Уві сні він поцілував мене так само, як тоді, на узбіччі дороги, грубо і вимогливо, пригнічуючи всі мої почуття. Тільки уві сні він не зупинився на поцілунку. Його губи спустилися до мого горла, а руки обхопили мою талію, притискаючи моє тіло до свого. І уві сні я не боялася доторкнутися до нього. Я обійняла його і дозволила своїм рукам блукати по його красивих м'язах, і кожен сантиметр мене, якого торкалися його губи, горів, поколював і благав про більше. І зараз я хочу більшого. Я хочу, щоб цей сон зовсім не був сном.

— Що ти робиш?

Його голос вириває мене зі сну, і я усвідомлюю, що дивлюся на себе у дзеркало у ванній кімнаті із зубною щіткою, що звисає з рота, і синім пінистим гелем на губах. Я швидко прополіскую рот і витираю його мочалкою.

— Тату... я вже збиралася йти. — Господи. Я відчуваю, як тепло піднімається до мого обличчя, і я впевнена, що я червонію.

Його очі звужуються, ніби він намагається прочитати мене, його рука тягнеться, щоб торкнутися мого чола.

— Ти дивно виглядаєш. Ти все ще почуваєшся погано?

Так, мені погано. Я не можу перестати думати про Торна, його губи, руки, м'язи, голос і...

— Кензі?

Я хитаю головою і змушую себе посміхнутися йому, перш ніж швидко нафарбувати губи блиском.

— Я в порядку, я просто задумалася.

— Ти виглядала так, ніби була на іншій планеті.

— Я так рада, що сьогодні нарешті сяду за кермо своєї нової машини! — Я роблю маленький щасливий стрибок і обіймаю його. — Дуже дякую, що купив її для мене.

Його обличчя все ще сповнене занепокоєння та тривоги, коли він слідує за мною до моєї кімнати і спостерігає, як я взуваюся.

— Ти впевнена, що з тобою все гаразд? Я хвилююся, як ти сядеш за кермо після хвороби. Я кручу головою на нього.

— Тату, це не має нічого спільного з моєю застудою, а лише з тим, що ти хвилюєшся, що я їду в машині сама.

— Водити машину небезпечно.

— Як і ходити пішки. І сходи. Дідько, люди помирають уві сні! Або давлються їжею!

Він потирає голову і дивиться на мене.

— Так... правда. Я знав, що та бульбашка, в яку я хотів тебе покласти, була гарною ідеєю. Ще не пізно, знаєш, — каже він з посмішкою.

— Тату, припини. Зі мною все буде гаразд. Ти ж сам казав, коли брав мене на практику, що я хороший водій.

Зітхнувши, він схрещує руки і притуляється до мого комода.

— Ти маєш рацію. Просто будь уважною. Я хочу, щоб твій мобільний лежав на пасажирському сидінні поруч з тобою, а не в руці. Зовсім. Навіть не дивись на нього.

— Обіцяю.

— І не вмикай музику надто голосно, бо не будеш чути машини навколо.

Я вигнула брову на нього.

— Серйозно? І це каже рок-бог? Гучна музика у мене в крові.

— Гаразд. Тільки не дуже голосно. І переконайся, що це хороша музика, а не лайно.

Сміючись, я погодилася.

— Гаразд. Обіцяю. Будь ласка, не хвилюйся. Я не збентежу тебе поганим вибором музики.

— Куди ти їдеш? Я не хочу, щоб ти відїжджала далеко, бо ти вперше сама. І переконайся, що у тебе повний бак бензину.

— Я їду до Тора лише для того, щоб побачити собаку. Я так рада, що він його залишив, це наймиліший пес на світі. Як ти думаєш, ми можемо завести собаку? — Я запитую, мабуть, мільйонний раз з тих пір, як мені було близько десяти років. — У притулку пані Грейс їх так багато...

— Ні, у тебе є кролик, якому майже сто років, — він дивиться на кролика в клітці. — Я занадто багато подорожую, щоб завести собаку, і я не хочу, щоб ти була прив'язана до іншої тварини, поки ти вирішуєш, що робити далі. Я хочу, щоб ти була вільна робити все, що захочеш. Ти можеш кохатися з собакою Тора в будь-який час, коли захочеш.

Що я хочу робити далі? Я й досі не знаю.

Я хапаю свій телефон і новий блискучий брелок і спускаюся вниз, а він іде слідом за мною. Коли ми досягаємо фойє, я повертаюся до нього обличчям, і він практично врізається прямо в мене. Він сильно зависає.

— Тату, зі мною все буде добре. Я їжджу на велосипеді до будинку Тора і по всьому місту з одинадцяти років. Думаю, машиною набагато безпечніше. Я напишу тобі, коли доїду, і коли поїду, і коли повернуся додому.

Це викликає у мене його знамениту посмішку.

— Домовились. Я проведу більшу частину дня в студії, працюючи над новими вокальними партіями, тож зможу краще зосередитися, якщо знатиму, що ти в безпеці.

— Не перевтомлюйся. І я не можу дочекатися, щоб почути твій новий матеріал. Я знаю, це буде приголомшливо. Як завжди. — Я цілую його в щоку. — Скоро побачимося.

Щойно я сідаю в свій новий джип, у мене виникає спокуса зробити селфі, щоб відправити його Хлої, але я зупиняю себе. Я пообіцяла татові не розмовляти по мобільному в машині, і хоча технічно я все ще припаркована на під'їзній доріжці, я збираюся дотриматися свого слова.

Принаймні щодо мобільного телефону. П'ятнадцять хвилин їзди до будинку Тора я вмикаю свою улюблену музику досить голосно. Який сенс мати круту стереосистему, якщо ти нею не користуєшся?

Зазвичай я відчиняю двері його будинку своїм власним ключем, але зараз мені якось незручно це робити, тому я стукаю. Почувши гавкіт собаки, я посміхаюся і думаю, чи він мене пам'ятає.

Двері відчиняються через кілька секунд, і коли він посміхається мені, все знову стає нормальним. На ньому моя шапка з фіолетовим серцем, а на мені його стара футболка Guns n' Roses, яку я вкрала минулого року. Ми — це знову ми. Його погляд зміщується позаду мене на під'їзну дорогу, і він розпливається в широкій посмішці.

— Ти нарешті купила машину. Джипи гарні. Гарний вибір.

— Так! Мені подобається.

— Це круто. Білий колір тобі личить, Ангеле. Хоча я чув, як ти приїхала, ще з вулиці. Я подумав, що Еш подбає про те, щоб у тебе була найкраща звукова система.

— Навіть не починай, — дражнюся я, штовхаючи його, де мене одразу ж зустрічає маса білої шерсті та язик. Я опускаюся на коліна, а пес радісно виляє, виляє своїм величезним хвостом і лиже мені обличчя. Його задня лапа в синьому гіпсі, але, здається, він нормально пересувається.

— Ого, Тор! Він такий білий! І пухнастий! Він майже схожий на іншого пса!

— І не кажи. Хто ж знав, що під цим мокрим брудним псом ховається хмаринка з лапками?

— Він чудовий! — Пес гарний, як виставковий собака, якого показують по телевізору, і він, очевидно, дуже щасливий від безмірної любові до людей. Він гарцює по кімнаті, перебігає від мене до Торна, щоб його поплескали, і здається, що він майже посміхається. — Я люблю його! Як він поведився відтоді, як ти приніс його додому?

— З ним все дуже добре. Він привчений до дому і, крім того, що гризе ніжки

журнального столика, не зробив нічого поганого. Ветеринар вважає, що йому близько двох років. Його задня лапа добре заживає.

Я дивлюся на нього, обіймаючи собаку за шию.

— І ніхто за ним не прийшов? Ніяких оголошень про загублену собаку, що відповідає його опису?

Він хитає головою.

— Ні, нічого. Тай перевірів усі бази даних за останні три роки, і в радіусі ста миль немає жодної згадки про білого пса. Не можу повірити, що його власники не розшукують його. Це лайно.

— Так і є. — Я не знаю, як хтось міг мати такого чудового пса і навіть не заявити про його зникнення. Сподіваюся, з його господарем не сталося нічого жахливого.

— Тепер доведеться пилососити набагато частіше, — жартує він. — Шерсті, яка вилізає з нього щодня, просто божевільна. І це відстійно для мене, оскільки майже всі мої сорочки чорні. Я не можу вийти з дому без білого хутра на собі.

Я підводжуся і розгладжую свою футболку, яка тепер теж вкрита хутром.

— Я принесу тобі один з тих ворсистих валиків, якщо у тебе немає.

— Я використовую малярський скотч і вже використав цілий рулон. Візьми мені купу тих ворсистих штук, — він тягнеться до свого гаманця і подає мені п'ятдесятидоларову купюру. — Ти ж все одно збираєшся прибирати і все таке, так?

Я киваю, беру в нього купюру.

— Так, і приготую тобі вечерю.

— Дуже круто. Це найкраща новина, яку я чув за довгий час. — Ми спостерігаємо, як Діогі хапає з підлоги велику білу кістку і тягне її на собачу лежанку в кутку вітальні, щоб погризти.

— Він виглядає справді щасливим, Торе. Я так рада, що ти його залишив. Я з нетерпінням чекаю на зустріч з ним, коли приїжджатиму до тебе. Якщо хочеш, я можу розчесати його для тебе.

— Це було б чудово, і він, очевидно, любить тебе. Він трохи вибагливий, тож я прийму будь-яку твою допомогу.

— Я зовсім не проти. Я знову просила тата завести собаку, але він відмовив, тож я можу приходити сюди і гуляти з твоїм.

— Я не проти. Ти можеш приходити, коли захочеш. Ти це вже знаєш. Оскільки він вже вмовстився на своєму ліжку, хочеш подивитися, що я зробив на задньому дворі?

— Звичайно. — Кілька тижнів тому він сказав мені, що хоче зробити ландшафтний дизайн на своєму подвір'ї і посадити нові квіти та кущі, тому що йому набридло дивитися на траву і каміння. Коли ми вийшли за розсувні скляні двері у внутрішній дворик, я була абсолютно не готова побачити, що він зробив. Він обгородив весь двір білим парканом і посадив кущі різної форми, безліч різнокольорових квітів, яких я навіть не можу назвати, купальню для птахів і годівницю для колібрі, а також різні шпаківні, прибиті на деревах. Але найбільше мене вражає кам'яна доріжка, що веде до крихітного ставка зі старою кованою лавкою поруч. Він спостерігає за мною з посмішкою на обличчі, чекаючи на мою реакцію.

— Ставок? — вигукую я. — Це ти зробив?

Ми підходимо до нього, і я знову шокована, коли бачу трьох коі, що плавають у прозорій воді, яка циркулює під дією невеликого водоспаду.

— Так, Таннер допоміг. Ми переглянули близько п'ятдесяти відео на YouTube. На ставок пішло кілька днів, але він вийшов досить крутим. Ми використовували каміння з річки внизу в лісі. Таннер все вимив, а потім ми все це склали сюди. Він майже три фути завглибшки.

— Ти жартуєш? Це дивовижно.

— Дякую. Собака намагається залізти туди головою, але я думаю, що йому це набридне. Трістан дав мені кілька порад, як з ним працювати.

— Торе, це все чудово. Мій тато буде ревнувати, — дражнюся я. — Це навіть краще, ніж його фонтанчик. Я маю на увазі, тут є рибки.

Він підморгує мені.

— Ми йому не скажемо.

— Ми можемо присісти? — питаю я. — Я хочу подивитися, як плавають рибки. Вони такі гарні і умиротворені.

— Звичайно. Я тут взагалі не сидів, насправді. Просто був зайнятий роботою над ним, але поки що не отримую від цього задоволення.

— Тоді саме час це зробити.

Ми сідаємо на лавку разом, він витягує свої довгі ноги і з гордістю оглядає свій новий гарний двір.

— Це справді дивовижно, Торе. Набагато краще, ніж та нудна трава, що була у тебе раніше. І паркан — гарна ідея.

— Так, я боявся, що собака знову заблукає і загубиться, — він ще трохи оглядає подвір'я. — Мені дуже подобається. Тепер я почуваюся, як удома, розумієш? Я повинен був зробити це ще кілька років тому.

— Я теж так думаю. Мені подобається все, що ти зробив. Це те, що я хочу, коли у мене колись буде власний будинок. Я могла би сидіти тут цілими днями.

Ми посміхаємося, і моє серце танцює. Я сумувала за ним і за нашими розмовами, і тепер, коли мої очі непомітно вбирають його м'язисті ноги в джинсах, спогади про мою мрію змушують моє серце битися ще швидше. Цікаво, чи він думав про мене по-іншому, як я думала про нього.

— Як ти себе почуваєш? — запитує він.

— Га?

— Ти хворіла. І тобі вирвали чотири зуби. Твій тато казав, що тобі було дуже боляче.

— О, так, було дуже боляче після цього. Моє обличчя розпухло, і я була схожа на бурундука.

Він сміється.

— Оу... я впевнений, що ти виглядала чарівно.

Я хитаю головою.

— Я так не думаю. Я була вся в синцях.

— Але зараз вже краще, правда?

Так. Набагато краще, бо ти щойно назвав мене чарівною.

— Так. Тепер я можу відкривати рот на всю ширину. — Я демонструю, широко відкриваючи рот і закриваючи його кілька разів.

— Будь ласка, не роби цього, — він сідає вперед і спирається ліктями на коліна.

— Гарзд... — Хм. Чи можливо, що він думав про мене?

Він прочищає горло і показує на фонтан.

— Бачиш це? Я залишив там для тебе сюрприз.

Я простежую за його пальцем до маленької скляної розмальованої баночки на березі ставка, наповненої копійками.

— Гей, — кажу я схвильовано. — Це для наших бажань?

— Звісно. Я ж не сиджу тут і не загадую бажання сам.

Я підхоплююся і підбігаю, щоб схопити пляшку.

— А можна кинути копійки в ставок? Чи це не зашкодить рибкам?

— Можна. Я їх спершу помив, щоб на них нічого не було.

— Ти класний. — Я витрушую дві копійки, ставлю банку назад і знову приєднуюся до нього на лавці, простягаючи йому одну з мідних монет.

— Ти йди перша, — каже він. — Ти ж хворіла.

Я сміюся з нього.

— Це була просто застуда.

— Ти назвала це найгіршою застудою в житті.

— Тоді мені було дуже погано.

— Вони завжди так роблять.

Я на секунду затримую свій пенні, а потім кидаю його у воду, переконуючись, що він не влучить рибі в голову. Кілька хвилин ми мовчимо, поки я обмірковую своє бажання і те, як краще його сформулювати. Я знала, чого хочу, ще задовго до того, як кинула свою копійку, але тепер не впевнена, що мені вистачить сміливості сказати це вголос.

— І що? — запитує він. — Що ти загадала цього разу? Це має бути щось велике, ти щойно закінчила школу і перед тобою ціла нова дошка.

Я глибоко вдихаю і дивлюся, як кої повільно кружляють над моєю копійкою, наче знають, що зараз станеться.

— Я хочу, щоб ти поцілував мене знову. — Тихо кажу я, вдячна вітерцю, що саме в цей момент розвіває моє волосся по обличчю, сподіваючись приховати тугу, яка, я впевнена, надто помітна в моїх очах.

Він не дивиться на мене. Насправді, він зовсім не рухається, і я навіть не впевнена, що він дихає, якщо чесно. Мій пульс прискорюється в очікуванні, а внизу живота з'являється вируюче тепло.

— Я не цілував тебе, Кензі. — Нарешті каже він. Я не бачу його очей, бо він все ще спирається на коліна, впираючись підборіддям у долоні, тож я дивлюся на його потилицю.

— Так, ти це зробив. — Він думає, що я уявила собі найепічніший поцілунок у своєму житті?

— Це був нещасний випадок. — Знову беземоційним тоном, абсолютно чужим для мене.

— Ти жартуєш? — кажу я, трохи підвищуючи голос.

— Ні, — просто відповідає він. — Я не жартую.

Ні в якому разі. Я не дозволю йому заперечувати це.

— Як саме можна випадково поцілувати когось?

Тепер я чую, як він дихає, і він глибоко зітхає.

— Я не хочу про це говорити. — Він робить рух, щоб встати, але я швидко хапаю його за руку і тягну назад на лавку.

— Будь ласка, не йди.

Він піднімає обличчя до неба і робить ще один глибокий вдих, хитаючи головою.

— Гаразд, Кензі. Цього не повинно було статися. Це була довбана, спонтанна річ, тому що ми обидва були так захоплені порятунком собаки, і ми просто типу... зіткнулися.

— Зіткнулися? — Повторюю. Він це серйозно?

— Так, і мені шкода, що так сталося. У мене на кілька секунд затьмарився розум. Я б ніколи не торкнувся тебе, Кензі. Тільки не так. Ти ж знаєш це, так? — Він повертається боком, щоб подивитися на мене, і його очі стурбовані, шукають мої, ніби він загублений і розгублений і потребує, щоб я знову поставила його на місце.

Я важко ковтаю, долаючи клубок, що підступає до горла.

— Звичайно, я це знаю, але я не хочу, щоб це було помилкою. Мені це сподобалося.

Його очі заплющуються на довгу мить, перш ніж він розплющує їх, щоб знову зустрітися з моїми.

— Кензі, ні. Це було неправильно на тисячі рівнів. Це нічого не означало.

Я повільно хитаю головою, відмовляючись, щоб це було правдою.

— Ні. Я думала, що це багато значило, насправді.

Він встає і кидає свою копійку в ліс, і це лише посилює удар від того, що він мені каже. Наші маленькі бажання завжди були особливими для нас, а він просто викинув одне з них, ніби воно нічого не значило.

— Ми не говоримо про це, Кензі. Ця тема закрита, зрозуміла? Просто забудь про це.

Я підводжуся і знову хапаю його за руку, змушуючи подивитися на мене, а він дивиться вниз, його темні очі звужуються на мене.

— Ні, Горе. Я не можу. А якщо я не хочу забувати? Ти відшльопаш мене і відведеш

додому, як маленьку дитину? Я вже трохи велика для цього, тобі не здається? Хіба ми не можемо посидіти тут і поговорити про наше зіткнення, як дорослі люди?

— Припини знущатися з мене, — каже він крізь зуби. — Ми закінчили з цим. Я хочу, щоб ти забула про те, що сталося.

— Я хочу поговорити про це.

Його очі блимають на мене, рот стиснутий у вузьку лінію.

— Ти комусь розповідала?

— Ні, звісно, ні. Я ж не дурна.

— Сподіваюся, що ні. Це не смішно, Кензі. Це серйозно. Я не якийсь довбаний школяр. Ти підліток, а я дорослий. У мене респектабельний бізнес у цьому місті, я не можу дозволити людям поширювати про мене чутки.

— Ти думаєш, я не знаю про все це? Чому ти себе так поводиш? Ми не зробили нічого поганого. Будь ласка, перестань на мене сердитися і поговори зі мною.

Він енергійно хитає головою.

— Ні. Я хочу, щоб ти забула про те, що сталося. Це саме те, що я роблю.

— Я не можу. — Зізнаюся я тремтячим голосом.

— Тоді старайся сильніше, — його голос глибокий і пронизаний отрутою. Він ніколи так зі мною не розмовляв, і мені боляче за чоловіка, який останні сімнадцять років був для мене лише милим і втішним. Я ніколи не була об'єктом його гніву, і мені зовсім не подобається ця його сторона.

Сльози починають котитися по моїх щоках, і я витираю їх, роздратована тим, що не можу контролювати свої емоції. Я не хочу, щоб він сприймав мене як маленьку дівчинку, у якої почалася істерика.

— Ого. Може, Сідні та Ліза мали рацію, коли казали тобі це. Ти зовсім не вмієш спілкуватися.

Він робить кілька кроків убік, стискає кулаки в боки, потім повертається до мене обличчям.

— Навіть не кидай це лайно мені в обличчя. Це, бляха, зовсім інша справа. Ти краще дивись, куди ступаєш, Кензі. Тобі може не сподобатися, де ти опинишся.

Я відсахнулася від його люті.

— Вибач. Я просто хочу, щоб ти поговорив зі мною.

— Слухай, те, що сталося, було помилкою, і мені шкода, що це запаморочило тобі голову, але нам обом потрібно просто забути про це. Це було неправильно, і мене нудить від думки про це, не кажучи вже про те, щоб говорити про це.

Його слова — як ляпас по обличчю і ніж прямо в моєму серці.

— Через мене тобі погано? — не вірячи своїм очам, запитую я.

— Ні, Ангеле, не так, — його голос пом'якшується, коли він усвідомлює, наскільки різко він поводить. — Це просто неправильно. Заради Бога, тобі лише сімнадцять.

— І що? — Я шморгаю носом.

Він здивовано посміхається мені.

— І що? — повторює він, трохи сміючись.

Я киваю.

— Так, і що?

Пригорнувши мене до грудей, він обіймає і цілує в маківку, так само, як робив це, коли я була маленькою дівчинкою.

— Це така твоя відповідь. Я не хочу сваритися, Кензі. Не з тобою, ніколи. Але ти повинна відпустити це. Мені шкода, що я дозволив цьому статися. Я просто іноді буваю не в собі.

— Ти не божевільний, — кажу я йому в груди, захищаючись.

Він повільно відсторонюється і дивиться мені в очі, сповнені сум'яття.

— Я збожеволів. І тепер ти бачиш це на власні очі, і я, бляха, ненавиджу це. Мені подобалося, коли ти дивилася на мене так, ніби я якийсь герой, який зробив для тебе все на

світі кращим.

— Але так і є. Завжди робив.

Слабко посміхаючись, він хитає головою і проводить великими пальцями по моїх вологих щоках.

— Я не можу бачити, як ти плачеш. Будь ласка, забудь про це, благаю тебе. Зможеш це зробити? Заради мене?

Я зі сльозами на очах киваю і кажу “так”. Тому що я зроблю для нього все, що завгодно.

Але я знаю, що не зможу відпустити це. Я ніколи не забуду, як він мене поцілував. Навіть якщо я доживу до ста років, я все одно не забуду і не відпущу цього.

12

КЕНЗІ

Кензі ~ сім років

Торен ~ двадцять два роки

Сідні сидить у мене на колінах, і ми цілуємося в темному кутку квартири Ашера, коли я відчуваю, як щось смикає мене за ногу. Відірвавшись від губ Сідні, я дивлюся вниз і бачу Кензі, яка дивиться на мене широко розплющеними очима.

Я витираю червону помаду Сідні з губ тильною стороною долоні, коли на мене пильно дивиться семирічна дівчинка.

— Гей, дитино, хіба ти не повинна бути в ліжку?

— Чому?

— Тому що вже пізно і до твоїх батьків прийшли друзі.

— І що?

— Я знаю, я бачив, як мама вклала тебе спати.

— Я не могла заснути, — вона переводить свій звужений погляд на Сідні. — Чому вона в тебе на колінах? Я сиджу на твоїх колінах. Більше ніхто.

Сідні сміється і обвиває мене рукою за шию.

— Кензі, люба, тобі краще повернутися в ліжку. Хочеш, я знайду твою маму? Думаю, вона на кухні.

Кензі дивиться на неї.

— Ні. Дякую, — вона простягає мені аркуш паперу. — Я намалювала це для тебе, дядку Торе.

*Посміхаючись, я відсуваю Сідні від себе і беру аркуш паперу з руки Кензі. Вона намалювала чорне серце з каракулем посередині і новою каліграфічною ручкою, яку я їй подарував, написала: **Дядку Торе, я люблю тебе найбільше. З любов'ю, Кензі**, і її слова насправді виглядають дуже гарно, хоча й трохи криво. Я можу сказати, що вона тренувалася.*

— Це прекрасно, ангеле. Поглянь, які гарні у тебе вийшли літери.

Вона дивиться на мене.

— Я зробила замах, як ти показав мені в книзі.

— Я це бачу. Я збережу його назавжди.

— *Справді? Обіцяєш?*

— *Обіцяю.*

КЕНЗІ

— *Навіщо мені сайт? У мене є Фейсбук.*

Хлоя зітхає, дивлячись на мене і не відриваючи очей від екрану свого ноутбука. Я сиджу поруч із нею за столом у її спальні, спостерігаючи, як її пальці літають по клавіатурі.

— *Фейсбук — це не інтернет, Кензі. Я маю на увазі, так, він чудовий для спілкування, і ти можеш використовувати його як місце, де клієнти можуть знайти тебе і побачити твої роботи, але тобі дійсно потрібен веб-сайт, щоб продемонструвати своє портфоліо, щоб ти виглядала як справжній професіонал. Я навіть можу додати форму замовлення.*

Я кусаю губу, дивлячись на її екран.

— *Ти впевнена? Я сумніваюся, що отримаю багато замовлень, Хлоя.*

— *Думаю, ти помиляєшся. Поглянь на цей список речей, які ти можеш зробити за допомогою каліграфії, замість того, щоб писати запрошення від руки. Татування і настінні малюнки, написані від руки — це круто. Повір мені, спочатку це буде повільно, а потім злетить до небес.*

— *Як скажеш, — я ціную її довіру до мене, але сама ще не впевнена, чи будуть люди платити за мою каліграфію. Їй знадобилося два тижні, щоб переконати мене дозволити їй розробити для мене веб-сайт. Вона, здається, в захваті від проекту, над яким вона працюватиме, оскільки скоро вступає до коледжу, де вивчатиме маркетинг і графічний дизайн. Тож у певному сенсі я є її піддослідним кроликом, що мене зовсім не бентежить.*

— *До кінця тижня я все це зроблю для тебе, — запевняє вона мене. — Тобі сподобається, виглядатиме чудово.*

— *Я тобі довіряю. Тим часом я надішлю тобі кілька фотографій моєї роботи, щоб ти могла додати їх, коли будеш готова.*

Вона закриває кришку ноутбука і повертається до мене.

— *Гаразд, дівчинко. Розкажи мені, які в тебе плани на літо. Ти їдеш до штату Мен до своєї тітки? Я б дуже хотіла, щоб ти поїхала зі мною до Нью-Йорка. Я просто не розумію, чому ти не хочеш йти до коледжу. Ти розумна, і це було б шалено весело. Ти хоч уявляєш, скільки нових людей ти б зустріла? Нью-Йорк до біса дивовижний. А зі зв'язками твого тата ми могли б потрапити в усі найкрутіші клуби.*

Я відкидаю волосся з обличчя, втомившись від цієї розмови з усіма протягом останніх двох місяців.

— *Я просто не думаю, що це для мене. У мене немає того внутрішнього драйву, щоб хотіти піти до коледжу, або на вечірку, або почати якусь кар'єру, або втекти від сім'ї. Чесно кажучи, я не знаю чому.*

Вона задумливо нахилає на мене голову.

— *Можливо, твої батьки занадто багато тягали тебе, коли ти була молодшою. Гадаю, це призвело до того, що ти захотіла залишитися на одному місці. Для деяких людей це було б навпаки, вони б хотіли продовжувати подорожувати якомога більше, оскільки це те, до чого вони звикли. Здається, на тебе це мало протилежний ефект. Я думаю, що тобі потрібно відчувати себе осілою. У цьому немає нічого поганого, Кенз.*

Я повільно киваю, приймаючи його слова.

— *Думаю, ти маєш рацію. Я просто хочу спокою і тиші, відчуття безпеки і дому.*

— *Тобі краще хоча б приїхати до мене в гості. Ти не можеш просто залишатися в цьому крихітному містечку і в'янути. Треба іноді вибиратися.*

— *Звичайно, я приїду. Я буду дуже за тобою сумувати. Це ж не так далеко. Я можу приїхати, або навіть прилетіти.*

— Коли ти приїдеш, ми зможемо досхочу накупитися.

— Обов'язково, — погоджуюся я. Я не знаю нікого, хто б так любив ходити по магазинах, як Хлоя, і кожного разу, коли ми йдемо по магазинах, вона наполягає на купівлі якоїсь безглуздої випадкової речі, яку вона ніколи не буде використовувати, а потім вона загортає одну з таких речей у найбрудніший обгортковий папір, який тільки може знайти, і дарує її мені на день народження. Цей дурний жарт вона започаткувала, коли ми були молодші, і тепер я з нетерпінням чекаю його щороку.

— Я не впевнена, чи поїду в Мен цього року, чи ні, — кажу я, коли Хлоя починає наносити яскраво-рожевий лак на свої нігті. Вона, напевно, захоче нафарбувати мої, і я неминуче забрудню щонайменше три нігті до того часу, як повернуся додому.

— Чому? Я думала, ти любиш туди їхати. — Щороку протягом останніх шести років я проводила літні канікули в штаті Мен зі старшою сестрою моєї мами, Кетрін, яка володіє і керує готелем у красивому вікторіанському будинку прямо біля води. Цього року я не впевнена, що хочу їхати майже на три місяці, особливо зважаючи на те, що Хлоя скоро поїде до коледжу, а мій батько восени поїде в турне

Мій мобільний телефон пищить повідомленням, і коли я бачу його ім'я на екрані, моє серце підскакує по-новому, як це відбувається щоразу, коли він пише мені смс.

Минув тиждень після нашої розмови на його задньому дворі про зіткнення, і тієї ночі я змінив його ім'я у своїх контактах з “Дядько Тор” на “Тор”. У глибині душі я знала, що більше ніколи не називатиму його своїм дядьком. Не після того, як я дізналася, як це — бути поцілюваною ним, і не після того, як він снівся мені уві сні. Побачити нас уві сні було схоже на погляд у кришталеву кулю, і я побачила наші стосунки по-новому, що тепер я не могла забути. Це також змусило мене зіткнутися з кількома несподіваними істинами. Мене шалено тягне до нього фізично і морально. Я хочу піклуватися про нього, і я хочу бути тією людиною, яка змушує його посміхатися щодня. Я не хочу, щоб він був мені якимось дядьком чи найкращим другом мого тата. Я хочу, щоб він був моїм. Озираючись назад, я не можу заперечувати, що деякі з цих почуттів почали рости в мені дуже давно, як насіння, яке повільно розквітало протягом багатьох років, зростаючи разом з тим, як ми росли разом. Скільки себе пам'ятаю, я завжди хотіла бути поруч з ним, і тепер це переросло в щось набагато більше, ніж дружба та опіка.

Я не зовсім марю. Я знаю, що не повинна думати про нього таким чином. Я виросла, думаючи про нього як про свого дядька, і він є моїм хрещеним батьком. Ці спогади не можна стерти з нашої історії. Він найкращий друг мого батька. Він майже вдвічі старший за мене. Але з кожним днем ці факти здаються мені менш вагомими, а почуття, які я відчуваю до нього, стають набагато сильнішими, ніж фальшиві титули та різниця у віці. Це незаперечно: наші почуття один до одного змінилися. Я знаю це, і я знаю, що він знає це. Я просто не знаю, що з цим робити.

Я проводжу пальцем по тексту, щоб прочитати його повідомлення, і бачу фотографію копійки, що лежить серед бруду та листя.

Тор: Я знайшов копійку, яку ти кинула вчора

Я: Мені боляче, що ти це зробив :(

Тор: Я знаю. Мені дуже шкода.

Я: Нічого страшного. Поклади її назад у банку.

Тор: Є речі, про які ми не можемо мріяти. Я хочу, щоб ти це зрозуміла.

На моїх очах з'являються сльози, коли я читаю його слова, і я набираю швидку відповідь.

Я: Я розумію. Просто мені це не подобається.

Минає кілька хвилин, і я зосереджуюся на тому, як Хлоя малює маленькі квіточки на моїх нігтях, поки мій телефон знову не пищить. Правою рукою я проводжу по екрану, щоб побачити його нове повідомлення.

Тор: Я ніколи не казав, що мені це подобається, Ангеле. Я ненавиджу це.

Я перевертаю телефон, щоб більше не бачити екран. Якщо Хлоя зрозуміє, що я отримую повідомлення, які мене засмучують, вона почне задавати питання, і я ніяк не зможу їй про

це розповісти, як би мені цього не хотілося. Я просто ще не готова нікому зізнатися, що насправді відчуваю до нього.

У п'ятницю вдень, коли я підїжджаю до його будинку, його вантажівка стоїть на підїзній доріжці, і це викликає у мене мить паніки. Я не очікувала побачити його сьогодні. Зазвичай я прибираю в його будинку, перу білизну, чищу собаку, готую йому вечерю, яку легко розігріти, і йду.

Я беру дві сумки з продуктами, які щойно купила, і йду його цегляною доріжкою до вхідних дверей, не наважуючись відкрити їх своїм ключем. Я все ще відчуваю себе неправильно, коли просто заходжу до його будинку, знаючи, що він всередині. Замість цього я дзвоню у двері і чекаю.

— Заходь! — кричить він.

Коли я заходжу всередину, то здивовано бачу, що він лежить на дивані, підпертий купою подушок, у сірих спортивних штанях і зім'ятій білій футболці, волосся розпущене і скуйовджене, наче він щойно прокинувся. Діогі спить на підлозі поруч із диваном, але, побачивши мене, одразу підводить голову і махає хвостом.

— Привіт... що ти робиш вдома? — запитую я, заносючи сумки на сусідню кухню і ставлячи їх на стіл. Дістаю телефон і відправляю батькові швидке повідомлення, щоб він знав, що я жива й здорова.

— Я знову пошкодив спину вчора в магазині.

— О ні, знову? Ти прийняв свої таблетки? — У нього проблеми зі спиною відтоді, як кілька років тому в його вантажівку врізалася вантажівка, коли він стояв на світлофорі.

Він киває.

— Вже цілу купу випив. Якого біса ти продовжуєш стукати? У тебе ж є ключ. — Його тон різкий від болю, коли він повертається, щоб перекласти подушки за спиною.

Я висипаю пакети з продуктами на кухонний стіл і починаю складати речі.

— Я почуваюся дивно, коли заходжу до тебе додому, коли ти вдома. Це здається грубим і настирливим.

— Кензі, ти можеш зайти в будь-який час. Я б ніколи не пустив сюди когось посеред дня, якщо це те, про що ти турбуєшся. У мене є робота, пам'ятаєш? І я не розгуляю голим. Тож просто заходь.

— Гарзд, — зізнаюся я. Мені приємно чути, що вдень у нього тут немає жінок, але потім, звісно, мені цікаво, чи буває у нього хтось вночі. Я не хочу про це думати. — Я збиралася приготувати тобі на вечерю яловичину з броколі. Ти не проти поїсти?

— Звучить чудово, насправді. Все, що я сьогодні з'їв — це коктейль з валіуму, вікодину та апельсинового соку, тож справжня їжа була б доречною.

Після того, як я прибрала продукти, я перетинаю кімнату і сідаю на журнальний столик перед диваном, щоб поговорити з ним. Його очі затуманені від дії таблеток, що робить їх схожими на скляні камінці оніксу.

— Торе, ти не можеш приймати таблетки на голодний шлунок.

— Ти говориш, як моя мати, — хмуриться він.

Діогі сідає і кладе голову мені на ногу, дивлячись на мене своїми великими чорними очима.

— Привіт, цуцику. Скучив за мною? — Я нахиляюся і цілую його в маківку.

— Він привертає до себе увагу. Він постійно тягнеться до моїх рук, щоб його погладити, або кладе на мене голову, як він щойно зробив з тобою з таким обличчям.

Сміючись, я погладжую собаку по вухах.

— Гадаю, він буде тобі гарною компанією.

— Так, мабуть, так. Він спить зі мною щоночі, і принаймні вранці він все ще тут.

Я намагаюся проігнорувати цей коментар, який натякає на більше інформації, ніж я хочу знати зараз.

— Тобі щось принести? — запитую я. — Грілку? Чи, може, пакет з льодом? Щось від болю?

Він хитає головою.

— Ніщо з цього лайна не допомагає.

— Гаразд. Я просто пропилюю і виперу твою білизну, а потім трохи приберу.

— Не пилюсь. Від шуму в мене голова вибухне.

— Гаразд. Що ще я можу зробити, щоб допомогти? Може, приймеш гарячу ванну або душ?

Примружившись, він відкидається на подушку, кривлячись від болю.

— Я, бляха, не знаю. Вибач, Ангеле. Мені дуже боляче. Я навіть не можу ясно мислити. Просто погладь собаку і приготуй вечерю. Тобі більше нічого не потрібно робити.

Коли я бачу, як він страждає від болю і в якому роздратованому настрої він перебуває, мені хочеться зробити що-небудь, що завгодно, щоб йому стало краще. Коли я була молодшою, я розтирала йому спину і навіть іноді ходила по спині, коли йому було боляче, а моя мама кричала, що це ніяк не може бути безпечно для травми спини, але він казав, що це приємно. Робити йому масаж спини, напевно, було б дуже недоречно після того, що відбулося між нами останнім часом, тому я відкидаю цю ідею.

Він розплющує очі й усміхається, коли бачить, що я дивлюся на нього.

— Ти все ще дивишся на мене так само, як у дитинстві, — бурмоче він.

— Як це?

— Так, ніби я — єдине, на що ти хочеш дивитися.

Не розриваючи зорового контакту, я посміхаюся правді в його словах.

— Може, так воно і є.

Його очі заплющуються, і він робить глибокий вдих, ніби вдихає мої слова і потребує їх, щоб зробити наступний вдих. Коли він розплющує очі, то простягає руку, щоб покласти її на мою шию, його великий палець повільно проводить туди-сюди по моїй щоці. Моє серце підскакує від його дотику, і я завмираю, не рухаючись, не бажаючи робити нічого, що могло б перервати цей момент.

— А коли ти була маленькою, ти бігла до мене, коли я входив до кімнати, і обіймала мене так, ніби я був твоєю найулюбленішою людиною у світі. Ти навіть не уявляєш, як це було, — він важко ковтає. — Відчувати, що тебе так беззастережно обожнюють.

Я пам'ятаю це відчуття запаморочливого хвилювання щоразу, коли мій дядько Тор заходив до кімнати, і хоча моє хвилювання від зустрічі з ним не зменшилося, зараз воно зовсім інше.

— Ти змусив мене відчувати те саме, — зізнаюся я. — І я все ще відчуваю це, Торе. Але тепер я думаю, що хочу зробити набагато більше, ніж просто обійняти тебе.

Його рука міцніше стискає мою шию, і я нервово оближую губи.

— І я думаю, що хочу, щоб ти зробив набагато більше, ніж просто взяв мене на руки, покружляв і розсмішив.

Я майже забуваю, як дихати, коли він притискає свій великий палець до моїх губ.

— Не говори так, Кензі, — шепоче він, його очі спалахують ще темніше. — Ти не знаєш, з ким ти граєш.

Навіть не замислюючись, мій язик визирає, щоб провести по його пальцю, і його очі розширюються, прикуті до моїх губ, коли я відчуваю його смак.

— Я не граюся. І я точно знаю, хто ти. — Я більше не хочу приховувати своїх почуттів, тому з новою відвагою приймаю цей момент.

— Невже? — його голос низький і сексуальний, і це робить невимовні речі з моїми нутрощами. — Хто я?

— Ти забув? — грайливо запитую я, нахилиючись трохи ближче до нього, його рука на моїй шії тягне мене вперед, ніжно підштовхуючи ще ближче. — Ти чоловік, за якого я колись вийду заміж.

— Бляха, — видихає він це слово і притягує мої губи до своїх, і наше друге зіткнення

так само дивовижне, як і перше — повільне, спокусливе і поглинаюче. Його рот накриває мій, його язик занурюється глибоко, коли його вільна рука обхоплює мою талію, стягуючи мене з журнального столика на диван разом з ним. Його рука ковзає від мого стегна до задньої поверхні стегна, тягнучи мене, доки мої груди не опиняться врівень з його грудьми, а ноги обнімають його. Несподіваний стогін виривається з мене, коли моє тіло ідеально притискається до нього, а його масивний стояк тисне між моїми стегнами, змушуючи все моє тіло тремтіти від електричних імпульсів. *Ого*. Стогнути, він міцніше стискає мою потилицю, запускає пальці в моє волосся і цілує мене глибше, його губи тліють на моїх. Моє тіло інстинктивно шукає його, мої стегна ширше розсуваються над ним, бажаючи відчувати більше його. Потребуючи відчувати більше. Хвилині бажання, яких я ніколи раніше не відчувала, тремтять по моєму тілу, коли я повільно рухаюся проти нього, не знаючи, що роблю, але насолоджуючись відчуттям, як він стає ще твердішим під його спітнілими штанами. Його рука рухається від задньої частини мого стегна до попереку, міцно притискаючи мене до себе, і мені подобається, як він володіє мною. Маленький голос всередині мене намагається сказати, що мій перший досвід тертя об чоловіче тіло повинен бути з будь-яким з мільйонів самотніх чоловіків на планеті, а не з Тором, але я ігнорую попередження. Вона не знає, про що в біса говорить. Може, мені й сімнадцять, але я без тіні сумніву відчуваю, що наші тіла й серця створені для того, щоб бути разом, наче розкидані шматочки пазлу, які треба зібрати докупи.

Раптом він відсторонюється і з шипінням видихає.

— Трясця. Блять! — лається він, змушуючи собаку підстрибнути. Відштовхнувши мене від нього, я падаю назад на кінець дивана, а він сідає, змахнувши ногами з дивана і поставивши босі ноги на підлогу.

— Кензі, вибач. Я зараз під кайфом від таблеток, — каже він, проводячи руками по волоссю. — Тобі треба піти. Негайно.

— Що? Чому? — Я все ще перебуваю в ейфорії від його поцілунку, від того, що він так сильно притискається до мене, мій розум затуманений і гуде, я все ще хочу більше того, що щойно сталося. Я хочу повного лобового зіткнення.

— Будь ласка. Іди. — Він вказує на двері, ніби я якийсь нелегал, що забрів до його будинку.

— Тор... — Я торкаюся його руки, але він висмикує її.

— Кензі, ти повинна піти. Я серйозно. Я не можу бути поруч з тобою, коли я під кайфом. Я не знаю, якого біса ти зі мною робиш.

Я стою на хитких ногах, повністю поглинута розгубленістю.

— Вибач... — Я заїкаюся. — А як же вечеря?

Я заціпеніло дивлюся, як він іде зі мною на кухню, де бере мої ключі і віддає їх мені.

— Не турбуйся про вечерю. І не вибачайся. Це не твоя провина. Це я, я все зіпсував.

Він практично штовхає мене до вхідних дверей, де я обертаюся і дивлюся на нього, стискаючи телефон і ключі, зі сльозами, що котяться по щоках.

— Що з нами відбувається? — запитую я.

Його глибокі каштанові очі наповнюються жалем, коли він хитає головою.

— Я не знаю, Ангеле, але думаю, що нам потрібно деякий час розлучитися.

— Час розлучитися? — Для мене це поняття звучить так недоречно. Це термін, зарезервований для людей у стосунках, які йдуть погано, і їм потрібно віддалитися один від одного, щоб перегрупуватися і заспокоїтися, і подумати про те, чи хочуть вони бути разом чи ні. Це не про нас. Я не хочу навіть думати про те, що в моєму житті не буде Тора.

— Коли ти поїдеш до Кетрін цього року? — запитує він.

Я приголомшена його запитанням.

— Чому ти запитуєш мене про це? Я не впевнена, що поїду. Я планувала залишитися вдома цього року.

— Я думаю, тобі варто поїхати на літо. Думаю, нам треба на деякий час віддалитися один від одного.

Від його слів мені перехоплює подих.

— Ти хочеш, щоб я поїхала?

— Я просто думаю, що нам треба розібратися в собі. Ми занадто багато часу проводимо разом.

— Ми завжди були разом, Торе. Майже все моє життя.

— Я знаю, і це, очевидно, було помилкою з мого боку.

Моє горло стискається разом із серцем.

— То ти шкодуєш про весь той час, що провів зі мною? — Усе моє життя проноситься перед очима, і я задаюся питанням, чи кожен спогад про нас разом був для нього лише роздратуванням, в той час як для мене він так багато значив.

— Ні, Анлеге. Ні на хвилину. Але я думаю, що тепер, коли ти подорослішала, це повинно припинитися. Ти повинна більше спілкуватися з друзями свого віку. Зустрічатися з хлопцями твого віку. А я повинен проводити час з жінками мого віку, а не з тобою. Це все до біса неправильно, — він піднімає руки вгору і відступає від мене.

— Але я не відчуваю, що це неправильно, — слабо протестую я.

Його очі тверді, як сталь.

— Це неправильно. Повір мені. Ми ніколи не повинні торкатися чи цілуватися, ні з якої причини.

— Я не можу повірити, що ти хочеш, щоб я пішла, — кажу я не вірячи.

— Я думаю, це на краще. — Він каже просто, і його стіни знову зводяться.

— Для тебе, можливо.

— Ні, для нас обох. Але особливо для тебе. Ти просто не можеш цього зрозуміти.

— Це повна дурня. Мені подобається бути з тобою. І коли ти мене цілуєш, це неймовірно...

Він хапає мене за плечі і нахилиється, щоб опинитися на рівні моїх очей.

— Припини! — шипить він. — Це просто захоплення, Кензі. Це нормально для твого віку. Це пройде.

Я насміхаюся над ним.

— Захоплення? Якщо це все, то чому ти відчуваєш те саме, Торе? Ти трохи застарий для закоханості, чи не так?

— Я вже, блять, нічого не знаю, Кензі. Я просто знаю, що нам потрібно триматися подалі один від одного.

Я не можу навіть уявити, що хочу втекти від нього. Все, чого я хочу, це стати ближче до нього, а не далі.

— Я не знаю, що сказати, — кажу я. — Я розгублена.

— Я теж, — м'яко каже він, відпускаючи мої плечі. — Я намагаюся бути чесним з тобою, Кензі. Але це до біса важко, тому що я також маю робити правильні речі. Я не можу дозволити емоціям заважати реальності.

— Що це означає? — запитую я.

— Це означає, що я в повній дупі. Я маю до тебе почуття, яких не повинен був мати. Я не збираюся брехати тобі про це. Але я маю бути дорослою і вчинити правильно. Цього не може бути. Я не знаю, що зі мною не так.

— Я не дитина, Торе. Мені буде вісімнадцять менш ніж за два місяці. Це вже дорослий вік.

— Це все одно неправильно в двадцяти інших відношеннях.

Я благально дивлюся в його очі.

— Я не хочу в це вірити.

— Ми навіть не повинні вести такі розмови, Кензі. Я більше не знаю, що в біса відбувається, — він перетинає кімнату, хапає з журнального столика воду та пляшечку з пігулками і ковтає ще одну жменю знеболювальних та міорелаксантів. — Я справді думаю, що тобі краще піти. Будь ласка.

Я тягнуся до дверної ручки, мої емоції вирують всередині. Коли він зізнається, що має

до мене почуття, мені хочеться обійняти його і занурити в забуття, але він забирає все це і приховує, ніби це якась брудна таємниця, яку потрібно знищити, і він хоче, щоб я пішла разом з ним.

— Будь ласка, не роби цього, — благаю я. — Не відштовхуй мене.

— Кензі, не роби нам гірше. Мені зараз дуже боляче, я ледве можу ясно мислити від цього та від усіх таблеток, які я випив. Я намагаюся бути делікатною, але мені просто потрібно, щоб ти пішла.

Пішла. З цим покінчено. Більше не буде. Закінчилося. Закінчено. Кінець. Це те, чого він хоче.

Моє небажане серце розривається.

— Ти козел, — задихаюся я. — Хочеш, щоб я пішла? Тоді добре, я піду.

Його плечі опускаються в поразці.

— Не говори мені такого лайна.

— Я ніколи не вважала тебе слабким, Торе. Але, мабуть, я знаю тебе не так добре, як думала.

Він повертається і стає переді мною біля дверей, де я все ще стою, тримаючи руку на ручці. Діогі йде за ним, виляючи хвостом, не звертаючи уваги на те, що відбувається.

— Повір мені, Кензі, в цьому немає нічого бляха слабкого. Я ненавиджу робити тобі боляче, і це вбиває мене зсередини.

— Що ж, це забавно, бо ти щойно зробив мені боляче, як ніхто інший.

Я вибігаю з його будинку, грюкнувши за собою дверима, і стрибаю в свій джип.

— *Ніколи не сідай за кермо засмученою,* — звучать слова батька в моїй голові, коли я необачно виїжджаю з під'їзної дороги. І ось я вже їду з розбитим серцем, ледве бачу крізь сльози на очах.

Провести літо в Мейні з тіткою Кетрін виглядає все краще і краще. Я ніколи не була плаксивою або людиною, яка грюкає дверима, не кажучи вже про те, щоб обзивати людей. Після сварки з Джейсоном, а тепер ще й ця емоційна плутанина з Торном, я не відчуваю себе самою собою. Це не те, як я хотіла б почати своє доросле життя. Можливо, Тор має рацію, мені потрібно на деякий час втекти від усіх для серйозного перезавантаження.

13

TOP

*Кензі ~ чотирнадцять років
Торен ~ двадцять дев'ять років*

Коли я прокидаюся від сну, в будинку тихо. Занадто тихо. Я до цього не звикла і мені це не подобається. Хоча моя мама завжди багато подорожувала зі своєю групою, і я звикла до того, що вона не часто буває вдома, це відчуття інше. Її відсутність залишила по собі оглушливу тишу, яка, здається, кричить, що вона пішла і ніколи не повернеться.

Я встаю з ліжка і блукаю довгим темним коридором до батьківської спальні, де двері

зачинені наполовину. Тільки-но я підходжу до дверей, я чую голоси, і моє серце вистрибує від надії. Я думаю, що мама якимось чином повернулася і вона вдома, прямо по той бік дверей, розмовляє з татом, притиснувшись до нього в ліжку і сміючись.

Але її немає.

Я зазираю в тьмяну кімнату і бачу, що мій батько сидить на ліжку, опустивши голову на руки, і плаче. Дядько Тор сидить поруч з ним, обійнявши його рукою, тримаючи мого батька, коли той риде.

— Я не можу цього зробити. Я не можу цього зробити. Я не можу цього зробити... — повторює батько знову і знову.

— Ти можеш. З тобою все гаразд.

— Я не знаю, як жити без неї.

— Еш, вона все ще тут. Не здавайся. Я знаю, що це важко, але ти повинен вірити.

— Я просто хочу, щоб вона повернулася. Я так за нею сумую.

— Я знаю, що ти сумуєш. Ми всі сумуємо.

— А як же Кензі? Як я буду виховувати доньку самий в довбаній рок-групі?

— Я допоможу тобі. Твоя сім'я допоможе. Обіцяю, з нею все буде добре. Я не дозволю, щоб з вами щось сталося. — Тор притискається губами до скроні мого батька і схиляє його голову до своєї, іншою великою чорнильною рукою тримаючи його за потилицю, він тихо розмовляє з ним, заспокоюючи його. Хоча декому це може здатися дивним, але це їхня думка, і я вдячна, що мене оточують люди, які люблять одне одного так глибоко, так безумовно, що не бояться цього виражати. Шкода, що більшість людей не виявляють співчуття і любові до інших через страх осуду або чуток про їхню сексуальну орієнтацію. Мені завжди подобався зв'язок, який є у Тора з моїми батьками, а тепер і зі мною.

Я тихо виходжу, невидима і нечутна, і повертаюся до своєї спальні, тихо зачиняючи за собою двері.

Донедавна я ніколи не бачила, щоб мій батько плакав. Він завжди був опорою, тим, хто допомагає всім іншим, завжди усміхнений, завжди позитивний. Спостерігати, як він розпадається на частини, лякає мене, і я відчуваю, що втратила обох батьків.

ТОР

Я їду вже два дні поспіль, не плануючи жодного пункту призначення, окрім як кудись до біса далеко. Мені все одно, де я опинюся. Куди дорога мене приведе, туди я і поїду. Тесла погодився залишитися у мене вдома, щоб доглядати за собакою, поки я не повернуся, щоб я не хвилювався за нього. Я сказав хлопцям, що мене не буде в магазині кілька днів, тож їм доведеться взяти на себе частину роботи, а також подбати про завдання «Диявольських вовків». Я майже ніколи не беру відпустку, але зараз вона мені потрібна.

А зараз я за шістсот миль від дому, брудний і втомлений, і все ще не можу позбутися демонів у голові і, що ще гірше, в серці.

Так, бляха-муха, я тікаю. Може, вона мала рацію. Я слабкий. Сімнадцятирічна дівчинка повністю винесла мені мозок і вибила мене з колії. Я маю бути сильнішим за це. Навіть Сідні ніколи так не запаморочувала мені голову, а в неї були роки практики.

Я подумав, що гарна довга поїздка і ночівля в лісі приведуть мою голову до тьми і дадуть мені трохи ясності. Тиша лісу, де немає нічого, крім пташиного щебету вранці, цвіркунів вночі та вітру в деревах, є терапевтичною для мене. Але справа в тому, що не тільки моя голова не в порядку. Це моє серце.

Мені здається, я закохуюсь у неї, і я безсилий це зупинити. Я відчуваю, як потяг без гальм мчить все швидше і швидше, прямо на мене. Скоро він розіб'ється, і це буде неприємно.

Моя голова каже мені, що я хворий, і мене трахнули в мозок. Не тільки за те, що маю почуття до такої молодої жінки, але й за те, що мене до неї фізично тягне. Але серце підказує мені, що це моя дівчина, моя друга половинка — та, на яку я так довго чекав. І давайте навіть не будемо починати про мій член і про те, що ця частина моєї анатомії думає і чого хоче.

Все це до біса ускладнює моє життя. Це абсолютно нова територія для мене, не контролювати власні почуття, і я не дуже добре з цим справляюся.

Ці почуття не можуть бути нормальними. У мене є дорослі жінки, які хочуть мене. Я можу їх трахати, я можу їх кохати — я можу робити все, що завгодно з кількома жінками, яких я знаю. Все, що мені потрібно зробити, це докласти зусиль, і вони будуть моїми так, як я захочу, без жодного багажу чи темних хмар приреченості, що нависають над нами.

Проблема в тому, що єдина дівчина, яку я дійсно хочу — чарівна, розумна, любляча, майже вісімнадцятирічна дівчина, про яку я піклуюся з самого її народження. Звісно, вона єдина дівчина, яку я не можу мати. Кармо, ти божевільна сука.

Як це, в біса, сталося?

Рік тому я не відчував себе так. Звичайно, я любив її, піклувався про неї, насолоджувався її товариством. Але це було все. Ми перейшли від стосунків дядька і племінниці до дружби, і це все, що коли-небудь було. Ніяких інших почуттів ніколи не було, навіть у найменшій мірі.

То що ж в біса змінилося? Чому щоразу, коли я опиняюся поруч з нею, все, що я хочу зробити, це поцілувати її? Чому я постійно втрачаю контроль над собою поруч з нею? Чому я не можу викинути її з голови? Звичайно, вона красива, але я ніколи не був хлопцем, який не може контролювати себе поруч з красивими жінками.

І ще більше мене засмучує те, що вона, схоже, відчуває те ж саме. Кензі не з тих, хто легкодухий, і вона завжди була зрілою для свого віку. Вона не дурний хихотливий підліток, яким була моя сестра, що стрибала від хлопця до хлопця. Кензі схожа на Ашера — вона знає, чого хоче, і не відступає ні перед чим. Усвідомлення цього лякає мене ще більше, бо якщо вона каже, що хоче мене, то вона знає це на тисячу відсотків, без сумніву. Це те, чого я так довго хотів, потребував і шукав у жінці. Таку, яка знає, чого хоче, і не боїться це взяти.

Але не в такій. Не з нею.

Коли я пакую свій маленький щенячий намет і спальний мішок і закріплюю їх на задньому сидінні велосипеда, я знаю, що повертаюся додому з абсолютно нульовим рішенням моєї дилеми з Кензі. На щастя, вона зараз у штаті Мен, і я не побачу її щонайменше два місяці. Якщо ми розлучимося, то назавжди розірвемо цей новий божевільний зв'язок, що виник між нами, і все повернеться до нормального життя.

Я сподіваюся.

Проїхавши близько двохсот миль, я зупиняюся на узбіччі звивистої гірської дороги, щоб випити води і розім'яти спину, яка починає боліти від довгих годин на велосипеді і сну на землі протягом двох днів. Я не можу дочекатися, коли повернуся додому, прийму гарячий душ, прийму міорелаксант і ляжу спати у власному ліжку.

Я вже збираюся знову сісти на мотоцикл, коли краєм ока помічаю, як щось рухається у високих бур'янах на узбіччі дороги. Знявши сонцезахисні окуляри, я підходжу і бачу, що це заклесна картонна коробка. І вона рухається.

Щось всередині. Дряпається. Намагається вилізти.

Ох, бляха.

Я дивлюся вгору і вниз по дорозі, де я стою, і тут абсолютно нічого немає. Ні будинків, ні магазинів. Це просто дорога, що піднімається в гору, і нічого, крім лісу по обидва боки на багато миль.

Опустившись на коліна, я витягаю ніж із затискача на поясі й обережно розрізаю стрічку, не знаючи, що, в біса, я знайду в цій коробці, і готуючись до найгіршого.

Крихітна лапка просовується крізь невеликий простір, який я прорізав, і я швидко розрізаю решту стрічки, коли з неї висовується маленька сіра пухнаста голівка. Спочатку я думаю, що це білка, але це кляте кошеня.

— Чорт, — лаюся я собі під ніс, обережно виймаючи крихітний клубочок хутра з коробки і стискаючи його в руці. На вигляд йому близько шести тижнів, він весь синьо-сірий з крихітною білою плямою на грудях. Коли я дивлюся на нього, воно починає нявкати мені в обличчя на повні груди своїх маленьких легенів.

— Ш-ш-ш... Я тримаю тебе, малий, — тихо кажу я, ніжно погладжуючи його по голові. Він голосно муркоче у відповідь, тручись своєю пухнастою голівкою об мою долоню. Я оглядаю його тіло на предмет пошкоджень, але, наскільки я можу судити, з ним усе гаразд. За винятком того, що його замотали в коробку і викинули на узбіччя безлюдної дороги, як сміття, щоб він помер жахливою смертю. Я знову перевіряю коробку, але всередині нічого немає і жодних позначок ззовні. Якийсь мудак просто примотав кошеня скотчем до порожньої коробки і залишив його помирати.

У такі дні я ненавиджу цей довбаний світ. Я міг би легко придушити людину, яка це зробила, залишити її дупу на узбіччі дороги і не відчувати жодних докорів сумління. Насправді, я б навіть отримав від цього задоволення.

Я роблю кілька фотографій коробки та околиць, перш ніж віднести кошеня назад до велосипеда, і наливаю собі на долоню трохи води з термоса, яку кошеня швидко випиває.

— Чуваче, ти навіть не уявляєш, як тобі пощастило, — кажу я йому, потираючи його крихітні вухка, схожі на маленькі оксамитові трикутнички. — Які шанси, що хтось на кшталт мене знайде тебе тут, у цій бісовій глушині?

Моя мама сто разів казала, що іноді Бог зводить потрібних людей у потрібному місці не просто так. Я не релігійна людина, але зараз я думаю, що вона має рацію.

На жаль, мої можливості повернути кошеня додому в цілості й схоронності обмежені. Мій мобільний не ловить, тому я навіть не можу зателефонувати одному з моїх братів, щоб він приїхав і забрав мене на машині. Я точно не можу застібнути блискавку в одну з моїх сидельних сумок, тому що я впевнений, що рев моїх труб так близько викличе у нього серцевий напад. Я не можу запхати її назад у коробку і спробувати втримати ще двісті миль.

— До біса. Краще тримай себе в руках, котику, — кажу я, притискаючи його до грудей і застібаючи блискавку на шкіряній куртці. — Не накидайся на мене, як Фредді Крюгер, щоб нас не вбили, гаразд?

Я цілую його в маківку, перш ніж застібнути блискавку ще на кілька сантиметрів. Це, мабуть, не найкращий план, який я коли-небудь придумував, але я не уявляю, як ще я можу доставити цю бідолаху додому. Сподіваюся, він не подряпає мене до смерті.

Я заводжу мотоцикл і повільно виїжджаю на дорогу, дозволяючи хутряному клубочку, притиснутому до моїх грудей, звикнути до шуму і руху, і сподіваючись, що він не злякається до біса. Через кілька секунд я відчуваю, як він муркоче біля мене, вібруючи біля мого серця. Поки що все добре.

Ми ідемо додому, зупиняємося на заправці, щоб я міг заправитися. Я повільно розстібаю блискавку куртки на кілька сантиметрів, щоб перевірити кошеня, і воно висовує голову і третє об щетину на моєму підборідді, все ще муркочучи.

— Ти думаєш, що ти тепер байкерський кіт? Навіть не думай. Це лише одна поїздка, котику. — Я не можу повірити, що він не злякався до смерті після того, як витримав гуркіт мого двигуна, але, здається, він цілком задоволений тим, що просто висить у моїй куртці, що, гадаю, краще, ніж бути замотаним у коробці. Я вкладаю його назад і знову сідаю на мотоцикл, щоб подолати цей останній відрізок шляху.

Коли я їду по дорозі, мені хочеться, щоб Кензі була зі мною. Їй би сподобалося це кошеня. Я майже бачу її обличчя, якби вона була зі мною, коли я знайшов його. Вона б плакала і скреготіла зубами від злості, і, напевно, вже дала б йому ім'я і благала б мене вмовити Ашера дозволити їй залишити його собі.

Я не люблю котів, але, можливо, Діогі хотіла б мати когось, з ким можна було б

потусуватися, поки я цілий день у крамниці. Схоже, кошенья з байкерської коробки їде зі мною додому, щоб залишитися.

— Чорт забирай, ти перетворюєшся на доктора Дулітла, — каже Тесла, коли я витягаю кошенья зі своєї куртки і розповідаю їй, як знайшов його в коробці.

— Ну, я не міг просто залишити його там. — Я передаю кошенья сестрі, щоб зняти все своє спорядження. — Подзвони мамі і попроси, щоб вона приїхала, подивилася на нього і привезла мені все, що мені потрібно. У мене ніколи раніше не було kota.

— Ти залишаєш його? — здивовано запитує вона.

— А чому б і ні? Я подумав, що собаці сподобається компанія. — Сидячи на дивані, я знімаю куртку, ремінь і черевики. Усе тіло болить.

Тессі кладе кошенья на диван між нами, кличе маму, а Діогі з цікавістю обнюхує новачка, обережно підштовхуючи його носом, і кошенья треться об його обличчя.

— Гарненький... — кажу я, гладячи Діогі по голові. Його хвіст виляє, кошенья продовжує тертися об його ніс і перевертається на спину, муркочучи. Думаю, їм буде добре разом.

— Ти впевнений, що хочеш кошенья, Торене? Це ж лише дитина, — каже Тесла, коли кладе слухавку. — І цей пес теж дуже приставучий. Вони обидва вимагатимуть від тебе багато уваги.

Я кладу кошенья собі на груди і вдивляюся в його бурштинові очі.

— Добре. Мені потрібно трохи відволіктися.

— Чому? Що відбувається? Ця сука знову морочить тобі голову?

Тесла не є фанаткою Сідні і ніколи навіть не намагалася приховувати своїх почуттів до неї. Сьогоднішній день не став винятком.

— Ні, між нами все скінчено. Просто останнім часом у мене багато чого на думці.

— От і добре. Треба було давно вигнати її на вулицю. — Вона зникає в коридорі і повертається зі своєю сумкою. — Мама сказала, що буде тут десь за годину. Мені треба йти. Пес добре поведився, поки тебе не було. Я не проти знову доглянути за ним, якщо тобі потрібно. Я також сходила в магазин за продуктами для тебе. Ти не можеш харчуватися лише протеїновим порошком і фруктами, Торене. Ти повинен їсти справжню їжу.

— Дякую, Тесс. Я ціную, що ти приїхала сюди в останню хвилину. І я їм, просто у мене закінчилася їжа.

— У будь-який час, — каже вона, а потім занепокоєно хмуриться: — З тобою все гаразд? Ти якийсь не такий.

Я гладжу кошенья однією рукою, а собаку іншою.

— Так, я в порядку.

— Якщо захочеш поговорити, завжди рада тебе бачити. Мені здається, що я тебе ніколи не бачу. Таннер, Таран і Тріс постійно приходять, а ти жодного разу не був у моїй новій квартирі. Ти перетворюєшся на відлюдника, як Тай.

Я переводжу погляд на сестру. Її природний колір волосся — русявий, але сьогодні воно темно-каштанове і відросло на кілька сантиметрів за плечима. Вона дуже змінилася і подорослішала за останній рік, переїхавши з маминого будинку, щоб отримати власне житло після того, як влаштувалася на роботу перукарем і візажистом. І вона має рацію, я не бачу її досить часто, тому що останнім часом я тільки й роблю, що працюю, роблю все, що потрібно для «Диявольських вовків», а потім їду додому. Окрім вогнищ та рідкісних поїздок з Ашером, я майже ні з ким не спілкуюся.

— Твоя правда. Скоро побачимось.

— Щастя тобі з цим зоопарком, який ти купуєш, — дражниться вона, перекидаючи волосся через плече. — Подзвони мені або заїжджай. Я серйозно.

— Подзвоню.

Моя мама з'являється приблизно через годину, озброєна котячим кормом, котячим

ліжком, лотком, посудом, деякими іграшками, і проводить для мене курс «Кошенята 101».

— Ти заповнюєш порожнечу, — зауважує вона, дивлячись на мене на дивані, з кошеним на грудях і собакою, що лежить, поклавши голову мені на коліна.

— Про що ти говориш, мамо? Я втомився. Сон — це єдина порожнеча, яку я зараз хочу заповнити.

— Поїхати на вихідні в якусь глушину? Залишати собі врятованих тварин? Ти робиш це роками, любий, і ніколи не хотів привезти жодного додому, — каже вона. — А тепер подивись на себе.

Я знизую плечима.

— І що з того? Мені подобаються ці двоє. Вони інші.

— Ти самотній, Торене.

Насміхаючись, я відкидаюся на спинку дивана і заплющую очі.

— Я втомився, ось що, мамо. І більше нічого.

— Мабуть, це правда, адже ти тільки й робиш, що працюєш. Прив'язавшись до цих тварин, твоє серце намагається сказати тобі, що ти хочеш любити і бути коханою у відповідь. Ти намагаєшся створити маленьку сім'ю.

Розплющивши очі, я дивлюся на неї, як на божевільну, яка стоїть наді мною біля дивана, аналізуючи мене, як це роблять мами.

— Ти курила траву Таннера, мамо?

Вона стріляє в мене лайливим поглядом.

— Ти знаєш, скільки людей щодня приходять до притулку і беруть тварину, тому що вони сумують? Або в депресії? Або самотні? Повірте, я знаю, як це виглядає.

Цікаво, чи має вона рацію. Я врятував сотні тварин відтоді, як почав допомагати їй, коли мені було дванадцять років, і це перші дві тварини, яких я захотів залишити собі.

— Тож, можливо, я стану божевільним старим самотнім кошатником, — жартую я.

— Гадаю, є й гірші речі, які можуть статися. Чому б вам з Лізою не прийти на вечерю якось увечері цього тижня? Я б хотіла познайомитися з нею ближче. Вона здається милою.

— Милою?

— Так. Милою. Ввічлива.

— Ех... — Я кривлю губу. Ліза просто не робить цього для мене, якою б милою вона не була.

— Тоді приходь сам, якщо хочеш. Можеш повісити мій новий стельовий вентилятор, поки будеш там. Візьми з собою Діогі, тобі треба з ним поспілкуватися, інакше ви обоє будете дивно виглядати серед людей. Тобі треба більше виходити на вулицю.

Я думаю, що я вже відчуваю себе дивно серед людей. Лише кілька тижнів тому я сказав жінці, що мій член у відпустці. Насправді, я думаю, що я, можливо, перевершив дивацтво деякий час тому. Але я не збираюся зізнаватися в цьому своїй матері.

Зітхнувши, я погоджуюся зайти до неї, але здебільшого тому, що хочу подарувати їй новий стельовий вентилятор, а не тому, що хочу потренувати соціальні навички зі своїм собакою.

— У нас у притулку нова волонтерка, її звать Дані. Я можу запросити її до нас. Вона симпатична, у неї є два коти, собака і тхір. Думаю, вона тобі сподобається.

— Мамо. Ні. Я не хочу, щоб мене з кимось зводили. Особливо з кимось, у кого є тхір. Це миттєве «ні».

— Чому? Що ти маєш проти тхорів? — Вона ходить по вітальні, збирає собачі іграшки і складає їх на купу біля його ліжка. Я знаю, що як тільки вона піде, він знову розкидає їх по всьому будинку.

— Вони злі. Вони маленькі пухнасті божевільні ніндзя.

Вона зітхає у повному розчаруванні.

— Гарзд, тоді. Я спробувала. Подзвони мені, якщо тобі знадобиться допомога з кошеним. І відвези його до ветеринара, як тільки зможеш, для справжнього огляду. Може, попросити Кензі відвезти його туди. Вона багато допомагала в притулку останні кілька

тижнів і дуже добре ладнає з тваринами.

При згадці її імені у мене в грудях все обпікає.

— Вона поїхала в Мейн на літо. Я сам заберу кошения.

— О, — здивовано каже вона. — Вона навіть не попрощалася. Сподіваюся, коли вона повернеться додому, вона все ще буде волонтером. Мені подобається, що вона тут. У неї є дуже хороші ідеї.

— Я впевнений, що так і буде, мамо. Вона сказала мені, що хоче. Вона поїхала в останню хвилину. Вона дуже хотіла сісти за кермо своєї нової машини і поїхати в подорож. — Брехня і відмовки. Перша з багатьох.

Мій настрій псується від поганого до гіршого, коли мама від'їжджає. Кензі теж не попрощалася зі мною. Вона просто поїхала без жодного повідомлення чи телефонного дзвінка, що на неї не схоже. Вона завжди прощається. Якби Ашер не сказав мені, що вона поїхала перед тим, як я пішов на екскурсію в ліс, я б не знав, що вона поїхала.

Я не можу перестати думати про той день, коли я попросив її піти. Я не знаю, скільки разів за останні сімнадцять років я спостерігав, як її нижня губа тремтіла від хвилювання, а сльози наповнювали її очі і текли по щоках. Цього разу все було інакше, бо я ніколи не був тим, хто викликав її сльози. Я завжди був тим, хто витирив їх і заспокоював. Я завжди був героєм для цієї чарівної маленької білявої дівчинки, яка в одну мить перетворилася на чуттєву жінку, і тепер я не знаю, що з нею робити.

Мені знадобилася кожна унція самоконтролю, щоб утриматися від того, щоб не взяти її на руки і не поцілувати її сльози, кажучи, що я не мав на увазі те, що сказав, і все буде гаразд. Як завжди, мені дуже хотілося зробити все для неї краще. Але я не міг. Це зробив би дядько Тор, але, на жаль, він згорів у полум'ї, щойно ми торкнулися один одного. Його більше немає, і вона ніколи не зможе його повернути. Так само, як я ніколи не зможу повернути свою маленьку світловолосу принцесу.

Один заборонений дотик, один табуйований поцілунок, і ми знищили тих, ким були. Я більше не знаю, хто ми є, і як ми заплуталися в цій плутанині хтивості та любові, якої ніколи не повинно було існувати. Але вона існує, і як би я не намагався це заперечувати, вона повертається, щоб влізти мені в обличчя, відмовляючись бути проігнорованою.

А тепер вона пішла, як я і просив.

Я хочу її повернути. Так сильно, бляха-муха.

14

КЕНЗІ

*Кензі ~ сімнадцять років
Ашер ~ тридцять два роки*

Щойно я прокидаюся, я відчуваю, що щось не так. У повітрі панує темрява — щось передчуття, від якого мороз пробігає по спині, коли я піднімаюся з ліжка — хоча в будинку не холодно. Я бачу, що він сидить на дивані у вітальні. Телевізор вимкнений. Музика не грає. І це дуже на нього не схоже, адже звук — його пристрасть. Він дивиться в підлогу і, здається, навіть не помічає, що я увійшла до кімнати.

— Тату? — обережно запитую я, боячись вивести його з трансу, в якому він, здається, перебуває.

Його голова піднімається неприродно повільно, і він починає тремтіти. Це кінець, думаю я собі. Мама справді більше немає. Вона більше не балансує між життям і смертю, тримаючи нас як емоційних заручників у своєму лімбі. Все скінчилося.

Я біжу по паркетній підлозі і стаю перед ним на коліна. І тут я помічаю кров. На його руках і на сорочці. Вона розмазана, і не мокра, а липка. Мабуть, свіжа.

— Боже мій. Татку... ти поранений?

— Це не моє, — шепоче він.

— Що сталося? Чия це кров?

— Кейті мертва.

Я відчуваю, що з мене висмоктали життя, поки мій розум намагається обробити те, що він щойно сказав, сподіваючись, що я, мабуть, неправильно його зрозуміла. Кейті — моя п'ятирічна кузина. П'ятирічні діти не вмирають. Особливо такі щасливі та здорові, як Кейті.

— Що? Ні... — Я хитаю головою, коли сльози починають котитися по моєму обличчю.

— Ми з Лукасом мали ідентифікувати тіло. Вандал потрапив в аварію, а вона була на задньому сидінні. Це його кров.

— Дядько Вандал? Він...?

Він хитає головою.

— З ним усе гаразд. Поранений... але з ним все гаразд.

Ковтаючи, я смикаю його закривавлену сорочку. Я не можу бути поруч з нею, і він теж не повинен.

— Давай знімемо це, тату, — тихо кажу я, і він дозволяє мені натягнути сорочку через голову. Я знімаю м'яку ковдру з дивана і обережно загортаю його в неї. Він все ще неконтрольовано тремтить, і я боюся, що він у шоці.

— Я не можу викинути це з голови. Вона була такою маленькою... це було жахливо. Мені погано. — Він давиться сльозами і притискає долоні до очей. — Я не можу перестати бачити її маленьке зламане тільце.

Я обіймаю його і притискаю до себе, борючись із хвилями спустошення, що прокочуються по моєму тілу.

— Мені так шкода, татку.

Я не знаю, що ще сказати і як його заспокоїти. Йому потрібна дружина, а не я. Я ніколи не стикалася зі смертю до цього, і я розриваюся між тим, щоб розпастися самій, і тим, щоб бути сильною заради мого батька. Все, що я можу запропонувати — це слова, які я читала у книжках або чула у фільмах.

— Спробуймо згадати, якою вона була раніше. Якою вона була милою. Не думай про сьогоднішню. Це вже не вона.

Можливо, мені варто зателефонувати бабусі або Сторму, моєму іншому дядькові, який дуже близький до мого тата. Вони, мабуть, зараз переживають такі ж почуття горя і невіри, і, напевно, не зможуть втішити його більше, ніж я.

Батько притискається до мене, обіймає так міцно, що я ледве можу дихати.

— Я помру, якщо з тобою щось станеться. Я не можу втратити і тебе теж.

Я гладжу його по потилиці.

— Зі мною ніколи нічого не станеться, тату. Я обіцяю.

КЕНЗІ

Було нелегко переконати батька, що я зможу безпечно доїхати до штату Мен за дві з половиною години самотійно, не розбившись, не заблукавши, не будучи викраденою, не підчепивши автостопника і не отримавши кілька штрафів за перевищення швидкості, але

після довгих дебатів я врешті-решт переконала його відпустити мене. Він не розумів мого раптового рішення поїхати якнайшвидше і стояв у моїй кімнаті зі стурбованим виразом обличчя, спостерігаючи, як я пакую валізу, наче божевільна білка, якій забагато горіхів.

— Я не розумію, чому ти так поспішаєш. Щось сталося? Кетрін щось сказала? — запитує він. Після нещасного випадку з мамою між моїм батьком і тіткою Кетрін стався невеликий розрив. Вона хотіла, щоб я переїхала жити до неї назавжди, стверджуючи, що мене повинна виховувати зріла жінка, а не купка рок-зірок. Мій батько виграв цю битву, погодившись дозволити мені проводити літо з Кетрін. Але, чесно кажучи, я не думаю, що моя тітка коли-небудь по-справжньому вірила в те, що дитина її єдиної сестри виховується правильно. Я ніколи не зустрічалася з батьками моєї матері, оскільки вони фактично відреклися від неї, коли вона завагітніла мною, тож Кетрін — єдина родичка моєї матері, з якою я маю будь-який контакт. Кожного разу, коли я приїжджаю, вона благає мене залишитися назавжди. Але я завжди їду, бо сумую за татом, родиною та Хлоєю. І за Тором.

— Все гаразд, тату. Кетрін нічого не сказала, окрім того, що вона рада, що я приїжджаю. Думаю, я просто хочу втекти і подумати про те, що я хочу робити зі своїм життям зараз. Ось і все. — Після сьогоднішньої сварки з Тором я просто хочу втекти від усього.

— Я розумію це. Я просто сам хотів провести з тобою більше часу цього літа. У мене тур восени. А потім знову в січні. Мені здається, що ти від чогось тікаєш.

Я ненавиджу засмучувати батька і боюся залишати його, бо знаю, що він самотній, хоча й відмовляється це визнати. Сьогодні він виглядає таким молодим, одягнений у рвані джинси та розстебнуту чорну сорочку, з якої видно всі його татуювання на грудях і животі, а на голові чорна бейсболка, зсунута набік, з-під неї вибивається довге волосся. Він не схожий на типового батька, і іноді я забуваю, що він такий молодий.

— Я знаю, тату. Мені дуже шкода. Я буду дзвонити і писати тобі щодня. І я повернуся наприкінці липня або на початку серпня, тож у нас ще буде час побути разом перед твоїм від'їздом.

— Але я пропущу твій день народження. Тобі виповнюється вісімнадцять, і я хотів влаштувати для тебе велику вечірку.

Я внутрішньо скривилася.

— Ненавиджу вечірки. Коли я повернуся, то запрошу кількох друзів на одну з твоїх вечірок біля вогнища. Це все, чого я хочу, — заспокійливо посміхаюся до нього. — Тобі не треба робити для мене нічого особливого.

Його брови зморщуються від занепокоєння.

— Твоя мама хотіла б чогось особливого для тебе на твій день народження. Вона б хотіла, щоб я зробив для тебе щось незабутнє.

— Ти робиш кожен день мого життя особливим, тату, — кажу я, і кажу це від щирого серця. Не минає й дня, щоб він не говорив і не показував мені, як сильно він мене любить.

— Ти могла би поїхати зі мною в турне. Це буде весело, коли ти підростеш. Твої дядьки будуть раді бачити тебе поруч.

Я перевіряю застіжки на клітці, щоб переконатися, що вони надійно закріплені, перш ніж завантажити її на задні сидіння мого джипа.

— Можливо, я просто візьму тебе з собою. Подивимося, як пройде літо, гаразд? — Я не впевнена, що Торен все ще хоче, щоб я працювала в його магазині, коли Гретхен поїде. Гадаю, я перейду цей міст пізніше, коли все вляжеться.

— Досить добре. Я просто хочу, щоб ти знала, я не хочу, щоб ти з'їжджала. Я знаю, що багато дітей у твоєму віці хочуть вирватися на волю і знайти власне житло або жити з друзями, але мені подобається, що ти тут, зі мною.

Він підходить до клітки з кроликом і зазирає всередину, просовує палець крізь ґрати, щоб погладити його, потім повертається до мене обличчям, і відчай в його очах стискає моє серце.

— Я можу попрацювати над тим, щоб дати тобі більше простору і не втручатися в твоє життя, і я міг би найняти будівельника і відділити частину будинку, щоб у тебе була власна

квартира. Це місце досить велике для цього, у нас є кімнати, якими ми навіть не користуємося. Твоя мама думала, що колись у нас буде більше дітей... — його голос переривається, а рука піднімається вгору, щоб намацати потьмянілий срібний ключ-скелет, який висить у нього на шії на товстому шкіряному ремінці. Він ніколи не знімає його, бо він належав їй. — Що б ти не захотіла, я зроблю це.

— Татку... — Я не буду торгувати батьківською любов'ю. Я відмовляюся вимагати щось для себе в обмін на товариство і безпеку для нього. — Ти не мусиш нічого цього робити. Ти не турбуєш мене, ти навіть не часто буваєш удома. Повір мені, я не поспішаю з'їжджати.

— Добре. Я не хочу багато чого змінювати, знаєш, — він ковтає і зустрічається з моїми очима. — У мене гарне передчуття... щодо твоєї мами. Вона б хотіла, щоб ти була тут, коли повернеться додому. Подумай про все, що ти зможеш їй розповісти...

Рахуючи до п'яти, я намагаюся вирівняти голос.

— Тату, — кажу я суворо. — Мама не повернеться додому.

Ми дивимося один на одного, і я бачу, як він бореться за свою надію, і, чорт забирай, це так боляче. Я роками жила з ним у стані заперечення. Я відмовлялася говорити про неї і про те, що сталося. Я жила з ним у невизначеності, тому що це здавалося найлегшим способом впоратися з трагедією того, що з нею сталося. Навіть зараз, коли минули роки, я все ще не можу вимовити цих слів, як і він. Так багато сили ховається в словах, і як тільки ти їх вимовляєш, ти даєш їм життя, і ти повинен прийняти правду, яка приходить разом з ними.

Ховаючись від фактів, я довго оберегала свій здоровий глузд, але тепер, коли я стаю старшою, я знаю, що не можу тікати від них вічно, і він теж не може. Це просто неправильно.

— Я думаю, що вона зможе, — відповідає він, його голос м'який і рішучий. — Віра і любов можуть творити дива, Кензі. Якщо я тебе більше нічому не навчив, будь ласка, повір у це. Ми не можемо відмовитися від неї.

Я гризу ніготь, ковтаючи все те, що мала б зараз сказати, щоб повернути батька до реальності, але я не можу так вчинити з ним. Хто я така, щоб розбивати його надії на кохання всього його життя? Можливо, він має рацію, і любов та віра дійсно можуть кинути виклик зростаючим фактам, які вказують на протилежне тому, у що ми хочемо вірити.

— Я не здамся, тату. Обіцяю. — Але, чесно кажучи, я маю на увазі, що не відмовлюся від своєї віри в нього.

Він піднімає клітку з кроликами в своїх м'язистих руках, на його обличчі розпливається усмішка, і все, про що я можу думати — це те, що я хочу, щоб колись чоловік любив мене так само, як мій тато любить мою маму. Це безумовне, незважаючи ні на що, я буду трахатися з усім, що спробує стати на моєму шляху, кохання. Сподіваюся, де б не була моя мама, вона знає, як глибоко він її любить, як він відмовляється відмовитися від неї або відступити від своїх зобов'язань з будь-якої причини. Сподіваюся, це змушує її боротися так само наполегливо, як і він.

— Давай завантажимо вас обох і вирушимо в дорогу, — підморгує він мені, обережно виносячи мого кролика до передпокою.

Цього літа мені потрібно зробити багато серйозних душевних пошуків і розібратися зі своїми почуттями, а не лише з вихором нових емоцій, які розбудив у мені Торен. Очевидно, що я не можу жити з батьком вічно, і я боюся, що чим довше я буду з ним, тим важче буде коли-небудь залишити його, якщо моя мама не повернеться, як він думає, що повернеться. Я боюся, що ми повністю допомагаємо один одному, а насправді не рухаємося далі у своєму житті. Ми йдемо по колу, чекаючи на щось, що може ніколи не статися. Як це може бути добре для нас обох?

Мені знадобилося трохи більше трьох годин, щоб дістатися до будинку тітки Кетрін, тому що я відчував, що повинен зупинитися на кожній зупинці, щоб сходити в туалет,

незалежно від того, чи дійсно мені це потрібно чи ні. Я продовжувала хвилюватися, що якщо я не зупинюся, мені доведеться відліти через кілька миль по дорозі, і я не зможу знайти іншу зону відпочинку. Абсолютно нові труднощі водія.

Їхати повільно з кроликом на задньому сидінні, навіть незважаючи на те, що мій батько пристебнув ремінь безпеки до її клітки, щоб вона не ковзала по салону, здавалося найкращим варіантом. Я нікуди не поспішала, а слухати улюблену музику за кермом, виспівуючи тексти пісень голосом, який змусив би мого батька здригнутися від жаху, створювало мені гарний настрій. Мати власну машину і їхати кудись наодинці дає мені нове відчуття свободи і незалежності. Я відчуваю, як стрес покидає мене з кожною пройденою милею. Можливо, Тор має рацію, мені справді потрібно було втекти, щоб провітрити голову. Можливо, я чіплялася за нього так, як не повинна була, і неправильно зрозуміла свої почуття до нього. Сподіваюся, час, проведений у розлуці, допоможе нам розібратися в цьому, і ми зможемо знову повернутися до нормального життя.

— Боже мій, подивися на себе! — вигукує Кетрін, біжучи по під'їзній доріжці, коли я вилажу з джипа. Вона одразу ж міцно обіймає мене, її лавандові парфуми наповнюють мої легені. — Ти виглядаєш такою дорослою!

Я вітаю її обійми і повертаю їх з таким же хвилюванням.

— Ти виглядаєш розкішно, як завжди. — Це завжди трохи шокує моє серце, коли я бачу її, адже моя мама мала таке ж гарне довге волосся, привітні очі та ідеальну посмішку. У Кетрін каштанове хвилясте волосся, яке також було природним кольором моєї мами, але вона часто перефарбовувала його залежно від настрою. У них різниця у віці десять років, але Кетрін завжди виглядала набагато молодшою за свої роки.

— Дай-но я на тебе подивлюся! — вона відступає назад і розпушує моє волосся руками. — Не можу повірити, що минув цілий рік. Ти справді маєш приїжджати частіше, Кензі. Я так за тобою сумую. Я ледве впізнаю тебе.

— Ну, тепер, коли я можу водити машину, я можу приїжджати, коли захочу. І я теж за тобою сумую. — Я відчиняю задні дверцята свого джипа, вона бере мою валізу, а я відстібаю клітку з кроликом від ременя безпеки, і ми разом заходимо всередину.

Готель — це красивий триповерховий елегантний вікторіанський будинок з чотирма приватними номерами та житловим приміщенням моєї тітки на першому поверсі, яке включає невелику кухню, вітальню, головну спальню та гостьову кімнату, де я зупинюся. Тітка Кетрін любить особисто вітати всіх гостей у вестибюлі, а також готує вишукані сніданки, вечері та полуденні перекуси. Вона чудовий шеф-кухар, і, мабуть, саме звідси пішла моя любов до кулінарії. У неї є дві жінки, які працюють на неї вже багато років, Тіна і Бетані, які займаються домашнім господарством і допомагають в інших сферах, якщо Кетрін зайнята. Зазвичай я допомагаю з приготуванням і подачею їжі, коли зупиняюся тут, але Кетрін також дбає про те, щоб у мене був час відпочити і розважитися. Зустрічі з гостями завжди були однією з моїх улюблених частин перебування в готелі, і за ці роки я познайомилася з дуже інтригуючими людьми, яких ніколи не забуду. Найцікавішим був фокусник, який, здавалося, міг безпомилково вгадати будь-яке число чи колір, про який я думала.

— Чому б тобі не влаштуватися, подзвонити татові, а потім зустрітися зі мною на ганку, і ми поговоримо перед вечерею? — пропонує Кетрін, кладучи мою валізу на ліжко з балдахіном у гостьовій кімнаті.

— Звучить непогано.

Після короткої розмови з татом я ставлю клітку Снаглз біля вікна, даю їй свіжої води та їжі, складаю весь свій одяг у шафу та комод, а засоби для макіяжу та зачіски — у маленьку ванну кімнату, що прилягає до спальні.

Я зустрічаюся з тіткою Кетрін на її власному ганку з видом на воду, де на мене чекає

тарілка з крекерами, сиром і свіжими фруктами, а також рифлена кришталева склянка води з долькою лимона.

— Вже балуєш мене? — дражнюся я з посмішкою, сідаючи поруч з нею за маленький столик бістро. — Всі мої улюблені.

— Звичайно, — посміхається вона. — Мушу тобі сказати, так дивно бачити тебе за кермом власного авто. Ти надто швидко дорослішаєш.

— Мій тато каже те саме.

Вона киває.

— Я впевнена, що йому це важко дається. Як у нього справи?

— Добре. Працює над новим альбомом. Вони збираються в тур восени. Він хоче, щоб я поїхала з ним.

Вона кривиться.

— Я не впевнена, що тобі варто тинятися з усіма цими чоловіками, Кензі, і спати в автобусі. Навіть якщо вони твої дядьки, там будуть промоутери, фанати, всілякі дивні люди. Ти вродлива дівчина, якій потрібен особистий простір.

— Я не впевнена, що піду. Мені треба подумати.

— Він все ще відвідує Ембер? — запитує вона, втупившись у свою чашку "Ерл Грей".

— Кожні вихідні, коли він не гастролює.

Кивнувши, вона недовірко хитає головою і робить ковток чаю.

— Давай не будемо про це говорити, — каже вона. — Я хочу чудово провести час і зосередитися на тобі. Розкажи мені, як пройшов твій випускний? Я отримала фото, яке ти мені надіслала, і ти виглядала абсолютно розкішно.

Я кладу шматочок чеддеру на пшеничний крекер і відкушую, перш ніж відповісти.

— Ти хочеш правду чи щасливу брехню?

— Правду. Що сталося?

Я зітхаю і з'їдаю другу половину крекера, перш ніж розповісти їй про катастрофу, якою був мій випускний, а потім про те, як мене дражнила половина класу за те, що я кинула одного з найсексуальніших хлопців у нашій школі і отримала прізвисько ханжа-розпусниця.

Тітка Кетрін торкається моєї руки.

— Ох, люба. Мені так шкода. Що за купка придурків. Я так хотіла, щоб ти гарно провела час і мала гарні спогади. Що сталося з дітьми в наші дні?

— Я не знаю, але це було дійсно відстійно. Слава Богу, що в ту ніч за мною прийшов Торен. Будь ласка, не кажи моему батькові, він не знає, що мені було погано. Я сказала йому, що все пройшло добре.

— Обіцяю, що не скажу.

— Дякую. Це тільки засмутить його, а я не можу так з ним вчинити. У нього і так стільки всього на думці.

— Ти не можеш завжди захищати його, Кензі. Я знаю, що твої наміри правильні, але він дорослий, а не ти.

— Я знаю. Але ти знаєш, який він. Він такий чутливий, і він важко переживає, коли я засмучуюсь, ніби думає, що міг би якось запобігти цьому. І тоді він хоче спробувати зробити це краще.

— Повір, я знаю, який він. Він найчутливіша людина, яку я коли-небудь зустрічала у своєму житті, але колись він повинен зрозуміти, що не може виправити все для всіх. Твій тато як цей... таємничий ангел-охоронець. Він завжди ним був.

Я ласкаво сміюся над її описом.

— Так, він такий, — на кілька секунд я дивлюся на воду. — А як щодо тебе? Щось нове? Зустрічаєшся з кимось?

— Взагалі-то, так. Я зустрічаюся з хлопцем на ім'я Томас вже близько трьох місяців. Він розлучений вже вісім років і має доньку. Їй десять років. Я зустрічалася з нею лише раз, бо ми намагаємося не поспішати, але вона дуже мила. Дуже сором'язлива.

— Ого! — вигукую я, здивована цією новиною. — Я так рада за тебе! Де ви з ним познайомилися? — Кетрін довгий час була самотньою. Близько п'яти років тому вона пережила важкий розрив після того, як дізналася, що її тодішній наречений їй зраджував. Я пам'ятаю, що їй було дуже важко пережити біль і зраду.

— Хочеш вірте, хочеш ні, але він залишився тут на тиждень. У мене не часто зупиняються самотні чоловіки, тому спочатку я ставилася до нього трохи насторожено. Потім я дізналася, що він щойно втратив матір, яка померла від раку, і він хотів розвіяти її прах над водою, тож він залишився тут, щоб трохи зібратися з думками. Ми одразу знайшли спільну мову, — вона хапає свій мобільний телефон, що лежить поруч із чашкою. — Ось, я покажу тобі його фото. Він дуже гарний.

Вона гортає свій телефон, а потім передає його мені. Він нагадує мені Райана Рейнольдса, тільки з трохи сивіючим волоссям на скронях.

— Ого! Він гарячий!

Забираючи телефон назад, вона посміхається на його фото, її щоки рожевіють, і це змушує мене відчувати радість за неї, що вона зустріла когось, хто їй, очевидно, дуже цікавий.

— Дякую. Він мені дуже подобається. Він такий милий хлопець. Я сподівалася, що ми могли б повечеряти, поки ти тут, щоб ти могла познайомитися з ним ближче.

— Із задоволенням.

— Я розповіла йому все про тебе, і він дуже хоче з тобою познайомитися. Він був на концертах обох гуртів твоїх батьків, тож був трохи схвилюваний, коли почув, що ти їхня донька. Але він не божевільний фанат. Тож не хвилюйся. Він не буде засипати тебе питаннями.

На щастя, я ніколи не була мішенню для надмірно ревних фанатів гуртів моїх батьків. Кілька років тому Сідні і Торен були в барі з моїми батьками, і до Сідні причепився фанат, який намагався заговорити з нею і сфотографувати її. Очевидно, він намагався доторкнутися до неї, а Тор накинувся на нього і добряче відлупцював хлопця, через що той опинився у в'язниці за напад. Незважаючи на те, що хлопець переслідував Сідні, він найняв адвоката і висунув звинувачення, а також намагався подати позов проти Сідні за емоційні страждання. Люди роблять найбожевільніші речі.

15

КЕНЗІ

Я думала про тебе сьогодні.

Але, з іншого боку, я думаю про тебе щодня.

*Різниця лише в тому, що сьогодні
Я могла думати про тебе без болю.*

Без розпаду.

Сьогодні я думала про тебе і посміхалася.

І це було того варте.

Я б зробила це знову.

Кожну сльозу, кожну безсонну ніч, кожен день суму за тобою.

Я б зробила все це знову, тільки щоб мати тебе.

*Я сумую за тобою. Я хочу тебе. Я кохаю тебе.
Я бажаю тебе.*

КЕНЗІ

Мені подобається прокидатися в готелі, тому що у вікна спальні дме прохолодний вітерець, і я можу бачити і чути воду, якщо сяду в ліжку. Спостерігати за заходом і сходом сонця щодня — прекрасний бонус.

Момент спокою на десятий день мого візиту швидко минає, коли мій погляд опускається від краєвиду за вікном до Снуглз у клітці. Зазвичай вона сидить на даху свого маленького дерев'яного будиночка і також дивиться у вікно або мирно спить там, насолоджуючись свіжим повітрям, її маленький кролячий носик посмикується.

Але сьогодні вона лежить на боці в клітці, притулившись до купи сіна. Скинувши ковдру, я підбігаю до її клітки і відчиняю маленькі дверцята, залажу всередину, щоб погладити її.

Мій крихітний найкращий друг не рухається. Не дихає. Її маленький носик неймовірно нерухомий.

Вона померла.

— Ні, ні, ні... — шепочу я, ніжно поглажуючи її вушка. — Будь ласка, прокинься.

Роки і місяці стримуваного болю накочуються на мене, коли я притуляюся лобом до металевої клітки. Душевний біль від втрати моєї матері, потім моєї маленької двоюрідної сестри, знущань у школі та плутанини з Тором розриває мене, коли я гладжу крихітне бездиханне тільце мого кролика.

Я хочу, щоб усе це припинилося. Я хочу зіскочити з цього атракціону.

Я не усвідомлювала, що кричу і б'юся в істериці, поки тітка Кетрін не вбігла в кімнату і не відтягнула мене від клітки, а Тіна накрила її простиралом, і вони обидві сіли зі мною на ліжку, намагаючись заспокоїти мене. Кетрін приготувала мені ромашковий чай і колисала мене, як дитину, поки я плакала за своїм маленьким кроликом, який прожив набагато довше, ніж більшість, але все одно був недостатньо довгим. Я почуваюся в безпеці, коли тітка заспокоює мене, як колись моя мама, тож я дозволяю їй, замість того, щоб боротися з цим, як я зазвичай робила. Якщо я закриваю очі і слухаю її голос, це майже так, ніби мама знову поруч зі мною, каже, що все буде добре, і що вона любить мене всією любов'ю у світі.

Я плачу доти, доки в мене не залишається сліз, а потім Кетрін дає мені слухавку з батьком, який плаче разом зі мною і пропонує приїхати до мене, але я кажу йому "ні". Немає сенсу порушувати його графік і змушувати їхати сюди, тому я запевняю його, що почуваюся набагато краще після того, як добре поплачу, і що я в надійних руках тут, в готелі.

Після того, як Кетрін пішла готувати полуденок для своїх гостей, я заснула, виснажена плачем. Мені приснилося, що Торен прийшов до мене, слабкий аромат його земляного одеколону огортає мене своєю знайомістю, як він ніжно прибирає волосся з мого обличчя і притискається губами до моєї щоки.

— Мені так шкода, ангеле, — шепоче він.

— Тор? — Він тут, сидить на краю мого ліжка. Я кліпаю, очікуючи, що він зникне у моєму сні, але він все ще тут, великий і неймовірно мужній у цій крихітній кімнаті з ліжком з балдахіном і квітчастими шторами.

— Ти справді тут? — Я підводжуся, щоб притулитися до узголів'я ліжка, дивлячись на нього, все ще очікуючи, що він зникне.

Якщо посмішка може зцілювати розбите серця, то його посмішка, безумовно, володіє цією магією.

— Звісно, я тут. Твій батько подзвонив мені після того, як поговорив з тобою.

Я закидаю руки йому на шию і міцно обіймаю. Я безмежно люблю цього чоловіка.

Незважаючи ні на що, я знаю, що це ніколи, ніколи не зміниться. Він — моє серце.

Його м'язисті руки обіймають мене, і він тримає мене, поки я повільно і дуже неохоче не відриваюся від притулку його грудей.

— Я так рада, що ти прийшов, — кажу я, тягнучись за серветкою з коробки на тумбочці. Я більше не хочу плакати, але нові гірко-солодкі сльози вже збираються на моїх очах.

— Я теж її любив, — просто каже він. — І я маю дещо для тебе. — Він тягнеться до своєї потертої шкіряної куртки, і мій рот відкривається, коли він дістає Мопсі, мого старого, пошарпаного плюшевого зайчика, якого він подарував мені на мій п'ятий день народження. Я подумала, що загубила її, і влаштувала справжню істерику, яка призвела до того, що він взяв мене всиновити Снагглза.

Я повільно забираю у нього плюшеву іграшку, не розуміючи, звідки вона у нього після стількох років. Вушко відірване, так само, як і багато років тому, тому я знаю, що це точно та сама іграшка, а не схожа на ту, яку він знайшов на гаражному розпродажі.

— Це моя Мопсі... Я думала, що вона зникла. Я зовсім про неї забула.

— Я знаю, — киває він, і на його губах з'являється ледь помітна посмішка. — Через кілька днів після того, як ти її загубила, я знайшов її в кущах біля вхідних дверей твого будинку. Вона, мабуть, випала з твого маленького рюкзака, — його посмішка перетворюється на розчароване хмуре обличчя. — Я почуваюся лайном через те, що не віддав її тобі, Кензі. Я просто хотів щось твоє, гадаю. Вона весь цей час висіла в моїй шафі. Я знаю, що я мудак...

— Ні, — зупиняю я його, мій голос тремтить. — Ти не мудак. Я все розумію, — я простягаю руку і нерішуче торкаюся його щоки, змушуючи його подивитися на мене. — Я теж хотіла твої речі. Я завжди хотіла мати якусь твою частинку, щоб триматися за неї.

— Гадаю, я теж відчував це до тебе.

Моє серце калатає, коли ми дивимось одне на одного, його темний погляд перебігає з моїх очей на губи, потім знову на очі, сперечаючись. Боротьба. Я затамувала подих, чекаючи, що він поцілує мене знову, відчуваючи цей інтенсивний незаперечний потяг, але замість цього він хапає мою руку зі своєї щоки, швидко проводить губами по моїх кісточках і кладе мою руку на ліжко, відтягуючи свою.

— Кензі ... я не можу. — Його бурхливі очі заплющуються, і він хитає головою.

Я киваю і притискаю до себе м'яку іграшку, кусаю губи, щоб стримати сльози. Він підсовується ближче до мене на ліжку, його нога притискається до моєї крізь тонку ковдру, якою я вкрита, і я хочу, щоб він був ближче. Я хочу знати, як це — притиснутися до нього тілом і заснути в його обіймах. Я заздрю собі в дитинстві, коли залазила до нього на коліна і дрімала, притулившись головою між його плечем і шиєю.

— Якщо ти не проти, я відвезу Снагглза до тебе додому сьогодні ввечері і поховаю її біля твого фонтану. А коли ти повернешся додому, ми посадимо квіти і знайдемо спеціальний камінь для неї, добре?

— Ти це зробиш? — Цей неймовірно сексуальний чоловік, який, мабуть, має кращі справи, збирається проїхати майже шість годин в обидва боки, щоб поховати для мене мого домашнього кролика. Саме тоді, коли я думала, що не зможу кохати його сильніше, простір у моєму серці, призначений лише для нього, подвоюється в розмірах. Я дивлюся на нього, балануючи між тим, щоб знову розплакатися, і тим, щоб шалено його поцілувати. Чи це мій псевдо-дядько піклується про мене, чи це чоловік, який має до мене почуття і робить те, що зробило б його найкрутішим хлопцем у світі?

— Ось чому я приїхав сюди так швидко. Я подумав, що ти захочеш забрати її додому.

Я не можу змусити себе подивитися на нього. Боюся, що якщо подивлюся, то поцілую його, хоче він того чи ні, тому що моє серце зараз у нього у великому захваті.

— Я б дуже цього хотіла. — Мені вдається сказати.

— Послухай, ангеле. Я знаю, як сильно ти любиш відвідувати Кетрін. Не дозволяй цьому зіпсувати твоє перебування, гаразд? Я не хочу, щоб у тебе залишилися погані спогади. Ти подарував цій кролиці дивовижне життя; вона прожила набагато довше, ніж

більшість кроликів, і я думаю, що це було те, чого вона хотіла — спати у твоїй кімнаті поруч з тобою, з прекрасним видом. Бляха, якби у мене був вибір, я б колись пішов тим же шляхом.

Я нарешті піднімаю на нього очі, і не можу більше стримувати своїх почуттів.

— Ти хоч уявляєш, як сильно я тебе люблю?

Його широкі груди повільно піднімаються і опускаються, і тепер я розумію, що він намагається взяти себе в руки. Намагається запобігти черговому зіткненню. Він мимохіть торкається плюшевої іграшки, що лежить між нами, і відповідає м'яким, дещо меланхолійним тоном.

— Сподіваюся, так само сильно, як люблю тебе.

Так, сподіваюся.

Він повільно підводиться, і я відчуваю, що він забирає з собою шматочки мого серця. Шматочки, які мені потрібні, щоб бути цілісною. Я не сумніваюся, що ми завжди кохали одне одного, але тепер я не впевнена, що це за любов. Раніше я думала, що кохання є кохання, і немає ніякої сірої зони, але тепер я розумію, що все не так просто. Кохання схоже на цибулину, з багатьма шарами і безліччю сліз, перш ніж ти дістанешся до найкращої частини.

— Я хочу, щоб ти пішла в іншу кімнату, поки я подбаю про неї. Потім я піду, щоб встигнути додому до темряви. Твій тато чекає на мене. Мабуть, він хоче проконтролювати і сказати кілька слів.

Я не можу не посміхнутися крізь смуток, бо це так схоже на мого батька, який хоче виголосити надгробну промову для кролика.

— Гарзд... можеш зачекати в коридорі кілька хвилин, поки я одягнуся? — На мені лише тонка футболка і хлоп'ячі шорти, в яких я спала минулої ночі, і хоча він бачив мене ледь одягнутою сотні разів, це раптом відчувається надто інтимно.

Я ловлю його погляд на моєму тілі, схованому під ковдрою, перш ніж він відвертається, насуваючи на лоб трохи нижче мою шапку-біні.

— Так... я повернуся за кілька хвилин.

Щойно він доходить до моїх дверей, я гукаю його.

— Агов, Торе?

Він зупиняється і обертається із запитальним поглядом на обличчі.

— Коли я повернуся додому, я поверну це тобі. Я хочу, щоб він був у тебе. — Я піднімаю Мопсі, а він посміхається і киває, перш ніж зачинити за собою двері моєї спальні.

Я чекаю на задньому ганку, поки Тор готує мою кролицю і кладе її разом з кліткою в свою вантажівку, а коли він повертається до будинку, щоб попрощатися зі мною і Кетрін, я виходжу з ним на вулицю, щоб ми могли побути наодинці перед тим, як він поїде додому.

— Я навіть не можу передати, як багато це для мене значить, Торе.

— Я вже знаю. Просто пам'ятай, що я сказав, насолоджуйся літом.

— Добре. — Вітер розносить його одеколон, і я вдихаю його глибоко в себе, болісно бажаючи, щоб будь-яка його частинка була моєю, щоб зберегти її. Я не хочу, щоб він їхав. Я хочу взяти його за руку і йти з ним вздовж води і загадувати бажання. Я хочу дивитися з ним на захід сонця, притискатися до нього під прохолодним вітерцем і промовляти всю ніч напроліт. — Я скучила за тобою, відколи поїхала, Торе. Мені не подобається не розмовляти з тобою.

Він дивиться на свої ноги, а потім повільно повертається до мене.

— Я теж за тобою сумую. Але це нічого не змінює. Між нами нічого не може бути.

Я нахиляю голову і дивлюся на нього, відчуваючи себе нижчою, коли стою босоніж поруч з ним на тихій вулиці.

— Між нами вже щось є.

— Кензі ...

— Ми можемо намагатися ігнорувати це скільки завгодно, але це все одно є. Я не думаю, що ти можеш просто змусити це піти. Вірно?

Він дивиться за моєю спиною, крізь дерева, на те саме місце на пляжі, де я хотіла б зараз обійнятися з ним, замість того, щоб стояти тут і заперечувати.

— Я знаю, що я молода, але я не дурна. Я знаю, що таке справжні почуття. Ти справді можеш стояти тут і казати, що того, що ми відчуваємо, не відбувається?

— Ні.

— Чому ти так проти? Може, ми могли б бути щасливі...

Його голова повертається до мене.

— Ми не можемо, Кензі. Тобі сімнадцять. А мені, блять, тридцять два. Ти дитина мого найкращого друга. Повір мені, це ніколи, ніколи не спрацює. Жодна людина в нашому житті не прийме нас. Подумай про це. Подумай про те, як ти близький зі своєю сім'єю. Подумай, наскільки я близький до твоєї сім'ї. А тепер подумай про те, як їм було б огидно. Як сильно вони б мене ненавиділи. Чи можеш ти бути щасливою з цим?

Я хитаю головою, коли правда його слів каменем врізається в мою душу.

— Ні. Це було б жахливо.

Боже мій, він має рацію. Я не можу пригадати жодної людини, яка була б щаслива за нас. Можливо, Хлоя, але вона була б зацікавлена в тому, щоб я займалася сексом з кимось старшим і гарячим, і, ймовірно, не була б зацікавлена в чомусь іншому. Всі інші були б у повному захваті. Мій батько і мої дядьки захотіли б убити Тора і, швидше за все, відправили б мене жити до монахинь.

— Тому, Кенз. Давай просто будемо щасливі, що у нас є велика дружба. Це більше, ніж у більшості людей. Як там говориться? Коханці приходять і йдуть, але друзі залишаються назавжди? Це те, чого я хочу. Щоб ти був у моєму житті назавжди, і ніщо не могло б його зіпсувати.

— Я теж цього хочу. Я просто подумала... — Я нервово оближую губи, сміливо дивлячись йому в очі. — Я думала, що зможу зробити тебе щасливим.

Його обличчя блідне на відтінок. Може, на два відтінки.

— Кензі, ти робиш мене щасливим. Мені подобається проводити з тобою час. Але мені потрібна справжня жінка, з якою можна мати стосунки, — він потирає загривок і незручно дивиться на мене. — Є речі, які мені потрібні і які я хочу, але які ти не можеш мені дати.

Я намагаюся проковтнути клубок збентеження, гніву і смутку, що застряг у моєму горлі.

— Ох. — Звісно. Він говорить про секс, і хоча він знає, що я незаймана, він, напевно, також може здогадатися, що я не робила набагато більше, ніж цілувалася. Чоловіки, здається, мають радар на такі речі, і я, мабуть, велика червона пищалка на карті недосвідченості. — Але, можливо, ти міг би навчити...

Він перебиває мене, перш ніж я встигаю продовжити.

— Ні. Чорт забирай, ні. Ми не будемо про це говорити, — він видає тихий свист і хитає головою. — Ти повинна припинити робити це зі мною, Кенз. Це не круто. Я лише людина, знаєш. Я маю на увазі, бляха.

— Пробач.

Він хапає мою руку і тримає її в своїй, і це повертає мене з глибин крайньої незручності.

— Я люблю тебе, — каже він. — Серйозно, ти моя найулюбленіша людина на цій планеті. Але я хочу, щоб ми повернулися до того, як були. Друзями, гаразд?

— Гаразд.

Мої ноги підкошуються, коли він підморгує мені, і я занадто довго тримаюся за його руку, коли він намагається відпустити.

— Тепер я йду звідси, щоб подбати про твого кролика. Напишу тобі пізніше. — Він кладе руки мені на потилицю і нахилиється, щоб поцілувати мене в чоло. Його ласкаві жести змушують моє серце завмирати. Він завжди був таким, але останнім часом моє тіло і серце реагують на це зовсім інакше, ніж раніше. Коли я був маленьким, він змушував мене відчувати себе обожнюваним. У підлітковому віці мене це дратувало і бентежило. Але зараз

це життєва сила, якої я не можу насититися.

— Я не хочу, щоб ти сумувала. Насолоджуйся своєю відпусткою. Обіцяєш?

— Обіцяю.

Я махаю йому рукою, коли його вантажівка від'їжджає від узбіччя, герой, який купив мені кролика, щоб розвеселити мене, коли мені було п'ять років, тепер везе її маленьке тільце додому, щоб покласти його на спочинок для мене. Я знаю, що не повинна відчувати до нього такі глибокі почуття, або хотіти відчутти його губи на своїх і заплутатися в його обіймах, але я жадаю всього цього і набагато більше.

Якщо він думає, що я не можу бути справжньою жінкою і зробити його щасливим у всіх сенсах, в яких чоловік повинен бути щасливим — що він повинен бути щасливим — тоді я збираюся довести йому, що він помиляється. Моя мама казала мені завжди йти за своїм серцем, а моє мчить до нього, як дикий кінь.

16

ТОР

Кензі ~ шістнадцять років

Тор ~ тридцять один рік

Щотижня, коли я прибираю в будинку Тора, я відчуваю провину за те, що він платить мені п'ятдесят доларів за те, що його будинок і так завжди такий чистий. Я витираю його кухню та ванні кімнати, перу його білизну, якщо вона десь завалалася, вичищаю холодильник і пилосошу. Сьогодні я відчуваю, що маю зробити більше, щоб виправдати свої п'ятдесят, тому я мию всі його вікна і дзеркала, пересуваю якомога більше меблів, щоб пилососити під ними. У кутку його спальні стоїть старий скляний глечик заввишки близько двох з половиною футів і приблизно такого ж обхвату з великою ручкою збоку. Глечик наповнений переважно четвертаками і десятицентовиками, які сягають приблизно трьох дюймів від верхнього отвору глечика. Скільки себе пам'ятаю, глечик стоїть на тому самому місці, тож я намагаюся пересунути його, щоб пилососити під ним і навколо нього, але він важить тонну. Я не можу зрушити його ні на йоту. Він заходить до спальні саме тоді, коли я мию його за допомогою спрею для скла та ганчірки.

— Дядьку Торе, що це в біса таке? — запитую я його, сидячи на підлозі поруч з ним. — Я хотіла прибрати навколо неї, але вона важить близько ста фунтів.

Він опускається на коліна поруч зі мною.

— Це особлива сімейна традиція. Хочеш знати, що це таке?

— Ну, тепер я заінтригована, тож так, ти мусиш мені розповісти. — Я завжди хочу знати про Тора якомога більше, бо він не схожий ні на кого з тих, кого я зустрічала раніше.

— Ця пляшка належала моєму прадідусеві. Він почав класти в неї монети, коли йому було дванадцять років, і коли він закохався в мою прабабусю, він викинув усю решту, і на ці гроші він купив їй обручку, тому що у нього не було багато грошей. Потім він віддав глечик моєму дідусеві, який зробив те саме.

Я посміхаюся йому, щаслива, що він поділився зі мною таким близьким сімейним спогадом.

— Ого, це дуже круто. Твій тато зробив те саме з обручкою твоєї мами?

— Так, а потім він подарував його мені, коли мені було чотирнадцять. У моїх братів теж є по пляшці, але ця належала моєму прадідусеві, тому вона багато для мене значить.

Захоплена романтикою традиції, я дивлюся на глечик, гадаючи, скільки в ньому четвертаків і десятицентовиків. Одного разу я вгадувала, скільки желейних бобів було в пляшці для класного проекту, і помилилася лише на два, але це набагато складніше.

— Як ти думаєш, скільки там грошей? — з цікавістю запитую я.

— Не знаю точно. Напевно, багато. Кілька тисяч щонайменше.

— Дідько. Це буде великий діамант.

Він куйовдить моє волосся і підводиться.

— Я впевнений, що вона того варта. Якщо я коли-небудь одружуся. Пляшка майже повна, а мені поки що нема кому оспівчитися. Сподіваюся, я не зруйную сімейну традицію і не залишуся лише з великою пляшкою грошей.

— Я в цьому дуже сумніваюся.

Моє серце тріпоче від легких заздрощів до жінки, яка колись стане місіс Торен Грейс.

ТОР

Бачу, нас не представили належним чином. Я той козел, який розбив тендітне серце сімнадцятирічної дівчини, сказавши їй, що вона не може дати мені того, чого я хочу і чого потребую.

Насправді ж я думаю, що вона, мабуть, єдина жінка на планеті, яка може дати мені все, чого я коли-небудь хотів, чого потребував і про що мріяв. Десь всесвіт сильно облажався і переплутав наш час. Я мав бути молодшим. Вона мала бути старшою. Ми мали зустрітися як незнайомці, наштовхнувшись одне на одного якимось випадковим чином. Коли я стою під душем і дозволяю гарячій воді бризкати на мене, я бачу в уяві, як ми мали б зустрітися. Вона б вибігла з кав'ярні, прямуючи до крамниці, щоб купити пергаментний папір і чорнило кольору ночі для своєї улюбленої авторучки. Я йшов тротуаром, і ми зіткнулися. Вона впускала сумочку, а я нахилився, щоб допомогти їй підняти речі. На землі лежала копійка, і коли я простягав її їй, наші пальці стикалися. Вона подивиться на мене своїми великими зеленими очима і своєю сором'язливою посмішкою, яка розбиває мене вщент, і це буде початком нашої вічності. На ній будуть джинси з дірками на колінах, футболка з вісімдесятих, маленькі шкіряні мотоциклетні черевики з рожевими шкарпетками, що визирають з-під халяв, і шапочка на голові з фіолетовим серцем, яка згодом стане моєю. Її чуттєва краса полонила мене, і я набрався сміливості запросити її на побачення, боячись більше ніколи не побачити це чарівне маленьке створіння. Вона напише свій номер на моїй руці таким красивим почерком, що мені ніколи не захочеться його змити. Замість цього я сфотографував його, щоб зберегти назавжди і назвати цей день "днем, коли моя дружина дала мені свій номер телефону".

Чому сильні світу цього не передбачили?

Цікаво, що змусило маленьку Кензі Валентайн вирішити, що я підходжу на роль чоловіка, коли їй було лише п'ять років. І, чорт забирай, я думаю, вона й досі в це вірить. Я бачу це в її очах, в тому, як вона дивиться на мене, ніби я єдина людина в світі, яка має значення, і це буквально зупиняє моє серце. Вона була віддана мені по-своєму протягом дванадцяти років, що є збоченою іронією, враховуючи, що ніхто інший не був на це здатен.

Вийшовши з гарячого душу, я обмотую талію білим рушником і прямую на кухню, щоб приготувати ранковий протейновий коктейль, а там — вона, стоїть біля вікна в їдальні і дивиться на задній двір.

— Якого хріна ти тут робиш? — запитую я, а потім повертаюся до пса, який просто сидить і поводить так, ніби це нормально, коли хтось заходить до нашого будинку. — А якого біса ти не гавкаєш, коли люди заходять? Ти відстійний пес.

Він махає мені хвостом і встає, щоб піти за мною на кухню, а за ним, як нечітка тінь,

тягнеться все ще безіменне кошеня.

— Звідки у тебе всі ці домашні тварини? Тут як у зоопарку. Моя алергія збожеволіє, — каже вона, відвертаючись від вікна і дивлячись на мене.

— Я поставив тобі питання, — повторюю я, дістаючи блендер із шафки.

— Ти мене уникав, тож я вирішила просто прийти.

— Ось що трапляється, коли люди розлучаються, Сід. Вони уникають одне одного. Постійно.

Коли я повертаюся, щоб дістати молоко з холодильника, вона перехилиється через кухонний острів, її декольте випирає з-під обтислої чорної майки, яку вона вдягла. Я ігнорую її безглузді витівки, щоб привернути увагу. Це лайно зі мною не працює.

— Торе, припини. Ми розлучалися мільйон разів, і завжди сходилися знову. Перестань бути драматичною ламою. Ми створені одне для одного..

Сідні не та, хто втік, вона та, хто не хоче йти.

Я хитаю головою, заливаю молоко в блендер разом із протеїновим порошком і жменею заморожених фруктів і відповідаю їй саркастичним сміхом.

— Ні. І ти не можеш просто так приходити до мене додому, коли тобі заманеться.

— У мене є ключ, пам'ятаєш?

— Вже ні. Я хочу його назад.

— Ти серйозно?

— Так, серйозно. Я не хочу, щоб ти з'являлася, коли тобі заманеться.

Вона дістає ключі з сумочки і відчіплює мій ключ від будинку, кидає його на стільницю між нами.

— Ось. Тепер щасливий?

— Це початок.

— Що з тобою не так? Ти ніколи так зі мною не поводишся.

— Я знаю, Сід, і, можливо, в цьому була проблема. Я занадто довго дозволяв тобі робити все по-своєму, і тепер з мене досить. — Вона вибрала не найкращий день, щоб з'явитися і спробувати загладити свою провину. У мене і так було надто багато проблем, щоб знову втягувати її в цю історію.

— Бути по-моєму? — перепитує вона. — Що це, в біса, означає?

— Ми що, серйозно збираємося знову з'ясовувати стосунки? — Я натискаю кнопку ввімкнення, і блендер починає сердито збивати суміш, заглушаючи її голос. Вона замовкає і чекає, поки я його вимкну, щоб почати знову.

— Я скоро їду в турне. Я б хотіла все владнати перед від'їздом.

— Владнати що?

— Нас. — Вона обходить кухонний острів і стає переді мною, її довге вогненно-руде волосся майже сягає дупи. Її макіяж, як завжди, бездоганний, густа чорна підводка підводить очі, колір яких сьогодні наспіхається наді мною. Сідні має пристрасть до кольорових контактних лінз, і сьогодні вона обрала зелені, через що мені хочеться витягнути їх з її голови, бо вони нагадують мені лінзи Кензі, тільки без блиску золотих краплень, які є в її очах.

— Нас більше немає.

— Чому? Є хтось інший?

Густий коктейль підступає до мого горла і майже повертається назад. У минулому ніколи не було нікого іншого. Я зосередився на роботі, «Диявольських вовках», турботі про свою сім'ю і проведенні часу з кимось іншим, про кого я ніколи не усвідомлював, що він був кимось іншим, до цього моменту. Основна причина, чому я не хочу давати Сідні ще один шанс, полягає в тому, що я більше не хочу її. Я ковтаю ще один ковток крейдяного напою, коли стикаюся з холодною і жорсткою правдою — в ту мить, коли я поцілував Кензі, вона стала тією Єдиною. Можливо, вона завжди нею була.

— Ну? — запитує Сідні. — Це Ліза?

— Ні. Ми просто друзі. Я з нею навіть не спав. Я сплю з цією собакою і котом щоночі.

— Це тому, що ти мене кохаєш?

— Ні, Сід. Це тому, що я люблю себе.

Вона закочує на мене очі, жест, який я зневажаю.

— Ти ж знаєш, мені байдуже, з ким ти трахаєшся, Торе. Мене б хвилювало лише, якби ти мав почуття до іншої жінки. Секс для мене не є загрозою, але я не хочу ділити твоє серце.

Я дивлюся у фальшиві очі жінки, з якою я провів роки у стосунках, гадаючи, де ми помилилися.

Допивши останній напій, я ставлю чашку в раковину, перш ніж знову повернутися до неї обличчям. Затягнувши рушник навколо талії і відкидаюся на спинку стільниці. Я волів би вести цю розмову вдягненим, але знаю, що вона не дасть мені кілька хвилин на те, щоб переодягнутися. Вона піде за мною до спальні і спробує перевести розмову на інші оральні дії, щоб відволікти мене.

Відкидаючи мокре волосся з обличчя, я кажу те, що повинен був сказати ще багато років тому.

— Сід, я ніколи не хотів відкритих стосунків. Ніколи. Це просто не моє.

— Відколи? Ми разом уже десять років, Торе.

Я хитаю головою.

— Ні. Ти сама цього хотіла. Ти хотіла свободи трахати кого завгодно, поки ти бігала з групою, а я мусив сидіти вдома.

Вона сміється і схрещує руки.

— Давай, Торе. Ти міг трахати кого завгодно, поки мене не було. Нам обом було весело. Думаю, ти, як завжди, заздриш, що я живу своєю мрією, а ти відмовився від своєї.

— Одного разу, — зізнаюся я крізь зуби, розлючений її останнім ударом. — Одного разу я був з іншою жінкою, і мене від цього нудило. А з тобою? Я навіть не хочу знати, зі скількома хлопцями ти переспала за цією угодою "вільно трахатися з ким завгодно", в яку ти намагалася мене втягнути, щоб мати змогу смоктати і трахатися через усю країну.

— Я не шльондра.

— Тоді не поведься як шльондра. Я чув, що ти недавно переспала з Вандалом Валентайном. Він бісів псих, Сід. У нього сир повністю сповз з бутерброда. Мотузки і ланцюги? Що, в біса, з тобою не так, що ти хочеш лягти в ліжко з таким божевільним?

— Я хотіла спробувати щось нове. Я дружу з ним багато років і довіряю йому. Нічого страшного.

— То ти просто мусила з ним переспати? З кимось, кого я знаю і мушу постійно бачити? Він же довбаний кузен Ашера. Це був твій спосіб втілити в життя свою фантазію про те, щоб бути з Ешем? Сподіваюся, ти не переспала з усіма його братами. Вчися, блять, на совість.

Божевільні сльози заливають її очі.

— Це несправедливо, Тор. Ти ніколи не казав, що не хочеш свободи. Ми домовилися, що коли я була вдома, були тільки ми, але коли я була в дорозі, ми обоє могли робити те, що хотіли, доки не були замішані почуття. А тепер ти хочеш кинути це мені в обличчя? Це так на тебе схоже, ніколи не говорити, а потім просто вибухнути і спробувати звинуватити у всьому мене.

— Ти маєш рацію. Я повинен був сказати щось багато років тому і покласти цьому край. Я так хотів зробити тебе щасливою, що дозволяв тобі робити все, що ти хотіла. І, мабуть, я думав, що оскільки ти нібито кохаєш мене, то зупинишся після, не знаю, перших трьох хлопців, можливо.

— Я не кохала жодного з них. Ти єдиний, кого я коли-небудь кохала. І ти це знаєш.

— Бляха-муха, Сід. Від цього мені має стати легше?

— Так. Секс не має значення. Це була просто дурна забава на вечірці.

Я задираю голову до стелі і сміюся.

— О, я бачу. А як щодо кількох місяців тому, коли ти сказала, що хочеш одружитися, тому що... зачекай секунду, дай мені подумати, які саме слова ти використала... Ашер

ніколи не відпустить Ембер, і ти втомилася чекати, поки він дасть тобі шанс. То я просто наступна найкраща кандидатура?

— Я не це мала на увазі.

— Добре, що в Еша є хоч якісь моральні принципи і він не торкнеться тебе десятифутовою палицею, інакше ти б навіть не стояла тут зараз, чи не так? Ти б спала з ним і забула про мене, поки тобі щось не знадобилося.

Вона дивиться на мене, і я знаю, що мої слова правдиві; вона точно обрала б його, а не мене.

— Я не збираюся вибачитися за те, на що ти погодився, незалежно від того, скористався ти цим чи ні. Тепер, коли ти сказав мені, що відчуваєш, я зупинюся. — Вона підходить ближче і проводить руками по моїх голих грудях, стискаючи їх за шиєю. — Тоді ми почнемо все спочатку. Із зобов'язаннями один перед одним. Може, настав час перейти на наступний рівень.

Я відмовляюся покласти свої руки на неї.

— Давай, Сідні. Ти справді думаєш, що зможеш це зробити? Бути відсутнім місяцями і не дурити з кимось?

— Думаю, що так. Ти можеш зустрічатися зі мною кожні кілька тижнів. Це те, що роблять інші пари.

Думка про те, щоб літати по всій країні, зустрічатися з нею в готелях для ночей сексу, поспішних вечерь і розмов, а потім повертатися додому на самоті, не зовсім вписується в план, який я хотів побудувати для свого майбутнього.

Її рожеві губи притискаються до моїх грудей, її руки міцно стискають мою шию. Я заплющую очі, бажаючи насолоджуватися її дотиками, як колись, сподіваючись відчути іскру. Коли Кензі торкається мене, моє серце ніби вилітає з грудей. Незалежно від того, де вона торкається мене, навіть якщо це просто моя рука в невинний спосіб, я відчуваю це скрізь. Ейфорія від неї поширюється від голови до п'ят, наелектризуючи кожен сантиметр між ними, змушуючи мене схопитися за неї і ніколи не відпускати. Її дотик проникає прямо в мою душу і заволодіває мною.

Чому, чому, чому я думаю про Кензі, коли розкішна жінка намагається видертися на мене, як на дерево, прямо зараз?

Рот Сідні рухається до моєї шиї, ніжно кусаючи мене, але відчуття не приходять. Мій член нудьгує, як і я. Я повністю онімів до неї. Розпачливо хапаючи її за руки, я відриваю її від себе.

— Що сталося? — Вона повертається до мене, цього разу тягнучись до мого рушника, але я відштовхую її. Чому жінки завжди намагаються стягнути з мене одяг? Я, мабуть, міг би розбагатіти, якби став стриптизером у цей момент.

— Я не можу зараз.

— Господи, Торене. Пройшли місяці.

Хм. Для мене це були місяці, але мені цікаво, скільки часу минуло для неї.

— Мені байдуже. Мені потрібен час, щоб подумати.

— То ти подумаєш про те, щоб дати нам ще один шанс?

— Можливо, — відповідаю я, промиваючи собі мізки, щоб забути про Кензі. — Давай подивимося, чи зможеш ти витримати весь тур без когось іншого. А коли ти повернешся додому, я хочу, щоб ти пройшла повне обстеження. Тоді ми поговоримо про те, щоб почати все спочатку. І це величезне довбане "можливо", Сід, тому що, чесно кажучи, я просто не знаю, чи зможу я зробити це з тобою знову.

Вона роздратовано зітхає.

— Гаразд. Якщо це те, що потрібно, я спробую.

Я не можу повірити, що їй потрібно спробувати не трахатися з іншими чоловіками. Ніби це якийсь подвиг надзвичайного таланту — тримати рот і ноги закритими, поки вона не зможе бути зі мною, хлопцем, якого, як вона стверджує, кохає.

— Так, ну, я не буду затримувати дихання.

— Не треба бути козлом, Торе. Я ж сказала, що спробую, — потирає вона носа. — А як щодо цієї собаки і kota? Якщо ми знову будемо разом, я чхатиму без упину.

Я нахилиюся, щоб погладити Діогі, який майже завжди поруч зі мною.

— Тоді, гадаю, тобі доведеться випити пігулку від алергії. Або не приходити. Вони не одноразові. Це їхній дім.

— Це ми ще подивимося. У мене таке відчуття, що якщо тобі доведеться вибирати між кицьками, ти вибереш мою. — Сказала вона з посмішкою.

Я знаю, що вона жартує, але не бачу в цьому гумору.

— За останні кілька місяців я зрозумів одну річ: я можу жити без нього, Сід. Ти не маєш наді мною ніякої влади з цим. Отже, домашні тварини залишаються, незважаючи ні на що.

Я не знаю чому, але мене не дає спокою те, що вона навіть не запитала їхніх імен, не поцікавилася, як я їх врятував. Вона не сіла на підлогу і не погладила їх, не виявила до них жодного інтересу. На відміну від Кензі, яка ставиться до цього пса як до королівської особи — розчісує його, підстригає йому нігті і готує йому натуральні ласощі з арахісового масла за рецептом, який вона знайшла на Pinterest. Вона навіть сама спочатку з'їла одне, щоб переконатися, що воно смачне. Якщо це не любов, то я не знаю, що це.

Клята Кензі, знову закрадається в мої думки. Завжди переслідує мене.

17

КЕНЗІ

*Кензі ~ тринадцять років
Тор ~ двадцять вісім років*

Я посміхаюся фотографії моїх батьків у рамі, що стоїть на нічному столику біля маминого ліжка. На фото їм приблизно чотирнадцять і п'ятнадцять років, і вони цілуються, але посміхаються в губи один одному. Вони виглядають такими молодими, але в той же час дуже схожими. Це моя улюблена їхня фотографія.

— Мамо, звідки ти знала, що тато — той самий? — Мої очі затримуються на фото ще на мить, перш ніж повертаються до неї. Вона лежить на животі в кінці їхнього ліжка, пише у своєму щоденнику, як і щоночі, її довге світле волосся спадає на оправу ботанічних, але модних окулярів у червоній оправі.

Вона гризе кінчик своєї ручки, її обличчя сяє, коли вона думає про мого тата. Мені подобається, як сильно вони люблять одне одного. Ніколи не сваряться, завжди обіймаються і цілуються, завжди шепочуть один одному секрети і притягують один одного ближче для поцілунків. Наче вони існують у власній маленькій бульбашиці кохання і забули про існування решти світу.

— Я просто знала. Я бачила його в школі і думала, що він неймовірно милий. Але коли ми вперше зустрілися віч-на-віч, він подивився мені в очі з мрійливою посмішкою і сказав: "О, чорт. Моє серце розбилося". Того дня ми провели весь день у парку, просто тримаючись за руки і розмовляючи. Ми з'ясували, що у нас багато спільного. Музика, письменництво, однакова їжа і фільми, однакові страхи і мрії. Я відчула, що зустріла другу половину себе. Він провів мене додому опівночі, подарував мені перший поцілунок і сказав, що бачить все своє життя в моїх очах. — Вона закриває свій щоденник з широкою посмішкою на обличчі.

— Зайве казати, що я по вуха закохалася в нього, і відтоді ми нерозлучні. Мої батьки були не в захваті, але ніщо з того, що вони могли сказати чи зробити, не могло мене від нього втримати.

— Це приголомшливо, — задумливо кажу я. — Я хочу колись так само закохатися.

Вона перевертається на спину і дивиться на мене догори ногами, її волосся звисає з краю ліжка. Легко зрозуміти, як мій тато був так легко захоплений її грайливими очима, любов'ю до природи і прекрасною посмішкою. Вона з тих жінок, до яких просто тягнеться і з якими хочеться бути поруч. Вона змушує всіх навколо себе відчувати себе коханими і красивими, так само, як і мій тато. Разом вони — ідеальна казкова пара.

— Ти зможеш, крихітко. Ніколи не зупиняйся на досягнутому і не бійся кохати. Я завжди хочу, щоб ти йшла за своїм серцем, незважаючи ні на що.

КЕНЗІ

Ще навіть восьмої ранку немає, а мій телефон розривається від смс-повідомлень.

Хлоя: 3 днем народження, моя дівчинко! Я люблю тебе!! Подзвони мені!

Райан: 18, крихітко! Ух ти! Люблю тебе, моя маленька пташко!

Сейлор: 3 днем народження, красуне. Сподіваюся, все буде найкраще.

Дядько Шторм: Я відмовляюся визнати, що тобі вже 18. Припини.

Дядько Тейлон: 3 днем народження, люба. Скоро побачимось. :-)

Дядько Лукас: 3 днем народження, маленька. Заходь і я зроблю тобі перше татуювання ;-)

Фінн: 18 прочуханів, Кенсінгтон. Моя долоня чекає.

Коли я зустрічаюся з Кетрін за сніданком на її приватному ганку, вона виходить з домашніми вафлями зі збитими вершками та полуницею зі свічкою посередині, співаючи "3 днем народження". Я задуваю свою свічку і обіймаю її, з усіх сил намагаючись стримати сльози, які вже відчуваю, що знову починають підступати. У такі дні я дуже сумую за мамою. Багато в чому вона була для мене скоріше кращим другом, оскільки ми практично виростили разом, і мені дуже боляче, що її немає поруч. Я дорослішаю, а вона зупинилася, назавжди у двадцять дев'ять років.

— У мене для тебе сюрприз. — Каже Кетрін, коли ми починаємо снідати. — Моя хороша подруга в місті — фотограф, і вона сказала, що хотіла б приїхати, пофотографувати з тобою і зробити для тебе професійне портфоліо.

Я ковтаю свій шматочок вафлі, моя зацікавленість розпалилася.

— Ого, це було б чудово. Я сподівалася ще трохи попрацювати моделлю. Більшість моїх зйомок дворічної давнини, а я виглядаю так молодо.

— Це саме те, що я їй сказала. Вона здебільшого займається модою, будуаром і весіллями, і у неї дійсно чудове око. Я подумала, що в якості подарунка на день народження я заплачу їй, щоб вона зробила кілька різних зйомок для тебе. Я показала їй твою фотографію з випускного, тому що це найсвіжіша, і вона вважає, що ти приголомшлива. Вона дуже рада працювати з тобою.

— Я теж рада. Може, мені варто поїхати сьогодні в місто і підібрати собі якесь вбрання? У мене з собою мало що є, окрім джинсів і шортів. Я б хотіла позувати в чомусь кращому, можливо, навіть трохи сексуальному. Що скажеш? Як гадаєш, це було б нормально? Чи це буде великою помилкою? — Я не впевнена, що в мене добре виходить бути сексуальною, але я знаю, що якщо я хочу бути моделлю, то я повинна принаймні спробувати. Хлоя завжди каже мені працювати з тим, що я маю, але я справді не маю жодного уявлення, як це зробити.

— Я попрошу Тіну прикрити мене, і я піду з тобою. Мені б і самій не завадило трохи побути на волі. І я думаю, що щось трохи сексуальне, але стильне підійде. Тільки без оголення, будь ласка, — сміється вона. — Тобі вже вісімнадцять. Я бачила деякі роботи

Анни, і вона може зробити так, що ти будеш виглядати розкішно і привабливо, не виглядаючи при цьому вульгарно. Вона також робить зачіски та макіяж. Повір мені, це буде казково, і я думаю, що це точно додасть тобі впевненості в собі, коли ти побачиш, наскільки ти красива.

Через три години я в маленькому міському бутіку приміряю білизну вперше в житті, коли отримую смс від Торена.

Тор: З днем народження, мій ангеле. Сподіваюся, цей рік принесе тобі лише щастя, любов і здійснення мрій. Мені подобалося спостерігати, як ти ростеш з чарівної, задерикованої дівчинки в прекрасну жінку, якою ти є сьогодні. Ми з твоїми батьками дуже пишаємося тобою. Завжди пам'ятай, яка ти особлива, і куди б не привело тебе життя, ти завжди матимеш всю мою любов і підтримку.

Я не можу перестати читати його повідомлення, намагаючись розшифрувати, чи ці слова належать чоловікові, який допоміг мені вирости, чи чоловікові, який поцілував мене так, ніби хотів мене зжертвувати.

Він і той, і інший.

У цьому і полягає наша дилема. Він ніколи не буде ні тим, ні іншим. Він завжди буде для мене обома, так само, як я впевнена, що завжди буду і маленькою дівчинкою його найкращого друга, і жінкою, до якої у нього раптом виникли небажані почуття. Ми завжди будемо заплутані, спіймані в павутинні нашого минулого і дражнитимемось проблисками того, ким ми могли б бути.

Стук у двері гримерки лякає мене, і я ледь не впускаю телефон.

— Кензі? З тобою все гаразд? — запитує тітка Кетрін, її голос сповнений занепокоєння.

— Так, — кажу я через двері. — Я просто поправляла ремінці. Зараз вийду.

Глибоко вдихнувши, я набираю відповідь.

Я: Ти зіграв величезну роль у тому, що допоміг мені стати тою, ким я є сьогодні. Ти був моєю опорою від самого народження. Я завжди і назавжди кохатиму тебе найбільше.

Я хочу сказати ще багато чого, але не дозволяю собі, бо боюся знову розлютити його і змусити почуватися некомфортно. Я так чітко уявляю його зараз, як він сидить, схрестивши ноги, на підлозі свого магазину перед старим "Харлеєм", з мобільним телефоном у руці, заляпанним мастилом, з ледь помітною кривою посмішкою на вустах, коли він читає моє повідомлення. Якимось він сказав мені, що це його улюблені слова, і я сподіваюся, він знає, що з роками вони стали означати для мене набагато більше, ніж тоді, коли я вперше написала їх у сім років.

18 ТОР

Кохана,

Скільки разів я відитовхував тебе.

Моє серце намагалося притягнути тебе ближче.

— Візьми мотузку з вантажівки, — кричу я Трістану.

— Торе, ти не можеш туди спуститися з твоїми проблемами зі спиною.

— Та ні, саме тому ти підеш. Принеси довбану мотузку.

Таннер сміється, коли наш брат злітає до вантажівки.

— Саме час, щоб малий забруднив руки. — Каже він.

— Точно, брате. Давай не будемо його кидати. Я не піду за ним і собакою.

Ми дивимось вниз через міст, коли Тріс біжить назад до вантажівки. Під нами вирує річка, а чорний лабрадор тримається за край набережної, задніми лапами у воді. Це диво, що його не віднесло течією, і єдине, про що я можу думати, що його нашійник, мабуть, зачепився за щось на кшталт каменя або гілки дерева, і тримає його там, де він стоїть. Якщо це щось відірветься, його потягне у воду, вниз за течією, і він, скоріш за все, потоне.

Спуститися з крутих пагорбів по обидва боки річки майже неможливо. Отже, він або впав, або, що більш ймовірно, його кинули. Цей міст прозвали Мостом самогубців, оскільки за останні кілька років з нього кілька разів стрибали на смерть кілька людей. Річка протікає по величезних гранітних скелях, які іноді покриваються водою, якщо випадає багато дощів і паводків. Я не знаю, як він вижив, якщо його кинули туди.

Коли Трістан повертається з мотузкою, ми обв'язуємо його, і він спускається з крутої гори, а ми тримаємо його за мотузку на вершині мосту, щоб він не впав. Коли пес бачить його, він починає хвилюватися і несамовито риє передніми лапами насип, скавучачи.

Ми з Таннером обидва досить великі хлопці, тому нам не важко втримати нашого 180-фунтового молодшого брата, але погода сьогодні штормова з сильними поривами вітру, які постійно носять його по всьому місту.

— Тріс — мамин улюбленець. Якщо ми його втратимо, вона нас вб'є, — дратується Таннер.

— Я мамин улюбленець, засранцю. — Жартую я у відповідь. — Якщо ми його загубимо, я скажу їй, що це ти його заштовхав.

— Хапай собаку, слабак! У мене ще купа справ! — Таннер кричить на нього.

— Не нервуй його, чувак.

Він дарує мені свою злу посмішку.

— Йому це на користь. Шкода, що Тая тут немає. Він би зістрибнув з цього мосту і схопив того пса за дві секунди. Нам би не знадобилося це лайно з мотузкою.

Тріс тягнеться до собаки, намагається схопити його, промахується і пробує ще раз.

— Давай опустимо його ще трохи нижче.

Ще кілька дюймів мотузки дають йому достатньо провисання, щоб схопити собаку, але він з усіх сил намагається триматися за мотузку однією рукою, а іншою — схопити собаку.

— Це був не найкращий наш план. — Зауважує Таннер, запалюючи сигарету.

— Напевно, ні.

— Хапай його і тягни нагору! — кричить Таннер.

— Він застряг! — Тріс кричить у відповідь.

— Якого хріна? Я мав би зробити це сам.

Я перехилився через міст, намагаючись побачити, що відбувається.

— Розслабся, чувак. Він намагається.

Нарешті Тріс хапає пса за нашійник і смикає його вгору, піднімаючи під руку. Собака наскрізь мокрий і, очевидно, наляканий до нестями, дряпається йому в груди.

— Підніміть мене, поки я не впустив його дупу! — кричить він нам.

Ми тягнемо його на слизький пагорб, і я хапаю собаку, коли він опиняється на верхньому краю насипу, кидаючи йому на шию свинцевий повідець, що ковзає. Я опускаюся на коліна і оглядаю його, поки Таннер відв'язує Трістана від мотузки. З собакою все гаразд, незважаючи на те, що він дуже худий і виснажений. Я майже впевнений, що це той самий собака, якого ми намагалися зловити місяцями. Я не можу дочекатися, щоб розповісти про це Кензі, адже вона так засмучувалася через те, що він не йде в пастку, щоб з'їсти м'ясо, яке ми залишали для нього.

Собака тремтить, але все ще виляє хвостом, ймовірно, відчуваючи певний тріумф від того, що так довго вислизала від нас, але тепер щаслива, що в безпеці. Моя улюблена частина порятунку собак — це те, наскільки щасливі більшість з них, коли людина нарешті

доторкається до них і поводить з ними дбайливо. Їхню вдячність видно в їхніх очах, коли вони сміливо дивляться нам в очі, сподіваючись, що ми ті, кому вони можуть довіряти.

— Гарзд, — кажу я. — Я відвезу його до ветеринара. Думаю, з ним усе гарзд, але хто знає, чи немає у нього внутрішніх ушкоджень. — Я б'ю кулаком свого молодшого брата. — Ти молодець, Тріс.

— Я не очікував, що він буде таким важким. Він був як мертвий вантаж.

— Зазвичай так і буває, коли вони так налякані. Вони просто завмирають, або ще гірше, намагаються вкусити нас або втекти.

— Ну, я радий, що з ним все гарзд.

Таннер грайливо б'є його по руці.

— Тобі краще почати піднімати більше, братику.

Тріс сміється і повертається до вантажівки, на якій вони приїхали.

— Як скажеш, старий. Ходімо.

Коли я відводжу річкового собаку до ветеринара, повертаюся додому, приймаю душ і вечеряю, вже за дев'яту, і я втомлений від цілоденної біганини. Діогі та кошень приєднуються до мене на моєму великому ліжку, я влаштовуюся зручніше на тому, що стало моїм боком, і вмикаю щось безглузде на Netflix, доки мій мозок не заспокоїться настільки, що я зможу заснути.

Я саме дрімаю, коли з тумбочки лунає мелодійний дзвіночок, що змушує мене розплющити очі. Це новий сигнал, який я запрограмував для повідомлень від Кензі. Я намагаю телефон і мружуся в темряві.

Кензі: Я хотіла привітатися і сказати, що думаю про тебе.

Я миттєво прокидаюся і посміхаюся, коли набираю відповідь.

Я: Привіт. Я теж про тебе думав. На вечерю у мене був м'ясний рулет з мікрохвильовки. Поняття не маю, що я щойно з'їв. Можливо, це було м'ясо ігуани. Я сумую за твоїми вечереми.)

Кензі: Тепер я бачу, що я для тебе значу ;) Ти, мабуть, теж похований у білому хутрі, так?

Я: Майже так.

Кензі: Я не впевнена, що мені погано...

Я: Я сумую за всім. Не тільки по твоїй турботі про мене.

Кензі: Я теж сумую за тобою.

Мої очі затримуються на цих словах, і я дуже добре усвідомлюю, як швидко і природно ми скочуємося до цих моментів того, що я можу назвати лише тугою. І фліртом. Я намагаюся перевести розмову в інше русло за допомогою пустопорожньої балаканини.

Я: У мене хороші новини. Пам'ятаєш пса, якого ми місяцями намагалися зловити біля річки? Сьогодні ми його ввіймали.

Кензі: Боже, нарешті! З ним все гарзд?

Я: Тепер так. Насправді він застряг у річці, біля Міст Самогубців. Трісу довелося лізти туди на мотузці, щоб витягти його.

Кензі: Срань господня! Це дивовижно. Я так пишаюся вами, хлопці!!!

Я: Дякую. Він дуже схуд, але з ним все буде добре. Мама вже знайшла йому прийомну сім'ю.

Кензі: Я така рада, що він нарешті в безпеці.

Я: Я теж. Тож, тобі подобається в Мейні?

Кензі: Так. Кілька днів тому приїжджав Сейлор і запросив мене на обід. Він відвідував друга, який живе тут. Він дуже милий хлопець, дуже тихий і ввічливий. Я роблю для нього татуювання.

Таємничий м'ясний обід перевертається в моєму шлунку.

Я: Як мило з його боку.

Довбаний бродяга.

Кензі: Так. У нас був гарний день. Подруга Кетрін — фотограф і зробила кілька моїх знімків для портфоліо. Вона думає, що, можливо, я могла б зробити кілька знімків з нею і отримати гроші, наприклад, за продукцію, або навіть за журнал.

Я: Це було б чудово. Я пишаюся тобою.

Я все ще застряг на Сейлор, проводячи з нею день. Я хочу запитати її, чи вони зустрічаються, але не хочу виглядати ревнивим підлітком. Невже у нього справді є друзі, які живуть поруч з тіткою Кензі? Я на це не куплюся.

Кензі: Подивимось, що з цього вийде. Хочеш побачити деякі з її фотографій?

Перш ніж я встигаю відповісти, на екрані мого мобільного телефону починає завантажуватися фотографія. Я очікував побачити її у звичній позі, притулившись до дерева, або сидячи на березі океану з розвіяним волоссям. Але я точно не очікував побачити її, розкинувшись, як кішка, на білому шовковому ліжку, з довгим медово-русявим волоссям, що розвівається навколо неї, в чорному бюстгальтері, який ледь прикриває її повні груди, з золотистими блискітками, що виблискують на її ідеальному животу, і спускаються до чорних мереживних трусиків, обшитих мереживом. Одна її нога зігнута і лежить на іншому стегні, натякаючи на її тугу дупку, вигнута вгору. А на ногах — маленькі чорні шкіряні чобітки, від яких у мене підскакує кров'яний тиск щоразу, коли вона їх взуває.

Мій рот раптом наче наповнюється сотнею ватних кульок, а серце калатає в грудях.

Я ковтаю, майже панічно, коли завантажуються ще одне фото, де вона стоїть навколішки на ліжку, її волосся довше, звисає перед оголеними грудьми, ледь прикриваючи їх. Її джінси розстебнуті, і з них видно вишнево-червоні трусики. Дірка рветься трохи вище коліна до внутрішньої частини стегна, зношені та пошарпані краї джінсів відкривають ніжну плоть, яка благає, щоб до неї доторкнулися.

У мені спалахує війна, частина мене бореться за те, щоб викинути телефон через кімнату і більше ніколи не бачити її такою, а інша частина жадає більшого, коли мій член стає твердішим від передчуття, коли під іншими фотографіями починає з'являтися ще одне фото.

Трясця. Я більше не можу.

Ця майже вбиває мене, коли вона повністю завантажуються. Вона сидить на піску на краю пляжу в якомусь костюмі русалки, її довгі ноги вкриті щільним, блискучим лускатим матеріалом, вода хлюпає на неї. Вона відкинулася назад, дивлячись на сонце, її груди прикриває бікіні з черепашок, що спокусливо випинаються догори. Крихітна морська зірка звисає з ланцюжка на її шиї, спочиваючи в улоговинці між грудьми. Тонка золота пов'язка обвиває її голову, стримуючи волосся, яке якимось чином стало майже втричі довшим, ніж коли я бачив її востаннє. Тепер воно пронизане синіми та зеленими смугами, як і її русалчин плавник, стікає по спині і падає на пісок позаду неї. Я так загубився у фотографіях, прокручуючи кожну з них, що забуваю, що вона по той бік телефону чекає, що я щось скажу.

Сівши, я ігнорую звинувачувальний погляд собаки і тремтячими пальцями набираю відповідь.

Я: Могла б і попередити.

Кензі: Я хотіла зробити тобі сюрприз.

Я: Ти точно зробила це.

Фотографії повільно знищують мене, руйнують мої стіни, спалюють мій самоконтроль, як нестримне пекло. Я ненавиджу її за те, що вона змушує мене бачити її такою, і за те, що вона змушує мене хотіти її так сильно, що моє тіло буквально болить за нею.

Ні, я не ненавиджу її. Я кохаю її. Вона мені потрібна.

Кензі: Вони тобі не подобаються?

Я повертаюся до реальності, коли усвідомлюю, що я перший і єдиний чоловік, який бачить її такою, як жінку, а не маленьку дівчинку. Я знаю всю її невпевненість і знаю, як їй було важко, бо вона не вважає себе сексуальною чи привабливою. Вона дівчина, яка носить джінси, футболки та черевики. Вона без особливих зусиль і не усвідомлює власної краси, і

це робить її ще більш привабливою. Я можу лише здогадуватися, якою вразливою вона відчувається, сидячи там і чекаючи, що я скажу їй щось підбадьорливе.

Мій мозок крутиться в голові, як карусель, що відхиляється від своєї осі. Ця мить, моя відповідь, може змінити все. Чи правильно я зроблю і відповім як її давній друг? Сказати щось ввічливе? Чи показати їй частину людини, з якою вона грає?

Я втомилася від боротьби.

Мені самотньо.

Я хочу грати.

Мої пальці зухвало літають по клавіатурі, ведучи мене прямо у вогонь.

Я: Ти знущаєшся? Я, бляха, обожнюю їх. Ти виглядаєш неймовірно. А є ще?

Кензі: Так.

Я: Я хочу їх побачити. Будь ласка.

Я відчуваю запаморочення і сп'яніння, коли на екрані з'являється все більше фотографій. Я наче сказаний наркоман, який отримує дозу і не може насититися. Всі фотографії стильні та чуттєві, але на них вона ідеально відображена так, що я місяцями намагався вдавати, ніби не помічаю цього. Вона перетворилася на несамовито розкішну жінку з тілом, яке цілком могло б перетворити мене на тварину і змусити благати про п'ять хвилин з нею.

Я: Як твоє волосся так швидко відросло?

Кензі: Це нарощене. Вони кріпляться кліпсами.

Я: О. Те, як воно приховує тебе, але дає змогу трохи зазирнути, зводить мене з розуму. Це ідеальне дразнило.

Кензі: Я можу відростити волосся такої довжини, якщо хочеш.

Я: Ні. Ти мені подобаєшся такою, яка ти є. Ніколи і ні для кого не змінюйся. Навіть заради мене.

Кензі: Вони тобі справді подобаються? Я ніколи раніше так не позувала. Я виглядаю незграбно?

Я: Чорт забирай, ні. Я їх обожнюю. Я не можу перестати дивитися на них. Мене вбиває, що вони такі крихітні на моєму екрані.

Кензі: Я дуже сподівалася, що вони тобі сподобаються. Я хвилювалася.

Я: Не варто. Ти відправила їх Сейлору?

Я буду в люті, якщо вона скаже "так". Я вистежу цього виродка, розтросу його телефон і битиму його, поки з його мозку не зникне будь-яка згадка про те, що він бачив її такою. Я більше не можу ділити жінок, і я нізащо в світі не зможу поділитися з нею.

Кензі: Боже, ні. Я б ніколи цього не зробила. Він просто друг. Деякі з них для мого портфолію, а інші просто для мене.

Я оближую губи і поправляю свій пульсуючий член під простирадлами. Присягаюся, я хочу доторкнутися до екрану свого телефону, щоб отримати будь-який її шматочок, який я можу отримати. Це суцільні тортури.

Я: Навіщо ти послала це, Кенз? Що ти намагаєшся зробити зі мною?

Кензі? Я хочу, щоб ти побачив мене. Я хочу, щоб ти хотів мене так само, як я хочу тебе.

Повітря залишає мої легені. Вона намагається вбити мене? Вона хоч розуміє, що говорить? І як це впливає на моє калатаюче серце та інші південні частини моєї анатомії?

Я: Не помиляйся, Ангеле. Я хочу тебе. Дуже сильно.

Трясця. Я зовсім з'їхав з глузду. Ми повинні зупинити це, перш ніж це зайде занадто далеко, туди, де ми не маємо права бути, і звідки ми ніколи не зможемо повернутися без серйозних пошкоджень.

Але це так добре.

Кензі: Я хочу тебе бачити. Надішли мені свою фотографію.

Я: Ні. Я не роблю селфі.

Кензі: Будь ласка? Мені подобаються всі твої м'язи і татування. Я нікому не покажу. Це тільки для мене, щоб дивитися на них, коли я на самоті.

Моє серце ніби зупиняється, стукає в грудях так сильно, що я чую його, а в голові гримить від удару її слів. Вона хоче мене. Вона хоче, щоб я хотів її.

Ух. Це все до біса неправильно. Табу в найкращому вигляді.

Диявол кладе свою дупу мені на плече. Це ж просто грайлива переписка, так? Я її не чіпаю. Вона за багато годин і миль від мене. Вже пізно і темно. Ми хочемо спати. Це безпечно.

Перш ніж я встигаю передумати, я вмикаю приліжкову лампу, спускаю ковдру на стегна і клацаю фотографію, обрізаючи її на кілька дюймів нижче паху, щоб переконатися, що мій стояк не видно. Їй сподобається ця фотографія, бо на ній видно моє розкуйовджене волосся на плечах, на яке я завжди ловлю її погляд, а також мої груди, прес і все чорнило, що з ним пов'язане. Я завжди вважав, що вона занадто молода, щоб оцінити всю роботу, яку я вклав у своє тіло, але, мабуть, це не так. Я натискаю "відправити" на телефоні і чекаю.

Кензі: Ого. Вау. Спасибі

Я: Тобі подобається?

Кензі: Я люблю це. Твої м'язи просто ого-го. Дякую, що показав своє волосся для мене :-) І цей прес... омг. ****Непритомніє.****

На моєму обличчі велика дурнувата посмішка, до якої я не звик. Я ніколи раніше ні з ким так мило не фліртував. Вона викрадає мене у свій світ, і я повільно здаюся, як добровільний заручник.

Кензі: У мене є ще кілька фотографій мене...

Приходять ще п'ять фотографій, і хоча вони, на щастя, менш сексуальні, але так само гарні, на них вона вбрана в м'ятно-зелений сарафан, що підкреслює її очі. Вона сидить на плетеній гойдалці, яку я впізнаю на ганку будинку Кетрін. На цих фотографіях вона більш природна, без затискачів для волосся і без макіяжу, але виглядає більш дорослою, старшою та елегантною. Остання фотографія, однак, миттєво стає моєю улюбленою. Це похмура, зерниста чорно-біла фотографія, зроблена в її спальні в готелі. Вона стоїть біля вікна спиною до камери, повністю оголена, з тонкою марлевою завісою, що розвівається за її спиною, наче вуаль. Крізь завісу видно її ідеальну круглу дупу та випуклість грудей, а світло, що падає з вікна, надає їй красивого силуету, підкреслюючи всі її вигини. Вона дивиться вбік, її рот злегка розтулений, довгі вії чорного дерева прилягають до щоки. Це, безумовно, найчуттєвіша фотографія, яку я коли-небудь бачив. Я хочу роздрукувати це фото, вставити в рамку і повісити над ліжком, щоб воно було першим, що я бачив щоранку. Мій палець ковзає по екрану, вздовж вигину її талії. Бажання. Бажання.

Я: Це останнє, Ангеле. Воно, бляха, вбило мене.

Я: Ця мені теж подобається. Не можу повірити, що це я.

Я теж.

Я: У мене немає слів. Думаю, мені потрібен холодний душ.

Кензі: ЛОЛ.

Я: Я до біса серйозно. Те, що я міг би зробити з тобою. Ти маєш зупинитися.

Кензі: Скажи мені.

Я: Ні.

Кензі: Тор. Не закривайся. Ти мені подобаєшся таким. Просто дозволь нам залишити це на сьогоднішній вечір. Це просто весела фантазія. Нехай це буде моїм подарунком на день народження.

Я: Я вже маю для тебе подарунок.

Кензі: Тоді дай мені два :-)

У мене стискається в грудях. Я хочу дати їй все. Я хочу бути для неї всім.

Я набираю щось швидко і загальне, але потім видаляю це, бо це дешево і відстійно, а вона заслуговує на краще. Був час, коли я писав вірші, які кричали про душевний біль, бажання і невмируще кохання. Єдине, що я знаю, що можу зробити — це кохатися з нею словами.

Я: Я хотів би підійти до тебе ззаду на цій останній фотографії, відтягнути твоє

волосся вбік, прошепотіти на вухо, а ротом поглинути твою шию, поки ти не притиснешся до мене. Я б повільно провів руками по твоєму тілу і пестив твої ідеальні груди, поки ти не почала б благодати мене про більше.

Моє дихання прискорюється, коли я пишу їй. Це схоже на божевільну довбану прелюдію, і я стою для неї, як камінь. Мій телефон мовчить, але я відчуваю, що вона чекає на більше. Навіть за багато кілометрів наш зв'язок резонує між нами.

Я буду горіти в пеклі.

Я: Я б нахилив тебе через підвіконня, розсунув твої стегна і занурився б у тебе. Я хотів би почути, як ти задихаєшся, і відчути твоє тіло, туге і мокре навколо мене. Я б відкинув твою голову назад і цілував би тебе, поки ти не втратила б свідомість і не змогла б дихати без мене. Я б поніс тебе на ліжку і кохався з тобою, поки ти не заснула б у мене на руках, а я б рахував хвилини до того моменту, коли знову зможу опинитися всередині тебе. Я не думаю, що коли-небудь зможу насититися тобою, і я боюся, що кохатиму тебе і трахатиму до розумового і фізичного виснаження. А потім робитиму це знову і знову, доки жоден з нас не зможе навіть подумати про те, щоб більше ніколи не торкатися один одного.

Тиша. Хвилини тиші.

Може, я її відлякав. Може, вона думає, що я свиня.

Я і є свиня.

Кензі: Торн. Ти серйозно?

Люблю, коли вона вимовляє моє ім'я. І друкує його. А тепер я хочу почути його на її вустах, коли буду похований у ній.

Я: Я коли-небудь брехав тобі?

Кензі: Ні.

Я: Шкодуєш, що запитала зараз?

Ще довгі хвилини мовчання мучать мене, поки я дивлюся в стелю з найбільшим стояком у своєму житті, проклинаючи себе, поки чекаю на жаданий звук її тексту. Останнім часом мене вивертає навиворіт, коли я чую цей невеличкий музичний передзвін.

Кензі: Зовсім ні. Це був найкращий подарунок у моєму житті. Я справді тремчу.

Вона мене знищує. Я хочу провести пальцями по її теплій тремтливій плоті і відчути, що я з нею роблю. Я хочу цього так сильно, що готовий стрибнути на велосипед і їхати три години посеред ночі, аби тільки зробити це.

Але я не можу. Тому що правда жорстока, вона все ще залишається собою, а я — собою, і ми ніколи не повинні були бути такими одне з одним.

Я: Гарзд, нам треба зупинитися. Гру закінчено.

Кензі: :(

Я: Ми обоє знаємо, що це неправильно.

Кензі: Я б хотіла, щоб це було не так.

Я: Я теж, Ангеле. Але нам треба йти. Мені рано вставати, і мені буде важко заснути після цього.

Кензі: Мені теж.

Я: Дякую, що поділилася зі мною своїми фотографіями. Ти прекрасна. У всіх відношеннях.

Кензі: Дякую, що надіслав мені свої :-)) Не зрозумій мене неправильно, але ти теж прекрасний. Як мрія.

Я: Ми скоро знову поговоримо. Я люблю тебе.

Кензі: Я теж тебе люблю. Бувай.

Я майже впевнений, що в пеклі є місце з моїм ім'ям, викарбуваним на ньому. Я не можу спати, коли за кілька сантиметрів від моєї подушки лежить чотиридюймовий пристрій, який зберігає всі мої найпотаємніші бажання, фантазії та гріхи. Це надто спокусливо. Я намагався бути сильним. Я намагався тримати її подалі і все ще триматися за наш особливий зв'язок, але все це руйнується навколо мене.

Вигнати її з мого життя — не вихід. Не розмовляти з нею? Не бачитися з нею? Ні в якому разі. Це все одно, що відрізати собі одну з кінцівок.

У дискретній темряві моєї спальні я переносю її фотографії на свій ноутбук, де можу проаналізувати кожну деталь її заборонених вигинів. Кожну маленьку родимку. Деякі з них я навіть цілував, у той час, коли між нами все було просто мило і невинно. Грайливий підйом її посмішки та спокусливі моховито-зелені очі спокушають мене з п'ятнадцятидюймового екрану. Вона подарувала мені можливість спокушати її очима тут, у приватній обстановці мого будинку, і шанс розіграти свої фантазії за допомогою моєї правої руки.

Привіт, Сатано. Я знаю, що ти терпляче чекав на мене з моменту смерті доброго і благородного дядька Тора. У мене таке відчуття, що я тут надовго затримаюсь.

19

КЕНЗІ

*Тор ~ п'ятнадцять років
Ембер ~ чотирнадцять років
Ашер ~ п'ятнадцять років*

Бути сором'язливим — відстій. Я тижнями посміхався новій дівчинці в нашому класі, Ембер, перш ніж наважився запитати її, чи можу я провести її додому після уроків. Вона теж сором'язлива, і тепер ми йдемо в незручному мовчанні. Я хочу взяти її за руку, але не можу зрозуміти, чи хоче вона цього. У мене з собою гітара, перекинута через спину в чохла, оскільки я граю в шкільному проєкті, тож я запитую її, чи не хоче вона зупинитися в парку і послухати, як я граю. Коли я граю, я занурююсь у музику, і вона завжди заспокоює мене, позбавляючи від моєї невпевненості. Єдине, що я знаю, що я роблю добре — це створюю музику і пишу тексти.

— Звичайно, — каже вона. — Я трохи співаю. У мене не дуже добре виходить, але я все одно люблю це робити. Якщо у тебе від цього болять вуха, обіцяю, що припиню.

Виявляється, у неї справді дивовижний голос, і моя сором'язливість починає зникати, коли ми сидимо за столом для пікніка, і я вмикаю кілька її улюблених хітів, а вона підспівує. Я намагаюся не витріщатися на неї, але це важко. Вона одна з найкрасивіших дівчат, яких я коли-небудь бачив, і той факт, що ми обидві любимо музику, є несподіваним бонусом, якого я не очікував.

— Мені здалося, що я чув, як ти тут барабанив, чувак. — Хрипкий голос Ашера вривається в мої мрії про те, як я запрошую Ембер у кіно на цих вихідних.

— Привіт, — кажу я, коли він підходить до нас. — Ти знаєш Ембер? Вона тільки переїхала сюди минулого місяця. Ембер, це Ашер Валентайн. — Ашер набагато більш товариський, ніж я, тож, можливо, він допоможе нам розтопити кригу розмови.

— Взагалі-то, ми ще не зустрічалися, — каже він, приділяючи їй всю свою увагу. — Ого, у тебе такі гарні очі. Чорт забирай. Моє серце розривається.

— Приємно познайомитися, — хихикає вона і дарує йому свою сліпучу посмішку. — Ви,

хлопці, брати? — запитує вона.

Ашер сміється.

— Ні. Всі так думають, але ми просто друзі.

— Ви, хлопці, дуже схожі. Я навіть подумала, що ви одна і та ж людина, коли вперше побачила вас у коридорі. Мені знадобилося кілька днів, щоб зрозуміти, що це не так.

— Це точно не навмисно, — кажу я. — Просто дивний збіг обставин. У Еша є молодший брат, який теж на нього схожий. І, гадаю, дуже схожий на мене.

Ашер посміхається.

— Бог подумав, що я настільки досконалий, що захотів зробити кілька моїх копій, — підморгує він Ембер. — Про всяк випадок.

Вона знову хихикає, і я відчуваю, як відходжу на задній план.

— Ти настільки досконалий? — запитує вона.

— Ага.

Її голова нахилиється, і вона, здається, не може відвести від нього очей, а він дивиться прямо на неї так, як я хотів би набратися сміливості до того, як він з'явився. Раптом мене наче й не було тут, і мої мрії розвіялися.

Переможений, я кладу гітару назад у чохол і закриваю його.

— Мені треба йти.

— Ох... — каже Ембер, переводячи погляд з мене на Ашера, ніби розриваючись між нами.

— Я побуду тут трохи, а потім піду до закускової з'їм бургер, — каже Ашер, все ще повертаючи її увагу. — Хочеш залишитися і поговорити трохи? Я пригощу тебе вечерєю і проведу додому.

— Із задоволенням, — звертається вона до мене. — Ти ж не проти, Торене?

Я хитаю головою і змушую себе посміхнутися.

— Ні, зовсім ні.

Але правда в тому, що я був проти. Дуже сильно заперечував.

КЕНЗІ

Тексти Тора змушують мене тремтіти. Це єдине слово, яке я можу придумати, щоб найкраще описати це нове відчуття. Думаю, моя бабуся була б вражена цим словом. Мої нутрощі трясуться, брязкають і перекочуються, і я не можу змусити своє серце повернутися до нормального, спокійного биття. Я лежу в ліжку вже годину, відколи ми попрощалися, але я надто схвильована, щоб заснути.

Я тихо прослизав у коридор і спускаюся до маленької кухні тітки Кетрін, щоб заварити собі чашку чаю. Дивно, що вдома я п'ю тільки каву, а тут п'ю всілякі чаї, а до кави взагалі не підходжу. Не знаю, чому мене це так захоплює о першій годині ночі, але це так. З паруючою керамічною чашкою в руці я повертаюся до своєї кімнати і з тихим клацанням зачиняю за собою двері.

Перш ніж заварити чай, я півгодини перечитувала всю текстову розмову. Реакція Тора на мої фотографії, а потім його детальний опис того, що він хотів би зі мною зробити, безумовно, були несподіваним відкриттям.

У Тора є еротична сторона.

І це ще більше підвищило його привабливість.

Якщо його слова правдиві, а у мене немає жодних причин сумніватися в цьому, він хоче показати мені цю свою сторону, навіть якщо він бореться з цим через те, що це нібито неправильно.

Я дивлюся у вікно на місяць і сусідні зірки, що відкидають мерехтливі відблиски на воду, роздумуючи, попиваючи чай. Чи справді це неправильно, що ми так почуваємося? Якщо ми дбаємо одне про одного, кохаємо одне одного і хочемо одне одного... хіба це

неправильно? І якщо так, то чому? Через наш вік? Тому що він найкращий друг мого батька? Тому що він піклується про мене?

Чи ці речі роблять це неправильним... чи вони насправді роблять це більш правильним? Чому прийнятно мати стосунки з абсолютно незнайомою людиною, яка може зробити багато чого, щоб завдати тобі болю або зрадити тебе, але не мати стосунків з тим, хто піклується про тебе з дня твого народження?

Чи це все питання соціальної перспективи?

Чи можливо, що закоханість не завжди починається тоді, коли ми думаємо, а іноді вона починається задовго до того, як ми до цього готові, і повільно зростає з часом, дозволяючи двом людям по-справжньому закохатися у всі аспекти один одного? Замість того, щоб зустріти незнайомця, спочатку відчуті до нього симпатію, зустрічатися з ним, мати до нього почуття, а потім сподіватися, що ти йому теж сподобаєшся і не розірвеш йому серце?

Хотілося б мати когось, з ким можна було б поговорити про всі ці заплутані почуття, але я поки що не готова навіть спробувати піти цим шляхом.

Схопивши свій мобільний, я сідаю на край ліжка і знову перечитую текстову розмову, хмурачись на власні слова. Мої відповіді на його фото і на його чуттєві зізнання розчаровують. Я мала б повернутися з таким же чесним визнанням того, чого я хочу і що відчуваю. Сьогодні вночі він переліз через стіну, поглянув на мене і дозволив мені поглянути на нього. Можливо, з мого боку було неправильно надсилати йому фотографії, щоб виманити його, але я хотіла, щоб він побачив мене в новому світлі. Як нову дорослу людину. І я сподівалася бачити його частіше.

З комода я дістаю прикрашену коробку з папером для нотаток і авторучку, яку я прихопила з собою, маючи намір писати листи Хлоє і бабусі, поки я тут. Замість цього я сідаю на підлогу і пишу від руки записку для Тора. Саме він познайомив мене з каліграфією, і він завжди любив рукописні записки, які я йому давала. З розвитком мобільного телефону я використовую його як основний інструмент для листування з ним, але для чогось особливого, як це, я знаю, що він оцінить його в моїй власній письмовій формі.

Дорогий Тор,

Сьогодні твої слова були саме тими, які я сподівалася почути. У мене перехопило подих, і ти повернув мені його знову. Я не можу уявити, що більше ніколи не доторкнуся до тебе з того моменту, як ти вперше поцілував мене, тому не бійся кохати і трахати (твоє слово) мене до знемоги. Я хочу, щоб одного разу ти показав мені, як це відчувається. Від одних лише думок про це мені знову перехоплює подих.

Я хочу, щоб ти був моїм першим. Я хочу, щоб ти був моїм останнім. Я хочу, щоб ти був чимось середнім. Я хочу тебе. Тільки тебе.

І я хочу бути всім твоїм, у всіх відношеннях.

Я знаю, що тобі страшно, але я також знаю, який ти сильний. Ми можемо боятися разом, і ми можемо бути сильними разом. Повір, що я знаю, чого хочу. Хіба я не завжди це робила?

Я тут, чекаю, коли ти знову захочеш перелізти через стіну. І якщо тобі доведеться знову бігти на інший бік, нічого страшного. Я все одно буду тут.

Я люблю тебе дуже сильно,

Кензі.

Я фотографую записку на камеру телефону і надсилаю йому. Поштою було б набагато достовірніше, але це зайняло б занадто багато часу. Я хочу, щоб він отримав її, коли прокинеться.

Через п'ять хвилин після того, як я повертаюся в ліжку, на мій телефон приходять смс, і я знаю, що це має бути від нього.

Тор: Чому ти не спиш?

Я: А ти чому не спиш?)

Тор: Я був зайнятий тим, що ставився до себе як до дитини, відколи ти почала дражнити мене своїми фотографіями.

Я: Боже.
Тор: Вибач. Я не маю фільтрів, коли я виснажений і знедолений.
Я: Я не скаржуся :)
Тор: Ти написала мені листа. Я сумую за тим, що ти пишеш.
Я: Буду писати частіше.
Тор: Тільки ти міг зробити слово "трахати" красивим ;)
Я: Лол, дякую.
Тор: Не думаю, що я коли-небудь чув, щоб ти казав "трахати" раніше.
Я: Я цього не казала, я це написала. І я тебе цитувала.
Тор: Колись я змушу тебе сказати це слово :)
Я: Колись мені підходить ;)
Тор: Кенз... я надто втомився, щоб боротися зі своїми почуттями сьогодні.
Я: Добре. Я оголошую сьогоднішній вечір без правил.
Тор: Справді?
Я: Так. Завтра ми можемо повернутися до життя в запереченні.
Він замовкає на кілька секунд, і я думаю, чи не заснув він з телефоном у руці.
Тор: Не ненавидь мене завтра, коли я повернуся до нормального життя.
Я: Завтра я буду любити тебе ще більше.
Тор: Сьогодні ти мене просто вбиваєш. Це нечесно.
Я: Я люблю чесність, Торе. Якщо це єдиний спосіб, яким ти можеш бути зі мною, я приймаю його.
Тор: Було б легше, якби ти просто відштовхнула мене.
Я: Вибач. Нічого не можу зробити :)
Тор: Я ще дещо надрукую, а потім ми підемо спати. Я чую, як щебечуть пташки.
Я: Гарзд...
Тор: Мені завжди подобалося, як беззастережно ти мене кохаєш.
Ах. Сила, яку можуть мати слова, просто дивовижна. Вони можуть поранити, а можуть і зцілити. Або ж вони можуть повністю випотрошити тебе. А іноді, як зараз, вони можуть все виправити у твоєму світі.
Я: Я завжди буду. А тепер спи.
Тор: Ти теж, Ангеле. Може, якщо ми заснемо одночасно, то побачимо один одного уві сні.
Я: Ого, Тор. Ніколи не знала, що ти романтик.
Тор: Ти багато чого про мене не знаєш ;)
Після вісімнадцяти років я серйозно думала, що знаю про Тора все. Але крізь стіну між нами поповзли тріщини, і з його слів просочилися проблиски його думок. Він чуттєвий. Він самотній. Він власник. Він грайливий. Він романтичний. І він боїться, що йому зроблять боляче.
Я натягну на себе тонку ковдру і обіймаю подушку, прагнучи заснути з надією зустрітися з ним уві сні.

*Кензі ~ тринадцять років
Тор ~ двадцять вісім років*

Я знову дивлюся на годинник над каміном. Він показує лише на п'ять хвилин пізніше, ніж востаннє, коли я дивився на нього, але таке відчуття, ніби минула година. Я сиджу в цьому кріслі у вітальні Ашера всю ніч, слухаючи одним вухом цокання годинника, а іншим — звук дверей. Але за дверима не було жодного звуку, і з кожною хвилиною я все більше хвилююся.

Я знову дзвоню їй на мобільний, але він перемикається на голосову пошту. Я не намагаюся залишити повідомлення.

— Бляха. — Бурмочу я, хапаючи ключі від машини з журнального столика. Натягаю світилот і прямую до задніх дверей, якраз коли вона заходить.

— Де тебе в біса носило? — Гнів і полегшення переповнюють мене. — Чому ти не відповідав на дзвінки?

Її великі зелені очі розширюються, коли вона дивиться на мене з-за чубчика. Я хапаю її за підборіддя і піднімаю її обличчя до світла.

— Ти користуєшся помадою? І підводкою для очей?

Вона відитовхує мою руку.

— Можливо. Трохи. І батарея в телефоні сіла. — Вона обходить мене і відкриває холодильник, дістаючи глечик з холодним чаєм.

— Де ти була, Кензі? Вже одинадцята година. Я дзвоню тобі вже три години. Ти навіть не сказала мені, що йдеш кудись. Ти просто зникла.

Вона наливає собі склянку і ставить глечик на місце, незворушно знизуючи плечима.

— Кузина Хлої забрала мене і повезла нас з іншими друзями в кіно. Розслабся.

— Я не збираюся розслаблятися, Кензі. Ти повинна давати мені знати, де ти і з ким ти. Дивлячись на мене, вона намагається проитовхнутися повз мене, щоб вийти з кухні, але я хапаю її за руку.

— Не йди від мене.

— Ти поводишся як козел. Ти не мій батько, знаєш. І я не дитина, мені дозволено гуляти з друзями. Я не мушу сидіти тут з тобою в п'ятницю ввечері.

Я схрещую руки перед собою і дивлюся на неї.

— Гаразд. Наступного разу, коли твої батьки поїдуть на гастролі, вони можуть знайти когось іншого, хто наглядатиме за тобою. Ти думаєш, я хочу витратити свій час, сидячи тут, поки ти бігаєш і поводишся, як дитина? У мене є своє життя, знаєш.

— Я не дитина.

— А поводишся, як дитина.

— Тоді просто йди додому. Ти мені тут не потрібен. Ти все одно мене ігноруєш.

— Гаразд. Я забираюся звідси. — Я вибігаю через задні двері і перетинаю двір до своєї вантажівки, припаркованої на під'їзній дорозі. До біса це лайно. Якби я хотів мати з цим справу, я б мав власну дитину. Я даю задній хід і повертаюся, щоб побачити, як вона біжить по доріжці до мене.

— Дядьку Тор...

Сучий син.

Я зупиняю вантажівку і опускаю вікно.

— Повертайся в будинок, Кензі. Вже пізно.

Вона стискає руки на дверцятах моєї машини, сльози течуть по її обличчю, розмазуючи підводку для очей. Вона ще не зрозуміла, що водостійкий макіяж найкраще підходить для життя.

— Будь ласка, не йди.

— Ти сказала мені піти. Тож я йду. Я покличу одного з твоїх дядьків, щоб він залишився з тобою, і вони розберуться з твоїми батьками.

— Вони всі ставляться до мене, як до дитини. Я не хотіла, Торе. Будь ласка, не йди.

— Тоді я можу відвезти тебе до бабусі з дідусем. Ти можеш залишитися з ними, поки

твій тато не повернеться.

Вона тягнеться до вантажівки і хапає мене за плече.

— Будь ласка, не роби цього. Я хочу залишитися тут, з тобою.

Я знаю, що вона ненавидить залишатися з бабусею і дідусем, тому що вони душать її надмірною увагою і намагаються подарувати їй купу подарунків. Кензі ніколи не любила, коли її балували чи засипали дорогими подарунками її заможна родина.

— Ти не можеш просто піти і не дати мені знати, де ти, Кенз. І ти повинна бути вдома до комендантської години. Правила не змінюються лише тому, що твої батьки у від'їзді.

Вона киває, витираючи сльози кінчиками пальців.

— Гаразд. Обіцяю. Тільки не покидай мене. Я навіть не хотіла йти в кіно, але ти годинами розмовляв по телефону з Сідні. Тож коли Хлоя попросила мене піти... я пішла.

Телефонний марафон із Сідні розпочався сьогодні вранці. Я тричі кидав слухавку, але вона продовжувала передзвонювати, намагаючись виправдати свої фотографії, які я бачив в інтернеті. З двома хлопцями. Один з них барабанистик з іншого гурту, який залишив статус у соціальних мережах про те, що його палички нещодавно сексуально використала рокерша, і він виставляє їх на аукціон, щоб пожертвувати на благодійність. Мене весь день нудило від цієї картини, яка застрягла в моїй голові.

Пояснення Сідні, що це було щось веселе, що принесе користь чомусь доброму, не допомогло мені відчувати себе краще. І тепер мені потрібно заспокоїти ревнивого тринадцятирічного підлітка.

— Так ось у чому справа? Ти засмутилася, бо я розмовляв з нею по телефону і не звертав на тебе уваги?

Вона опускає очі і вовтузиться з моїм дверним замком.

— Типу того. Я думала, що ми разом подивимося кіно і зробимо морозиво. Потім вона подзвонила і все. Ти забув про мене.

Я вимикаю машину і вилажу, грюкнувши за собою дверцятами.

— Слухай, я не читаю думки. Якщо тебе щось засмучує, ти маєш мені сказати. Ти не можеш втекти. Я з глузду з'їхав, хвилюючись за тебе.

— Вибач.

— Та годі тобі. Ми ще можемо подивитися кіно і зробити морозиво. Я вмираю з голоду.

— Може, накидаємо подушок і ковдр на підлогу і влаштуємо табір перед телевізором, як мій тато робив зі мною, коли я була маленькою? Я навіть не хочу дивитися фільм у кінотеатрі. Я хочу сидіти у вітальні біля каміна.

Я впевнений, що моя спина буде кричати вранці, якщо я пролежу всю ніч на підлозі, але я готовий ризикнути.

— Так. Насправді, це звучить ідеально, ангеле.

Вона хапає мене за руку, коли ми разом повертаємося до будинку.

— Добре. Я просто хочу знову ненадовго стати п'ятирічною.

Я не звинувачую її. Я теж хочу знову стати маленькою дитиною і забути про все те лайно, що відбувається в моєму житті.

TOP

Після сексту з Кензі я відчуваю, що у мене розвинувся множинний розлад особистості. Одна частина мене відчуває себе хворою і соромиться себе за свою слабкість, а інша не може викинути її з голови і прагне знову пережити це хвилююче відчуття з нею. Минулої ночі я відчув себе більш живим, ніж будь-коли за довгий час, і тепер, коли я відчув її смак, я хочу більшого.

Набагато більше.

Коли я працюю в майстерні над двигуном прекрасного старого індійського мотоцикла, мій мозок постійно прокручує фотографії, які вона мені надіслала. І до її рукописної

записки. І той факт, що вона досі не написала мені сьогодні.

Вона чекає, що я напишу їй першим?

Чи вона принижена тим, що ми наговорили одне одному?

Чи вона шкодує, що надіслала мені фотографії?

Мій рівень відстійності високий, коли справа доходить до всіх речей у стосунках.

Коли настає обідня перерва, я зачинаюся у своєму кабінеті і дзвоню їй. Тексти — це весело, але мені потрібно почути її голос.

— Я сподівалася, що ти мені подзвониш. — Каже вона, піднімаючи слухавку, і я чую посмішку в її голосі.

— Ти сподівалася?

— Так.

— Добре, що я тоді зателефонував. Я не хотів тебе розчарувати.

— Не думаю, що це можливо, — відповідає вона. — То як пройшов твій день? Ти, напевно, втопився.

— Це звичайний понеділок. І так, я втомлений, але ти того варта.

— Що ж, дякую.

— Що ти робиш сьогодні?

— Нічого особливого. Вечеряю з тіткою Кетрін та її новим хлопцем.

— Дуже мило. Я радий за неї — вона заслуговує на щастя після того, що той козел з нею зробив.

— Так, дійсно заслуговує. Здається, вона просто божеволіє від цього нового хлопця, тож я сподіваюся, що у них все вийде.

Я дивлюся на двері, щоб переконатися, що нікого немає, але все одно знижую голос.

— Кензі, щодо минулої ночі...

— Тор, — перебиває вона. — Ти не повинен нічого говорити.

— Я відчуваю, що повинен.

— Іноді мовчанням можна сказати більше.

Я сміюся у слухавку.

— Ти говориш, як твій батько.

— Так і є, чи не так?

— Так. — Я прочищаю горло. — Мені, мабуть, треба йти. Я просто хотів почути твій голос.

— Я справді кохаю тебе, Торе.

Вона каже це так, ніби стверджує, що небо блакитне. Без жодного крихітного сумніву в голові. Ніби вона знає, що це те, що моє серце хоче почути.

— Я теж тебе, Ангеле.

— Мені вже вісімнадцять.

Я міцніше стискаю телефон в руці.

— Повір мені, я знаю.

— Я скоро повернуся додому.

Ніби я не відраховував хвилини.

— Я знаю.

— Я прийду за вами, містере Грейс. Ви можете тікати, але вам не сховатися. — Її слова дразливі та грайливі, але груба правда за ними не викликає сумнівів.

Бляха-муха. Встроми в мене вилку. З мене досить.

Того вечора я записався на татування до мого доброго друга і художника Лукаса Валентайна, який також є двоюрідним братом Ашера.

Коли він вмощує мене в шкіряне крісло у своїй робочій зоні, я даю йому вицвілий аркуш паперу із зображенням, яке я хочу, щоб він зробив сьогодні ввечері. Він дивиться на нього

кілька хвилин, його чорне кудлате волосся падає на очі, потім жує кільце на губі, коли кладе малюнок на робочий стіл.

Його мовчання змушує мене думати, що я зробив помилку, попросивши його зробити це татуювання, і мені слід було піти до когось, кого я не знаю, щоб зробити собі татуювання на грудях, яке намалювала маленька дівчинка. Особливо, коли ця дівчинка виявилася племінницею татуювальника.

Я такий ідіот.

— То як справи, чуваче? — нарешті запитує він, схилившись наді мною в кріслі. Знайоме диджиталне та печіння пістолета починається в моїх лівих грудях.

— Добре. На роботі було багато роботи, а це завжди добре.

Він киває.

— У мене теж. справи йдуть чудово.

— Ашер був у захваті від твого скрипкового вступу на новому диску.

— Справді? — Його очі одразу загоряються при згадці про його гру, як у справжнього музиканта, який пристрасно любить своє ремесло. Лукас — один з тих музтиталановитих людей, які можуть грати на всіх інструментах під сонцем, не маючи жодного уроку. Його улюбленою є скрипка, і він може переходити від класики до металу на ній так плавно, ніби народився з цим інструментом у руці.

— Так. Він сказав, що ти її вбив.

— Приємно чути. — Він наспівує під музику, що лунає зі свого тр3-плеєра. — Хочеш про це поговорити? — Він киває на голку, що впивається в мою шкіру, затінюючи копію серця, яке Кензі намалювала для мене, коли їй було сім років. Мені подобається, як це боляче, коли щось, що вона мені подарувала, назавжди вривається в мою шкіру.

Я неспокійно сідаю в крісло.

— Не думаю, що зможу.

Дідько. Не треба було мені сюди приходити. Про що я, в біса, думав?

— Зрозуміло. Тоді говорити буду я.

Я довіряю Лукасу. Ми багато розмовляємо, коли я приходжу сюди за татуюванням, а він щось на кшталт готичного псевдотерапевта. Я знаю, що він не збирається мене розпинати, але я також знаю, що він збирається кинути все це і сказати мені, як є.

Він відступає, щоб подивитися мені в очі.

— Ти ступаєш на мінне поле, Торе. Я не збираюся брехати. Але ти це вже знаєш, чи не так?

— Знаю.

— Гадаю, мені не треба питати, чи кохаєш ти її. Той факт, що ти отримуєш серце і слова "я кохаю тебе найбільше", назавжди викарбувані на твоїх грудях, говорить про все, чи не так?

Цікаво, чи зможу я зізнатися комусь у своїх почуттях до Кензі вголос. Особливо тому, хто також любить і піклується про неї.

Я роблю глибокий вдих і випускаю слова в повітря, знаючи, що шляху назад немає.

— Так, я кохаю її. Понад усе на світі. Але нічого не сталося. Я поцілував її і все. — Я сказав це. Я щойно зізнався, що кохаю вісімнадцятирічну дівчину. Її дядьку. Її справжньому дядьку.

Він видає низький, драматичний свист.

— Я припускаю, що Ашер не знає.

— Ні. Між нами все змінилося кілька тижнів тому. Це сталося якось несподівано. Я зовсім не розумію, що з цього вийшло.

— Не сумніваюся. — Він погоджується. — І нічого подібного не трапляється раптово, чуваче. Я думаю, що це відбувалося протягом тривалого часу.

Той факт, що це правда, змушує мене замислитися, чи справді зі мною щось не так. Якщо я закохувався в Кензі роками, то що ж це за людина, яку це робить?

— Ашер мені як брат, Лукас. Я люблю його так, ніби він моя рідна кров. Я б ніколи не

зробив нічого, що могло б викликати неповагу до нього.

— Але ... ти любиш і її теж.

— Я не хочу заповідати біль або втратити їх обох. Але я не можу уявити, що все це коли-небудь матиме щасливий кінець.

Він відкидається на спинку стільця і кладе пістолет на стіл.

— Айві на дванадцять років старша за мене. Багатьом людям важко з цим змиритися. Бляха, їй теж спочатку було нелегко. Мені доводилося ганятися за нею, щоб вона сприймала мене таким, який я є.

Я дивлюся вниз на малюнок на моїх грудях, який наполовину закінчений. Я планую показати їй його, коли вона повернеться додому з Мейну. Давним-давно я сказав їй, що збережу її малюнок і її слова назавжди. Я впевнений, що ніхто з нас ніколи не думав, що це залишиться на моєму тілі до кінця мого життя, але я дуже цього хочу.

— Кензі нормально ставиться до мого віку. Мені важче. Я, блять, няньчився з нею. Я відчуваю, що мені треба відрізати собі яйця або обстежити голову.

Він розсміявся.

— Ні. Не будь таким суворим до себе. Ти не зробив нічого поганого. Серце хоче того, що хоче, чувак. Ми не можемо вибирати, з ким нам бути разом.

Я з сумнівом хитаю головою.

— Більшість днів я думаю, що буде краще, якщо я просто піду геть.

— Вона переслідуватиме тебе до кінця твого життя, Торе. Думаю, це буде набагато гірше, ніж подивитися правді в очі.

— Я справді не знаю.

— Хочеш мою пораду? Обміркуй це в голові. Якщо ти не можеш прийняти свої почуття, ніхто інший не зможе. — Він бере пістолет і знову починає працювати над моїми грудьми.

— Поговори з нею. З'ясуй, чи це те, за що ви обидва готові боротися. А якщо так? Не відпускай її. Ашер повернеться. Він не збирається відпускати свою маленьку дівчинку і свого найкращого друга зі свого життя, повір мені. Для Ашера головне — любов і сім'я.

Можливо, це й правда, але я не думаю, що Ашер погодиться з тим, що я сплю з його донькою, незважаючи на те, як довго ми друзі. Він відрве мені голову і заб'є нею до смерті.

— Спасибі, чувак. Сподіваюся, ти маєш рацію. Якщо я зникну безвісти, моє тіло, ймовірно, буде розчленоване на шматки десь у лісі за його будинком.

— Цього не станеться. Якщо тобі потрібно поговорити, я тут. Я не засуджую. А якщо чесно? Я думаю, що ви з Кензі підходите одне одному. Вона мила дівчина і багато в чому не по роках доросла. Я не думаю, що їй буде добре з хлопцем її віку. Просто мої два центи.

Годиною пізніше я їду додому зі шматком пластику, приклеєним поверх доказів того, що я явно і безглуздо закоханий у Кензі Валентайн. Слова Лукаса, безумовно, зачепили мене за живе. Якщо я не можу прийняти свої почуття до неї, ніхто інший не зможе. Особливо вона.

Мені набридло, що зі мною граються і поводяться, як з йо-йо. Мені потрібен хтось, хто буде відданий мені на всі сто відсотків і проведе зі мною решту життя. Я хочу створити сім'ю і залишити все це божевільне лайно позаду. Чи можу я дійсно отримати це від вісімнадцятирічної дівчини?

*Тор ~ сімнадцять років
Ашер ~ сімнадцять років*

Ми з Ашером у приватній домашній студії його батька джемимо, коли Еш скидає на мене величезну бомбу.

— Ми одружуємося через два тижні після випуску.

Моя рука застигає на гітарі, і я дивлюся на нього, що сидить на стільці перед мікрофоном з широкою посмішкою на обличчі.

— Одружуєтеся? — перепитую я.

— Так. Ми не хочемо чекати. І ми збираємося зняти невелику квартиру в місті, я вже поклав за неї завдаток. Ми не хочемо більше жити з моїми батьками.

Я дивлюся на нього, як на божевільного. Я не можу уявити, чому хтось не хоче жити тут усе життя. Будинок його батьків жахливий, з критим і відкритим басейном, сауною, музичною студією і ванною кімнатою на кожен день тижня. Не кажучи вже про холодильник, в якому завжди повно їжі.

— Еш, ви живете в невеликому особняку. У вас є власні кімнати. Ви навіть не платите за оренду. Чому ти хочеш з'їхати?

— Тому що мої батьки завжди тут крутяться.

— Їх тут майже не буває.

— Ми все одно хочемо власне житло. Це несправедливо, що Ембер має жити тут з моїми батьками, братами і сестрою. Їй потрібне власне житло, щоб вона відчувала, що у нас є власний дім. Я хочу, щоб ти теж був моїм боярином.

— Ну, так, бляха-муха.

— І ми хочемо, щоб ти жив з нами.

Ого. Він занадто багато на мене кидає, і в мене голова йде обертом.

— Ем, повтори?

— Жити. З нами.

— Ти збожеволів? Чому ти хочеш, щоб я жив з тобою?

— Хіба ти не хочеш з'їхати з батьківського дому?

— Так, але хіба ти не хочеш мати власне житло, щоб побути на самоті? Моя присутність там не має ніякого сенсу.

— Ми хочемо, щоб ти жив з нами. Ми зможемо писати більше пісень і більше репетирувати, якщо будемо разом. І нам знадобиться допомога з дитиною. Кензі любить тебе. Ти єдиний, хто може змусити її перестати плакати.

Я знав, що тут повинен бути підступ.

— Так ти хочеш, щоб я був нянькою?

Він сміється.

— Напевно. Як Менні. Ти будеш платити за кабельне і купувати продукти, а я платитиму за все інше. Давай, буде весело.

Я заробляю кілька сотень доларів на місяць, працюючи на батька в його веломагазині. Я планую працювати там повний робочий день після закінчення навчання, принаймні до того часу, поки гурт не розкрутиться і ми не будемо жити в дорозі. Я відчуваю це своїм нутром — ми скоро станемо великими.

Ашер займається ландшафтним дизайном після школи і на вихідних, плюс він отримує допомогу від батьків просто за те, що існує. Я думаю, що це смішно, але я не знаю, як це - походити з багатой сім'ї, тому тримаю язик за зубами. Тож, гадаю, ми зможемо дозволити собі квартиру. Моя мама, напевно, розсердиться, що її старша дитина з'їжджає, але в неї все ще житимуть мої брати і сестра, тож вона ще не матиме справи з синдромом порожнього гнізда.

— А в мене буде своя кімната? — запитую я. — Тому що я не буду спати на дивані щоночі. Я не хочу бачити своє обличчя там, де сиділа твоя дупа.

— Звичайно, ти отримаєш кімнату. Я відведу тебе туди завтра, і ти зможеш її

побачити. Нагорі є мансарда, тож ти будеш на своєму поверсі з великою кількістю приватності. Знаєш, на випадок, якщо ти коли-небудь зустрінешся з кимось. — Він натякає, б'ючи мене по руці.

— Турбуйся про свій член. З моїм все гаразд.

Але це повна нісенітниця. Мій найкращий друг одружується і має дитину, якій майже два роки, а я ще навіть не спав з жінкою. Хоча знайомство з Ембер значно прискорило життєвий план Ашера, як на мене, у нього є все.

КЕНЗІ

Повернення додому — це гірко-солодко, і я відчуваю це щоразу, коли повертаюся додому після відвідин штату Мен. Коли я там, я сумую за всіма, але коли повертаюся додому, я сумую за тіткою Кетрін і тишею готелю. Перед моїм від'їздом вона мала зі мною довгу розмову і попросила мене приїхати жити з нею і працювати в готелі. Ця думка дуже спокуслива. Я просто не знаю, чи готова я покинути батька, чи бути так далеко від Тора.

Моя спальня відчуває себе порожньою без Сніглз на її місці біля вікна, де вона провела дванадцять років. Я вдячна батькові за те, що він почистив її клітку і поставив її в підвал, щоб я не бачила її, таку безплідну без неї, щойно я повернулася додому.

Коли я повернулася додому, на моїй тумбочці лежав крихітний чорний мішечок з органзи, а всередині нього був невеликий пучок її хутра.

Під ним я знайшла записку, написану від руки:

Я подумав, що ти захочеш мати це на згадку про неї.

З любов'ю назавжди,

Тор

Сьогодні я знову прочитала записку, і моє серце розривалося від ще більшої любові до нього за ті неймовірно турботливі та милі речі, які він завжди робить для мене. Я навіть не думаю, що Тор намагається бути таким, це просто природно для нього.

Я не можу не задаватися питанням, чи робив він щось подібне для Сідні. Чи для Лізи. Чи ці жести і почуття тільки для мене через нашу довгу історію? Як би егоїстично це не звучало, я хочу, щоб ця його сторона була тільки для мене. Зарезервована тільки для мене і ні для кого іншого.

Я не писала Тору вчора ввечері, коли повернулася додому, бо годинами сиділа з батьком на внутрішньому дворіку, розмовляючи про все, чого нам не вистачало в житті один одного за останні два місяці. У якийсь момент він зайшов до будинку, щоб випити холодного напою, і повернувся з трьома подарунковими коробками для мене, всі в рожевому папері зі сріблястими бантиками.

— Тату, ти не повинен був дарувати мені подарунки.

— Не будь божевільною, — він нахилиється і цілує мене в маківку, перш ніж сісти на своє місце навпроти мене. — Не можу повірити, що тобі вже вісімнадцять. Це виносить мені дах, крихітко. Таке відчуття, ніби тільки вчора ми привезли тебе додому і не знали, що з тобою робити.

Я посміхаюся йому, відкриваючи найбільшу коробку.

— Ти молодець, тату. Я дожила до вісімнадцяти років, жодного разу не покуривши марихуани, не напившись і не завагітнівши. І я майже впевнена, що ніколи не посилала тебе до біса. Тож, ти молодець.

— Коли ти так кажеш, я відчуваю себе найкращим батьком на планеті.

— Для мене так і є.

Відсунувши вбік білий цигарковий папір, я витягаю вугіллям ескіз на полотні. Моя рука летить до рота, коли я стримую сльози.

— Татку... Боже мій. Це ж мій Снаглз. Це так багато для мене значить. — У правому нижньому кутку стоїть підпис мого дядька Лукаса, і це робить його ще більш особливим.

Лукас — дивовижний художник.

— У мене не було її фотографій, тому Лукас намалював її по пам'яті. Сподіваюся, що все гаразд. Він сказав, що може виправити все, що ти захочеш, або почати з нового малюнка.

— Ні. — Швидко відповідаю я, вбираючи в себе всі деталі неймовірно реалістичного малюнка. Лукас зобразив її в точності, і я б не стала нічого змінювати. — Вона абсолютно ідеальна. Я маю подзвонити йому і подякувати.

— Взагалі-то він буде тут завтра ввечері на твоїй вечірці біля багаття, тож ти зможеш подякувати йому особисто.

— Ще краще.

Посміхаючись, я беру наступну коробку і розгортаю її, поки він робить кілька моїх фотографій.

— Я хочу, щоб твоя мама колись їх побачила. — Каже він, і я, мабуть, мимоволі кривлюся, бо він швидко кладе свій мобільний телефон назад на стіл і піднімає руки вгору, ніби здаючись. — Гаразд, я більше не візьму, і ми не будемо про це говорити. Просто відкривай свої подарунки.

Ця коробка наповнена різними видами канцелярського приладдя, новим шкіряним планінгом, листівками з монограмами та конвертами в тон.

— О, тату. Ти підживлюєш мою залежність від нового щоденника. Мені це подобається.

— Хлоя сказала мені, що ти хочеш, щоб цей був до десяти інших, які в тебе є. — Він дражниться.

— Так і є. Але насправді я збираюся використовувати цей. — Я не маю жодного уявлення, що я буду планувати, але відчуваю, що це мотивуватиме мене робити щось щодня, якщо мені доведеться це записувати.

Мій тато пересуває останню, найменшу коробку через стіл до мене.

— Я чекав, щоб дати тобі це.

Я кладу руку на неї і вивчаю його обличчя.

— Ох, ох. Це означає, що він буде особливим. Я буду плакати?

— Можливо.

Я повільно відкриваю коробку, а всередині — менша овальна коробочка з червоного оксамиту. Вона має крихітну золоту застібку, яку я піднімаю нігтем, а всередині — годинник з білого золота та діамантів, який належав моїй мамі, подарований їй на вісімнадцятий день народження бабусею. Мама дуже любила цей годинник і одягала його лише в дуже особливих випадках, таких як Різдво та річниця їхнього з татом весілля.

Я обережно піднімаю годинник з білої атласної подушечки і повертаю його в руці, світло вихоплює блискучі діаманти. Блискучі камінці завжди зачаровували мене, коли я була молодша, я називала їх крихітними зірочками.

— Тату, ти впевнений? — непевно запитую я. Я не впевнена, що повинен прийняти це, коли мами немає поруч, щоб дати мені це сама. Мені нестерпна думка про те, що я зроблю щось, що її засмутить, або візьму щось, що так багато для неї значило.

Він киває, в його очах темні калюжі емоцій. Кохання. Смуток. Гордість.

— Я впевнений, Кензі. Вона завжди планувала подарувати його тобі на вісімнадцятиріччя. Вона хотіла, щоб воно було у тебе.

— Ти одягнеш його для мене? — запитую я, простягаючи його йому. Мої очі затуманюються, коли він бере його у мене і обережно застібає на моєму зап'ясті. Він ніжний і красивий, і в моїй голові проносяться сотні спогадів про те, як моя мама носила його.

— Обіцяю, я дбатиму про нього так само, як мама. — Кажу я, витираючи очі серветкою.

— Я знаю, що ти це зробиш, люба. Вона теж це знала.

Я намагаюся уявити цю ніч, якби моя мама була тут, а не в пастці безпробудного сну. Її волосся було б довгим і розпущеним, на ній була б струмлива блузка і обрізані джинсові шорти — одне з її улюблених повсякденних повсякденних вбрань. Вона сиділа поруч із татом, вони трималися за руки і посміхалися, дивлячись, як я відкриваю свої подарунки. Я відчувала їхню любов, що випромінювалася від них, як завжди, і у мене з'являлося щасливе

тепле розмите відчуття всередині від того, що я є частиною їхньої маленької бульбашки. Моя мама підстрибувала від хвилювання, коли я відкривав годинник, одягала його мені на зап'ястя, цілувала в щоки і розповідала про всі ті речі, які вона запланувала для нас разом. Мама завжди була дуже рада, що я виросла і стала її найкращою подругою.

— Я чув, що ти обідав із Сейлором, коли була у Мейні. — Раптом каже тато з відтінком рідкісного невдоволення.

— Так, у нього є сім'я неподалік. Світ тісний. Ми пообідали, а потім їхали і розмовляли. Я розробляю для нього татування.

Він відкидає волосся з обличчя і фіксує на мені задумливий вираз. Мій батько перейшов у режим роздумів, що може піти мені на користь, а може й ні.

— То ви зустрічаєтесь?

— Я бачила його одного разу, тату. Боже.

— Один раз — це початок.

Я піднімаю на нього брови.

— Ми не зустрічаємося. Це було суто на рівні дружби. Хоча він дуже милий і дуже ввічливий. Він навіть не цілував мене, не витріщався на мене, не робив нічого такого, що викликало б у тебе бажання дати йому під зад. Гарзд?

— Добре. — Мій батько сказав.

— Мені вже вісімнадцять, тату. Ти не можеш нервувати щоразу, коли хлопець звертає на мене увагу.

— Нічого не можу вдіяти. І мені подобається Сейлор, він хороший хлопець. Але я думаю, що він занадто старий для тебе. Він багато подорожував, грає в новому гурті, напевно, має багато досвіду

Мій шлунок стискається від нервів, поки батько продовжує розповідати про небезпеку зустрітися з молодим музикантом, і я ледве звертаю увагу на те, що він говорить. Сейлору трохи за двадцять. Далеко не тридцять два роки, як Торену. Якщо мій тато думає, що Сейлор занадто дорослий для мене, щоб зустрічатися з ним, то він зовсім збожеволіє, якщо дізнається, що у мене є почуття до Тора, які виходять далеко за межі дружби.

Після листування з Тором кілька тижнів тому мій мрійливий розум сфабрикував сценарій, за яким ми з Тором щасливо зустрічаємося, і мій батько, всі наші друзі та сім'я приймають нас як пару. Ця розмова — серйозний ляпас реальності, яка нагадує про те, що шанси на те, що це коли-небудь станеться, майже неможливі, як би сильно ми цього не хотіли.

— Чорт забирай, — каже Хлоя. — Я б хотіла бути сиром у цьому сендвічі. — Ми з Рейн простежуємо за її поглядом через мій задній двір, де Тор розмовляє з Сейлором і Фінном. Ми сидимо в кріслах біля басейну, наздоганяємо один одного, оскільки я щойно повернувся з Мейну. Сьогодні біля багаття зібралося більше людей, оскільки батько оголосив, що це також святкування мого дня народження, чого я насправді не хотіла, бо не люблю бути в центрі уваги.

— Серйозно. — Рейн погоджується. — Я не знаю, хто гарячіший. Але це, по суті, клубний сендвіч, оскільки їх троє. Давай одружимося/трахатися/цілуватися і з'ясуємо це.

— О, мені це подобається! — верещить Хлоя. — Я буду першою. — Вона звужує очі на хлопців, поки їй мозок обмірковує їх. — Я б вийшла заміж за Сейлора, трахнула б до біса Тора і поцілувала б Фінна. І якби Таннер був тут, він був би моїм запасним партнером. Я не можу ним натішитися.

Я мало не вдавилася содовою від її слів про Тора. Він мій. Я борюся з бажанням зісхотити зі стільця і видряпати їй очі.

Рейн випростується, коли настає її черга аналізувати трійцю чоловіків.

— Мені доведеться вийти заміж за Тора, трахнути Фінна і поцілувати Сейлора. І

оскільки ми додаємо альтернативи, я б точно вийшла заміж за Трістана. Цей хлопець такий сексуальний і чарівний. Я б його просто з'їла. — Вони повернулися до мене. — Гаразд, Кенз. Твоя черга.

Звісно, тепер, коли настала моя черга, Тор підходить до нас зі своєю сексуальною розкішшю, з напоєм у руці, його м'язисті груди розтягують тонку білу футболку, в яку він одягнений.

— Чому ви, дівчата, виглядаєте так, ніби задумали щось погане? — запитує він з усмішкою, коли підходить до нас.

Хлоя кліпає на нього віями.

— Ми граємо в "одружитися/трахатися/цілуватися" з тобою, Сейлором і Фінном, а також твоїми братами по черзі.

Тор хихикає.

— Справді?

— Так, але Кензі ще не вибрала, — додає Хлоя. — Ти маєш знати, що я не вибирала тебе, щоб цілувати чи одружуватися, Торе. Тож сам рахуй. Але Рейн вибрала тебе, щоб одружитися.

Тор вклонився Рейн.

— Дякую, Рейн, що не ставишся до мене, як до шматка м'яса. І, Хлоє, я не думаю, що ти впораєшся з цим. — Він підморгує їй і робить ковток содової.

— Я готова до виклику, — дражниться у відповідь Хлоя, і я відчуваю, як згораю від ревності через її відвертий флірт. Я не хочу, щоб вона чи хтось інший мав з ним справу.

— Ну? — запитує Хлоя, штовхаючи мене в руку. — Ти не вибирала, Кензі. Ти іменинниця, тож у тебе є два варіанти.

— Думаю, я пас. — Відповідаю я, дивлячись на Тора. — Піду поїм чогось.

Підвівшись, я йду через двір на терасу, щоб зробити собі салат. Я знаю, що Хлоя просто жартує, але це дійсно зачепило мене за живе. Одна лише думка про те, що Торен займається сексом з іншою жінкою або одружується з кимось, змушує моє серце боліти.

Мій телефон вібрує в кишені, тож я витягую його, стоячи біля столу з різноманітними салатами

Тор: Я хочу знати твої відповіді.

Я піднімаю очі й швидко обводжу поглядом подвір'я. Він сидить на самоті біля смолоскипа Тікі, дивлячись на мене. Під його поглядом моє серце прискорено б'ється.

Я: Ти мій вибір для всього.

Тор: Ти теж була б моїм вибором.

Я: Здається, Хлоя на тебе запала.

Тор: Хто така Хлоя?

Я посміхаюся своєму телефону, а потім крадькома поглядаю на нього. Він блимає мені хитрою посмішкою і махає рукою.

Я хитаю головою і забираю свою тарілку до альтанки, де мій тато співає, а Сейлор грає на гітарі. Молодший брат мого тата, Міка, грає на маленьких барабанах для конги позаду них, звук яких мені дуже подобається. Я сиджу в сусідньому кріслі на галявині і їм салат, слухаючи їхню версію старої пісні про кохання без музики.

— Знаєш, я теж колись був музикантом. Якщо це те, що тебе цікавить. — Раптом шепоче він мені на вухо, підтягуючи найближчий порожній стілець до мого.

— Музикант одного разу — музикант назавжди, — відповідаю я. — Це в тебе в крові. А мені не подобаються музиканти. Мені потрібен хтось, хто може змусити мене відчувати.

Він відщипує шматочок огірка з мого салату і повільно жує його.

— Що саме ти відчуваєш?

Я знизую плечима.

— Усе. Я хочу все пережити і все відчути.

— Все — це небезпечний шлях, ангеле.

— Ні, якщо це з правильною людиною.

Він витримує мій погляд кілька миттєвостей, перш ніж розірвати контакт.

— Ти справді виглядаєш старшою для мене зараз. Я не впевнений, чи це тому, що я не бачив тебе два місяці, чи ти змінилася, поки тебе не було. Але мені здається, що ти виглядаєш старшою.

— Можливо, це тому, що ти дозволив собі думати про те, що б ти зробив зі мною, як ти висловився.

— Господи, Кензі, — шепоче він. — Не принось це сюди. Ми оточені твоєю сім'єю.

— Ніхто не може почути нас через музику. Навіть поруч з нами нікого немає.

— Мені байдуже. Просто не говори про це тут.

Зітхнувши, я перемикаю всю свою увагу на групу, голос мого батька звучить як гладкий оксамит, навіть сидячи тут, на задньому дворі, без мікрофона. Я переводжу погляд на Сейлора, який посміхається мені, коли перехоплює мій погляд.

І Тор теж це бачить.

Він нахиляється ближче до мене, ледь не перекидаючи на мене свій шезлонг.

— Що між тобою і ним?

— Нічого, а що?

— Він щойно посміхнувся тобі своєю маленькою гарненькою хлоп'ячою посмішкою.

Я сміюся.

— Справді, Торе? Ти так сердишся через посмішку? Я щойно була свідком того, як Хлоя практично стала перед тобою на коліна. Як ти думаєш, що я відчувала?

— Як бачиш, я не заохочував її.

— Дякую. Це б мене доконало.

— На якому місці Сейлор у твоєму списку тих, з ким би ти одружилася/переспала/поцілувала?

— Це залежить.

— Від чого?

— Від того, чи будеш ти одним з варіантів.

— Ти така неслухняна, Кензі. — Він хитає головою і відвертається.

— Я відмовляюся розглядати Сейлора в будь-якому випадку. Навіть для гри. Ти володієш моїм серцем, і ти це знаєш. Ми можемо сидіти тут і складати список усіх помилок, але це все одно не змінить моїх почуттів, Торе.

— Повір мені, мені знайоме це почуття.

Пісня закінчується, і Тор підводиться.

— Я збираюся зробити щось особливе, тільки для тебе. — Каже він, і я з цікавістю спостерігаю, як він підходить до мого батька, каже кілька слів, а потім забирає гітару у Сейлора, виштовхуючи його з альтанки, наче цуценя.

Мій батько усміхається, коли Тор підтягує до нього табуретку, а потім починає грати одну з їхніх найстаріших пісень, яку мої батьки і Тор написали разом, коли були підлітками.

Наскільки мені відомо, Тор не грав перед людьми з тих пір, як покинув гурт багато років тому. Я майже впевнена, що він не грає наодинці, тому що гітарний чохол у його шафі ніколи не виглядає так, ніби його переставляли. Але те, як він грає на гітарі зараз, так плавно і бездоганно, ніби він ніколи не зупинявся.

Сейлор сів на стілець поруч зі мною, який щойно звільнив Тор, що, я впевнена, ще більше посилить підозру Тора, що Сейлор може бути зацікавлений у тому, щоб бути більше, ніж друзями, але я не можу попросити його не сидіти зі мною.

— Ого, — каже Сейлор. — Ніхто не чув, як грає Торен Грейс вже багато років.

— Я знаю, — кажу я, не відриваючи погляду від чоловіка, який володіє моїм серцем і зараз повертається до мрії, від якої відмовився, щоб дати мені змогу побачити себе, яку я ніколи не бачила.

— Він був одним з моїх натхненників, коли я був молодшим. Сторм теж чудовий, просто у них дуже різні стилі гри.

Брат мого батька Сторм зайняв місце Тора в групі після того, як йому довелося піти,

коли його батько помер, і Сейлор має рацію — Сторм дуже талановитий, і шанувальники люблять його. Він з легкістю влився в групу, не порушивши при цьому виконання пісень. Я все ще трохи спантеличена і трохи розчарована тим, що всі в моїй родині мають дивовижні музичні таланти, окрім мене.

Наступна пісня, яку вони грають — це пісня, яка нанесла їх на карту і дала старт популярності гурту. Це балада про втрату першого кохання, і хоча я впевнена, що чула її щонайменше тисячу разів, ця акустична версія — сира та інтимна, від якої у мене мороз по шкірі. Я завжди знав, що цю пісню написав Тор, але до сьогоднішнього дня я ніколи не замислювався, чи стоїть за нею особисте натхнення. Тепер це змусило мене замислитися. Хто, окрім Сідні, розбив йому серце? Він не почав зустрічатися з Сідні, поки моя мама не познайомила їх, а це було вже після того, як була написана ця пісня. Чи був хтось інший на цьому шляху, про кого він ніколи не говорив? Чи це просто добре написана, емоційна пісня?

Вони грають ще дві пісні, і я практично загіпнотизована, спостерігаючи за грою Тора. Я виросла, спостерігаючи за музикантами, чимало з них були друзями мого батька або інших гуртів, з якими вони гастролювали, але є щось еротичне в тому, щоб спостерігати за грою на гітарі чоловіка, який тебе приваблює. Чуттєві слова, які він надрукував у наших текстових повідомленнях, повторюються в моїй голові, коли я спостерігаю, як його пальці перебирають струни, уявляючи, як вони будуть відчувати себе, торкаючись мене. Того дня він поцілував мене на дивані, і це був перший і єдиний раз, коли він поклав руки на моє тіло у будь-який сексуальний спосіб, але спогад про те, як він власницьки притягнув мене до себе, і про опік його руки на плоті моєї попереку, змушує мене тремтіти всередині.

Пізніше батько з бабусею приносять величезний торт, прикрашений свічками, і батько співає мені кавер-версію "Happy Birthday", як він робить це щороку. Кілька людей залишили для мене листівки та подарунки, але, на щастя, мій батько не змушує мене відкривати їх перед усіма, як у п'ятирічному віці. Я краще відкрию їх наодинці, а потім надішлю кожному власноруч написану листівку з подякою.

Коли стає пізно, наші гості починають розходитися, більшість з них приходять, щоб обійняти мене і привітати з днем народження перед тим, як піти. Я так захопилася розмовами з усіма, що не мала можливості подякувати Торену за те, що він зіграв для мене на гітарі. Я обходжу задній двір, намагаючись знайти його, і нарешті виходжу на передній, щоб подивитися, чи його вантажівка або мотоцикл все ще тут, і моє серце завмирає, коли я бачу, що він стоїть біля своєї вантажівки з Сідні. Я намагаюся відвести погляд, але не можу. Вони стоять ближче, ніж могли б стояти друзі, і її руки на його грудях, але не відштовхують його. Його рука лежить на вантажівці біля її голови, ніби він збирається нахилитися, щоб поцілувати її. Я так хотіла б уміти читати по губах, бо не чую, що вони говорять, бо стою серед доглянутих кущів біля будинку.

Я підскакую, коли він раптом б'є кулаком по вантажівці, а вона відсмикує від нього руки.

Вони сваряться.

Я розвертаюся, щоб піти геть, і спотикаюся об частину кам'яного пейзажу. Коли я озираюся, він дивиться прямо на мене. Наші очі зустрічаються і спалахують на коротку мить, перш ніж я відводжу погляд.

От лайно.

Я біжу до будинку, збентежена тим, що мене спіймали на шпигунстві за ним. Чи можу я бути ще більш незрілою? Намагаючись оминати гостей на кухні, я йду іншим коридором і наштовхуюсь на Тора, який, мабуть, зайшов через вхідні двері. Схопивши мене за руку, він швидко і непомітно веде мене до пральні і зачиняє за нами двері.

Я витріщаюся на нього, намагаючись віддихатися від надто швидкої ходьби. А може, від того, що ми так близько до нього в цьому маленькому просторі.

— Що ти там робила? — запитує він. — Підслухувала? Це на тебе не схоже, Кенз.

Я хитаю головою і намагаюся знайти свій голос.

— Ні. Я шукала тебе, щоб побажати на добраніч і подякувати за те, що зіграв для мене пісні. Я не бачила, як ти граєш, з тих пір, як була маленькою дівчинкою. Гадаю, я просто не очікувала побачити тебе з Сідні. Мені дуже шкода.

— Не вибачайся.

Відступивши на кілька дюймів, він дивиться на мої ноги.

— Ти обдерла коліно. — Він хапає паперовий рушник з полиці біля пральної машини, поливає його холодною водою з раковини і стає переді мною на коліна.

Він ніжно витирає паперовим рушником моє коліно, а потім викидає його у смітник. Я чекаю, поки він підніметься, але він так і залишається стояти переді мною на колінах, поклавши руку на місце за моїм коліном. За ці роки Тор полагодив мені чимало проблем, і, можливо, він думає про всі ті часи, як і я зараз. Ми знову досягли того дивного моменту, коли межі того, ким ми є один для одного, розмиті.

Скоріше, стерті.

Я простягаю руку і проводжу пальцями по його довгому волоссю, мої нігті ковзають по його шкірі голови, а він цілує мене прямо над моїм обдертим коліном, перш ніж нарешті встає, хапає мене за талію і легко піднімає на сушарку для білизни, щоб стати між моїми стегнами. Не розриваючи зорового контакту, він простягає руку за спину і замикає двері.

— З Сідні нічого не відбувається. Їй просто подобається натискати на мої кнопки і злити мене. — Поки він говорить, його руки лежать на моїй талії, і я не маю жодного уявлення, що робити зі своїми. Зараз вони стискають кісточками пальців край сушарки.

— Ти не мусиш пояснювати, Торе.

— Ні, мушу. Я не хочу, щоб ти думала, що ми з нею знову разом. Все стає дуже складно.

— Вона думає, що ви знову разом?

— Я не знаю, що відбувається в її божевільній голові, але ми точно не разом. Кілька тижнів тому ми розмовляли, і вона попросила дати їй ще один шанс.

— І що це буде, сотий шанс? — запитую я, не в змозі приховати свій сарказм, який намагається приховати мій страх перед тим, що вона може його повернути.

— Щось на кшталт цього. Але це було до того, як ми з тобою... заговорили. — Він каже нервово, його погляд переходить з нас на неї, а потім знову на моє обличчя.

— То ти не збираєшся дати їй ще один шанс?

— Ні. — Він хитає головою. — Я не можу навіть думати про це, коли все, про що я можу думати — це ти, чи не так?

Нарешті він вимовляє слова, які я так довго чекала почути.

— Я теж не можу перестати думати про тебе. — Кажу я, мій голос тремтить в такт тремтінню моїх внутрішніх органів.

— Я хочу тобі дещо показати. Ось чому я покликав тебе сюди. Це щось на кшталт подарунка на твій день народження.

Я розгублено дивлюся, як він повільно піднімає сорочку, аж поки мій погляд не зупиняється на його грудях, прямо над серцем, де з'являється нове татуювання у вигляді серця, яке я зробила для нього, коли була маленькою дівчинкою, а під ним напис "Я люблю тебе найбільше". У мене перехоплює подих, коли я дивлюся на нього.

— Коли ти його зробив?

— Кілька тижнів тому.

Він присувається ще ближче, і моє серце намагається вирватися з грудей, щоб стрибнути в його, коли він нахиляється, щоб прошепотіти мені на вухо.

— Ти все ще маєш це на увазі?

— Так. Завжди. — Кажу я, затамувавши подих.

Він відкидається назад, щоб зазирнути мені в очі, стягуючи сорочку.

— Добре. Тому що тепер це назавжди.

— Я буду мати це на увазі назавжди. Обіцяю.

Під впливом імпульсу я нахиляюся вперед і торкаюся губами його губ для краденого

поцілунку, і він різко вдихає від несподіванки.

— Це те, чого я хочу. Так до біса погано. — Він шепоче хрипким голосом, притуляючись своїм чолом до мого. — Поцілуй мене ще раз. Тоді я мушу забратися звідси.

Його руки заохочувально тискають мою талію, чекаючи на мене, і моя невпевненість починає даватися взнаки, знаючи, що він чекає на це, хоче цього і не відштовхує мене. Я не хочу розчарувати його поцілунком, як вісімнадцятирічна незаймана.

Хоча я і є такою.

Підводячись, я обхоплюю його широкі плечі і притягую ближче, обхоплюю ногами його талію, а потім нахиляю голову, щоб зустрітися з його губами, які все ще мають легкий присмак мого святкового торта. Він дозволяє мені керувати поцілунком, не притискаючись і не беручи все під свій контроль, хоча я хотіла б, щоб він це зробив. Я хочу, щоб він притягнув мене ближче і поцілував глибше, як і раніше, коли ми цілувалися, але він не робить цього. Він абсолютно нерухомий, дихає мені в губи, чекаючи на мене.

Я розплющую очі, щоб побачити його темні та вогняні очі, що дивляться в мої. Наші губи затримуються один на одному, а моє серце тріпоче в грудях, наче колібрі. Між моїми ногами і під моїми дотиками він увесь чоловік — широкий, твердий і могутній. Він пахне дощем, лісом і жиром, і це провокує в цьому крихітному просторі прального порошку і відбілювача. Я хочу стягнути з нього сорочку і провести руками по його гладких м'язах, поцілувати його в такі місця, про які я тільки мріяла.

Його ніс стикається з моїм, його губи ковзають по моїй щоці.

— Ти можеш робити все, що захочеш, — шепоче він, наче відчуває все, про що я думаю.

Я хочу робити все, що завгодно.

Але між моїм мозком, моїм серцем, моїми руками і моїми губами є якийсь розрив. У думках я притягую його ближче, запускаю руки під сорочку, на груди і прес, а губи спускаються вниз по шиї, переслідуючи мої руки, пробуваючи його на смак, цілуючи слова на його грудях.

Натомість я швидко цілую його в губи і відсторонююся, розплутуючи ноги, коли він глибоко зітхає.

— Гаразд, — каже він, його голос густий від... розчарування?

Так. Він розчарований. У мені.

Моє серце і шлунок завмирають разом, коли я зістрибую з сушарки для білизни, а він відходить від мене.

— Спершу ти вийдеш звідси, а потім я піду. Я не хочу, щоб хтось бачив, як ми виходимо звідси разом.

— Гаразд, — незграбно кажу я, тягнучись до дверної ручки. — Дякую, що зіграв для мене пісні, Торе. Було чудово нарешті побачити тебе і почути, як ти граєш.

Він киває і проводить рукою по волоссю, перш ніж знову зустрітися з моїми очима. Вогню в них вже немає, на зміну йому приходить звична пелена меланхолії.

— З днем народження, Ангеле.

Я відмикаю двері і визираю назовні, щоб переконатися, що в коридорі нікого немає, перш ніж вийти з кімнати і піти прямо нагору до себе, зачинивши за собою двері, перш ніж розплакатися.

Я підвела його. Він дав мені шанс показати йому, що я відчуваю і чого хочу, а я дозволила своїм нервам і недосвідченості стати на заваді і зруйнувала момент.

І знову ця сука на ім'я реальність стукає в мої двері, щоб нагадати мені, що незалежно від того, що ми відчуваємо, я все ще підліток, а він — дорослий чоловік. Незалежно від того, наскільки близькими ми можемо бути іноді, ми все ще залишаємося світами один від одного у багатьох відношеннях.

ТОР

*Кензі ~ п'ять років
Тор ~ двадцять років*

Одягнувши рожевий шолом на її голову, я тримаю кермо маленького велосипеда, який купив їй на день народження, і чекаю, поки вона сяде на нього.

— У мене колеса відкрилися. — Скептично каже вона, торкаючись сидіння і підводячи на мене очі.

— Тобі більше не потрібні навчальні колеса. Тепер ти можеш їздити без них, як ми тренувалися на твоєму старому велосипеді.

Її зуби кусають нижню губу.

— Ти впевнений, дядьку Торе? Я не хочу впасти і зіпсувати свій новий велосипед.

Я піднімаю її і обережно саджаю на сидіння.

— Я буду бігти поруч з тобою. Я не дам тобі впасти, ангеле, обіцяю. Ти мені довіряєш?

Вона посміхається мені, золоті цяточки в її нефритових очах виблискують під яскравим літнім сонцем.

— Я довіряю тобі.

Я підморгую їй і кладу руку на спинку її сидіння.

— Гарзд, тоді. Починай крутити педалі.

Вона хапається за кермо з настільки серйозним обличчям, на яке тільки здатна п'ятирічна дитина, і починає повільно крутити педалі, трохи похитуючись. Тримаючись за її сидіння, я біжу поруч, поки вона набирає обертів, і незабаром вона вже ідеально крутить педалі на двох колесах.

— У тебе виходить! — кричу я, сповільнюючи темп і дозволяючи їй їхати попереду себе самій, щоб я міг спостерігати за нею.

Вона повертає голову, шукаючи мене, різко повертає переднє колесо, і падає прямо перед сусідським будинком, розкинувши руки й ноги на тротуарі.

— Чорт, — бурмочу я собі під ніс, підбігаючи до неї. — З тобою все гарзд? — запитую я, допомагаючи їй підвестися.

— Через тебе я впала, — зі сльозами на очах каже вона. — Я шукала тебе і впала. Ти обіцяв залишитися зі мною.

— Ти маєш рацію. Я просто хотів побачити, як ти зробиш це сама. І ти це зробила. Тобі не потрібно, щоб я тебе підтримував, так? — Я піднімаю велосипед, радий, що він не зламанний, але її коліно в крові, а долоня подряпана. Ембер мене вб'є.

Вона дивиться на мене і хитає головою, шолом криво сидить на голові.

— Буде краще, якщо ти мене підтримаєш.

Я беру її маленьку руку в свою.

— Можливо, зараз ти маєш рацію. Давай повернемося додому і вилікуємо твоє коліно, добре?

— Гарзд. Я не скажу мамі, що ти дозволив мені впасти.

Не знаю чому, але ці маленькі невинні слова прорізали моє серце. Я ніколи раніше не дозволяв їй страждати. І незважаючи ні на що, я ніколи не дозволю цьому статися знову.

Трістан стоїть наді мною на робочому місці, а я стою на колінах перед старим індійським велосипедом, який, здається, ніколи не закінчу. Знайти запчастини для цього мотоцикла було майже неможливо, і я відстала від графіка.

— Говори або йди геть. Я зайнятий. — Кажу я, хапаючи гайковий ключ.

— Мені потрібен тиждень вихідних.

— Потрібен чи хочеш?

— Яка в біса різниця? Що у тебе в дупі останнім часом?

Я встаю, беру ганчірку, щоб витерти руки, і повертаюся обличчям до свого молодшого брата. Хоча йому вже двадцять чотири, в моїх очах він завжди буде моїм молодшим братом.

— Тиждень вихідних — це дуже довго. Мені доведеться перерозподілити роботу, адже ти єдиний, хто тут займається тим, чим ти займаєшся. Коли вона тобі потрібна?

— Приблизно через два тижні.

Два тижні не дають мені багато часу, щоб переставити речі для замовлених нами фарбувальних робіт, але Тріс майже ніколи не просить відгулів, тож я не можу скаржитися. Зітхнувши, я киваю.

— Гаразд, тоді. Ми з цим розберемося. Можу я запитати, куди ти йдеш?

Він засовує руки в передні кишені своїх вицвілих джинсів і дивиться вниз, його брудне світле волосся спадає йому на обличчя.

— Я зустрічаюся з місцевим представником служби службових собак, щоб пройти процес відбору для отримання собаки-терапевта.

Моє ставлення миттєво зменшується. Ми з мамою роками мріяли про собаку-терапевта, яка б допомогла йому впоратися з нападами, від яких він страждає.

— Тріс, це чудово. Чому ти мені не сказав?

— Я не знаю, — знизує плечима він. — Мабуть, мені потрібен був час, щоб прийняти це.

— Тут нема чого соромитися.

Він завжди намагався приховати той факт, що у нього бувають напади, ніби він думає, що з ним щось не так. Це заважало йому заводити друзів, і він ніколи ні з ким не зустрічався, принаймні, наскільки я знаю. Вони з Тайлером стали відлюдниками, і це мене дуже турбує. Я не хочу, щоб мої брати провели решту життя на самоті. Як я.

— Так чи інакше, тепер я маю зустрітися з ними особисто, вони перевірять будинок, я зустрінуся з кількома тренерами, а потім мене внесуть у список очікування на відповідну собаку.

— Тоді не поспішай. — Я злегка стискаю його плече. — Це того варте, повір мені. Тобі потрібні гроші?

— Ні, вони працюють на пожертви, і я вже зробив одну.

— Ми організуємо поїздку, щоб зібрати трохи грошей і теж пожертвувати їм. Мама знає?

— Так, це вона мене підштовхнула. Деякі з їхніх службових собак — рятувальники, тож мама вже працювала з ними раніше.

— Чудова угода. — Я кажу, що радий, що він прийняв таке рішення. — Це добре, Тріс. Якщо це зробить твоє життя трохи безпечнішим, це все, що має значення. Так.

Він киває, але в його сірих очах все ще залишається невпевнений погляд.

— Сподіваюся, що так.

— Будь позитивним. І, ей, я б не зізнався в цьому, але відколи я приніс додому цього великого білого пухнастого монстра, я не такий самотній. Приємно, що він і той кіт чекають на мене, коли я повертаюся додому після довгого дня.

Сміючись, він хитає головою, розвертається і йде геть.

— Я починаю хвилюватися за нас, чувак. — Жартує він, повертаючи голову. — Нам треба знайти собі дівчат.

До речі, про дівчат: минув майже тиждень відтоді, як я бачив Кензі біля вогнища, а мої емоції все ще переповнюють мене з тієї ночі. Те, як її очі були прикуті до мене, світилися сумішшю любові та хтивості, коли я грав на гітарі, зробило набагато більше, ніж просто завело мене як божевільного. Це змусило мене свербіти, щоб почати грати знову. Відтоді щовечора я витягав гітару з шафи і сидів на задньому дворі, пригадуючи свої старі улюблені пісні та вигадуючи нові.

Я сумую за своїми снами.

Я все ще відчуваю її губи на своїх, в той зухвалий момент, коли вона поцілувала мене сама і майже змусила мене зірвати з неї одяг в пральні Ашера, в той час як він був, ймовірно, в двадцяти футах від мене і їв її святковий торт.

Мене нудить.

Я відчуваю себе замученим.

Я божеволію від того, що хочу її.

Я відчуваю глибокий біль у серці, який тільки вона може заспокоїти.

Я відчуваю, що встромляю кинджал прямо в спину моєї найкращої подруги.

Шальки терезів перехиляються, і це лякає мене до усрачки.

Я витягаю телефон із задньої кишені й набираю швидко повідомлення, і мій шлунок одразу ж зводить судомою.

Я: Я беру завтра вихідний і їду кататися.

Кензі: Все гаразд? Дякую за оновлення? Чи варто очікувати подальших повідомлень?

Я сміюся в екран, люблячи її маленьке єхидне ставлення.

Я: Будь на вулиці о 8 ранку. Джинси, черевики і шолом.

Кензі: Я теж їду?! :-)

Я: Якщо хочеш...

Кензі: Звичайно, хочу!

Я: Добре.

Кензі: Ого! Я не була на твоєму мотоциклі роками!

Я: Тому що це місце на було зарезервовано.

Кензі: Для кого?

Я: Для жінки моєї мрії ;)

Кензі: Іп (в оригіналі там "еер", що в сленгі означає здивування)

Я: Що це таке?

Кензі: Це типу вау.

Я: Говори англійською. Я старий, пам'ятаєш?

Кензі: Ні. Ти такий милий.

Я: Будь ласка, не називай мене милим.

Кензі: Але ти такий!

Я: Побачимося вранці, ангеле.

Кензі: Не можу дочекатися! <3

Ніхто ніколи раніше не надсилав мені серце в текстовому повідомленні. Я легенько торкаюся його пальцем, вузол у моєму животі розривається і розплутується нитками надії. Її любов і хвилювання заразливі, і я, чесно кажучи, не хочу ліків. Я хочу померти від цієї хвороби, якщо зможу. Ніщо і ніхто ніколи не змушував мене відчувати себе таким щасливим і задоволеним, як вона. Навіть гра чи їзда верхи не змогли зачепити мене настільки, щоб витягнути з того гіркого стану, в якому я перебуваю вже багато років.

А вона змогла. Навіть не намагаючись.

І в той момент, коли я намагаюся розслабитися в цьому новому почутті задоволеності, потворний монстр ситуації знову піднімає голову, впивається кігтями в моє серце, намагаючись відірвати його від неї, сміючись з мене за те, що я був настільки наївним, що

думає, ніби провести з нею день — це добре.

Вона виходить з дому, коли чує, як мій мотоцикл під'їжджає до під'їзду, така мила і сексуальна, в джинсах, чорній сорочці з довгими рукавами і великим жовтим смайликом спереду, волосся заплетене в довгу косу з маленькою шпилькою у вигляді черепа на кінці. І ці кляті чорні шкіряні черевики, які з якоїсь божевільної причини завжди мене заводять. Я починаю думати, що, можливо, у мене фетиш на ноги чи взуття, про який я раніше не здогадувався. Я швидко відкидаю цю думку на задній план, щоб розібратися з нею пізніше. Я хочу, щоб сьогодні був просто день, коли ми проведемо час наодинці, щоб побачити, як це — просто провести день з нею, без жодних ярликів на нас. Я не хочу думати про наше минуле, чи майбутнє, чи Еша, чи будь-що інше, окрім нас самих.

Вона підходить до мене з широкою посмішкою і цілує мене в щоку.

— Ти вчасно. Я вражена. — Каже вона, натягуючи шолом на голову. Я не ношу шолом, але не можу відпустити її без нього.

— Сідай. — Я киваю на маленьке сидіння позаду мене, і вона хапається за моє плече, залазить і ставить ноги на кілочки.

— Кілька правил, — кажу я, повертаючись до неї. — Я не хочу, щоб ти впала, тому тримайся за мене руками.

— Це не буде проблемою. — Вона відповідає грайливим тоном, обіймаючи мене за талію.

Я стримую сміх.

— Поводься добре. Їзда на мотоциклі — це серйозно. Це не великий двоколісний вібратор. Будь уважною і рухайся разом з моїм тілом, добре?

Її руки стискають мою талію.

— Серйозно, Торе, ти щойно сказав "вібратор" і попросив мене рухатися твоїм тілом, поки мої ноги й руки обхоплюють твоє дивовижне тіло. Я зроблю все можливе, щоб поводитися відповідно до всіх цих обставин.

Я відкидаюся до неї спиною і кладу руку на її руку, зчеплену на моєму животі. Вона так близько, її парфуми огортають мене, я відчуваю тепло її стегон, притиснутих до моїх ніг, і кров мчить по моїх венах, наче рідкий вогонь. Я думав, що поїздка в гори буде безпечною територією, але тепер вона перетворилася на витончений акт прелюдії.

Хіба я скаржуся? Чорт забирай, ні.

— Ну, коли ти так кажеш, ангеле, насолоджуйся поїздкою. — Я дражнюся у відповідь, заводячи мотоцикл, перш ніж вона встигне підлити більше пального у полум'я. Я не звик їздити з жінкою і не відчуваю нічого, окрім пориву повітря в обличчя. Зрозуміло, що вона буде першою, хто переверне все це для мене.

І знову ж таки, я анітрохи не скаржуся.

Я їздив цими дорогами майже все своє життя. Спочатку на мотоциклі мого старого, коли я був маленьким, а потім сам, коли став достатньо дорослим, щоб їздити самостійно. Сьогодні я їду повільніше, ніж зазвичай, а Кензі обіймає мене, трохи послаблюючи обійми, коли їй стає комфортніше. Я не впевнений, коли вона востаннє сиділа на задньому сидінні велосипеда Ашера, але припускаю, що це було, мабуть, більше двох років тому.

Коли ми піднімаємося далі в гори, я зупиняюся на невеликому майданчику для паркування і глушу двигун, пропонуючи їй зістрибнути, перш ніж я опущу підніжку. Вона обіймає мене перед тим, як злізти, і знімає шолом, поки я дістаю пляшку води з підсідельної сумки.

— Тобі весело? — запитую я її, забираючи шолом з її рук і кладу його на заднє сидіння велосипеда.

Вона киває, її очі танцюють від такого ж щастя, яке відчуваю я.

— Мені справді подобається. Тут дуже гарно.

— Так і є. — Я простягаю їй руку, і вона одразу ж вкладає свою в мою, ніби ми були

разом цілу вічність.

А може, так воно і є.

Ми заглиблюємося в ліс, ідучи второваною стежкою туди, де є групи маленьких водоспадів, що стікають з гори. Повітря тут прохолодніше, ніж у нашому місті, і мені хочеться притиснути її ближче до себе і обійняти. Немов прочитавши мої думки, вона піднімає на мене очі і схиляє голову на мою руку.

— Я рада, що ти попросив мене прийти. — Вона каже тихо.

— Я теж. Я давно хотів це зробити.

Коли ми доходимо до першого водоспаду, що ллється зі скелі, ми сідаємо поруч на величезному камені, притуленому до схилу гори, з великим корінням дерев, що обвиває його. Я радий, що сьогодні тут більше нікого немає. Зазвичай, коли я приїжджаю сюди, тут бувають інші вершники або пари, а іноді діти, які бігають і галасують.

— Ти рада повернутися додому? — запитую я.

— Так, я завжди трохи сумую за домом, хоча мені подобається бути з тіткою Кетрін. Вона попросила мене повернутися і залишитися там. Назавжди... жити там і працювати з нею.

Спалах гарячого болю пронизує моє нутро і піднімається до грудей.

— Це те, що ти хочеш зробити? — запитую я, намагаючись зберегти рівний голос.

Вона проводить пальцем по м'якому клаптику моху на скелі.

— Це спокусливо. Мені подобається там бувати, а знайомство з новими гостями — це завжди дуже круто. І вона навчила б мене готувати більше страв, щоб я могла бути більш корисною, — вона піднімає очі на мене. — Але я також з нетерпінням чекала можливості попрацювати з тобою в магазині, як ми домовлялися, і бути волонтером з твоєю мамою в притулку і допомагати тобі з порятунком тварин.

— Я впевнений, що поруч з будинком Кетрін є притулок для тварин, де ти могла б бути волонтером.

— Так... це правда, але ти і твоя мама — як сім'я, тому це для мене важливіше. Перед моїм від'їздом до штату Мен ми з твоєю мамою обговорювали, що ми можемо зробити, щоб підвищити обізнаність про притулок і порятунок тварин, і як ми можемо допомогти людям, які втратили своїх домашніх улюбленців, наприклад, надрукувати для них плакати про втрату. Якби у нас був високошвидкісний лазерний принтер, ми могли б роздрукувати кілька сотень оголошень про загублені тварини всього за кілька хвилин і відразу ж почати розвішувати їх по місту. У більшості людей на це йдуть дні, а вони друкують лише двадцять. Я хотіла купити принтер і пожертвувати його, — сором'язливо знизує вона тонкими плечима. — Я не знаю, я просто думала про те, як допомогти. Мені від цього добре.

Я намагаюся говорити, але не можу, бо надто зайнятий боротьбою з бажанням поцілувати її знову. Вона до біса ідеальна для мене. І, можливо, я зробив її такою, проводячи з нею занадто багато часу протягом багатьох років. Я вплив її в кожную частину свого життя, і тепер вона виросла в когось, хто піклується про речі, важливі для мене, так само, як і я. Сідні ніколи не вкладала себе в порятунок тварин разом зі мною і часто заковувала очі, коли я говорила про це. І її точно не застали б у маминому притулку, де вона купала собак, або гуляла містом, розвішуючи плакати про загублених домашніх улюбленців. Мене завжди турбувало те, що у мене не було нікого, хто б розділив зі мною цю частину мого життя. Особливо після того, як я виросла з двома батьками, які були настільки віддані своїй місії, що побудували все своє життя навколо неї.

Кензі продовжує говорити, абсолютно не підозрюючи, що залазить ще глибше в моє серце і викликає бажання побігти додому, викинути банку з дріб'язком на підлогу і начепити їй на палець жакливу каблучку. У мене починає паморочитися в голові, і я ковтаю воду, сподіваючись, що вона змиє всі ці паскудні думки та почуття, які я відчуваю.

— І я подумала, що було б непогано організувати якусь консультацію для людей, у яких зникла домашня тварина, і ми дізнаємося, що вона померла, поки була відсутня. Як та бідолашна жінка, чию собаку переїхала машина. Пам'ятаєш, як вона була спустошена? —

Вона змахує сльозу. — Коли помер Снаггльз, мені знадобилося кілька днів, щоб перестати плакати. Я не можу уявити, що відчувають люди, які так раптово і трагічно втрачають своїх домашніх улюбленців, розумієш?

Я киваю і п'ю ще води.

Я не буду думати про те, щоб зробити пропозицію вісімнадцятирічній дівчині.

— Що? Це все дурниці? — запитує вона.

— Боже, ні.

— Тоді чому ти мовчиш?

— Ти просто іноді мене дивуєш, ось і все. Мені подобається, як працює твій розум. — Я знову поставив свою пляшку з водою на камінь поруч зі мною.

— То тобі подобаються мої ідеї?

— Мені подобаються твої ідеї. І моїй мамі теж.

Вона сяє.

— Справді? Я збиралася поговорити з нею на наступному тижні.

— Серйозно, їй все це сподобається, Кенз. Я навіть розділю з тобою витрати на принтер, як тобі таке? Це дуже крута ідея для нас — зробити це, щоб допомогти людям. Чим швидше розійдуться плакати, тим більше шансів знайти собаку.

Вона схвильовано киває.

— Мені подобається робити щось, що має значення, розумієш? Це дає мені відчуття власної значущості і того, що я роблю щось, що дійсно має значення. Я не хочу бути дитиною багатих рок-зірок, яка нічого не робить. Я хочу допомагати.

— Так. Це відчуття затягує.

— Так і є. А як щодо моєї роботи в магазині? Ти все ще хочеш, щоб я працювала, коли Гретхен поїде?

Так, я хочу, щоб ти була зі мною кожен день кожного року.

— Я хочу, але мушу визнати, що робота в готелі набагато гламурніша і дасть тобі більше майбутнього. Чому ти хочеш працювати в брудному магазині велосипедів, відповідати на дзвінки і займатися рутинною роботою цілими днями?

— Тому що тоді я зможу бути ближче до тебе. І це бізнес твоєї сім'ї. Для мене це не просто випадкова робота. Вона означає для мене так само багато, як і готель.

Я повільно киваю і слухаю шум води, який ледве заглушає крики в моїй голові. Вона робить усе можливе, щоб стати частиною мого життя, і я можу або дозволити їй, або покласти цьому край. Я можу покінчити з цим зараз і дивитися, як вона біжить назад до Мейну. Я знаю, з нею все буде добре. Вона врешті-решт забуде про мене і зустріне когось свого віку, а я піду далі і знайду когось, хто не схожий на неї, і нам обом буде добре. Все стане, як раніше.

Так. Продовжуй говорити собі це, і, можливо, ти повіриш у це.

— Давай подумаємо про це, — нарешті кажу я. — Я хочу, щоб ти робила те, що найкраще для тебе, а не те, що робиш лише заради того, щоб бути поруч зі мною. Незалежно від того, що ти вибереш, ми все одно будемо бачитися. До Мейну легко дістатися. Я можу приїжджати до тебе, коли ми захочемо провести час разом. Тобі не обов'язково брати участь у всіх моїх справах, щоб просто бачитися зі мною.

— Я знаю це, але я хочу бути залученою до твоїх "справ". І не лише для того, щоб бачити тебе. Це щось більше. Я б не стала займатися притулком і працювати в твоїй крамниці лише для того, щоб переслідувати тебе, Торе. Я не настільки божевільна.

Посміявшись над її коментарем про переслідування, я беру її за руку і сплітаю наші пальці разом.

— Я знаю, що ні. Я просто хочу для тебе найкращого. Ось і все.

— Я теж хочу для тебе найкращого. Я хочу, щоб ти був щасливий.

Ця заява мене вразила.

— Ти думаєш, що я не щасливий?

Вона нахилиє голову і кривить куточок рота, коли думає про це.

— Чесно? Не дуже. Не думаю, що ти щаслива. Я багато спостерігаю за тобою, наприклад, біля вогнища, і майже ніколи не бачила, щоб ти посміхався. У тебе завжди була якась похмура задумливість.

— Похмура задумливість? — перепитую я, трохи ображений. — Забирайся звідси. Ти начиталася бабусиних любовних романів.

Вона грайливо ляскає мене по плечу.

— Не смійся з мене. Я говорю серйозно.

— Тоді не називай мене похмурим і задумливим. Бляха. Принаймні скажи щось краще.

— Хм... — вона вивчає моє обличчя, серйозно намагаючись придумати слова, щоб описати мене. — Гаразд, я зупинюся на замученому і романтичному. — Переможно каже вона.

— Ого... — Я відвертаюся від неї, не дуже бажаючи, щоб вона бачила, що вона настільки права, що мені стає боляче.

— Що? Тобі теж не подобаються ці слова?

— Я думаю, що ти влучила в точку. Як завжди. — Я не зводжу очей з метелика, що пурхає біля водоспаду. Він нагадує мені її, такого красивого і вільного, що невинно грається так близько до чогось, що може засмоктати його у свою глибину і поглинути.

— Як би ти мене описав? — Сором'язливість бринить у її голосі, що не часто я чую в ній.

Зробивши глибокий вдих, я повертаюся до неї обличчям.

— Є мільйон слів, якими я міг би описати тебе, Ангеле. Ми могли б бути тут днями. Навіть тижнями.

Вона хихикає.

— Просто вибери два, як я.

Прокляття. Якщо я виберу не ті слова, то можу образити її почуття, а я не хочу зіпсувати гарний день, який ми проводимо. Вона спостерігає за моїм обличчям з надією, поки я шукаю в своєму мозку правильні слова.

— Гаразд. У мене є три.

— Я отримаю бонусне слово? — запитує вона.

— Так, тому що ти така особлива. Тож я обираю "чарівна", "мила" і "любляча".

Вона розпливається у величезній посмішці.

— Чарівна! Я в захваті! Я звучу як чарівна фея!

— Щось на кшталт того.

Нахилившись ближче до мене, вона цілує мене в плече, її рот так близько, що я відчуваю запах полуничного блиску на її губах, і мені так хочеться спробувати його на смак, що в роті майже сльозиться. Вона була в цьому ж одязі в той день, коли я поцілував її на дивані. Цей смак залишався на моїх губах годинами, спокушаючи мене ще довго після того, як вона вибігла і грюкнула дверима перед моїм обличчям. Мені боляче штовхнути її на цей камінь і поцілувати знову, але я борюся з цим, як можу. Я хотів, щоб сьогоднішній день став днем, коли ми проведемо час наодинці, просто насолоджуючись одне одним, без жодних сексуальних чи емоційних потрясінь.

Але я був дурнем, коли думав, що це може статися, тому що зараз я не можу бути ближче ніж за двадцять футів від неї без бажання поцілувати кожен сантиметр того, що я бачив на її фотографіях. Або просто дивитися в її очі годинами безперервно і говорити їй, як сильно я її кохаю.

Зараз вона дивиться на річку перед нами з далеким заціпенінням в очах. Кілька пасом її золотистого волосся вибилися з коси під час поїздки і легенько розвіваються по щоці. Вона має прекрасний вигляд.

— Тут так гарно і спокійно, — мрійливо каже вона. — Хіба ти не хочеш, щоб ми жили тут, у горах, у маленькій дерев'яній хатинці, під шум води навколо?

— Так, хочу.

— Це може бути навіть краще, ніж маленький будиночок з ганком і парканом. — Вона

додає.

— Вони обидва звучать чудово, ангеле. І я не сумніваюся, що у тебе буде один або інший. А може, колись навіть обидва.

Вона повертається до мене.

— Було б чудово, якби ти жив у них разом зі мною.

Я намагаюся не впасти з виступу, на якому ми сидимо. Ненавиджу, що вона здатна повністю приголомшити мене одними словами.

— Тобі лише вісімнадцять, Кенз. У тебе є багато часу, щоб подумати про те, де ти хочеш жити і з ким, на твою думку, ти хочеш жити, повір мені.

Вона коротко розсердилася.

— Ти ніколи не вважатимеш мене дорослою, так? — Звинувачує вона, намагаючись висмикнути свою руку з моєї. Я тримаю її, не відпускаючи.

— Це неправда, Кензі. Я бачу в тобі красиву, зрілу, чуттєву жінку. Але я також бачу маленьку дівчинку, на яку дивився, як вона росла, і іноді мені важко не бачити її, коли я дивлюся на тебе. Мені важко її відпустити. Ти мусиш дати мені трохи поблажки і спробувати зрозуміти це.

Вона киває і жує губу.

— Мені шкода. Я знаю, що для тебе це багато в чому важче, ніж для мене. Напевно, я трохи неслухняна, я просто хочу бути з тобою і забути про все інше. Напевно, в цьому проявляється моя незрілість.

— Я б не сказав, що це незрілість. Я маю на увазі, як ти можеш втриматись, коли я такий до біса божевільний, правда? — Я жартую, намагаючись підняти настрій.

Її рот відкривається, і вона починає сміятися.

— Поглянь на себе, весь такий закоханий у себе. — Дразниться вона. — Це правда. В тобі точно щось є, Торе. Кожна дівчина, яку я знаю, пускає по тобі слину.

Я піднімаю наші руки вгору і притискаюся губами до її кісточок, тримаючи її руку там.

— Мене справді хвилює лише те, що ти думаєш. Вони не бачать мене таким. Тільки ти бачиш.

Її рука починає тремтіти від нервозності в моїй, і мені цікаво, якби у нас щось пішло далі, якби вона була таким же тремтячим згустком нервів, як і я. Мушу визнати, що якійсь частині мене подобається, що я змушую її тремтіти. Мені хочеться кохатися з нею, поки вона не вибухне, а потім не заспокоїться в моїх обіймах. Я хочу спостерігати і відчувати цей перехід, щось несамовите.

— Можу я запитати тебе про щось особисте? — запитує вона.

— Звичайно. — Я знову цілую її руку і чекаю на рукостискання. Один... два... рукостискання починається. Мій член твердне, як камінь у джинсах, дивуючись, де ще вона тремтить.

— Ти більше ні з ким так не робиш? Так солодко?

— Ні. Не так, як з тобою. Навіть близько.

— Я рада, — каже вона. — Я знаю, що знову поводжуся як дитина, але я хочу, щоб ця частина тебе належала тільки мені.

— Що ж, ти її отримаєш.

Її очі зупиняються на моєму роті, що лежить на її руці, і вона облизує губи, бажаючи, щоб я поцілував її. Я відчуваю, як від неї виходить біле тепло.

Я борюся зі спокусою.

— Просто, щоб ти знала... я більше ні з ким не зустрічаюся. І у мене вже давно ні з ким не було фізичного зв'язку. Я не хочу, щоб ти відчувала себе для мене якоюсь іграшкою.

Її погляд зміщується вгору і змикається з моїм, коли вона поглинає мої слова, і я спостерігаю, як їх колір змінюється під сонячним світлом від світло-зеленого до насиченого лісового зеленого.

— Ми зустрічаємося? — запитує вона, її голос тремтить.

— Я думаю, що ми багато в чому не просто зустрічаємося, Кензі.

— А хто ж ми тоді? — Я ледве чую її за шумом води, і майже шкодую, що не чую. Я не знаю відповіді на це питання, і це те, що шматує мене зсередини вже кілька місяців.

— Я намагаюся це з'ясувати, кохана. — Тихо відповідаю я.

Здається, це її поки що задовольняє, вона повільно киває, а потім знову дивиться на воду, але я відчуваю, що маю сказати більше.

— Річ у тім, що... я боюся того, як сильно я тебе хочу. І потребую тебе. Я хочу багато чого, Кензі. І з тобою, я думаю, це буде далеко за межами всього, що я коли-небудь відчував раніше.

— Це погано?

— Чесно кажучи, я не знаю. Але я знаю, що шукаю свої останні стосунки, а в тебе ще навіть не було перших.

— Я вже казала тобі, що хочу, щоб ти був моїм першим і останнім, Торе, — тихо каже вона. — Я не жартувала.

— Я знаю це і хочу в це вірити. Ти навіть не уявляєш, як сильно я цього хочу.

Вона зітхає, крихітна вена на її скроні пульсує від розчарування через мої сумніви, але я не можу їй брехати. Я не на тому етапі свого життя, коли я хочу пережити інтрижки або мати справу з нерішучістю через кілька місяців.

— Ти приніс наші копійки? — запитує вона.

Я посміхаюся і неохоче відпускаю її руку, щоб зазирнути в передню кишеню і дістати дві монети, які я взяв із собою.

— Звісно, приніс.

— Може, цього разу зробимо щось інше?

— Гарзд...

Вона бере в мене одну з монет.

— Давай загадаємо одне й те саме одночасно. Тоді, сподіваюся, воно здійсниться. — Її очі блищать надією, як тоді, коли вона була маленькою дівчинкою і розповідала про захоплюючі речі, які вона не могла дочекатися, щоб побачити або зробити. Одна з речей, яку я завжди найбільше любив у ній — це її нескінченна надія та позитивний погляд, який вона успадкувала від свого батька.

— Мені подобається ця ідея. Що ми загадаємо?

— Жити довго і щасливо. Разом.

До горла підступає твердий клубок від усвідомлення того, що у цьому всесвіті немає нічого — бажань чи чогось іншого, що дозволило б цій мрії здійснитися. Швидше за все, я буду першим хлопцем, який розоб'є її дорогоцінне серце, навіть якщо це останнє, що мені хочеться робити. Можливо, в цьому і полягала моя роль від самого початку... бути тим, хто змусить її вперше відчути все, як хороше, так і погане. Може, я маю вести її по життю і робити все можливе, щоб пом'якшити всі удари для неї. Можливо, я її підстраховка.

— Ми не в казці, Кензі.

Її рука демонстративно стискає пенні.

— Ми можемо нею бути, Торе. Ти просто маєш достатньо вірити в це.

— Реальне життя працює не так. А я б хотів, щоб було інакше, повір мені. Я хочу цього більше, ніж будь-коли чогось, бляха-муха.

— Тоді просто зроби це, — благає вона. — Заради мене?

Звісно. Я зроблю для неї все, що завгодно. Тож я погодився.

Ми кинули наші дві заплямовані копійки у воду, стоячи на березі річки, тримаючись за руки і бажаючи (нехай це буде благання) жити довго і щасливо. Разом.

Я не усвідомлював, коли ми вперше сіли, що це саме те місце, де закінчилася казка її власних батьків, інакше я б ніколи не привів сюди їхню доньку. Якби я зрозумів це раніше, то продовжував би йти далі в гору.

*Кензі ~ чотирнадцять років
Тор ~ двадцять дев'ять років*

— *Кензі Валентайн? — Я піднімаю очі від тесту, який проходжу, на жінку, що стоїть біля дверей мого класу і називає моє ім'я. Я впізнаю її, вона працює в кабінеті директора.*

— *Можеш пройти зі мною? — запитує вона, коли ми зустрічаємося очима.*

— *Гм... гаразд. . Інші діти в моєму класі дивляться на мене, як я запишаю підручник у рюкзак і беру сумку, деякі з них перешиптуються, поки я пробираюся крізь парти до дверей. Моя вчителька забирає у мене тест, коли я підходжу до її столу.*

— *Не хвилюйся про тест, Кензі. Ти можеш його скласти.*

— *Щось не так? — запитую я жінку, щойно виходжу в коридор. — Я щось зробила?*

— *Ні, нічого такого. Твої тітка і дядько прийшли.*

Мої тітка і дядько?

Коли ми йдемо порожнім коридором до офісу, в полі зору з'являються дядько Торен і тітка Сідні, які чекають на мене у вестибюлі. По їхніх похмурих обличчях я одразу розумію, що щось дуже погане.

— *Кензі... — каже тітка Сідні, роблячи кілька кроків уперед. — Стався нещасний випадок. Твоя бабуся попросила нас приїхати за тобою.*

У мене перехоплює подих, кров холоде в жилах, коли я прокручую в голові список усіх, кого я люблю... Мама, тато, бабуся, прабабуся, Хлоя, Талон, Сторм, Рейн, Лукас, Міка, Кетрін, Вандал.

— *Що ти маєш на увазі? — запитую я, вдивляючись в їхні обличчя.*

Дядько Тор притискає мене до себе і міцно обіймає, його дихання стає нерівним. Його одяг, руки та обличчя в маслі, а на обличчі пляма, що означає, що він прийшов прямо з роботи, не маючи часу переодягнутися чи вмитися. А тітка Сідні в спортивних штанах і без макіяжу, наче щойно встала з ліжка. Очевидно, що вони приїхали сюди, щоб забрати мене в поспіху.

— *Що сталося? — запитую я, все ще ховаючи обличчя в грудях Тора. — Хто це?*

— *Це твоя мама, — він відтягує мене, щоб подивитися мені в очі, його руки рухаються до моїх плечей, ніжно стискаючи їх. — Пробач, ангеле. Це недобре. Ми відвеземо тебе в лікарню. Всі вже там.*

Його очі налиті кров'ю і опухлі, як і в тітки Сідні, тобто вони обидві плакали перед тим, як приїхати сюди. Тепер вони посміхаються фальшивими, слабкими посмішками, намагаючись не хвилювати мене, але я можу сказати, що сталося щось жахливе.

Поки тітка Сідні підписує форму, щоб забрати мене зі школи, я тримаюся за дядька Тора, моє тіло неконтрольовано трясеться. Я хочу запитати, що сталося, але не можу розтулити рота.

— *Вона померла? — нарешті вимовляю я хрипким шепотом.*

— *Ні, любя. Але я не можу тобі брехати... це погано, — його сильні руки знову обіймають мене. — Я обіцяю, що залишуся з тобою. Ми пройдемо через це разом. Все буде добре.*

Коли ми йдемо додому, її рука прослизає під мою сорочку спереду і впирається в шкіру прямо над поясом джинсів, час від часу піднімаючись до моїх грудей або через грудну клітку, повільно досліджуючи мене. Я мав би сказати їй, щоб вона не мацала мене, коли ми йдемо, але я надто насолоджуюся її дотиками, щоб змусити її зупинитися. На легких, прямих

дорогах я тягнуся назад і проводжу рукою по зовнішній стороні її ноги, її стегна стискаються навколо мене, коли вона притискає своє тіло ближче до мого.

Ми зупиняємося біля кіоску з морозивом, щоб вона могла скористатися вбиральною, а потім сідаємо за столик для пікніка, щоб насолодитися морозивом у затінку. Ми спостерігаємо, як пара з трійнею, якій на вигляд близько п'яти років, намагається з'їсти свій ріжок, але в підсумку здебільшого носить його. Ми не можемо стриматись від сміху, і мати сміється разом з нами.

— Зачекайте, коли у вас буде своя дитина, — жартома каже вона.

Господи. Вони думають, що ми пара. Можливо, різниця у віці між нами не така помітна, як мені здавалося.

— Ти все ще хочеш дітей, Торе? — запитує Кензі. Коли я відвертаюся від замурзаних дітей, щоб відповісти їй, її язик кружляє навколо ванільного морозива, губи всі кремові, а мій мозок замикається, дивлячись на неї. Я б зробив що завгодно, щоб її губи та язик опинилися на моєму члені, як зараз. Або будь-де на моєму тілі.

— Земля — Тор? — каже вона, хихикаючи, штовхаючи мою ногу своїм черевиком.

— Га? — Я відводжу очі від її рота. — Діти?

— Так.

— Колись, так.

— Ти був би чудовим батьком.

— Думаєш?

— Безумовно. Згадай, як добре ти зі мною поводився, коли я була маленькою.

Ні. Я не можу про це думати. Від думок про це мене нудить і вивертає. Я не можу думати про те, що в одну хвилину я пхаю свій член їй до рота, а в наступну згадую, як заколисував її, коли вона була немовлям. Стоячи, я викидаю рештки свого конуса у сміттєвий бак, що дзижчить від мух. Якого біса я з нею роблю? Навіщо я граюся з вогнем і спокушаю нас обох тим, чого ми не можемо мати? Цікаво, чи варто мені звернутися до психотерапевта, щоб він допоміг мені зрозуміти, чи те, що я роблю, є повним лайном, чи це насправді прийнятно, якщо ми обоє цього хочемо. І ми обидва дорослі люди, які дають на це згоду. І ми кохаємо одна одну.

Але вона все ще донька мого найкращого друга. Незалежно від усього іншого, цей факт ніколи, ніколи не зміниться.

Вона хоче побачити собаку і кошеня, тож я завіз її до себе, а не відразу до неї додому після нашої прогулянки. Я не сказав їй про кошеня, я зробив їй сюрприз, дозволивши зайти прибрати, коли вона повернулася з Мейну, і кошеня спало на дивані, коли вона прийшла. Вона зателефонувала мені в магазин, дуже схвильована, коли побачила кошеня, і я розповів їй про те, як знайшов його в коробці на узбіччі дороги. Спочатку я думав, що кошеня хлопчик, але насправді це дівчинка. Зайве казати, що Кензі одразу ж закохався в кошеня, так само, як і в собаку.

— Ти вже дав ім'я цьому бідолашному кошеняті? — запитує вона мене, сидячи на підлозі з собакою і кошеням, що заповзли їй на коліна від любові. Кензі — щось на кшталт шептуна для домашніх тварин. Вони всі її люблять.

Я сідаю на диван і стягую черевики, думаючи, що ми розслабимося і перекусимо, перш ніж я заберу її додому.

— Так. Підійде до Діогі.

Вона посміхається до мене.

— Це ліниво, але їй пасує, — вона бере кошеня на руки і притискає до грудей. — Вона така чарівна, Торе. Я хочу викрасти її і забрати додому.

— Твій батько буде в захваті. Ти можеш приходити сюди і тусуватися з ними в будь-який час. Я постійно тобі це кажу.

Вона надулася.

— Це не те саме. Я сумую за власним улюбленцем.

— Ми можемо купити тобі іншого кролика. — Пропоную я. Я думав зробити їй сюрприз, але не був впевнений, що це лише погіршить її горе. Я не хотів, щоб вона подумала, що я намагаюся замінити їй Снаглз. Порадившись з мамою, ми вирішили, що краще почекати.

Поклавши кошени, вона спостерігає, як воно біжить за хвостом Діогі, а потім витягує кліпсу з волосся, розплітає його і дозволяє м'якими хвилями спадати їй на плечі.

— Я думала про це, і думаю, що хочу ще одну. Я люблю "Левових Голів".

— Що це в біса таке?

— Це порода кроликів з дуже пухнастою мордочкою і головою. Вони чарівні, майже як маленькі іграшки.

— Знайди одного, і я відведу тебе за ним. — Кажу я без вагань.

Я йду на кухню і відкриваю холодильник, нишпорячи навколо, щоб побачити, що ми могли б з'їсти на вечерю, швидко і просто.

— Хочеш гамбургерів? — запитую я, зануривши голову в холодильник, коли її теплі руки ковзають по моїй спині. Я розвертаюся і зачинаю за собою двері, здивований її дотиком. Сьогодні вона поводить себе набагато сміливіше, ніж будь-коли раніше.

— Я не голодна. — Вона каже, ніжно поклавши долоню на центр моїх грудей і піднявши на мене очі, в яких палало все, що я хотів би побачити.

Її дотик натиснув мою останню кнопку. Останні залишки мого самоконтролю руйнуються, на зміну їм приходиться суміш несамовитого розчарування і бажання, яке я не можу навіть почати гасити. Я відштовхую її руку від своїх грудей і притискаю її спиною до стіни, впиваючись губами в її губи, а руками обхоплюю її талію. Її зітхання на моїх губах мало б бути страхом чи, можливо, шоком, але один погляд на її потемнілі очі каже мені, що вона не відчуває нічого з того, що відчуває. Навіть близько.

— Ти цього хочеш, Кензі? — Я гарчу їй в губи. — Це те, про що ти благала весь день, торкаючись мене?

— Так, — задихаючись, шепоче вона. — Я хочу тебе.

Я повільно відступаю від неї, розриваючись між тим, щоб викинути її геть і потягти коридором до своєї спальні.

— Ти навіть не знаєш, що це означає.

Її зелені очі зупиняються на моїх, і я бачу, що помиляюся.

— Хочеш посперечатися?

Витримавши її погляд, я стягую свою поношену футболку і кидаю її на підлогу, спостерігаючи, як її очі впиваються в мої голі груди, а потім жадібно дрейфують до пресу. Я хочу, щоб вона втекла. Я хочу, щоб вона залишилася.

— Ну, ось він я. Покажи мені.

Я знаю кожен вираз обличчя Кензі, кожен вираз почуттів, які вона коли-небудь відчувала. Але я ніколи раніше не бачив цього виразу чистого тліючого бажання на її обличчі. Її очі не зводять з мене очей, коли вона крокує до мене без жодних вагань, без жодних сумнівів. Вона повністю володіє своєю рішучістю зробити саме те, що я попросив — показати мені.

Простір між нами швидко зникає, і вона притискає мене спиною до сусідньої стіни, її руки піднімаються вгору, щоб тримати моє обличчя, а сама вона піднімається на носочки, щоб поцілувати мене в губи.

— Ти, — тихо каже вона. — Ти — це те, чого я завжди хотіла. І так — задовго до того, як я навіть не знала, що це означає. Але тепер я знаю, що це означає.

Вона опускає голову і цілує мої голі груди, прямо над татуванням її слів, її губи м'які, вологі і теплі.

— Я хочу тебе всього, — продовжує вона, коли її губи рухаються по моїй плоті. — Твою любов, твоє тіло. Твоє минуле, твоє теперішнє, твоє майбутнє. Все.

Я ледве дихаю, коли її рот і руки спускаються по моїх грудях до живота, і я відкидаюся

на стіну з гучним і швидким калатанням серця. Моя маленька Кензі відходить на задній план. Ця жінка переді мною стала на її місце, промовляючи всі слова, які мені потрібні і які я хочу почути, торкаючись мене у всіх потрібних місцях, заводячи мене, змушуючи мене падати сильніше. Кліпаючи очима, я майже вірю, що вона зникне, і це виявиться просто довбаною галюцинацією, але вона все ще тут, тепер стоїть переді мною на колінах, поклавши руки на мої стегна.

Коли її губи притискаються до передньої частини моїх джинсів, прямо над моїм членом, я втягую в себе повітря, і моя рука ковзає до її голови, хапаючи її за волосся.

— Кензі... — Я уривчасто шепочу, дивлячись на неї вниз. Я не знаю, що вона зі мною зробила, але я безсилий щось зробити, лише дозволяю їй робити все, що вона хоче. Вона посилає маленькі, швидкі поцілунки по всій довжині мого члена, і майже змушує мене вибухнути, коли вона ніжно кусає головку, її зуби дряпають матеріал моїх джинсів.

Смикаючи її за волосся, я накриваю її рот своїм, мої груди здійсмаються на її грудях, коли мої руки ковзають по її спині, обхоплюючи її сідниці, а мій член втирається в неї.

— Ти граєшся з вогнем

— Мені все одно.

— Змусь мене зупинитися, Кенз. Будь ласка... — Я благаю, знаючи, що ніколи не відпущу її, якщо вона не припинить це. Вона завела мене занадто далеко, щоб повернути назад, і її новий рівень чуттєвої впевненості викидає занадто багато зелених вогнів.

— Ні. — Просто каже вона, обіймаючи мене, цілуючи так само жадібно, як і я цілую її.

— Відштовхни мене.

— Ніколи. — Шепоче вона, притискаючи мене ще ближче.

— Що на тебе сьогодні найшло? — запитую я, опускаючи губи, щоб поцілувати її шию.

— Я не знаю... — дихає вона, відкидаючи голову назад, дозволяючи мені смоктати ніжну плоть її горла. — Бути так близько до тебе цілий день... торкатися тебе... я не хочу зупинитися.

— Тоді ми не зупинимося, доки не будемо мати кожен довбаний дюйм одне одного, — я знову притуляюся губами до її губ і дивлюся їй в очі. — Якщо ми почнемо це, ми не зможемо повернутися назад, Кензі.

Вона ковтає, нарешті з'являється натяк на нервозність, а потім киває.

— Я знаю, Тор. Це те, чого я хочу. — Роблячи маленький крок назад, вона стягує свою сорочку і кидає її на підлогу, імітуючи мій виклик.

— Я хочу, щоб ти торкнувся мене. — Вона каже, і раптом настає серпневе Різдво, а я вже кілька днів витріщаюся на її декольте, оточене тонким, дразливим чорним мереживом, яке хочеться розгризти, щоб дістатися до неї. Влада продовжує переходити від одного до іншого, і тепер моя черга знову впасти в сором'язливість. Я відчуваю, що мені знову п'ятнадцять, вражений тим, наскільки вона красива і досконала, боюся доторкнутися до неї або заговорити, щоб не відлякати її.

Але я не дозволяю цій дитині в мені надовго виринати. Він більше не має права бути тут, і я не дозволю йому зіпсувати мені цей момент.

— О, я збираюся доторкнутися до тебе, — відповідаю я, обхоплюючи долонею її повні груди і розтираючи великими пальцями соски, що проглядають крізь мереживо, коли її губи розтуляються в збудженому, спекотному зітханні.

Нахилившись, я цілую її і веду коридором до своєї спальні, не розриваючи поцілунку і не забираючи рук ні на секунду. Зачинивши за собою двері, я штовхаю її на ліжко і заповзаю на неї, нависаючи над нею, читаючи її обличчя. Я маю знати, що вона готова до цього, інакше я ніколи не зможу змиритися з цим.

Піднявшись, вона витягує краватку з мого волосся ззаду і посміхається, коли моє волосся падає їй на обличчя.

— Тобі подобається? — тихо запитую я, погладжуючи її щоку тильною стороною долоні.

— Я мріяла про тебе на мені, ось так, з твоїм волоссям на моєму обличчі.

Я швидко втягую повітря.

— Ти ніколи не казала мені, що я тобі снівся.

Її руки ковзають по моїх грудях, по моїх плечах і стискаються за шиєю, коли вона дивиться на мене.

— Я боялася, що це змусить тебе ще більше віддалитися від мене.

— Я не думаю, що зможу віддалитися. Це битва, яку я просто не можу виграти.

Вона притягує мене до своїх губ.

— Я не хочу, щоб ти цього робив, — її голос такий же солодкий і м'який, як і її поцілунок. — Ніколи, — вона цілує мене знову, притискаючись своїм тілом до мого. — Будь ласка. — Її губи знову торкаються моїх, м'які та з відтінком полуниці. Непереборно. — Здається, це правильно.

Це справді правильно. Настільки правильно, що будь-які думки про те, що це може бути неправильно, висмоктуються з мене, як вакуум, її губи на моїх, її руки повільно блукають по моїй спині, мереживо її бюстгальтера третяся об мої груди, розпалюючи моє бажання до неї, поки я не можу більше стримуватися. Притиснувшись губами до її губ, я цілую її довго і глибоко, використовуючи ногу, щоб розсунути її, щоб зануритися між її стегнами, і ми обидва стогнемо і видихаємо, ніби затамувавши подих назавжди, чекаючи на першу мить повного контакту тіл.

Я рухаюся губами до пульсу на її шиї, цілую і кусаю її, а потім спускаюся до грудей, цілую м'який набряк її грудей і ковзаю язиком глибоко в її декольте. Я розстібаю передню застібку її бюстгальтера і відсуваю темну тканину, відкриваючи найдосконаліші груди, які я коли-небудь бачив у своєму житті. Круглі, пружні, кремово-бліді пагорби з спокусливими рожевими кінчиками, що так і просяться на дотик. Я беру її ліву груди в руку, а потім опускаю голову, щоб повільно облизати повільне коло навколо її соска, перш ніж всмоктати його в рот. Її раптовий зітхання і затвердіння кінчика соска на моєму язиці змушує мою кров качатись сильніше, коли я проводжу язиком по її грудях до іншої груді, захоплюючи її ротом, в той час як я продовжую дражнити іншу рукою, граючись вологим гальковим бутонем своїм мозолистим великим пальцем, коли я несамовито проводжу язиком по ній. Вона вигинається до мене, стискаючи жмені мого волосся, нявкає, як кошения, втрачаючи контроль.

Стоячи, я простягаю руку і хапаю її за ногу, швидко стягую один сексуальний маленький чобіток, потім інший, перш ніж перейти до гудзика і блискавки на її джинсах, весь час не зводячи з неї очей. Її дихання важке, вона спостерігає за мною широкими хтивими очима, її пальці стискають білу ковдру, поки я роздягаю її. Коли вона оголена на моєму ліжку, моє серце калатає в грудях, коли я даю собі хвилину, щоб насолодитися її бездоганною шкірою та вигинами пісочного годинника, бажаючи її більше з кожним сантиметром, який поглинає мій погляд.

Я скидаю черевики і розстібаю джинси, зачарований її очима і тим, як її груди рухаються вгору і вниз з кожним її вдихом. Коли її рожевий язик висовується, щоб облизати губи, коли я виходжу з джинсів і боксерів, я повністю втрачаю самовладання від неї, як фізично, так і психічно.

Її тіло охоплює моє, коли я знову залажу на неї, і я відчуваю, як вона тремтить піді мною, чи то від страху, чи то від збудження, чи, можливо, і від того, і від іншого. Мій рот твердий і вимогливий до її рота, коли я рухаюся своїм тілом над нею, відчуття плоті на плоті робить мій член схожим на камінь між нами, притискаючись до неї, шукаючи її тепла. Опустившись між нами, я ковзаю рукою між її стегон, щоб ніжно погладити рожеві губи, а вона вже така охрінено мокро, що це знищує будь-які уявлення про терпіння і ніжність, які я міг би мати. Я хочу ввійти, і я хочу цього зараз.

Її нігті впиваються в мій хребет, вона звивається на моїй руці, коли я мацаю її пальцями, наші роти стикаються, язики танцюють. Нас охоплює шаленство поцілунків і обмацувань, ми боремося за те, щоб зблизитися і заповзти одне в одного, і саме це я збираюся зробити.

— Ти все ще приймаєш протизаплідні? — запитую я в неї на вустах, а пальці вправно

перебирають її клітор.

Вона киває і опускає руки до моєї дупи, намагаючись зтягнути мене між ніг.

— Так... — каже вона, задихаючись. — Для тебе.

— Добре. — Я гарчу, просуваючись між її стегнами. Вона зовсім не здригається, коли я хапаю свій член і проводжу голівкою вгору-вниз між її вологими губами та над клітором, заманюючи її в це божевільне місце, де не хочеться нічого, крім солодкого розслаблення. Не бажаючи нічого, крім мене. Вона корчиться і вигинається піді мною, її очі заплющуються, коли вона починає тремтіти, і я знаю, що вона кінчає. Я даю їй кілька хвилин, перш ніж ковзаю в неї одним глибоким, плавним рухом. Вона неймовірно мокра і туга, ідеально рухається своїм тілом разом з моїм, вигинає ногу навколо моєї талії і тягне мене глибше в себе, випускаючи невеликий крик, коли я зустрічаю короткий момент опору, за яким слідує потік вологого тепла, що занурює мене в нове царство плотського бажання.

Вона моя.

Я цілую її крізь біль і шепочу їй слова любові, в'їжджаючи в неї все сильніше і швидше. Вона притискається до мене, вигинаючись назустріч моїм поштовхам, повторюючи мої шепоти. Я намагаюся змусити себе сповільнитися, але не можу більше терпіти і нарешті відпускаю себе, обхоплюючи її зовнішню частину стегна, щоб міцніше притиснути її до себе, коли я вибухаю всередині неї.

— Я кохаю тебе... — шепочу я, притискаючись губами до її вуха. — Назавжди і довше.

Час зупиняється, коли ми гойдаємося одне проти одного, наші тіла слизькі від поту, її губи притискаються до моїх грудей, цілуючи те місце над моїм серцем, яке назавжди закарбувалося в її словах.

А тепер її поцілунок. Її дотик. Її любов.

Після сьогоднішнього дня я більше ніколи не зможу заперечувати правду. Вона повністю володіє мною.

24

Кензі ~ вісімнадцять місяців

Тор ~ шістнадцять років

Я заходжу на кухню батьків Ашера і відкладаю гітару вбік, перш ніж приєднатися до Еша, Ембер і дитини за столом, де вони обідають.

— Тор! — кричить Кензі зі свого високого стільчика, вказуючи на мене зі збудженою посмішкою.

— Срань господня, вона щойно назвала твоє ім'я? — запитує Ашер.

Ембер хитає головою і витирає обличчя дитини.

— Ні. — каже вона. — Твоє ім'я не буде першим словом моєї доньки. Вона сказала "двері". (прим.пер. в оригіналі там гра слів ім'я — "Тор" і двері — "door", дуже схоже по звучанню.)

— Майже впевнена, що вона сказала "Тор". — Кажу я, хапаючи маленьку пухку ручку Кензі, яка тягнеться до мене.

— Тор! — Вона знову кричить, дригаючи ногами і хихикаючи.

Ашер відкидається на спинку стільця і хитає головою.

— Вона точно каже "Тор", любя.

Ембер піднімає дитину зі стільця і садовить її собі на коліна.

— Чудово. — Каже вона, дивлячись на мене, але з грайливою посмішкою на обличчі. — Це тому, що ти балуєш її, Торне. І твоє ім'я їй легко вимовляти.

Зелені очі Кензі зупиняються на моїх, і я підморгую їй. Будь-хто, хто може змусити

мене посміхатися так, як вона, заслуговує на те, щоб його балували. І я не можу збрехати, знати, що її першим словом буде моє ім'я — це найкрутіше, що коли-небудь траплялося зі мною.

КЕНЗІ

Його поцілунки такі м'які й ніжні, а наше дихання сповільнюється до нормального, що я мало не розпадаюся від емоційного перевантаження. Він спирається на руки і дивиться на мене зверху вниз, ніжно відсуваючи моє волосся з обличчя. Його очі темніші, ніж я коли-небудь бачила, вони сканують мене, ніби я — стародавні ієрогліфи, які він намагається розшифрувати.

— З тобою все гаразд? — запитує він через кілька довгих хвилин.

— Так. — Я справді не впевнена, що зі мною все гаразд чи ні. У мене паморочиться голова, а моє тіло гуде і тремтить під ним. Він все ще всередині мене, мої нутрощі мимоволі стискаються навколо нього. Все сталося так швидко. Я провела всю минулу ніч, подумки тренуючи себе взяти себе в руки і поводитися з ним сьогодні як жінка. Бути сексуально напористою і впевненою в собі. Але всі еротичні книги, які я читала, і короткі м'які порнофільми, які мені вдалося переглянути в інтернеті, не підготували мене до того, як це насправді відчувати, коли він на мені, такий величезний і м'язистий, або як довго і важко він буде входити в мене, розсовуючи і розриваючи мене, щоб прийняти його. Я не знала, що оргазм може бути таким дивовижним, або що, відчуваючи, як він здригається і кінчає, мені здаватиметься, що весь світ зупинився і існуємо тільки ми, як одне безперервно з'єднане, непорушне серце.

І ніщо не могло підготувати мене до того палкого виразу та емоцій, які я зараз бачу в його очах.

— Я кохаю тебе. — У його голосі відчувається ледь помітна вразливість, на відміну від того, коли він говорив мені ці слова раніше. Це вже не дружнє чи майже родинне кохання. Ні. Це серцебиття, ти маєш силу випотрошити мене, я не можу натішитися тобою, романтичне кохання. Я теж це відчуваю.

Піднімаюся, засовую пасмо його волосся за вухо і торкаюся щоки.

— Я теж тебе кохаю.

Він повільно вивільняється з мене, спричиняючи крихітний біль, і сідає на край ліжка спиною до мене, перебираючи руками своє довге волосся. Я відчуваю себе мокрою і липкою, не знаючи, що буде далі, тому сідаю і підповзаю ближче до нього, злегка торкаючись його спини.

— Тор?

Він киває і злегка повертається до мене.

— Мені потрібна лише хвилинка, Ангеле. — Його голос низький, і відчувається страждання, що випромінює його.

— Гаразд ... — відповідаю я. Я хочу обійняти його і сказати, що все чудово. Що я ніколи не була щасливішою. Що так і мало бути. Що я так його кохаю, що навіть не можу передати словами. Але я знаю, що це не виправить того, що він зараз відчуває, і провина з'їдає мене. Я привела його на цей шлях сьогодні. Але я не очікувала, що все закінчиться тут, у його ліжку. Я думала, що ми будемо цілуватися на дивані, можливо, роздягнемось догола і будемо торкатися одне одного. Я не знала, що розбуджу в ньому сексуального звіра, який не зупиниться, поки не насититься. Я не шкодую про те, що ми кохалися, але я шкодую, що те, що ми щойно зробили, може розривати його зсередини. Я хочу, щоб він був щасливим, а не мучився.

— Можна мені прийняти душ? — запитую я, поважаючи його потребу в особистому

просторі. — Я відчуваю себе спітнілою і липкою.

— Звичайно, ангеле. Можеш скористатися моїм душем. Я почекаю на тебе тут. — Він тягнеться до моєї руки і стискає її, потім піднімає мій одяг з підлоги, де він його кинув, і подає мені, його руки тремтять. — Думаю, твоя сорочка на кухні. — Він встає, йде до комода і повертається з однією зі своїх футболок, щоб я її вдягнула. Я намагаюся не витріщатися на його тіло, коли він стоїть абсолютно голий, але важко не дивитися, коли він весь у м'язах і чорнилі, і такий до біса красивий.

— Дякую. Я ненадовго.

— Бери стільки часу, скільки тобі потрібно. Я нікуди не піду. — Він притягує мене до себе і цілує в губи, перш ніж я зникаю в його приватній ванній кімнаті, якою до сьогоднішнього дня я жодного разу не користувалася. Я завжди користувалася ванною і душем у головному коридорі будинку. Бути наодинці в його ванній кімнаті, користуватися його милом і шампунем — інтимно, але мені це подобається, бо все пахне ним. Тепла вода під душем заспокоює, і я ненадовго замислююся, чи повинна я якось очищати свої нутрощі після того, як він увійшов у мене, чи все це вийде само собою, чи залишиться там, чи що. Я відчуваю себе ідіоткою. Чому ніхто ніколи не говорить про такі речі? Невже я зациклилася на статевому вихованні і пропустила ті розділи, де йшлося про все це? Я знаю, що можу запитати Тора про що завгодно, але це схоже на те, що я наклею собі на лоб великий напис "Я МАЮ НУЛЬ ДОСВІДУ". І хоча він знає, що я незаймана (або була такою ще кілька хвилин тому), я не думаю, що повинна робити це ще більш очевидним. Мені доведеться поговорити з Хлоєю або Рейн про ці сексуальні справи. Я можу просто сказати їм, що мені цікаво або що я зустрічаюся з кимось, кого вони не знають, і сподіваюся, що вони не будуть випитувати мене про подробиці.

О, Боже. Мені доведеться тримати величезну частину мого життя в таємниці від моїх друзів і сім'ї. Як довго?

Я змиваю кондиціонер з волосся і вимикаю воду. Я не можу думати про все це зараз, не можу дозволити своєму розуму вийти з-під контролю від питань і тривог. Моя мама завжди казала мені, що треба жити день за днем, крок за кроком і не турбуватися про щось, доки не настане відповідний час для цього.

Але коли цей час настане? Як я дізнаюся?

Від спогадів про маму в грудях пронизує знайомий біль. Мені так хочеться, щоб вона була тут. Я знаю, що могла б розповісти їй правду про Тора, і вона б зрозуміла, не засуджуючи нас і не змушуючи відчувати себе так, ніби ми брали участь у якомусь злому вчинку. Вона б відповіла на всі мої запитання, заспокоїла б мої страхи і дала мені надію, що все буде добре. Вона говорила з моїм батьком, щоб він прийняв нас як пару. Вона зробила б свою магію і зробила б це краще для всіх нас. Все було б інакше.

Витершись рушником і одягнувшись, я відчиняю двері ванної кімнати і бачу, що Тор все ще сидить на ліжку, тільки тепер він одягнений у джинси, а не сидить там повністю голий. Він застелив ліжку і акуратно поставив наше взуття біля дверей. Він все ще здається глибоко зануреним у роздуми, і я хвилююся, що він скаже мені, що ми повинні забути про те, що сталося між нами, як і тоді, коли ми вперше поцілувалися.

— Іди сюди, красуне. — Каже він, поплескуючи мене по плечу, і коли я підходжу, він повертається до мене, бере моє обличчя в свої долоні і дарує мені довгий, глибокий поцілунок, який пронизує мене аж до кінчиків пальців ніг.

— Я не планував цього сьогодні, Кенз. — Каже він, коли відсторонюється. — Мені шкода.

— Шкода? За що?

— Просто я не хотів, щоб так сталося. Я хотів бути повільнішим, ніжнішим. Зробив би це більш особливим для тебе.

— Тор... кожна мить була ідеальною. Я б нічого не змінила.

— А я б, блять, змінив. Твій перший раз мав би бути особливим, і, мабуть, не зі мною.

Сльози одразу ж навертаються на очі, що, здається, стає для мене звичкою.

— Не кажи так. Я хочу, щоб це був тільки ти. — Кажу я, хлюпаючи носом. — Мені не потрібні повільні та ніжні рухи. Мені важливо, щоб ти просто був собою, не стримував і не приховував своїх почуттів. Ти змусив мене відчувати себе коханою і бажаною.

— Ти кохана. Навіть більше, ніж ти думаєш.

— Це тебе розчарувало? — Ненавиджу, коли мій рот починає жити власним життям і ставить запитання, на які я не хочу чути відповіді.

— Що? Ти здуріла? Я мало не збожеволів. Ти довела мене до божевілля. Мені потрібна кожна крапля самоконтролю, щоб не кинути тебе назад на ліжко прямо зараз і ніколи не забирати тебе додому. Я знав, що не зможу тобою натішитися.

Незважаючи на те, що я щойно зранене і розірване, моє серце реагує на його слова тремтінням, і мій пульс прискорюється. Я хочу, щоб він знову торкнувся мене. Я хочу відчувати його всюди і знову загубитися в невимовній ейфорії від нього. Я кладу руку на його ногу, мої пальці тягнуться до його м'язистого стегна.

— Ти можеш це зробити.

Він розпливається в широкій посмішці, від якої моє серце завмирає.

— Не спокушай мене, будь ласка. Тобі буде боляче.

— Мені байдуже, якщо буде боляче.

— А мені не байдуже.

— То... ми зробимо це знову? Колись? — сором'язливо запитую я.

Він довго зітхає.

— Кензі ... нам потрібно подумати кілька днів, добре? Якщо ми зробимо це... спробуємо бути разом... це буде нелегко. Буде до біса брудно.

— Я знаю. Але якщо ми обоє цього хочемо, ми знайдемо спосіб, як це зробити, правда? Хіба не так роблять люди?

— Так... але тут є багато чого, про що ми повинні подумати. Незважаючи ні на що, Кензі ... я не хочу, щоб тобі було боляче або щоб ти почала своє життя посеред таємного роману. Ти ж знаєш, що я хочу для тебе кращого.

— Ти — це те, що найкраще для мене.

Він саркастично хихикає: — Ти єдина, хто буде так думати.

— Хіба це не все, що має значення? — Я стріляю у відповідь.

Він накриває мою руку на своїй нозі своєю.

— Якби ж то. Але твій батько — мій найкращий друг, Кензі. Я люблю його так само сильно, як і тебе. Я знаю всю твою родину з семи років. Вони важливі для мене. Ти важлива для них. Що подумає моя власна сім'я — важливо для мене. Те, як до тебе ставитимуться люди, важливо для мене. — Будь-які сліди посмішки зникають з його обличчя, на зміну їм приходить непереборне занепокоєння. — У мене голова йде обертом.

— То що ж нам робити? — Усе це звучить так похмуро, коли він так перераховує.

Він торкається мого підборіддя і нахилиє моє обличчя до себе, ніжно цілуючи в губи.

— По-перше, скажу тобі, що я шалено закоханий у все, що в тобі є, — він цілує кінчик мого носа. — По-друге, нам обом треба добре подумати, перш ніж робити якісь кроки. І мені дуже неприємно робити це з тобою, але мені потрібно, щоб ти нікому про це не розповідала, поки ми не вирішимо, що робитимемо далі. Якщо і коли Ашер дізнається про нас, то тільки від нас і ні від кого іншого.

— Я нікому не скажу, Торе. Обіцяю. Я не хочу заподіяти шкоди тобі чи батькові. Це вб'є мене.

— Ось чого я боюся, Кенз. Що ти постраждаєш під перехресним вогнем і розірвешся між мною і своїм батьком.

Я притискаюся до нього, і він обіймає мене, коли стислість цих слів проникає в мене. Вибір між Тором і моїм батьком спустошив би мене. Я люблю їх обох усім серцем і душею, і заподіяння болю будь-кому з них немислиме.

— Будь ласка, Торе. Ми не можемо цього допустити.

— Шшш... — Він притискає мою потилицю і міцно обіймає мене. — Я знаю, крихітко.

Просто дай мені подумати, і я знайду спосіб зробити так, щоб це спрацювало. — Його губи проводять по моїй щоці. — Місяцями я хотів, щоб ти була в моїх обіймах ось так... Давай зосередимося на нас сьогодні.

— Я б із задоволенням — Прошепотіла я.

Він підпирає всі свої подушки до узголів'я ліжка і відкидається на них, тягнучи мене на себе, так що я лежу між його ногами, спиною до його грудей, головою на його плечі. Він обіймає мене своїми великими руками і притискає до себе, стискаючи мої руки в своїй.

— Це рай. — Каже він, притулившись губами до мого вуха.

— Так і є. Я хочу залишитися ось так з тобою і ніколи не йти.

Його дихання змінюється, переходячи від рівномірного до більш глибокого.

— Ти навіть не уявляєш, що зі мною відбувається, коли ти говориш такі речі.

— Розкажи мені. — Я міцніше стискаю його руки, проводячи великим пальцем по чорному малюнку на тильній стороні долоні.

— Це змушує мене думати, що з тобою я можу мати все. Це змушує мене думати, що ти ніколи не розіб'єш мені серце.

У мене перехоплює подих, коли хвиля емоцій накриває мене з головою. Цей чоловік, який так міцно обіймає мене, і його серце б'ється об мій хребет — не той чоловік, якого я знала в дитинстві. Це хтось, хто ховався в тіні, глибокий, темний і безнадійно романтичний. У його словах — суміш страху і надії, все переплуталося в коктейлі сум'яття.

Я повертаю голову до нього.

— Я ніколи не заподію тобі болю, Торе. Ніколи. Хіба я не обіцяла тобі свою вічну любов з тих пір, як мені було п'ять років? Це не змінилося.

— Тільки не давай обіцянок, в яких ти не впевнена. Будь ласка.

— Сподіваюся, ти теж не будеш.

Він обхоплює мою шию збоку і повертає моє обличчя до себе, його губи припадають до моїх.

— Я не хочу, щоб між нами були порушені обіцянки. — Він каже тихим голосом, підтягує мене до себе і повертає так, що я сиджу на ньому, розкинувшись на його тілі. Я відповідаю йому поцілунком з усією пристрасністю, на яку здатна з моїм обмеженим досвідом, сподіваючись, що дії будуть голоснішими за слова. Наші поцілунки починаються м'яко і повільно, але незабаром стають глибшими, його язик занурюється в мій рот, поки мої руки стискають його плечі, а він повільно рухається під моєю сорочкою, щоб обхопити мої груди через бюстгальтер. Незабаром він стягує з мене сорочку, я розстібаю бюстгальтер і відкидаю його на бік ліжка, шокована тим, наскільки легко і природно все відбувається з ним. Можливо, тому, що я так довго фантазувала про те, щоб бути з ним, тепер, коли це відбувається, це здається мені знайомим. А може, це просто хімія між нами.

— Бляха, ти така красива. — Він стогне, розминаючи мої груди в руках і ховаючи обличчя між ними, пересуваючи губи від однієї до іншої, смокчучи мої соски, поки я не починаю тертися об його ерекцію, втрачаючись у його дотиках. Я й гадки не мала, що щось може змусити мене почуватися такою наелектризованою. Його руки рухаються, щоб розстібнути мої джинси, а його рот не припиняє нищпорити по моїх грудях, і я стаю на коліна, щоб вивільнитися з трусиків і джинсів, коли він стягує свої штани і скидає їх ногою.

— Я не хочу робити тобі боляче, тому ми зробимо дещо по-іншому, — каже він, і його голос тремтить від хтивості. — Але тобі все одно буде приємно, обіцяю.

— Мені приємно все, що ти робиш, — шепочу я.

Він блискає до мене злісною сексуальною успішкою, від якої мій шлунок зводить спазмами.

— Далі буде тільки краще, кохана. — Він притискає два пальці до моїх губ, ніжно проштовхуючи їх до рота. — Посмокчи мої пальці, крихітко.

Я здивована його словами, але роблю, як він просить, всмоктую його пальці в рот і обводжу їх язиком, а його очі широко розплющуються, коли він спостерігає за мною. Його член смикається між нами, і мені боляче відчувати, як він знову занурюється в мене,

розсовуючи і розтягуючи моє тіло тільки для нього. Біль і насолода, які я відчула раніше, змушують мене відчувати еротичне марення, змушуючи мене розсунути ноги ширше і впиватися нігтями в нього, бажаючи, щоб він був сильніше і глибше.

Коли він витягнув пальці з мого рота, він просунувся між нами і почав терти мокрими пальцями між моїми ногами, розмазуючи мою слину по губах. До нього мене там ніхто не торкався, і моє тіло миттєво реагує, тремтячи і розливаючись теплом. Розправляючи пальцями мої складки, він ніжно штовхає мене вниз, доки я не опиняюся впритул до нього, а його член застрягає між моїми губами.

— Тримай ноги розсунутими і ковзай по мені вперед-назад, — вмовляє він, хапаючи мене за стегна і рухаючи так, що мій член ковзає від його основи аж до голівки, а потім назад. І він має рацію, навіть якщо він не всередині мене, тертя об його тверду довжину — неймовірно відчуття.

Відкинувшись на подушки, його погляд дрейфує вгору по моєму тілу, не зупиняючись, поки не досягає моїх очей.

— Це так приємно... — Він тихо стогне, знову стискаючи мої груди в своїх руках. — Не зупиняйся, просто дай собі волю і кінчи на мене. Я хочу бачити, як ти кінчаєш.

— Тор...

Нервозність підкрадається до мене. Напевно, він не звик робити такі речі, щоб просто бути з жінкою. Боюся, що мій вік і недосвідченість даються знаки з кожною хвилиною. Він відриває погляд від місця, де наші тіла з'єднані, і знову дивиться на мене, вираз його обличчя змінюється від голодного бажання до чистого занепокоєння.

Схопивши мене за потилицю, він ніжно тягне мою голову вниз і цілує в губи.

— Ти досконала, Кензі. Кожен твій дюйм, всередині і зовні. Ти заводиш мене з розуму. — Він цілує мене знову, завжди точно знаючи, що я хочу почути і відчути, а я продовжую їхати вздовж його члену, вигинаючи спину, щоб притиснутися до нього клітором.

— Ось так, — шепоче він, його пальці торкаються мого соска, посилаючи більше іскор по всьому моєму тілу і вниз до мого ядра. — Відчуваєш, як я стою для тебе? Місяцями я приховував це від тебе, але зараз я хочу, щоб ти відчула кожен сантиметр того, що ти робиш зі мною.

О, Боже. Всі його стіни впали, а голос схожий на чорний оксамит: м'який, гладкий, темний і спокусливий. Він заколисує мене і зникає моя невпевненість, коли я труся об нього. Його рот і руки всюди з майстерністю, що затьмарює розум. Він обхоплює мої стегна, пестить мої груди, його губи на моїх губах, а потім облизує вигин моїх грудей — кожна частинка мене прагне його, і я не можу насититися. Нарешті я можу дивитися на нього, не приховуючи того факту, що роблю це, і тепер мої очі приклеєні до його широких плечей, м'язистих грудей і рельєфного пресу, коли я зачаровано рухаюся до найтвердішої частини його тіла. Його темне скуйовджене волосся спадає на плечі, і я не можу втриматися, щоб не стиснути його в пальцях. Він справді мрія кожної жінки. Я ледве усвідомлюю той факт, що цей неймовірно сексуальний дорослий чоловік з пульсуючими твердими м'язами, вкритий татуваннями, від яких жінки буквально пускають слину, і який також має серце з чистого твердого золота... хоче мене. Кохає мене. Він міг би мати кого завгодно, але чекав на мене.

Він гарчить на мої губи, коли я дозволяю кінчику його члена притиснутися до мого вологого входу, і я вперше відчуваю смак справжньої чуттєвої сили. Він хоче мене. Можливо, навіть потребує мене.

Нахиливши стегна як слід, я опускаюся на нього, і він різко вдихає, сильно притискаючи мене до себе, його член занурюється глибоко. У моєму горлі звучить легкий крик, але знову ж таки, відчуття болю і бажання п'янить мене, посилюючись, коли він шепоче моє ім'я і здригається, повністю втрачаючи себе в мені, так само, як і я в ньому.

Я справді можу дати йому все.

І це все, чого я коли-небудь хотіла і бажала.

*Кохана,
Ми пообіцяли один одному бути разом назавжди.
Якщо ти думаєш, що я тебе відпустив, ти помиляєшся.
Ти моя. А я твій.
Назавжди.*

TOP

Ніщо не може вивести тебе з себе швидше, ніж смс-ка від батька дівчини, в яку ти вставляєш свій член, про те, що їй треба повертатися додому, бо вже за північ.

Я хотів провести з нею всю ніч у своєму ліжку і попросити її не йти додому. Я хотів, щоб вона сказала батькові, що ночує у Хлої, а завтра повернеться додому.

А потім я згадав, що колись я був хлопцем, який забезпечував її комендантську годину. Сказав їй, щоб вона ніколи і ні про що не брехала батькові. Я мало не розсміявся від божевільної іронії, але це не було смішно. Це було жакливо заплутано.

Бляха-муха.

Перший день народження Кензі був нічим іншим, як мрією, і я не дозволю цим вибоїнам на дорозі зруйнувати щастя, яке ми відчуваємо. Ми знали, що буде важко. Ми знали, що буде важко. Ми знали, що буде брехня.

Вона того варта? Так.

Тож я відвіз її додому на своїй вантажівці, і коли вона зайшла всередину, то сказала Ашеру, що була у мене вдома, гралася з собакою, а потім ми дивилися фільм і втратили лік часу. І коли вона надіслала мені повідомлення через годину, коли я повернувся додому один у своєму ліжку, яке все ще пахло її парфумами, і я скучив за нею, як божевільний, вона сказала мені, що її батько сказав їй, що вона могла б залишитися тут. Тому що вона була зі мною.

У безпеці.

Вона була в безпеці? Звісно. Але Ашер так би не думав, якби знав, що я щойно годинами водив язиком по кожному вигину її чудового тіла, позбавляв її цноти дев'ятидюймовим членом, доводив її пальцями до оргазму, кажучи, що кохатиму її вічно.

Зараз я стою перед дверима квартири моєї сестри і думаю, чи не помилився я адресою. Це висококласна квартира на фабриці в Манчестері, яка, ймовірно, коштує щонайменше дванадцять сотень фунтів на місяць орендної плати. Як моя молодша сестра може дозволити собі щось подібне? Я не уявляю, скільки може заробляти перукар і візажист, але, мабуть, чимало.

Знизавши плечима, я дзвоню в двері, сподіваючись, що вона прокинулася і вдома. Через кілька секунд двері відчиняються, і вона стоїть з волоссям, зібраним у брудний хвіст, у короткому чорному шовковому халаті.

— Торн! — каже вона з явним здивуванням. — Я не знала, що ти прийдеш. Заходь.

Я забігаю до її квартири і роздивляюся білосніжні стіни, шикарний сучасний декор і меблі, як-от скляні стільниці та чудернацькі вази. Все біле, чорне і червоне. Таке відчуття, ніби я потрапила на абстрактну картину.

— Ти тут живеш? — запитую я, не приховуючи свого нерозуміння. Я очікував побачити милу маленьку студію з дешевими килимками, різнокольоровими подушками, меблями, що дісталися мені від бабусі, і розкиданим одягом, як коли вона жила в маминому домі.

— Так, а що?

— Сама? Чи в тебе є сусід по кімнаті?

— Сама. Ти ж знаєш, я ненавиджу людей.

— Хм. Тут так... чисто. І дорого. Цей диван зі справжньої шкіри? — Я проводжу рукою по м'якій чорній подушці. Так. Шкіряна.

Вона кривить на мене губу і розвертається, щоб пройти до маленької кухні з гранітною стільницею та приладами з нержавіючої сталі.

— Хочеш кави? Я буквально щойно виповзла з ліжка.

Я йду за нею і сідаю за кухонний стіл, беру товстий білий конверт, що лежить посеред столу поруч із вазою з червоними шовковими квітами. Він набитий готівкою. Багато готівки.

— Ти пограбувала банк? — запитую я, гортаючи всі купюри.

— Ні, — відповідає вона, не обертаючись, від шумної кавомашини, що готує лате.

Я хмуро дивлюся на конверт.

— Торгуєш наркотиками? Може, стриптиз?

Вона розвертається, вихоплює в мене конверт і ховає його в шухляду, перш ніж повернутися до приготування кави.

— Ні, Торе. Це просто чайові з роботи.

— Чудово. Може, мені треба змінити роботу.

— Ха-ха, — жартує вона, простягаючи мені філіжанку і граціозно вмощуючись у крісло навпроти мене. — То що ж привело тебе сюди?

— Хотів перевірити, як там моя молодша сестра, але, схоже, у тебе все добре. — Моє чуття підказує мені, що тут щось не так. Я сумніваюся, що зміг б дозволити собі жити в цьому місці, тож як їй це вдається?

Вона киває через край свого кухля.

— Так і є.

— Мені потрібно з кимось поговорити, — кажу я, перемикаючи свою увагу на те, чому я тут, і забуваючи про її орендну плату та меблі, які насправді не є моєю справою. — Гадаю, я б хотів почути жіночу точку зору.

Вона посміхається і нахиляється вперед на стіл, засовуючи своє довге темне волосся за вухо, прикрашене діамантовими сережками.

— О, тепер це звучить добре. Запитуй.

— Як би ти ставилася до того, щоб бути з хлопцем, старшим за тебе?

— Наскільки старшим? На вісімдесят?
Я розчаровано хитаю головою. Вісімдесят!
— Ні, десь під тридцять.
— Ти маєш на увазі просто трахатися, чи зустрічатися?
— Господи, Тесс. Зустрічатися. — Від думки про те, що моя молодша сестра навіть розглядає можливість просто трахатися, а не зустрічатися, мене вивертає в животі.
— Він гарячий? — запитує вона далі.
Я знижую плечима і відпиваю каву.
— Ага.
— Багатий?
Дідько.
— Це має значення?
— Ну, так. Для декого. Ніхто не хоче зустрічатися з якимось невдахою без амбіцій і грошей.
Кензі було б все одно. У неї є свої гроші, так чи інакше.
Я відкидаюся на спинку стільця і зустрічаюся поглядом з її блакитними очима.
— Скажімо, він не багатий, але йому комфортно.
Вона спирається підборіддям на долоню і перебирає в голові всі варіанти.
— Так, я б хотіла. Старші хлопці кращі.
— Чому це?
— Зазвичай вони більш зрілі. Більш досвідчені. Можливо, вийшли з фази "граю-відео-ігри-цілий-день", яка дійсно до біса дратує. Думаю, старші чоловіки дають молодим жінкам відчуття захищеності. Ніби вони можуть подбати про нас у всіх відношеннях. Фізично, емоційно, фінансово. Думаю, всі жінки потайки хочуть, щоб до них ставилися як до розпечених маленьких дівчаток.
Я киваю і вдивляюся в свій кухоль, гадаючи, чи Кензі думає про мене так само. Це було б непогано, тому що я хочу піклуватися про неї, але я також хочу, щоб вона веселилася зі мною і могла насолоджуватися своєю молодістю. Я не хочу змушувати її дорослішати.
— Звідки всі ці питання, Торене?
— Мені цікаво. Я зустрів когось молодшого...
Її крижано-блакитні очі впиваються в мене, як два яскраві маяки, що прорізають туман.
— Срань господня, — повільно видихає вона. — Це нарешті сталося.
— Що?
— Ти і Кензі Валентайн. Я так і знала! — Вона тріумфально б'є долонею по столу. — Я завжди знала, що між вами щось є.
— Тессі, не будь божевільною. — Я насміхаюся з неї, але страх пронизує мене. Я не думав, що вона так швидко мене розкусить. Я думав, що зможу просто незворушно вивідати її думки, щоб зрозуміти, що відчуває молода дівчина, яка зустрічається зі старшим хлопцем. Тепер вона загнала мене в кут.
Вона нахилила на мене голову.
— Серйозно, Торе? Та годі тобі. Припини нести маячню. Очевидно, тобі треба поговорити, тож давай просто припинимо цю шараду, гаразд?
Важко визнати, але вона потрапила прямо в яблучко. Мені справді потрібно з кимось поговорити, перш ніж я збожеволію від того, що тримаю все це в собі. Я знаю, що можу поговорити з Лукасом, але той факт, що він пов'язаний з Кензі та Ашером, все ще змушує мене нервувати. Мені потрібно поговорити з кимось, хто особисто не зацікавлений у Кензі.
— Ти повинна пообіцяти, що це залишиться між нами, Тесс.
— Звичайно, залишиться. Ти виглядаєш так, ніби у тебе ось-ось станеться психічний зрив. Твоя брова смикається. Я знала, що щось не так, коли ти втік кілька тижнів тому. Ти був з нею? Тому ти поїхав на вихідні?
— Ні, я був сам. Але дещо почало відбуватися, і мені потрібно було втекти, щоб подумати. Зазвичай я говорю з Ашером про все, розумієш? Але я не можу сказати йому, що

до нестями закоханий в його дитину.

Її рот відкривається.

— Ого. Ніколи не думала, що почую, як ти в цьому зізнаєшся.

— Який сенс брехати тобі? Я кохаю її. Наче хочу на ній одружитися.

— Вау, — підняла вона руку. — Давай пригальмуємо, ковбою. Її вісімнадцять.

— Я знаю. Я не маю на увазі завтра, Тесс. Але колись, коли вона буде готова взяти на себе такі зобов'язання. Це те, чого я хочу.

Її очі широко розкриваються, коли вона простягає руку через стіл і хапає мене за руку.

— Боже мій, Торе. Я знала, що у вас є щось одне для одного, але шлюб? Це величезний крок для неї, навіть думати про це в її віці. Ашер просто збожеволіє.

— Чому ти думаєш, що я такий зануда?

— А як щодо неї? Що вона відчуває?

— Вона теж мене кохає. Вона хоче того ж, що і я.

— Так, сьогодні, можливо. Але їй вісімнадцять. Подивись, як я змінилася за останні два роки, Торе. Чи я та сама людина, якою була у вісімнадцять? — Вона піднімає на мене брови.

— В чомусь так, а в чомусь ні.

— Саме так.

— То ти не думаєш, що це може тривати довго? Думаєш, вона просто зміниться? Захоче когось іншого? — Я намагаюся уявити Кензі з іншим чоловіком і не можу. Я навіть не можу прокрутити цей сценарій в голові. У мене в голові пусто. Я бачу тільки Кензі зі мною, і я бачу тільки себе з нею.

— Я не знаю. Але думаю, що це дуже ймовірно.

Я висмикую свою руку з її руки.

— Це мені не допомагає. — Бурчу я.

— Я намагаюся бути чесною, і ти маєш це почути. Але з іншого боку, Торе... між вами, вочевидь, був якийсь глибокий зв'язок протягом багатьох років, який нікуди не зник, так? Тож, можливо, це може тривати і далі. Я знаю, що це важко, але тільки час покаже.

— Мабуть, ти маєш рацію, — киваю я. — Але уявімо, що ми з нею зустрічаємося. Як думаєш, ми дивно виглядаємо разом? Вона виглядає занадто молодою? Я виглядаю старим? Я не хочу, щоб люди витріщалися на нас.

— Я знаю, що у тебе вдома є дзеркала, Торе. Заради Бога, ти не товстий і не лисий. Ти виглядаєш чудово. Твоє тіло як у клятого грецького бога. І в тебе все ще той вигляд рок-зірки, з зачіскою і татуваннями. Тож ні, ти не виглядаєш старим, — вона робить паузу, щоб відсморбнути кави. — І навіть не змушуй мене починати про Кензі. Ця дівчина розкішна. І їй навіть не треба старатися, це так несправедливо. Вона не виглядає і не поводить на вісімнадцять, тож я ще раз думаю, що ти в порядку, якщо турбуєшся про зовнішність.

— Що ж, від цього я відчуваюся краще.

— А як щодо розмови? Вам є про що поговорити? Щось спільне? Вона ж не перетворилася на балакучу ідіотку, так?

— Безумовно, ні. Для нас це взагалі не проблема. У нас завжди були чудові розмови.

— А як щодо сексу? Ти спав з нею?

У моїй голові пропливають спогади про те, як Кензі була зверху на мені минулої ночі і як я тримав її в своїх обіймах годинами після цього.

— Вчора ми вперше в житті переспали. І це було охріненно круто.

Вона зітхає.

— Трохи інтимно, але я рада чути, що ти принаймні дочекався. Ти ж знаєш, що вік згоди — шістнадцять років. Тож добре, що ти дочекався, поки їй виповниться вісімнадцять.

— Я не мудака, Тес. У мене ще залишилися якісь моральні принципи.

— Ти був у неї першим?

— Так.

Вона знову витріщилася на мене.

— Ого. Говорить про встановлення планки. Мій перший хлопець був худорлявим шістнадцятирічним підлітком, який ледве знав, куди його встромити. Вона буде порівнювати всіх хлопців у своєму житті з тобою. Буде важко наслідувати цей приклад.

— Навіть не кажи цього.

— Знаєш, якщо у вас, народ, якось вийде, це буде дуже романтично. Для тебе бути її першим і єдиним на все життя? Це просто шалено круто. А те, що ти чекатимеш, поки вона виросте, щоб одружитися з нею? Це як епічна казка. — Вона дивиться в інший бік кімнати із запаморочливою посмішкою на обличчі. — Це як мрія кожної маленької дівчинки. Знайти принца.

— Я не впевнений, що я схожий на принца.

— В її очах — так.

— То якби ми були разом, ти була б не проти?

— А чому б і ні? Я хочу, щоб ти був щасливий, і мені подобається Кензі. Я ненавиджу цю суку Сідні, а Ліза просто зарозуміла.

— Вона не зарозуміла, тобі просто треба з нею познайомитися.

— Я пас. Ти все ще з нею зустрічаєшся?

— Бляха, ні. Я взагалі більше ні з ким не зустрічаюся. Я навіть не спав ні з ким більше півроку. Як тільки у мене з'явилися почуття до Кензі, я просто не зміг цього зробити.

— Вражаюче.

— Ні, це кохання. Я хочу тільки її. І все.

— Мама буде в захваті. Вона точно думає, що ти гей.

— Що? Ти що, бляха, знущаєшся?

Сміючись, вона киває.

— Ага. Вона дуже хвилювалася за тебе останнім часом і думала, що ти ховаєшся в шафі. Думаю, вона буде рада дізнатися, що ти закоханий у жінку, навіть якщо це Кензі. Вона подобається мамі, вона любить тварин. Вона ідеально вписується.

Господи Боже. Цікаво, чи ходять ці чутки по місту і як давно.

— Я не можу повірити в це лайно. І так, вона вписується в моє життя. Це важливо для мене. Я ніколи не покину "Диявольських вовків".

— Тож давай поговоримо про твою найбільшу перешкоду, тому що між тобою і Кензі нічого немає. Здається, у вас обох все добре. Це Ашер, так?

— Так.

— Він про це здогадується? Хтось із вас натякав йому?

— Ні.

— Може, тобі варто почати. Потихеньку підвести його до цього. Він, напевно, вже має якісь здогадки, Торе. Навіть я знала, а я не звертаю особливої уваги на оточуючих.

Це правда. Тессі завжди була зациклена на собі і трохи відлюдкувата.

— Я прокручував в голові мільйон різних уявних розмов з ним. І я не можу уявити, що жодна з них не закінчиться добре. Я не можу уявити, щоб він прийняв її зі мною. Він подумав, що я зрадив його і скористався нею. Вважатиме мене педофілом. Він зненавидить мене.

— Він знає тебе, Торе. Він знає, що ти не з тих, хто здатен на таке. Ти дбав про неї все її життя. Він знає, як сильно ти її любиш.

— Бачиш, це те, про що я хвилююся. Те, що ти щойно сказала. Ти не думаєш, що це ненормально, що я можу відчувати це до неї, коли я піклувався про неї, коли вона була немовлям? Що це говорить про мене?

— Я не думаю, що все так чорно-біло, ви не родичі з нею. Навіть якщо ти няньчився з нею, і вона називала тебе дядьком, ти все одно був просто другом, Торе. Ось на чому ти повинен зосередитися. Ти друг, який допомагав своїм друзям піклуватися про їхню дитину, бо їм було лише п'ятнадцять років, коли вона народилася. Ти сам був ще дитиною. Ти майже виріс разом з нею. Все це не є нормальною ситуацією, тож як може бути нормальний результат?

Я спираюся ліктями на стіл і кладу голову, що стукає в долоні.

— Я не знаю. Я просто хочу, щоб ми могли бути разом і бути щасливими, але мені здається, що люди мене розіпнуть.

— Перестань себе картати, Торне. Ти не зробив нічого поганого. Ти просто закохався. Подивись на світ, в якому ми живемо. Закохатися в доньку свого найкращого друга, яка на п'ятнадцять років молодша за тебе — це ніщо у великій схемі речей, повір мені. Вона вже повнолітня і може приймати власні рішення. Я все сказала.

— Ми боїмося кинути Ашера через край. Він все ще переживає через Ембер. Не думаю, що він витримає ще один удар.

— Я розумію це, і це чудово, що ви обидва про нього дбаєте, але ви з Кензі заслуговуєте на своє щастя. Світ не зупинився лише через те, що сталося з його дружиною. Я знаю, що це відстій, це спустошує і розбиває серце, і я ненавиджу бути грубим, але такі факти, Тор. Ти не можеш вічно ходити навколо нього навшпиньки.

Вона підводиться, обходить стіл і обіймає мене.

— Ти хороший хлопець. Ти піклувався про всіх нас, коли помер тато, і ти піклувався про Кензі та Ашера, коли вони потребували тебе. Ти заслуговуєш на щастя. І якщо Ашер не бачить, що ти найкращий хлопець у світі для його доньки? Тоді він божевільний. Ніхто не буде любити її так, як ти.

— Дякую, — стискаю я її руку. — Мені просто треба зібратися з думками.

— Зможеш. — Вона відпускає мене і схрещує руки, вивчаючи мене. — Тобі просто доведеться бути з нею терплячим, Торе. Якою б дорослою вона не була, вона все ще молода, як і я. Ми хочемо розважатися, іноді бути трохи дурними, сіяти овес, розумієш?

— Розумію.

— Тож якщо вона іноді поводить себе як божевільна, ти маєш їй це дозволити. Розважайся з нею, не будь занадто серйозним. Ти тепер її хлопець, а не дядько. Ти не можеш контролювати її і стверджувати свою владу над нею, інакше вона образиться на тебе.

Я ще не думав про все це. Цікаво, коли Кензі виповниться двадцять один рік, чи буде вона однією з тих дівчат, які хочуть ходити по клубах і гуляти всю ніч напроліт? Я вже пройшов через це. Я не можу уявити її такою, виходячи з того, яка вона зараз, але Тесла має рацію — хто знає, що принесе майбутнє?

— Чудово.

— Тор... — попереджає вона. — Просто живи одним днем за раз.

Я киваю їй, все ще відчуваючи себе пригніченим.

— Я спробую.

— І посміхайся. — Додає вона.

— Я посміхаюся всередині. — Я дражнюся, посміхаючись.

— Недостатньо добре.

— Я попрацюю над цим. — Мій мобільний телефон вібрує в кишені, і я дістаю його, щоб побачити на екрані повідомлення від Кензі.

Кензі: *Я поспала, може, дві секунди минулої ночі. Я не можу перестати думати про тебе.*

— Бачиш? Ось це посмішка, — каже Тесла, дивлячись на мене. — Дай вгадаю. Смс від Кензі?

— Ага.

Я: *Мені знайоме це почуття.) Поспи трохи, ангеле. Скоро побачимося. Я зараз у Тесли, а потім піду в магазин. Я подзвоню тобі, коли буду там. Люблю тебе.*

Кензі: *Передавай їй привіт. Я теж тебе люблю. Дуже сильно.*

— Гаразд, Торе. Я сказала посміхнися, а не будь схожим на жартівника. — Дражниться моя сестра.

Я відкладаю телефон і посміхаюся до неї.

— Ось що вона зі мною робить. До речі, вона передавала привіт.

— Передай їй привіт, коли будеш з нею розмовляти.

— Передам. Мені треба йти, я маю бути на роботі. — Я встаю і засовую стілець під стіл.
— Дякую за розмову, Тесс.

— Я рада, що ти прийшов до мене. Знаєш, я тебе дуже люблю.

— Я теж тебе люблю.

— Ви з Кензі можете приходити сюди разом в будь-який час. Я нікому не скажу. Якщо ти просто хочеш потусуватися з іншою людиною в безпечному місці... вам обом тут раді. Або якщо їй потрібно з кимось поговорити, вона може прийти до мене. Я давно з нею не розмовляла, але все одно вважаю її другом.

— Дякую. Це може бути добре для неї. Її подруга Хлоя страждає на спастичку, тож ніхто з нас не довіряє їй, що вона випадково не послизнеться, якщо дізнається про це. — Вона йде зі мною до її дверей. — І більше не залишай стільки готівки на видноті. — Я раджу, все ще хвилюючись за ту купу грошей, яку вона має. Я бачив, як людей різали ножом і за меншу суму.

— Не хвилюйся, я віднесу їх до банку пізніше.

— Добре. Скоро побачимося.

26

*Кензі ~ два роки
Тор ~ сімнадцять років*

Іноді на вихідних, коли Еш та Ембер хочуть побути наодинці, я беру одну з собак з маминого притулку і беру їх обох до парку, щоб вони подихали повітрям і потренувалися.

Осінь повітря прохолодне, коли ми гуляємо парком, і Кензі з собакою насолоджуються підкиданням листя і тим, як воно хрумтить у них під ногами. Симпатична дівчина приблизно мого віку з коротким світлим волоссям прямує до нас з маленьким песиком стежкою, що в'ється навколо озера. Коли ми наближаємося одне до одного, її собака починає радити і біжить до нас, тягнучи за собою дівчину на довгому повідку.

Сміючись, я опускаюся на коліна, щоб погладити засмаглу собаку, що ворухиться.

— Вибачте, — каже вона, задихаючись. — Вона хвилюється, коли бачить людей та інших собак.

— Нічого страшного, принаймні вона друзелюбна.

— Ваша собака набагато спокійніша. Думаю, моєму треба повернутися до цуценячого класу.

— Він не мій. Його врятували з притулку, йому близько десяти років. Я там працюю волонтером, тому кожні вихідні беру його на прогулянку, щоб він трохи погуляв.

Вона посміхається мені.

— Це дуже мило з вашого боку. Я щойно переїхала сюди, тож буду часто бувати тут і на вихідних. Може, колись побачимося знову.

Кензі хихикає, коли маленька собачка підходить до неї і починає лизати її обличчя.

— Вона чарівна, — каже білявка. — Вона твоя?

Стоячи, я беру Кензі за руку.

— Так, моя.

КЕНЗІ

З п'ятниці я схудла на п'ять кілограмів. Сьогодні понеділок. Я не часто зважуюся, але в п'ятницю вранці цифрові ваги у ванній пищали, тож я зважилася, щоб переконатися, що вони працюють після того, як я вставила в них нові батарейки. А сьогодні вранці я знову стала на них, бо не могла нічого поїсти і мені було просто цікаво. Я не очікувала побачити, що п'ять кілограмів зникли.

Відтоді, як ми з Тором переспали, я була виснажена. Майже маніакальна. Мій шлунок наче застряг у ліфті, який безладно їздить вгору і вниз вдень і вночі. Моє серце раптово прискорено калатає, а потім накриває хвиля запаморочення. Вчора я сіла за стіл, щоб попрацювати над замовленням місцевої поетеси, яка хоче, щоб усі її вірші, написані каліграфічно, були оформлені в рамку для її офісу, і все, що я змогла зробити — це намалювати гарні, витіюваті сердечка різних розмірів. І ім'я Тора.

На щастя, поетеса нікуди не поспішає. І на щастя, у мене є багато паперу і чорнила, оскільки я багато витратила на свої викликані сновидіннями каракулі.

Сон тепер скоротився до двогодинних інтервалів, коли я прокидаюся від поштовхів кілька разів протягом ночі, вкрита потом, з калатаючим серцем, тремтячою і вологою піхвою, і я тягнуся до свого мобільного телефону і перечитую всі текстові повідомлення, які він надіслав мені останнім часом.

Я безнадійно закохана в Торена Грейса.

Тепер, коли ми переступили межу, я поглинута думками про нього, і про нас, і про минуле, і про теперішнє, і про майбутнє, і про все. Про все. Мої емоції переходять від збудження і радості до нервування і страху, майже без проміжку між ними.

Він сказав, що ми повинні думати, і це все, що я робила. Думала, думала і ще раз думала. І хвилювалася. Що, якщо він вирішить, що цього не може статися? Що ми не можемо бути разом? Що якщо він вирішить, що це занадто великий стрес? Або що я просто занадто молода? Що, якщо він не зможе подивитися правді в очі моєму батькові? Що, якщо у мого батька станеться нервовий зрив?

Сьогодні вранці я зрозуміла, що так сильно хвилювалася про те, яким буде його рішення, і про душевні муки, які він переживає, що не дуже багато думала про себе. Йдеться не лише про те, що Тор зустрічається з молодою жінкою і має справу з можливим гнівом свого найкращого друга. Йдеться також про те, що я зустрічаюся з набагато старшим чоловіком і завдаю болю своєму батькові та своїй родині.

Чи зможу я це витримати?

З любов'ю та підтримкою Тора... так. Я вірю, що зможу.

Сині багаторазові пакети для продуктів розкидані по всій кухні Тора, а кошения оселилося в порожньому пакеті, що впав на підлогу. Мабуть, я купила забагато їжі. Не знаю, чому мені хочеться спекти для нього смачнющий яблучний пиріг і підсмажити філе-міньйон, але я це роблю. Я на місії. Можливо, секс і любов змінюють те, що ти хочеш дати людині. Або, принаймні, покласти до рота.

Більше, ніж одним способом.

Я не побачилася з Тором на вихідних, бо він мав працювати в суботу, а я пообіцяла його матері допомогти в притулку викупати кількох собак. Вчора він їздив з моїм батьком кататися на мотоциклах, що вони роблять майже щонеділі, коли тато вдома. Я залишилася нагорі у своїй кімнаті, хоча знала, що Тор на вулиці, в гаражі, бо не думала, що зможу бачити його без того, щоб не обійняти або не скорчити йому якийсь хтивий обличчя, яке міг би помітити мій батько. Я дивилася, як вони їдуть разом з вікна моєї спальні, і бачила, як його довге волосся розвівається на вітрі позаду нього і як напружуються м'язи його рук, коли він стискає кермо, повертаючи смачні спогади про ті ж самі руки, що огортали мене в його ліжку.

Собака і кошенья слідуєть за мною по всьому будинку, поки я наводжу порядок, запускаю прання і пропилюсошую всі кімнати з килимовим покриттям, яке менш ніж за годину знову буде розкидане жмутами білої шерсті. Весь цей час мій розум підстрибує, як м'ячик для пінг-понгу, від запитань. Чи хоче він побачити мене знову? Чи не шкодує він про те, що переспав зі мною, тепер, коли у нього було кілька днів на роздуми? Чи була я болісно незграбною і недосвідченою?

Щойно я збираюся приступити до яблучного пирога, як у мене пищить мобільний телефон.

Тор: *Як мій ангел?*

Відчуття стрімкого падіння в ліфті знову охоплює мене, коли я читаю ці три маленькі слова, надруковані ним. До мене. І це одне крихітне слово посередині змушує моє серце злетіти, як дикий птах.

Мій.

Я його.

Я: *Сумую за тобою.*

Тор: *Ти в мене вдома?*

Я: *Так.*

Тор: *Я їду туди. Беру обідню перерву, щоб поцілувати тебе.*

Я: *О, Боже, справді?! :-)*

Через п'ять хвилин я чую, як його мотоцикл з гуркотом в'їжджає. Я чекаю на нього біля вхідних дверей з калатаючим серцем, стримуючись, щоб не побігти до нього, на випадок, якщо мене побачить сусід. Його довгі ноги в джинсах швидко несуть його вниз по доріжці, і він зачинає за собою двері, його очі зупиняються на моїх з найбільшою посмішкою, яку я коли-небудь бачила на ньому, і він негайно тягнеться до мене, обхоплюючи рукою моє горло і нахилиючись, щоб накрити мій рот своїм, повільно і глибоко. Власний. Я обвиваю його шию руками і тримаюся за нього, поки мої ноги не перетворилися на желе, погрожуючи розплавитися в калюжу біля його ніг.

Це найкраще привітання в моєму житті.

Його язик торкається мого, і в його горлі лунає легке гарчання, перш ніж він трохи відсторонюється.

— Я чекав три довбані дні, щоб знову тебе поцілувати, — каже він м'яким, хрипким голосом. — Я не міг витримати більше ні хвилини. — Він проводить великим пальцем по моїй лінії підборіддя і знову цілує мене, ніжно всмоктуючи мою нижню губу в свій рот.

— Я теж. — Кажу я, коли ми знову розходимося, щоб подихати свіжим повітрям. — Я думала, ти хочеш подумати...

— Я думав. Безперервно. Я так багато думав, що у мене болить голова.

Піднімаючи руки з потилиці, щоб обхопити його голову, я притягую його до себе і цілую в центр його чола.

— Там, — шепочу я. — Для тебе я поцілувала краще.

— Так, — хрипко погоджується він. — Так і є. — Його губи знову зустрічаються з моїми, і його рука обхоплює мою талію, притягуючи мене ближче до себе. — Ти робиш все кращим.

Я ковтаю клубок щасливих емоцій у горлі, коли він бере мене за руку і веде на кухню, де з цікавістю оглядає всі інгредієнти для випічки та приладдя, які я розклала на столі.

— Ти робиш для мене щось особливе, чи не так? — нарешті запитує він з кривою посмішкою.

Я схвильовано киваю.

— Так. Філе на вечерю з картопляним пюре і тушкованою свіжою зеленою квасолею... а ще я готую тобі яблучний пиріг.

Його очі широко розплющуються.

— Ти балуєш мене. Будь ласка, скажи мені, що ти залишишся на вечерю. Я не буду їсти все це без тебе.

— Якщо ти цього хочеш.

— Звичайно, я хочу. Я хочу бачити тебе якомога частіше.

Я нервово граюся з маленькою баночкою кориці на столі, гадаючи, чи він знову займеться зі мною коханням, чи ми просто поїмо разом, а потім я піду. Правда в тому, що я хочу знову опинитися в його ліжку, з ним зверху, таким твердим і сексуальним, з нашими тілами, з'єднаними разом, поки він шепоче слова, які люди не вимовляють вголос. Слова, які я не можу дочекатися, щоб почути від нього знову.

— Тоді я все ще буду тут, коли ти повернешся додому. — Відповідаю я, повертаючись до нього.

Його очі зупиняються на моїх на кілька миттєвостей, його погляд сповнений туги, від якої по спині пробігає теплий холодок.

— Я б не хотів повертатися на роботу. — Він притискає мене до своїх грудей, де я ідеально вписуюся. Не так, як раніше, але зараз ідеально. — Мені важко зосередитися там, знаючи, що ти тут, у моєму домі.

— Вибач. Я не хочу відволікати тебе від роботи, Торе.

Він піднімає моє підборіддя.

— Кензі ... це добре відволікає. Зазвичай я не маю чого чекати наприкінці дня, окрім повернення додому до цих двох ледачих хутряних монстрів. Знати, що ти будеш тут, така мила і сексуальна, з шикарною вечерею і домашнім яблучним пирогом, який ти приготувала для мене — це все одно, що виграти в лотерею.

Блиск світла в його очах змушує мене обійняти його ще міцніше. Мені подобається чути грайливий, дражливий, сповнений надії тон у його голосі. Але він помиляється. Це я виграла в лотерею.

Пізніше того ж дня я все ще була такою знервованою, що навіть не була впевнена, що зможу з'їсти вечерю, яку приготувала на вечір, незважаючи на те, як смачно вона пахне в бройлері. Я думала про нього лише тоді, коли все планувала, і навіть не здогадувалася, що він попросить мене залишитися.

Це побачення?

Гадки не маю, але дуже хочу, щоб це було побачення.

Він сказав, що думав, але не сказав мені, чи дійшов якогось висновку щодо того, що він думає про те, щоб ми були разом і що нам робити далі. Що стосується мене, то я думала про нього і про нас, і до сих пір прийшла лише до однієї непохитної константи: все, чого я хочу — це щоб ми були разом. Якимось чином, я хочу, щоб ми змогли бути разом, як справжня пара, і просто бути щасливими. І я хочу, щоб наші близькі були щасливі за нас.

Діогі та Кіттен підбігають до вхідних дверей, коли чують, як мотоцикл Тора вдруге за день під'їжджає, і я відчуваю, що це їхній нічний ритуал, і його ранній денний візит був для них такою ж несподіванкою, як і для мене. Коли я стою поруч з ними і чекаю, поки він заїде всередину, мене вражає те, як мило, що вони так радіють його приходу, але в той же час моє серце трохи болить від усвідомлення того, що Торен повертається додому в темний, порожній будинок вже дуже давно, і ніхто не чекає його на порозі.

Можливо, мені ще занадто рано думати про це, але я хочу, щоб його щодня чекали біля дверей його собака і кішка.

Дихай, Кензі. Не поспішай.

Коли він заходить у двері, моє серце стискається, коли він вручає мені три червоні троянди, потім нахиляється, щоб дати собаці печиво, а кошеняті іграшку-кринкл-бол.

Я безмовно стою, тримаючи свої перші троянди, і дивлюся, як він грається з кошеням на підлозі, не помічаючи, наскільки він до біса досконалий.

— Що? — нарешті запитує він, підводячись. На його голові моя шапка, тільки вона

вицвіла від сонця, яке палило на нього, коли він їхав верхи. Пучки темного волосся стирчать з боків шапки, а над лівою бровою у нього невелика пляма жиру, яку мені хочеться простягнути руку і витерти. Він виглядає трохи розпатланим і втомленим, але шапка на ньому добре сидить, і це додає йому суворого шарму.

— Чому ти так на мене дивишся? — запитує він.

— Я просто не знала, що ти будеш таким. — Тихо відповідаю я. — Троянди...

Він наближається до мене і нахиляється, щоб поцілувати в щоку.

— Бо тепер я твій коханий. Не друг. Не твій хрещений батько. Не найкращий друг твого батька. Велика різниця.

Я кліпаю на нього, розгойдуючись, моє серце калатає. Слово "коханий" здається таким... інтимним. Могутнім. Дорослим. Сексуальним.

Він все ще близько до мене, наші тіла майже торкаються, але не торкаються, його губи за кілька сантиметрів від мене, коли він відкидає моє волосся з обличчя.

— Я кохаю тебе, ангеле. Але я не буду з тобою няньчитися, коли ти в моєму будинку і в моєму ліжку. Якщо ми так зробимо, маленька дівчинка і дядько залишаться за дверима. — Він цілує місце за моїм вухом і проводить губами по моїй щоці. — Зможеш це зробити?

Я киваю.

— Так.

— Ти ж знаєш, що трохи грубості не завдасть тобі болю, так? Я б ніколи не зробив тобі боляче.

Я повертаю своє обличчя до його обличчя, мої губи ледь торкаються його губ.

— Мені подобається, коли ти трохи грубий. — Мої слова ледь чутні, але я знаю, що він чує їх по тому, як змінюється його дихання.

За останні кілька місяців я прочитала сором'язливу кількість романтичних та еротичних книг у пошуках особистого дослідження, і не можу збрехати — грубіші, жорсткіші, альфа-сцени, безумовно, зачепили мене і змусили перегортати ці сторінки швидше. Я потай сподівалася, що він буде саме таким, і навіть мріяла про нього таким.

Він наспівує і видає глибокий, чуттєвий сміх.

— Я так і знав, що ти це зробиш. Тобі подобається змушувати мене хотіти тебе, як ти це робила з тими фотографіями. Чи не так?

Винна.

— Так. — Я шепочу, коли його пальці повільно спускаються по моїй руці, від плеча до зап'ястя. Я здригаюся від легкого дотику.

— Ти можеш дражнити мене скільки завгодно, Кензі. Мені це подобається. Тільки переконайся, що ти не проти, якщо я візьму це.

— Я не проти.

Ця його незнайома сторона глибоко приваблює мене, пробуджуючи в мені бажання, яких я ніколи раніше не відчувала. Зазвичай я майже точно знаю, що скаже Тор і як він вчинить. Я знаю його, як самого себе, і це заспокоює і знайомить. І хоча ця частина його все ще тут, як своєрідна мережа безпеки, ця темна, чуттєва сторона тягне мене до себе, як магніт. Відтінок невідомості, що ховається в ньому, хвилює.

Він притуляється до стіни біля вхідних дверей і смикає мене за руку, притягуючи до себе. Він стежить за моїми очима і диханням, оцінюючи мою реакцію на нього, ймовірно, очікуючи, що я буду нервувати, але сподіваючись, що моє бажання до нього перекриє мою тривогу.

Так і є.

— Не знаю, що пахне краще... твої парфуми чи вечеря. — Бурмоче він, нахиляючись, щоб поцілувати мене в шию. Мені цікаво, чи ми коли-небудь вийдемо за вхідні двері, чи так і залишимося тут. Здається, йому тут добре і він не поспішає нікуди йти, і мене це теж влаштовує.

Я злегка сміюся.

— Гадаю, це точно вечеря. Ти голодний?

Його рот відкривається на моєму горлі, злегка присмоктуючись. Мої пальці скручуються навколо тканини його сорочки, а очі заплющуються.

— Я вмираю з голоду, — він кусає мене за ключицю. — Я просто не впевнений, що хочу з'їсти в першу чергу.

Волога збирається між моїми стегнами, коли я стискаю троянди в одній руці, а його сорочку в іншій, розгойдуючись, шукаючи його рота моїм, жадаючи більшого. Він робить це, його поцілунки грубі та вимогливі, draжнять мене, щоб я поцілувала його у відповідь з такою ж пристрасстю.

— Тор... — Я відриваюся від нього після кількох гарячих хвилин і намагаюся перевести подих. — Я не хочу, щоб твоя вечера була зіпсована.

Він стогне, але посміхається.

— Ти маєш рацію. Пахне чудово. Тільки не забувай, де ми були.

— Це було б неможливо.

Швидко вмившись, він ставить троянди у вазу і накриває на стіл, поки я розкладаю їжу на сервірувальних тарілках, як мене вчила тітка Кетрін, і думаю, що вона б дуже пишалася моєю подачею м'яса і овочів.

За їжею ми невимушено розмовляємо про те, як пройшли вихідні. Ми сміємося над Діогі та Кіттеном, які вмостилися поруч зі столом, їхні великі очі благають про їжу, і Тор каже їм, що нізащо в світі не дасть їм скуштувати найкращу їжу, яку він коли-небудь їв, бо він сам з'їсть кожну крихту.

І він з'їв.

Я майже очікувала, що він вилиже свою тарілку, коли закінчить, він здійняв такий галас через те, наскільки ідеально приготоване філе та аромат зеленої квасолі від тонких спецій, в яких я її тушкував. Звісно, я ловила кожен комплімент, сяючи зсередини. Але найбільше мене вражає його посмішка, адже Тор не часто ділиться усмішкою, яка осяває його обличчя і сягає очей, перетворюючи чорнувато-карі на світло-горіхові. Він багато посміхається. Він багато ухмиляється. Але справжня посмішка, яка виривається з його душі — це подарунок, і сьогодні він подарував мені багато.

Після вечери ми беремо Діогі на прогулянку до лісу за його будинком, тримаючись за руки, йдемо ґрунтовою стежкою, переробляючи їжу, яку щойно з'їли, щоб звільнити місце для десерту.

— Давай поговоримо, — каже він, коли ми повертаємося до будинку, і веде мене до дивану, знявши з собаки повідець. Я йду за ним з нервовим очікуванням і сідаю поруч, повернувшись до нього обличчям. Він кладе руку на мою ногу і якусь мить дивиться в підлогу, а потім повертається до мене.

— Сьогодні був чудовий день, — каже він. — Навіть дуже добре.

— Я теж так думаю.

Я бачу, як він кусає внутрішню частину щоки — так він робить, коли нервує або злиться, щоб зупинити себе від того, щоб заговорити раніше, ніж буде готовий.

— Я не знаю, що сказати, — нарешті тихо зізнається він.

— Ох. — Я хотіла просто подумки вимовити це слово, але воно вирвалося з моїх вуст з тональною сумішшю частково розчарування, частково здивування і частково смутку.

— Зазвичай я добре володію словами, Кенз. Але ти зробила з мене довбану плутанину.

— Мені шкода.

— Не вибачайся. — Він відступає назад у свій тихий режим, втупившись у підлогу.

— Може, мені краще піти, — тихо кажу я.

Він хапає мене за руку.

— Ні, не йди.

— Нам не треба розмовляти, Торе. Ти не винен мені жодних відповідей чи пояснень. Я

так само заплуталася, як і ти.

— Ні... нам треба поговорити. Ми не можемо йти до цього наосліп. Ти знаєш, як я ставлюся до стосунків і сексу, це не гра.

— Для мене це теж не гра. Сподіваюся, ти це знаєш?

— Так, але я також хочу бути впевненим, що ти зі мною, тому що ти справді цього хочеш, а не просто погоджуєшся з тим, чого хочу я. Я не можу терпіти думки про те, що я не можу бути з тобою. Я не можу змиритися з думкою, що ти або хтось інший думає, що я використовував той факт, що я старший за тебе, щоб примусити тебе або щось подібне.

Мої очі витріщилися на нього.

— Ти це зараз серйозно?

— Так, бляха-муха, серйозно.

— Я сама собі господиня, Торе. Ти мене не примушував. Я навіть не впевнена, що знаю, що це означає в даному контексті, якщо чесно.

— Це означає примушувати, або залякувати.

— Ні. Насправді, я думаю, що я переслідувала тебе більше, ніж ти мене.

Він важко зітхає.

— Давай навіть не будемо про це говорити.

Я схрещую руки на грудях.

— Не було ніякого примусу. Або ігор. Чи гіпнозу. Чи ляльок вуду, — кажу я. — Було лише те, що я сама закохалася у тебе і загадала бажання на до біса багато копійок.

Це змушує його знову посміхнутися.

— Ти така милий.

— Ти теж.

Здається, він навіть почервонів.

— Ти єдина людина, якій я можу дозволити назвати мене милим, знаєш?

— Краще б більше ніхто так про тебе не думав. — Дразнюся я у відповідь. — Я не хочу, щоб мені довелося переходити на когось у режим звіра.

— Повір мені, ніхто не хоче. А ти у звіриному стані звучиш сексуально, тож давай змінимо тему, поки я не забуду, що хотів сказати.

Кошеня вистрибує йому на коліна і втискається в невеликий простір між нами, муркочучи і влаштовуючись зручніше для сну, а Діогі влаштовується біля його ніг, поклавши голову на ногу Тора. Мені подобається, як вони його люблять, бо я теж це відчуваю. Так само, як і вони, я хочу згорнутися калачиком і бути якомога ближче до нього.

— Пройшло багато часу з тих пір, як я відчував справжню пристрасть до чогось, Кензі. Коли я був молодшим, це була моя музика. Я жив і дихав нею. Це був мій світ. Я був так близько до здійснення цієї мрії. — Темний жаль застилає його очі і краде його посмішку.

Моє серце стискається через нього та його горе через втрачену мрію.

— Я знаю, як тобі було важко, Торе. Мої батьки багато про це говорили.

— Відмовитися від цього було відстійно. І так, було боляче бачити, як твої батьки йдуть далі, тому що ми були командою, розумієш? Завжди передбачалося, що ми втрюх досягнемо успіху разом. Спостереження збоку руйнувало мене багатьма способами. Тому я занурився у їзду, роботу з "Диявольськими вовками" і з тобою. — Він відводить погляд від мене і дивиться через кімнату. — Кожного разу, коли я бачив тебе, на мене наче накочувалося відчуття спокою. Я не можу це описати. Перебування поруч із тобою забиравало всю злість і жаль, які я відчував через втрату батька, через те, що мені довелося покинути гурт і піклуватися про бізнес і сім'ю. Ти був моїм маленьким оазисом, куди я міг втекти. — Він повертається до мене. — Гадаю, це звучить як досить довбанута річ, щоб говорити про маленьку дитину, так?

— Ні, Торе. Зовсім ні. Хіба ти не єдиний, хто міг змусити мене перестати плакати? Заснути вночі? Я до смерті люблю своїх батьків, і в мене чудова сім'я, але ти завжди був тим, до кого я тягнулася. Хочеш ти це визнавати чи ні, але між нами завжди був зв'язок, або хімія, називай це як хочеш, і це змінювалося і розвивалося, коли ми ставали старшими. І

знаєте що? Я не думаю, що це погано в жодному разі. Я думаю, що це щось прекрасне, особливе і неймовірно рідкісне. Скільки людей можуть сказати, що вони кохали одну й ту саму людину все своє життя, причому так по-різному?

— Мабуть, небагато.

— Саме так. Коли я дивлюся на тебе, я не бачу друга мого батька, чи дядька, чи хресного, чи старшого чоловіка. Я бачу лише людину, яку я завжди кохала і яка завжди робила мене щасливою. І все. Я бачу тільки тебе.

Він відкидає голову на спинку дивана і заплющує очі.

— Ти так гарно це кажеш.

— Тому що це правда. — Я нахиляюся до нього, ніжно цілую його в губи і чекаю, коли він розплющить очі. — Наші бажання збуваються.

— Сподіваюся, ти маєш рацію. Я ламав собі голову, намагаючись зрозуміти, як нам краще вчинити. Як нам правильно вчинити. І я не можу придумати жодної клятої зачіпки. Все, що я знаю, це те, що я хочу бути з тобою. — Він з'єднує свої пальці з моїми. — Я більше не можу боротися з тим, що правильно, а що ні. Мені байдуже, скільки мені років, скільки тобі, чи скільки тобі, чи що-небудь між ними. Важливо лише те, що ти моя назавжди. Завжди була моя. І завжди будеш.

Я буквально не можу навіть дихати, намагаючись запам'ятати те, що він щойно сказав мені. У мене таке відчуття, що він або хтось інший не зможе сказати мені більше, що могло б містити більше любові та сенсу.

— Я твоя назавжди, Торе. А ти мій.

— То що ж нам робити?

Я глибоко вдихаю. *Що ми можемо зробити?*

— Думаю, нам треба дати собі трохи часу побути разом, перш ніж ми комусь скажемо. Переконатися, що ми обоє цього хочемо. А потім ми можемо розповісти своєму татові і всім іншим і сподіватися на краще. А якщо з якихось причин ми зрозуміємо, що не підходимо один одному, то розійдемося, і ніхто не повинен знати, що це сталося. — Він хмуриється на мене, і я знаю, що йому не подобається думка про те, що він бачить мене за спиною мого батька. — Торе, я думаю, що це найкращий вихід.

— Мені не подобається, що хтось із нас обманює твого батька. Або когось іншого. Ненавиджу брехню і обман.

— Я теж. Я просто думаю, що ми повинні бути впевнені, перш ніж створювати купу стресу для всіх. Включаючи нас самих.

Його брови зморщуються від хвилювання, а пальці міцніше стискають мої.

— У тебе є сумніви? Щодо нас?

— Зовсім ні. Але, як ти вже казав, для нас це новий рівень. Бути разом у такий спосіб.

— Я не думаю, що у мене будуть сумніви, Кензі. Ніколи. Ти — те, чого я хочу. Я кохаю тебе.

Навіть якщо він скаже ці слова мільйон разів, я ніколи не втомлюся їх чути. Кожного разу, коли він їх вимовляє, вони звучать по-іншому на його губах, і вони звучать по-іншому в моїх вухах, як мелодія, яка має іншу ноту кожного разу, коли її грають. Однакові, але ніколи не передбачувані. Це не просто слова, які він повторює, як папуга. У Тора кожне слово йде від його серця. Це те, чого я хочу для свого назавжди. Слова, в які я можу вірити, що вони правдиві, незважаючи ні на що.

Я знову втягаю себе в розмову, хоча хочу лише сидіти тут і слухати його голос, відчувати тепло його руки на своїй нозі і насолоджуватися тим, як від близькості з ним у мене по шкірі бігають мурашки.

— Торе, я відчуваю те саме. Думаю, нашою найбільшою перешкодою буде мій батько. Я боюся зробити йому боляче. Я боюся, що це зруйнує ваші з ним стосунки, і це вб'є мене, коли я побачу, як ви обидва страждаєте через мене. І крім того, я не хочу, щоб він розчарувався в мені або відчув себе зрадженим.

— Саме про це я і думаю. — Він робить глибокий вдих, і я бачу, що його хвилюють всі

ті речі, на які я вказала, так само, як і мене. — Я хотів би, щоб це було простіше, — каже він. — Але це не так. І, можливо, ніколи не буде.

— Я знаю. Давай просто почекаємо, поки він не повернеться з туру, добре? Ми не можемо перевернути весь його світ догори дном, коли він так важко працював.

— Ти маєш рацію. Але так не може тривати місяцями, Кензі. Ми не збираємося ховатися і брехати людям, яких ми любимо, місяцями поспіль. Я не хочу, щоб ти була такою людиною.

— Гарзд, — погоджуюся я. — Коли він повернеться, ми з ним поговоримо.

Він обережно бере кошени і кладе його на підлогу поруч із собакою, потім встає і тягнеться за моєю рукою, щоб підняти мене на ноги і прямо в свої обійми.

— То... ми тепер разом? Пара? — запитую я знервовано.

— Я думаю, ми завжди були разом, — він нахилиється і цілує мене в губи. — Але так, ми стали парою в той момент, коли я взяв тебе в свою спальню.

Мені хочеться підстрибувати і божеволіти від щастя, але я змушую себе зберігати спокій.

Приблизно на дві секунди.

— То ти тепер мій хлопець? — схвильовано запитую я, підстрибуючи на пальцях ніг.

На його обличчі розпливається чарівна посмішка.

— Ось як це працює. Я твій. А ти моя.

Я обіймаю його за талію і дивлюся на нього, коли хвилі щастя розливаються по мені. Мій мозок застиг, застрягши на його словах.

— Ого. — Пищу я.

— Ого? — повторює він.

— Я така щаслива. З тобою мені так добре... я навіть не маю слів, щоб це описати.

— Тоді не говори... покажи мені. — Тор може блискавично вимкнути своє внутрішнє зчеплення і переключити передачі з приємного і солодкого на темного і чуттєвого. Мій розум і тіло слідує за ним на швидкісну смугу, і я миттєво тремчу і мокну.

Я нахиляю його голову, щоб поцілувати, і тягнуся до подолу його сорочки, щоб підняти її. Ми розлучаємося рівно на стільки, щоб я могла натягнути сорочку йому на голову, а потім наші роти знову зіштовхуються. Я обіймаю його і насолоджуюся його розміром і відчуттям його твердих м'язів під моїми руками. Я могла б торкатися його годинами і бути цілком задоволеною. Схопивши мене за волосся, він обережно відриває мою голову від своїх губ і опускає моє обличчя до центру своїх грудей.

— Я хочу відчути твої губи на собі. — Його шепіт пронизує тишу, і мій живіт робить потрійне сальто-мортале. Мені подобається, коли він каже мені, що робити, і я відчуваю прискорення, яке це викликає. Поклавши руки йому на плечі, я проводжу губами по площині його грудей, цілую і злегка оближую його, переходячи від однієї грудної клітки до іншої, проводячи язиком по його татуюваннях. Його пальці стискають моє волосся, і він видихає.

— Скажи мені, що тобі подобається. — Тихо запитую я, дивуючись, як і куди чоловікам подобається, коли їх цілують?

Його відповідь приходить швидко.

— Усе. Скрізь. Торкайся мене... цілуй мене... роби зі мною все, що хочеш, мені це сподобається. Повір мені. — Я відчуваю, як його губи притискаються до моєї маківки. — Немає абсолютно нічого на цій землі, що ти можеш зробити зі мною поганого. Просто йди за тим, чого хоче твоє серце і тіло.

Легше сказати, ніж зробити, коли ти ніколи раніше не торкалася хлопця, не кажучи вже про дорослого чоловіка з тілом, яке привертає увагу всієї жіночої раси і має тверду, гарячу впевненість, що пронизує все навколо. Не знаю, звідки взялася моя сміливість у п'ятницю, коли ми переспали, але зараз я намагаюся спрямувати цю внутрішню сміливість у потрібне русло.

Я дозволяю своїм почуттям і бажанням вийти на поверхню, переступаючи через будь-

яку невпевненість, і дозволяю своїм губам і рукам досліджувати його тіло, поки його руки повільно рухаються по моїх, пестячи мене у всіх потрібних місцях. Коли я простягаю руку, щоб розстебнути блискавку на його джинсах, він хапає мене за руки і підтягує до себе.

— Давай почекаємо, — він цілує мене в губи. — У мене є краща ідея на сьогоднішній вечір.

— Яка? — запитую я.

— Я лизатиму тебе, доки ти не збожеволієш, а потім з'їм яблучний пиріг, який ти спекла, і тоді я змушу тебе відпустити тебе додому.

Перш ніж я встигаю щось сказати, він підхоплює мене на руки і несе до спальні, ставить мене в ногах свого ліжка. Він повільно починає роздягати мене, починаючи з сорочки і бюстгальтера, його очі горять, коли він стає переді мною на коліна і стягує з мене туфлі і шкарпетки, а потім береться за гудзик на моїх джинсах.

Зубами.

Я задихаюся, і мої руки летять до його плечей, щоб утриматись на ногах, поки він якось розстібає мої штани лише зубами, а потім смикає блискавку. Його руки хапають пояс і спускають мої джинси та трусики до щиколоток, де він чекає, поки я вийду з них. Коли я це роблю, він повільно проводить руками по задній частині моїх ніг, щоб обхопити мою дупу, і притискається обличчям до мого живота. Ковзаючи руками до задньої частини моїх стегон, він ніжно розсовує їх.

— Розсунь мені ноги, крихітко. — Сирі, грубі слова, які змушують моє серце калатати ще сильніше і вводять мене в зачарований стан. Я майже втрачаю свідомість, коли його рот торкається моїх найпотаємніших місць, а язик спокусливо ковзає між моїми губами.

Срань господня. Я й гадки не мала, що щось може бути настільки дивовижним.

Його великі руки відводяться назад, щоб стиснути мою дупу, а язик повільно рухається туди-сюди, всередину і назовні. Мої ноги починають тремтіти від мільйонів маленьких нервових закінчень у моєму тілі, які він наелектризував.

— Лягай. — Його голос звучить далеко, на околиці тунелю екстазу, в який я занурююсь.

Я майже падаю на ліжко, мої кінцівки нагадують мокру локшину, а він розсовує мої ноги, залазючи між ними, облизує губи, його погляд мляво ковзає від верхівки моїх стегон до мого обличчя. Він простягає руку і торкається кінчиком пальця моїх губ, і я інстинктивно цілую його, перш ніж він ковзає по моєму підборіддю, до горла, між грудьми і по животу, залишаючи слід у вигляді мурашок. Не зводячи з мене очей, він ковзає пальцем нижче, повільними, дражливими рухами потираючи мій клітор, а потім хапає мене за стегна і тягне до краю ліжка одним швидким, легким ривком. Ставши на коліна, він кладе мої ноги собі на плечі і занурює свій рот між моїх ніг, змушуючи мене скрикнути від раптового неймовірного відчуття його мокрого язика і рота, що накривають мене.

Моя спина вигинається, і я притискаюся до нього стегнами, коли він проштовхує в мене палець, повільно трахаючи мене ним, поки він дико водить язиком по мені, а потім засмоктує мене в рот, доводячи мене до повного божевілля, коли я хочу ще, ще, ще, ще. Я стискаю його ковдру, а мої стегна безсоромно обхоплюють його голову, коли я втрачаю себе в його роті, дозволяючи йому забрати мене в місце ейфорії, яке я ніколи не могла уявити в своїх найсміливіших фантазіях.

Коли я лежу, задихаючись, на його ліжку в заціпенінні від блаженства, він піднімається і простягається поруч зі мною, тягнучи мене так, що ми обидва опиняємося на боці обличчям один до одного. Я піднімаю своє обличчя до його обличчя і цілую його вологі губи, і ще один невеликий сплеск вологи заливає мої стегна, коли його язик проникає глибоко в мій рот, і я відчуваю смак себе на всьому його тілі.

— Я міг би лизати тебе всю ніч, — каже він, коли ми відриваємося.

— Не думаю, що зможу більше, — зізнаюся я. — Це було найдивовижніше відчуття в моєму житті.

Він сміється.

— Гадаю, хлопці не знають, що вони роблять, так? — дражниться він.

— Гадки не маю. Все, що я знаю, це те, що це було просто як, вау.
Він хапає мене за підборіддя і нахиляє моє обличчя назад до свого.

— Зачекай секунду... ти коли-небудь робила це раніше?
Тепло піднімається до моїх щік. Невже він справді не знав, що я нічого не робила в сексуальному плані? Крім поцілунків і легких обмацувань?

— Кензі? — запитує він.

— Ні. Нічого подібного. Я цілувалася лише з кількома хлопцями, а потім Джейсон трохи помацав мене... але далі ми ніколи не заходили.

Він одразу ж нахиляється і дивиться на мене, його обличчя дуже серйозне.

— Бляха, Кензі. Чому ти мені не сказала?
— Що саме не сказала? — Я затинаюся. — Ти знав, що я незаймана.

Він запускає руку в своє волосся.

— Так, але я думав, що ти робила якісь речі. Якби я це знав, я б поведився з тобою набагато повільніше.

— Торе, ти щойно сказав, що не хочеш бути зі мною дитиною.
— Є різниця між няньчитися з тобою і повільно підводити тебе до нового сексуального досвіду.

— Я не хочу, щоб ти повільно, я хочу, щоб ти робив те, що робив би з будь-якою іншою жінкою, з якою ти був.

Він хитає головою.

— Кензі, я не можу цього зробити. Я хочу, щоб твій перший раз був приємним, а мені здається, що я тебе повністю розчавив. Те, як ти відреагувала на мене, змусило мене подумати, що ти вже робила щось подібне раніше.

Тепер я сідаю.

— Ти мене не розчавив. І я відповіла тобі, тому що відчула, що це правильно, і це було природно. Я хотіла, щоб ти був моїм першим усім.

Він кладе руку на мій голий живіт.

— Я все одно був би, просто рухався б набагато повільніше, був би ніжнішим і не кінчав би так сильно. Ось що я мав на увазі під примусом.

Я люто хитаю головою.

— Ти не штовхав мене і не примушував. Я не хочу, щоб ти стримувався. Як ти сказав мені раніше, я хочу, щоб ми обидва просто йшли за своїми почуттями.

Він зігхає і пом'якшує голос.

— Я теж хочу. Але мене до біса тягне до тебе. Я ніколи не відчував такого раніше, і я не хочу бути твариною поруч з тобою, якщо ти не готова до цього. Це нечесно по відношенню до тебе.

— Я готова, Торе. Ти мене теж шалено заводиш, і все, про що я можу думати, це те, що я хочу тебе все більше і більше.

Я почуваюся приниженою цією розмовою. Я хочу, щоб він бачив у мені жінку, а не дитину чи когось, з ким треба поводитися делікатно. Я відчуваю, що в ньому багато пристрасті, і я не хочу, щоб він зупинявся або змушував себе сповільнюватися. Хоча я знаю, що він робив би це з поваги до мене, я не хочу цього.

Я підтягую ноги догори і обіймаю коліна. Останнє, чого я хочу, це щоб він вирішив, що я все ж таки занадто молода для нього, або відчував провину чи дискомфорт від сексу зі мною. Це ніколи не спрацює.

Його рука гладить моє волосся.

— Кензі, не засмучуйся.

— Я не хочу, щоб ти вирішив, що тобі потрібна старша жінка, бо зі мною забагато роботи.

Він насміхається.

— Це просто довбана маячня. Кохати тебе — це не робота. Я не такий дріб'язковий, і ти це знаєш. Я не хочу чути, як ти говориш такі речі.

— Я не хочу відчувати себе неадекватною. Я зустрічалася з твоїми подружками, Торе. Я бачила тебе з ними...

— Стоп, — перебиває він, перш ніж я встигаю щось сказати. — Не смій порівнювати себе з ними.

— Важко не порівнювати. Сідні розкішна...

— Кензі, я можу скласти список із сотні речей, які роблять Сідні дуже негарною. Ти красива і сексуальна, і я люблю тебе як особистість. Ти для мене повна комплектація. Ніхто інший ніколи не підходив мені так близько.

Я повертаю голову, щоб поглянути на нього через плече.

— Справді?

— Справді.

О, Боже. Колись Сідні дізнається, що ми разом. Я навіть уявити не можу, що вона мені скаже. Або Тору. Вона остаточно збожеволіє. Мій шлунок падає, коли я думаю про те божевілля, яке вона виплесне на нас.

— Тор... ти подумав про те, як відреагує Сідні, якщо і коли вона дізнається про нас?

— Я розберуся з нею. — Його тон різкий, його поточна відраза до неї очевидна.

Він тиснеться обличчям до моєї шиї.

— Давай не будемо хвилюватися. Сьогодні був такий чудовий день. Я не хочу, щоб він закінчився погано.

— Я теж.

— Тоді давай просто будемо щасливі, що ми разом, і підемо з'їмо яблучний пиріг, який ти приготувала.

Врешті-решт ми їли пиріг у ліжку, з банкою збитих вершків, користуючись однією виделкою.

27

ТОР

Я так багато хочу сказати, але не можу знайти потрібних слів.

Тому я скажу єдине, що можу сказати з абсолютною правдою.

Єдині слова, які чесно

скажуть все, що потрібно сказати. І почути.

Я кохаю тебе найбільше.

Завжди.

ТОР

Можливо, я з'їхав з глузду, але мені байдуже. Я надто щасливий, щоб хвилюватися. Якщо я з'їхав з глузду, то нічого страшного. Я буду володіти цим лайном. Я носитиму це як значок. Я буду Капітаном Божевілля.

Я зроблю все, що завгодно. Я буду ким завгодно. До тих пір, поки це буде означати, що

я проведу своє життя з нею.

Я хочу накинути на себе рукавичку Ашера. Я хочу витягти отруту назовні і дати рані повітря, щоб вона могла дихати. І, сподіваюся, загоїться.

Я хочу рухатися вперед. Я вже втомився ховатися і ходити по тонкому льоду ситуації, чекаючи, коли утвориться величезна довбана тріщина і засмокче нас в озеро обману.

Останні кілька тижнів я щовечора сидів на підлозі з Діогі та Кошеням і висипав дріб'язок зі скляної пляшки, щоб скрутити його в ці маленькі паперові рулони. Більшість цих старих скляних глечиків на п'ять галонів, але цей більший, напевно, близько восьми галонів, якщо мені доведеться вгадувати, і я хотів би, щоб мій батько чи дідусь були ще живі, щоб я міг запитати їх, для чого він спочатку використовувався.

Години, які я витрачаю щовечора, щоб рахувати і кидати монети, мене не турбують. З кожним четвертаком, який я кладу в паперовий рулон, з кожною хвилиною, що минає, я думаю про минуле. Думаю про сьогодні. Сподіваюся на майбутнє і на те, що я можу мати. Дружину. Сім'ю. Кохання, яке невідкладне часу, віку, титулам і соціальним очікуванням, адже Кензі так чудово описала те, що ми маємо.

Я не підраховую остаточну суму, доки не закінчую і не маю переді мною чималу купу згорнутих монет, яку Кіттен вирішує, що це гора, на яку вона мусить піднятися.

Шість тисяч двадцять п'ять доларів і один цент.

Так. У всій цій банці була одна-єдина копійка, і вона лежала на самому дні, тож я поклав її назад, бо відчуваю, що тепер вона приносить удачу.

Коли прийде час, з Божою допомогою, я попрошу у свого найкращого друга руки його доньки. Так, це звучить божевільно. Я розумію. Але мені потрібне його благословення. Нам потрібне його благословення. Я хочу, щоб він побачив, як сильно я її кохаю, і наскільки серйозно я налаштований бути відданим їй на всі сто відсотків. Я поняття не маю, коли і як це станеться, але тим часом я збираюся знайти ідеальну каблучку, щоб зробити пропозицію, коли прийде час.

Це вечір п'ятниці, і хоча я хотів би повести свою дівчину на вечерю до гарного ресторану, ми провели чудовий вечір удвох. Вона зустріла мене біля мого будинку після роботи, а потім ми близько години їздили навколо, розвішуючи двісті плакатів про загублених собак, які вона роздрукувала раніше на лазерному принтері, який ми придбали. Потім ми встановили нову пастку для старого загубленого собаки, якого вже кілька разів бачили в полі за кілька миль звідси. На зворотному шляху додому ми зупинилися на проїжджій частині і з'їли чізбургери на парковці, слухаючи улюблену музику.

Коли ми повернулися до мене додому, було ще відносно рано, тож ми вирішили почати дивитися перший сезон "Вікінгів". Щойно ми зручно вмостилися на дивані, сплутавшись у клубок, як у двері постукали.

— Чорт, — проклинаю я, коли вона відсувається, щоб я міг встати. Присягаюся, що краще б це була не Сідні, яка намагається воскресити речі.

Коли я відчиняю входні двері, то здивовано бачу, що там стоїть Ашер.

— Еш. Заходь. — Я намагаюся поводитися нормально, коли зачинаю за ним двері.

— Я бачив твій джип на під'їзній дорозі, я радий, що ви обидва тут. — Він звертається до Кензі, і я бачу спалах страху в її очах, коли вона дивиться на мене через кімнату.

Кензі сідає.

— Так, я допомогла Тору розвісити кілька листівок, і ми збиралися подивитися телевизор перед тим, як я піду додому.

— Хочеш пива? Чаю з льодом? — запитую я його, намагаючись поводитися нормально. Він знає, що Кензі постійно тут тусується, тож це не є чимось новим чи недбалим. Це не кричить про те, ЩО У НАС РОМАН.

Я сподіваюся.

— Ні, я в порядку, чувак. — Він сідає в крісло перед вікном, а я повертаюся на диван, але розташовуюся щонайменше за два фути від Кензі. — Я був у закладі цілий день. Вона стискала мою руку. — Він згинає пальці правої руки, коли говорить.

— Тату... лікар сказав, що це м'язові спазми.

— Кензі... дай йому закінчити. — Тихо кажу я. Ашер сьогодні схвилюваний, і навіть більш сповнений надії, ніж зазвичай, і я не думаю, що ми повинні тиснути на нього. Надія — це все, що підтримує його, коли йдеться про Ембер.

— Я знаю, — каже він. — Це те, що вони говорили в минулому, але зараз все трохи по-іншому. Здається, вона реагує на мій голос. Лікарі обговорюють можливість деяких експериментальних препаратів.

— Еш, це чудова новина. Вони думають, що ліки допоможуть...

— Ні, — каже Кензі. — Ти не можеш дозволити мамі бути якимось піддослідним кроликом.

Ашер дивиться на Кензі так, ніби вона щойно дала йому ляпаса.

— Звичайно, я ніколи не дозволю цього. Але якщо вони думають, що це може повернути її, як я можу не дозволити їм спробувати? Я не зможу жити з собою, якщо не знатиму, що зробив усе можливе, щоб допомогти їй.

— Тату, ти зробив. Ти нічого не можеш зробити. Вона...

— Кензі, припини. — Кажу я, хитаючи головою. — Були випадки, коли пацієнти прокидалися. Я читав про них.

— Саме так, — каже Ашер. — Так, це до біса рідко, але іноді трапляється. Це може статися і з нею. Вона молода, здорова, і їй є заради чого жити. Вона хоче жити. Я знаю, що хоче.

Кензі хитає головою.

— Я просто не хочу, щоб тобі було боляче, тату. Ти знаєш, що я хочу повернути маму так само сильно, як і ти. Але все це мене лякає. Експериментальні ліки? Я не хочу, щоб з вами обома сталося щось погане. Принаймні зараз... вона стабільна. Вона спить. — Її голос тріщить від емоцій, і я перехиляюся через диван і хапаю її за руку, навіть не думаючи, чи не підніме це червоний прапор.

Ашер не звертає на це уваги, і це змушує мене почуватися лайном так само, як і дає мені надію. Напевно, мені слід відпустити її руку, але я не можу. Не тоді, коли вона на межі сліз і так міцно стискає мою руку. І це — *це* — те, що відчуває Ашер. Кохання всього його життя стискає його руку.

— Я знаю... але якби вона прокинулася і змогла говорити, і знову рухатися... я міг би забрати її додому. Ми могли б найняти доглядальницю, поки вона одужує.

Його надія починає підніматися до нереальних рівнів, і це несправедливо ні до нього, ні до Кензі. Або до Ембер. Тож я намагаюся обережно втрутитися. Був час, коли ми танцювали цей танець кілька разів на тиждень, і ніхто з нас не може жити так знову.

— Еш, вона може не повернутися такою. — Тихо кажу я. Я не хочу вбивати його кайф, але Ембер зазнала важкої черепно-мозкової травми. Шанси на те, що вона коли-небудь зможе говорити і розуміти, що відбувається, мізерні. — Думаю, тобі треба добре подумати про це і добряче розпитати лікарів про експериментальні препарати та всі дослідження, які вони проводять.

— Я так і зроблю. Я просто схвилюваний будь-якою надією на цей момент. І я знаю, що вона мене чує. Я це відчуваю. Вона знає, що я тут.

— Я впевнений, що знає. — Я згоден, тому що я щиро вірю, що куди б не пішов мозок Ембер, її серце знає, що він там, з нею.

Я абсолютно по-новому ставлюся до тієї сильної любові, яку Ашер відчуває до Ембер, тому що так само я ставлюся до Кензі. Я зроблю для неї все, що завгодно, і ніколи не зможу відмовитися від неї.

— Кензі, чому б тобі не піти зі мною наступного тижня? Я знаю, що тобі буде незручно, але, можливо, якщо вона почує твій голос, це допоможе.

Я вже знаю, що вона скаже "ні", і він теж. Кензі не може впоратися з тим, що бачить свою матір такою, і я її зовсім не звинувачую. Нелегко бачити, як хтось, кого ти любиш, балансує десь між життям і смертю. Після аварії Кензі годинами сиділа біля ліжка Ембер,

плакала і благала її прокинутися. Після кількох нервових зривів, через які персоналу довелося давати їй заспокійливе, бабуся та тітка наполягли на тому, щоб вона припинила ходити до школи.

— Я не можу. — Зі сльозами на очах сказала вона. — Будь ласка, тату...

Бляха. Ненавиджу, що не можу обійняти її і заспокоїти, як мав би це робити, якби ситуація не була такою жахливою. Це суцільні тортури.

— Торе, скажи йому, будь ласка, я не можу, — благає вона, і для неї не є чимось незвичайним втягнути мене в це. Вона робила це все своє життя, коли була налякана або засмучена. Просто зараз вона почувається набагато гірше.

— Гаразд, давайте всі заспокоїмося, — кажу я. — Ти ж знаєш, як їй там незручно, Еш. Чому б тобі не почекати, поки ти не поговориш з лікарями, не отримаєш більше інформації, і тоді ми зможемо вирішити, чи варто Кензі їхати. Я теж піду, — пропоную я. — Може, якщо вона почує всі наші голоси разом, це допоможе, може, вона згадає старі часи.

Ашер киває.

— Це гарна ідея. Я обов'язково отримаю більше інформації та зустрінуся з фахівцями. Кензі, ти ж знаєш, я не хочу тебе засмучувати. Я б ніколи не змусив тебе робити те, чого ти не хочеш.

Кензі підводиться і перетинає кімнату, щоб міцно його обійняти.

— Я знаю, тату. Пробач мене. Я люблю тебе і дуже сумую за мамою.

— Я теж. Тому я хочу зробити все, що в моїх силах.

Я перепрошую і йду у ванну, щоб залишити їх на кілька хвилин наодинці. Опинившись там, я дивлюся на себе в дзеркало і бризкаю на обличчя холодною водою. Я хочу, щоб Ембер одужала, і я знаю, що ми всі повинні мати надію і мислити позитивно, але я не хочу бачити, як Ашер і Кензі отримують надію тільки для того, щоб їх знову відправили в пекло. І я ніколи не зміг б їм цього сказати, але що, якщо Ембер прокинеться, але буде зовсім не схожою на себе? Що, якщо вона не може говорити, а замість цього стогне і плаче? Що, якщо вона кидатиметься і викручуватиметься, замість того, щоб мирно лежати, як зараз? Вони ніколи не зможуть впоратися з тим, що бачитимуть її такою.

Я виходжу з ванної в коридорі і швидко перевіряю свою спальню. Дивно бачити Ашера в моєму домі, хоча він був тут більше разів, ніж я можу порахувати. Я хвилююся, що щось особисте Кензі може валятися там, де його не повинно бути. Наприклад, її трусики заплуталися в моїх простирадлах. Не те, щоб Ашер був у моїй спальні, але все ж.

Коли я приєднуюся до них, я радий бачити, що вони граються з собакою і кошеням, і настрої стає світлішим і щасливішим. Коли я бачу їх разом у вітальні, де вони граються з моїми домашніми улюбленцями, це лише нагадує мені про те, як сильно я люблю їх обох, і як я не можу навіть подумати про те, щоб втратити когось із них. Я б хотів взяти Кензі на руки і притиснутися до неї на дивані, запросити Ашера в кіно і просто бути щасливою сім'єю. Ми робили це сотні разів, а тепер раптом все це стало табу і неправильно.

Коли Ашер каже нам, що збирається додому, Кензі каже йому, що залишиться на деякий час, щоб подивитися наш серіал, і він обіймає нас обох на прощання перед тим, як піти, нічого не пам'ятаючи.

Зрада.

Мені погано. Кензі виглядає хворою.

Десь у пеклі Сатана щойно витягнув мішок зефіру і смажить його на мою честь.

Кензі дивиться на мене з почуттям провини, жуячи нижню губу після того, як зачинила за батьком мої вхідні двері.

— Вибач, Торе.

— Ми повинні сказати йому, Кензі.

— Я знаю... але після його міні-туру, будь ласка? Він так багато працював над новими піснями. Це не довгий тур, місяць, можливо? Коли він повернеться, ми сядемо з ним разом і скажемо йому. Або я скажу йому наодинці, якщо так буде краще.

— Ні, — огризаюся я. — Ми зробимо це разом.

— Гаразд, — вона нервово перебирає пальцями намисто на шії. — Я не можу навіть думати про те, що він говорить про мою маму. Ти справді думаєш, що їй колись стане краще?

Її зелені очі благально дивляться на мене, і мені хочеться сказати "так". Я хочу, щоб вона повернула собі обох батьків і мала нормальне, щасливе життя. Це все, що я коли-небудь намагався дати їй — трохи нормальності та безпеки.

— Чесно кажучи, я не знаю, ангеле. Нещасний випадок з твоєю мамою, травма її голови і мозкова активність після нього були незвичайними. Тіло і мозок — це довбана таємниця, скільки б лікарі і вчені не вивчали їх, завжди є речі, які ставлять їх у глухий кут. І, на жаль, бувають випадки, коли, незважаючи ні на що, вони не можуть зробити когось кращим. Як казав твій тато, все, що ми можемо зробити, це спробувати. Але дива трапляються.

— Він думає, що зможе повернути її до життя, Горе. Це те, у що він вірить.

— Знаєш що, Кенз? Я зовсім не здивуюся, якщо він зможе.

Вона кидається в мої обійми і цілує мене так, як мене ніколи раніше не цілували. Це майже збиває мене з ніг, і це не має нічого спільного з тим, що вона кидається на мене, а лише з глибиною любові, яку я відчуваю з кожним її подихом.

Я хочу повалити її на підлогу і цілувати в губи, доки вони не почервоніють і не потечуть кров'ю. Я хочу покарати її за те, що вона хотіла мене, коли не повинна була, і подякувати їй за те, що вона хотіла і любила мене так сильно, коли я цього потребував.

Молоде кохання... перше кохання таке невинне. Таке чисте і довірливе. Таке всеохоплююче. У моєму віці я не мав би отримувати таку любов від неї, але, чесно кажучи, вона і моє перше кохання теж.

*Тор ~ двадцять чотири роки
Ашер ~ двадцять чотири роки*

Я сиджу на старому скрипучому стільці у своєму кабінеті в магазині, намагаючись розібратися у фінансових таблицях, якими мене закидав бухгалтер.

Я не розумію цифр. Або в прибутки і збитки

Тато, мабуть, теж не розумів.

Тобто, я знаю, що це таке, але не знаю, як це виправити, щоб у мене було більше прибутків і менше збитків.

Я вже три місяці не брав зарплати для себе, щоб заплатити братам. Я голодний, виснажений і стурбований.

Я чую кроки за дверима і повертаюся, щоб побачити Ашера, який стоїть там.

— Вже північ, Торе, — каже він.

— Я знаю.

Він заходить і кидає на мій стіл маленький коричневий паперовий пакет і білий конверт. Піднявши очі від мого безладу паперів, я запитую його, що це.

— Відкрий.

У паперовому пакеті — сендвіч зі стейком і сиром, з додатковим сиром, сіллю і перцем, з перцем-гриль. Це моя улюблена страва, і в мене сльозиться в роті, коли я дивлюся на неї.

— Ти не мусив цього робити, Еш.

— Невже? А ти сьогодні їв?

Я відкушую бутерброд і мало не стогну від того, який він смачний.

— Ні.

— Тоді так, я мусив це зробити. Відкрий конверт.

Ковтаючи, я розрізаю конверт ножем і знаходжу всередині чек на п'ятдесят тисяч доларів, виписаний на моє ім'я. Я дивлюся на нього, нуль розпливається переді мною. Я ніколи в житті не бачив чека на таку суму.

— Що це?

— Чек. — Він відкидається назад до стіни.

— Я бачу. На що?

— Для тебе. Щоб виправити цей безлад, в якому ти опинився.

Трясучи головою, я штовхаю чек через стіл до нього.

— Я не можу взяти твої гроші, Еш. Я ціную це, але не можу.

Я відкушую ще один шматок від бутерброда, який я прийму. Але не гроші.

— Тобі потрібні гроші, Торе. Не будь дурнем. Це позика з мого спадку. Мені вони не

потрібні. Моя сім'я хоче допомогти тобі.

П'ятдесят тисяч доларів могли б стільки всього виправити. Я міг би привести це місце в порядок, вилізти з боргів, нарешті знову мати трохи грошей для себе, щоб їсти і бути нормальним.

— Ашере, я не можу.

— Ти можеш, і ти візьмеш. Ти написав перші пісні, які приносять мені гроші, Тор. Ти думаєш, я забув це лайно? — запитав він. — Ні, бляха-муха, не забув.

— Я отримую гонорари. Цього достатньо.

— Це не так. Твій батько залишив тобі бізнес, який був у сраці, чувак. Він не застрахував своє життя. Чотири роки ти надриваєш дупу, намагаючись подбати про всіх і зберегти цей бізнес. Цей магазин може бути чудовим, але спершу треба вибратися з ями, інакше ти просто крутишся в колесах. Я більше не можу дивитися, як ти вбиваєш себе. Особливо, коли у мене є можливість допомогти тобі.

— Еш...

— Заткнися і бери гроші. У мого тата є друг, консультант з бізнесу та маркетингу. Він приїде в п'ятницю, щоб допомогти тобі скласти бізнес-план.

Я проводжу пальцем по краю чека. Я ніколи раніше ні в кого не брав грошей. Але він має рацію — я тону, як Титанік.

— Я не знаю, коли зможу повернути тобі гроші.

Він знизує плечима.

— Мені байдуже, чи зможеш. Я просто хочу допомогти. Ти ж мій найкращий друг. Я не чекаю і не хочу нічого повертати.

КЕНЗІ

Ми з Тором бачимося щоразу, коли є можливість. У ті дні, коли я живу у нього вдома, він приходив додому на обідню перерву, і ми обідаємо разом. Іноді я залишаюся до його повернення після роботи, і ми вечеряємо, розмовляємо, граємося з домашніми тваринами і кохаємося.

Я отримала чимало замовлень на весільні запрошення, написані від руки, та ескізи татуювань, і все це з вуст в уста. Я також працюю волонтером у притулку, скільки можу, і ветеринар, який опікується там хворими тваринами, найняв мене робити те, що дуже близьке моєму серцю. Коли в її клініці помирає пацієнт, вони роблять відбиток лапи тварини чорнилом на блокноті, і вона просить мене написати невеликий натхненний вірш про вічне кохання внизу листівки, а я додаю ім'я тварини і дату її смерті. Потім листівку надсилають власнику, щоб він зберіг її. Особисто я вважаю, що це дуже мило.

Сьогодні неділя, і Тор поїхав кататися верхи і обідати з моїм батьком. Ми не бачилися три дні через роботу та інші життєві обставини, і я дуже за ним сумую. Щоб відволіктися, я взялася за проект упорядкування всіх своїх ручок, паперів і чорнила, коли отримую смс-повідомлення.

Тор: Я сумую за тобою.

Я: Я сумую за тобою більше ;)

Тор: Можеш зустрітися зі мною сьогодні ввечері у мене вдома? Близько шостої?

Я: Так.

Тор: Не можу дочекатися. Я кохаю тебе.

Я: Я теж тебе кохаю.

— Якраз вчасно. Я щойно прийшов, — каже він, коли я впускаю його в дім, на чому він наполягає. Він ненавидить, коли я стукаю.

Ми цілуємося на знак привітання. Солодкий, м'який поцілунок у губи, і ми обоє посміхаємося. У мене все ще з'являються метелики, коли я бачу його, хоча минуло вже кілька тижнів відтоді, як ми офіційно почали зустрічатися як пара.

— Я маю вигуляти великого білого пухнастика, хочеш піти зі мною?

— Звісно.

Діогі починає гарцювати, як тільки бачить, що Тор бере його повідець, а потім чекає біля французьких дверей, що ведуть на задній двір, поки Тор пристебне повідець до його нашійника. Ми проходимо через задній двір і виходимо через хвіртку, що веде до лісу. За останні кілька тижнів у нас з'явилося ще більше ритуалів, наприклад, спільні прогулянки з собакою.

— Як доїхали? — запитую я.

— Добре. Хоча й волого. Ми їхали по Хемптон-Біч, і це нагадало мені твій випускний вечір.

— Тьху, не нагадуй мені про це.

— Здається, що це було так давно, чи не так?

Я киваю, коли ми робимо паузу, щоб Діогі понюхав бруд і старе листя.

— Справді здається.

— Думаю, тієї ночі між нами все змінилося. Я навіть не знаю, чому. Я багато про це думав, але не знаю, що, в біса, сталося. Ніби щось просто перемкнуло.

Кивнувши, я притуляюся до нього і цілую в плече.

— Я знаю, що ти маєш на увазі. Я теж це відчула. Коли ми танцювали разом. Те, як ти торкнувся моєї щоки, — посміхаюся і примружуюся, дивлячись на нього. — Погляд твоїх очей. Я закам'яніла.

Він сміється.

— Чому ти злякалася? Це ж ти говорила про те, що хочеш посадити мене в коробку. — Він дразниться.

Моє обличчя нагрівається від цього спогаду.

— О, Боже, я так і зробила. Я здивована, що ти не втік і не сховався.

— Нізащо, крихітко. Я хотів, щоб ти поклала мене в ту коробку і тримала мене.

— Я точно тримаю тебе, але я тримаю тебе поза коробкою за хорошу поведінку.

Він підморгує мені.

— Буду знати.

Коли ми спускаємося стежкою і обходимо його будинок, починає накрапати дрібний дощ. Зачинивши за нами хвіртку, коли ми потрапляємо на подвір'я, він відпускає Діогі з повідка, щоб вона побігала подвір'ям, а потім обіймає мене.

— Потанцюй зі мною, — шепоче він.

Моє серце калатає, і я припадаю головою до його грудей.

— Музики немає. — Кажу я, хоча це не має значення. Наші тіла вже погойдуються разом.

— Музика завжди є. Слухай, як капає дощ і б'ється наше серце. — Він міцніше притискає мене до себе і притискає губи до мого чола, поки наші тіла рухаються разом під дощем.

Раніше я ненавиділа дощ, вважаючи його похмурим, депресивним і таким, що псує волосся, але тепер він назавжди змінив це для мене, перетворивши його на щось неймовірно романтичне. Я більше ніколи не зможу бачити чи чути дощ без того, щоб не згадати цей момент з ним.

— Як ти змушуєш мене кохати тебе все більше і більше? — шепочу я, ковзаючи руками по спині його сорочки, завжди хочу торкатися його шкіри. Ненавиджу будь-які бар'єри між нами. Наприклад, одяг. Одяг на ньому — це гріх.

— То мій підступний план спрацював? — грайливо запитує він.
— Змусити мене полюбити тебе ще більше? Тоді так, він працює.
— Добре. — Він міцніше притискає мене до себе, наш одяг прилипає до наших тіл. — Ми стаємо досить мокрими. Зараз я заберу тебе всередину і зроблю тебе ще мокрішою.
— Так.

Моє серце прискорюється, коли він бере мене за руку і веде назад до будинку, а Діогі слідує за нами по 'п'ятах. Я не маю жодного уявлення, що він має на увазі, і це лише додає передчуття і хвилювання від перебування з ним. Я зрозуміла, що Тор любить мою недосвідченість, а не обурюється нею, як я спочатку думала. Думаю, його заводять те, що він єдиний чоловік, який коли-небудь по-справжньому торкався мене, і я зовсім не проти цього. Я можу зрозуміти, що він відчуває себе власником.

Він веде мене до ванної кімнати, зачиняє за нами двері, блиснувши сексуальною посмішкою, від якої я не можу відірватися, а потім повільно знімає з мене мокрий одяг. Він на сто відсотків зосереджений на тому, як роздягає мене, його очі прикуті або до мене, або повільно ковзають по частинах мого тіла, які він відкриває. Він не відволікає нікого з нас поцілунками, як ми бачимо в кіно, і це щось дуже інтенсивне в ньому, що я почала цінувати. Йому подобається спостерігати, як його руки рухаються наді мною, як він піднімає очі, щоб вловити моє дихання і вираз мого обличчя.

— Увімкни душ, — тихо каже він, роздягаючись. Він перевіряє температуру води рукою, а потім обіймає мене за талію і тягне під воду разом з собою. Його тіло височіє над моїм у маленькому душі, і коли він нахиляється, щоб поцілувати мене, тепла вода розбризкується над його головою, а потім каскадом спадає на нас.

Він трохи відступає назад і опускає руки мені на талію.

— Повернись, — каже він, його голос стає хрипким, і коли я повертаюсь, він хапає мене за руки і кладе мої долоні на плитку переді мною. Знайоме іскристе дзигчання розливається по моєму тілу, поширюючи відчуття збудження, туги і відтінку нервозності від невідомості. Його губи опускаються на моє плече, а руки повільно ковзають по моїх руках, проводячи по грудях і вигину талії, зупиняються на моїх сідницях, стискаються, коли він притискає свій твердий член до моєї спини.

— У тебе найдосконаліша попка, — шепоче він, коли пара від гарячої води клубочиться навколо нас. Його рука опускається між нами і ковзає між моїми мокрими стегнами, його пальці тягнуться вперед, щоб потерти мій клітор, вода змішується з моєю власною вологістю.

— Ти хочеш мене? — Його зуби торкаються моєї шиї ззаду, а палець повільно проникає в мене, з моїх вуст виривається тоненький стогін.

— Завжди.

— Скажи мені, — його губи вигинаються на моїй шиї у відповідь, і він штовхає долоню до мого статевого органу, його середній палець ідеально притискається до моєї солодкої точки. — Я хочу почути, як твій солодкий голос скаже щось брудне.

Не вагаючись, я кажу саме те, що думаю.

— Я хочу відчути кожен сантиметр твого члена, який зараз у мене впирається.

— Так, бляха-муха. — Шипить він. Він відступає від мене і дозволяє воді бризнути мені на спину, потім хапає пляшку лавандового мила для тіла, яку я тримаю тут, і витискає трохи собі в руки. Я залишаюся там, де він мене поклав, все ще обличчям до плитки, притулившись до неї долонями, і він починає розтирати піну по всій моїй спині. Мої соски тверднуть від його долонь, коли він тягнеться до них, ніжно стискає їх, а потім опускає свої слизькі руки вниз, щоб намити мої стегна, проводячи рукою між моїми щокми, його пальці затримуються і натискають на такі місця, що в мене перехоплює подих.

Його рука заплутується в моєму мокрому волоссі і притягує мою голову назад до себе, його губи перехоплюють мої, злизуючи краплі води, що стікають мені до рота. Я повертаю голову назад, щоб поцілувати його глибше, коли він обхоплює мене за талію, спрямовуючи мою нижню частину тіла назустріч його і штовхаючи нас так, що потік води протікає між

нашими тілами. Його рука просувається між нами, стискаючи член і проштовхуючи його гладеньку голівку в мій прохід. Схопивши мене за стегна, він заштовхує в мене довго і глибоко, змушуючи мене піднятися на пальці ніг від сили, з якою він заповнює мене.

— Якщо ти просиш кожен сантиметр, я дам тобі кожен сантиметр, — шепоче він біля мого вуха, його голос такий сексуальний, що я зітхаю і вигинаю спину, прагнучи ще більше його. Його руки ковзають вгору і накривають мої груди, обхоплюючи їх для важеля, коли він продовжує занурюватися в мене і виходити, його лоб притуляється до моєї потилиці. Коли його дихання стає все більш нерівним, він тягнеться вгору, щоб схопити душеву насадку над нами, від'єднує її і клацає великим пальцем на пульті управління. Я трохи збентежена, але надто зосереджена на його члені, щоб звертати на це увагу — аж поки він не тримає його між моїх ніг, і пульсуюча вода не змушує мої пульсуючі нервові закінчення працювати на повну потужність, запускаючи мене в миттєвий оргазм. Мої ноги майже підгинаються піді мною, але він обхоплює мене рукою за талію, щоб утримати, коли він витягує свій член на повну довжину, а потім знову занурюється в мене, його яйця б'ються об мене з кожним поштовхом.

— Тор... — В оргазмічному маренні я розріджуюсь під його дотиком, ніби мої кістки тануть. Опустивши душеву насадку, він розвертає мене і хапає за дупу, піднімаючи і штовхаючи назад на плитку, його твердий член знову знаходить свій дім, коли я обхоплюю його талію ногами. Він цілує мене з диким голодом, вливаючись у мене, поки висяча душева лійка обертається, розбризкуючи воду на всі боки. Він стогне на моїх губах і завмирає, похований глибоко всередині мене, його поцілунки припиняються, стають повільними, глибокими і м'якими, і я відчуваю, як він спливає і пульсує, коли він кінчає. Я рухаю тазом повільними колами проти нього, доячи і пестячи його своїми напруженими стінками. Глибоко видихаючи, він дивиться мені в очі і послаблює хватку.

— Чорт забирай... Я кохаю тебе, — каже він, його голос сповнений грубих емоцій.

— Я теж тебе кохаю. — Я кажу, задихаючись, засипаючи його обличчя поцілунками і пригладжуючи його мокре волосся назад.

Він опускає мене на ноги, і ми блискавично приймаємо справжній душ разом, оскільки вода вже майже охолола. Коли ми виходимо, я усвідомлюю, що вода розбризкалася на підлогу з душевої лійки, яка розкидалася навколо. Я стаю на коліна і витираю воду додатковим рушником.

— Це було неймовірно. — Кажу я, екстаз все ще тремтить у моєму тілі.

Він посміхається до мене, і мої очі притягуються до неймовірно сексуального V, коли він обертає рушник навколо своєї вузької талії.

— Тобі не дозволено торкатися цього самостійно. У мене в руках ключі від чарівного стимулятора для душі.

— О, справді? — дражнюся я.

— Справді.

Я підходжу і цілую його в щоку.

— Я все одно не хотіла би нічого робити без тебе. Це було б зрадою.

На його обличчі з'являється похмура посмішка, яка була кілька секунд тому, а очі набувають відтінку розплавленого шоколаду.

— Ти справді це маєш на увазі, чи не так?

Я витискаю зайву воду з волосся рушником і здивовано дивлюся на нього.

— Маю на увазі що?

— Що ти не зраджуватимеш мені.

Мій шлунок вивертає від самої думки про це.

— Звичайно, я маю на увазі це. Ти здурів? Навіщо мені тобі зраджувати? — Я грайливо штовхаю його прес. — Ти ідеальний чоловік. Сексуальний, милий, турботливий, любиш домашніх тварин, б'єш поганих хлопців, цілуєш зайчиків у носики... продовжувати?

Він відкидається на спинку раковини і дивиться, як я витираюся.

— Я ніколи тобі про це не казав, але Сідні постійно зраджувала. Звісно, вона не вважала

це зрадою, бо ми були у так званих відкритих стосунках, але вона була єдиною, у кого були відкриті стосунки.

Я розгублено дивлюся на нього.

— Відкриті стосунки? Що це таке?

— Це означає, що ти зустрічаєшся і спиш з іншими людьми, але все ще маєш постійні стосунки з кимось іншим.

— О! — здивовано кажу я. Я й гадки не мала. — Фу.

— Так, фу.

— Ти...? — Я не хочу знати, що він займався сексом з половиною нашого міста.

— Одного разу. Дуже давно. Я був молодим і думав, що буде весело мати вільний пропуск, щоб спати з ким захочу, розумієш? Але це було відстійно. Я відчував себе винною і брудно. Тоді я дуже піклувався про Сід, але з роками все, що відбувалося, зруйнувало нас. Особливо її одержимість твоїм батьком.

— Мої батьки теж були такими? — запитую я, відчуваючи, що мене починає нудити. Якби мої батьки були в таких стосунках, це зруйнувало б усе, у що я вірив про них.

Він обгортає мене товстим білим рушником і притягує до себе.

— Бляха, ні. Твої батьки були повністю віддані одне одному. Ашер роками не торкався жінки, хоча Сідні тільки й робила, що благала його відсмоктати на колінах.

Я зітхаю з полегшенням, але мене все ще нудить від думки про те, як Сідні переслідувала мого батька — чоловіка своєї найкращої подруги, на додачу до того, що спала з іншими чоловіками. Вона гірша, ніж я думала.

— Вибач, Кенз. Я не повинен був так говорити. Іноді я забуваю, що він не тільки мій друг, але й твій батько.

— Все гаразд, ти можеш говорити зі мною про що завгодно. Я просто не розумію, чому Сідні так робила, коли у неї був ти.

— Різноманітність, веселощі, збудження, їзда на різних членах. Хто в біса знає. — Він знизує плечима, але очевидно, що її поведінка зачепила його.

— Зі мною тобі ніколи не доведеться про це турбуватися, Торе. Мені байдуже, чи мені буде вісімнадцять, чи п'ятдесят. Я ніколи не захочу нікого, крім тебе.

Він підхоплює мене на руки, цілує і несе до свого ліжка. Моя голова падає набік, і мій погляд падає на кімнату, коли його губи лоскочуть мою шию. Мені потрібна мить, щоб зрозуміти, що змінилося в його кімнаті сьогодні, а потім це стає очевидним. Складний глечик, який був наповнений монетами відколи я себе пам'ятаю, зараз порожній.

Сімейна традиція — обручки.

Здається, що це було ціле життя тому, коли він розповідав мені про цю традицію, але насправді минуло лише два роки. Я чітко пам'ятаю несподіване почуття ревності, яке охопило мене тоді, уявляючи його з якоюсь щасливою жінкою, яка колись стане його дружиною, і потай бажаючи, щоб це була я.

Я міцно обіймаю його, його тіло ще гаряче після душі, а його губи рухаються по моїй оголеній шкірі.

Чи справді це можу бути я? Чи я живу тимчасовим сном у позиченому часі?

*Тор ~ двадцять два роки
Ембер ~ двадцять два роки*

— Ти вже сказала йому? — тихо запитую я її. Її дихання тихе і рівне в тьмяній кімнаті поруч зі мною, але я знаю, що вона не спить.

— Ще ні.

Я повертаюся на бік і підпираю голову рукою.

— Ти повинна сказати йому, Ем.

— Я знаю... Я просто не хочу зробити йому боляче. Не думаю, що він зрозуміє.

Я перехилилася через ліжко і торкаюся її руки.

— Він любить тебе. Він зрозуміє. Повір мені, він просто хоче, щоб ти була щаслива.

— Я знаю... але я боюся, що він подумає, ніби я його покидаю, — тремтяче зітхає вона.

— Але це не так. Я просто хочу займатися своїми справами. Я завжди буду дружиною Ашера, розумієш? Вони думають про мене як про бек-вокалістку. Люди не бачать у мені нічого іншого. У власному гурті я буду собою. — Вона повертає голову до мене. — У цьому є сенс?

— Є. Ти маєш робити те, що добре для тебе, Ембер. Ти не можеш бути лише дружиною Ашера і мамою Кензі, ти маєш бути собою. Ти чудова співачка, і я думаю, що твій власний гурт буде чудовим. Дівочий рок-гурт це ж, бляха, круто. Думаю, він пишатиметься тобою.

— Сподіваюся на це.

Сидячи, я мружуся на цифровий годинник біля їхнього ліжка. Майже п'ята вечора.

— Полегло? — запитую я. Раніше сьогодні їй стало погано з шлунком, запаморочилося в голові, а потім вона впала на кухні. Вона впевнена, що це просто грип, але попросила мене побути з нею, поки вона відпочиває в ліжку, на випадок, якщо їй знову стане зле. Ашер поїхав на вихідні з батьком, але коли я хотів зателефонувати йому, щоб сказати, що вона захворіла, вона змусила мене пообіцяти не робити цього, щоб він не поспішав додому.

— Трохи. Просто втомилася.

— Ти продовжуй відпочивати. Я зроблю Кензі смаженого сиру і займу її чимось до сну.

Я перевірю тебе через деякий час. Гарзд?

— Я знаю, що кажу це сто разів на тиждень, але я не знаю, що б ми робили без тебе. Ти завжди такий добрий до нас. Наш другий чоловік. — Вона посміхається цьому жарту і перевертається на бік, щоб заснути.

У нас є жарт, коли Еш та Ембер називають мене своїм другим чоловіком. Зазвичай це смішно.

Іноді — ні.

ТОР

Її шкіра м'яка і росяна після душу, запрошує до пестощів і поцілунків на кожному вигині, і я не можу натішитися нею. Вона зітхає і звивається піді мною, як спекотна змія, її нігті впиваються в мою спину, коли вона вигинається, щоб притиснути своє тіло до мого. Її хіть і любов до мене дорівнює моїй до неї, і це зробило хімію між нами вибухонебезпечною.

Перевернувшись на спину, я тягну її на себе, і вона вже на крок попереду мене, точно знаючи, чого я хочу і чого потребую. Її тіло рухається спокусливо повільно, ніби вона смакує кожен сантиметр, кожен подих, кожен дотик. Вона приймає мій член у себе довгим, плавним спуском, потім ще повільніше піднімається вгору, поки не досягає мого кінчика, а потім знову опускається на мене, повторюючи це знову і знову. Ніякого поспіху, ніяких божевільних підстрибувань вгору-вниз, ніяких ударів тіл. Її тіло легко танцює з моїм, наче ми були створені для того, щоб бути одним цілим від початку часів. Ми не поспішаємо до кінця, бо кінця немає. Її очі заплющуються, її надуті губи розтуляються від екстазу мого тіла, що заповнює її, коли вона кохається зі мною так, наче ми були разом завжди.

І вона змусила мене повірити, що у нас справді була вічність.

Я вражений коханням, захоплений чуттєвим, хтивим способом, у який її тіло заволодіває моїм. Я не можу поворухнутися. Я не хочу рухатися. Жодна жінка ніколи не брала мене раніше. Не так — не так повністю, не так чесно, з таким необмеженим і нестримним бажанням і пристрастю. Жодна жінка ніколи не хотіла мене так, не змушувала мене відчувати себе таким цілковито і повністю обожнюваним. І в той же час вона віддала мені себе так само повністю. Вона нічого не стримує і віддає все.

Це те, чого я так довго прагнув і чекав. Цього невимовного зв'язку.

Мої руки міцніше стискають її талію, більше для того, щоб нагадати собі, що вона справжня, ніж з якоїсь іншої причини. Все інше починає зникати. Сумніви. Чорна хмара, що нависла над нами.

Нізащо в бісовому пеклі я цього не відпущу. Я ніколи не відпущу її.

Її тихі стогони тягнуть мій погляд вгору по її тілу, щоб зупинитися на її прекрасному обличчі, її очі в ту ж мить розплющуються, щоб зустрітися з моїми, а губи вигинаються в усмішці, яка змінила моє життя багато років тому.

Вона нахилиється, щоб поцілувати мене, її груди гойдаються, соски торкаються моїх грудей. Вона найсексуальніша, найлюблячіша істота, яку я коли-небудь зустрічав у своєму житті. Усе в цій дівчині кидає виклик її віку і часу, який вона проводить на цій планеті.

Тиждень тому вона прошепотіла мені на вухо, що була народжена, щоб стати моєю, і я

вірю в це.

Сигнал будильника її мобільного телефону будить нас обох. Це суворе нагадування про те, що їй пора додому. Вона ворушиться, і я міцніше обіймаю її під легкою ковдрою. Її оголене тіло таке тепле і м'яке, ідеально притискається до мене. Діюгі та Кіттен прибігли до нас і сплять у ногах ліжка разом з нами.

Тепер це моя сім'я, і мені не подобається, що друга половина мене йде щоночі.

— Я мушу йти, любий, — шепоче вона, цілуючи мене в груди.

Я стогну і звільняю свою руку, щоб вона могла піднятися з ліжка і знайти свій одяг. Коли я дивлюся на неї, в моїх грудях розростається такий знайомий вузол.

— Я ненавиджу це, Кензі. — Я перекидаю ноги через край ліжка і натягую спортивні штани.

— Мені це теж не подобається.

— Я хочу, щоб ти спала зі мною всю ніч і прокидалася зі мною. Коли ти залишаєш моє ліжко, я відчуваю, що це як секс на стороні.

Вона натягує свою сорочку і скорчила мені гримасу.

— Це не перепихон, Торе.

— Я не можу робити це вічно.

— Що ти кажеш? — Її голос тремтить від першого нападу страху. — Ти хочеш розлучитися?

— Зовсім ні. Я кажу, що хочу, щоб ти жила зі мною, щоб тобі не довелося йти посеред ночі.

Вона дивиться на мене, засунувши одну ногу в джинси, а іншу витягнувши.

— Жити з тобою?

— А ти б хотіла? Якщо ми зможемо пережити гнів Ашера?

Вона засовує іншу ногу в джинси.

— Я б переїхала до тебе завтра, якби могла. Як ти думаєш, чому я так часто тут буваю?

— Щоб погратися з домашніми тваринами? — дражнюся я.

— Ну, вони милі, — грайливо відповідає вона. — Але ти набагато симпатичніший.

— Я проігнорую це. Я серйозно, Кенз. Як тільки це стане можливим, я хочу, щоб ти переїхала до мене. Ти подумаєш про це?

Вона стає на її місце.

— Мені не треба про це думати. Я вже знаю, що хочу цього.

— Я хочу, щоб ти все одно подумала, це важливе рішення. І нам ще треба багато чого пережити. Я просто хочу, щоб ти знав, що це те, чого я хочу.

Я проводжаю її до машини і дивлюся, як вона їде темною вулицею, а потім повертаюся в ліжко, щоб дочекатися, коли вона надішле мені смс, що вона вдома. Це, безумовно, частина наших стосунків, яка зводить мене з розуму, тому що мені не подобається, що їй доводиться йти щовечора. Я хочу, щоб ми могли засинати разом і залишатися разом в одному ліжку до ранку. Як це роблять нормальні дорослі люди.

Коли справа доходить до неї і того, чого я хочу, моє терпіння вривається. Тепер, коли ми разом, я хочу свободи, щоб мати можливість розвивати наші стосунки так, як ми цього хочемо, і стає все важче і важче чекати і приховувати все від усіх.

*Кензі ~ вісімнадцять років
Тор ~ тридцять два роки*

— Чекай тут. — Він виходить з вантажівки і зачинає дверцята, перш ніж я встигаю щось сказати. Він скрадається через брудну парковку до старого складу і стукає у вм'яті сріблясті двері з облупленою фарбою. Я не зовсім розумію, що ми тут робимо, але в мене погане передчуття.

Невдовзі двері відчиняє чоловік, і вони починають розмовляти. Тор багато показує на інший бік складу, і він виглядає розлюченим.

Навіть розлюченим.

Чоловік також помітно хвилюється, трясє головою і кричить. Я не можу почути, про що вони говорять з того місця, де я припаркований, але це точно не виглядає дружлюбно.

Я сиджу в шокованій тиші, коли Тор хапає чоловіка за горло і буквально тягне його від дверей до заднього боку будівлі, подалі від очей.

Трясця.

Моя рука стискає дверну ручку до болю в кісточках пальців. Я хочу вибігти і подивитися, що відбувається, але він найсерйознішим голосом наказує мені залишитися тут. Таким голосом він завжди говорить, коли очікує, що я буду слухати, не ставлячи жодних запитань.

Минає кілька хвилин, і я полегшено зітхаю, коли з-за рогу складу з'являється Тор і прямує до вантажівки, тримаючи в руках щось схоже на мішковину з ланцюжком, що звисає з неї. У мене холодне кров, коли він підходить ближче, і я розумію, що він тримає маленького собаку, який не повинен бути маленьким. Він сильно виснажений.

Я вистрибую з вантажівки, коли він наближається, і підбігаю до нього.

— Що сталося? — запитую я.

— Відчини мені двері.

Я біжу відчиняти задні дверцята його вантажівки і швидко застеляю сидіння ковдрою, і коли він обережно кладе на неї собаку, я помічаю, що ланцюг глибоко в'ївся в шию собаки, плоть сира і потворна, з неї сочиться кров і жовта інфекція.

Жовч підступає до горла, і я затуляю рота.

— Боже мій...

— Цей довбаний мудак тримав цього пса прикутим ланцюгом до задньої стіни свого складу, без їжі та води, хтозна скільки часу, бляха-муха. Ланцюг обмотався навколо його шиї місяцями і повільно душив його.

— Здається, мене зараз знудить.

Він обіймає мене за плече.

— Пробач, ангеле. Я повинен був попередити тебе про це. Поїхали, треба відвезти його до ветеринара.

Ми сідаємо на переднє сидіння, і я не можу не зазирнути на заднє сидіння, коли ми виїжджаємо з парковки. Собака настільки слабкий, що ледве може рухатися, а його очі неживі, остекленевші і переможені. Сльози котяться по моїх щоках, коли я тихо молюся за нього. Це найгірше знуцання, яке я коли-небудь бачила.

— Думаю, з ним усе буде гаразд, — заспокоює Тор, кладучи руку на мою ногу. — Я знаю, що це виглядає до біса огидно, але як тільки вони витягнуть ланцюг і почистять рану, дадуть йому антибіотики і дадуть трохи їжі та води, він почне повільно одужувати.

— Ти справді так думаєш? Він погано виглядає, Торе. Дуже погано.

— Я знаю. Але думаю, що він викарабкається. Цього довбаного мудака попереджали ще рік тому, коли він прикував ще одного пса, якого витягнув інший рятувальник.

— Що ти йому зробив? — питаю я. Він відтягнув хлопця за горло, і я не бачила, як він повернувся.

Його очі піднімаються вгору, щоб перевірити дзеркало заднього виду, підборіддя стискається.

— Тобі краще не знати.

— Розкажи мені.

— Я перерівав ланцюг, щоб звільнити собаку, а потім обмотав той кінець навколо його клятої шиї і залишив його там, прикутим до землі, ніби у нього був цей бідолашний пес.

Моє серце мало не вихоплює від жорстокості його голосу і дій. Тор може бути наймилішим хлопцем у світі, але у нього є жорстока риса, коли справа доходить до знуцання над невинною твариною. Він жадає помсти.

— Не хвилюйся, — каже він мені на мій подив. — Він не помре. Його друзі знайдуть його. Я просто хочу провчити цього виродка. Він більше ніколи не скривдить іншу тварину.

КЕНЗІ

Я: Привіт, як твій ранок? Я люблю тебе.

Я перемикаюся з програми повідомлень на браузер, потім знову на програму повідомлень, щоб перевірити, чи оновиться вона, але відповіді від Тора все ще немає, і вона позначена як непрочитана. Я відправила повідомлення майже чотири години тому, о восьмій ранку. Ми завжди пишемо одне одному вранці, і Тор завжди відповідає протягом години.

Завжди.

Навіть до того, як ми почали зустрічатися, він завжди швидко відповідав на мої повідомлення.

Я блукаю торговим центром, намагаючись запам'ятати, де знаходяться всі магазини, які

мені подобаються, в тому, що більше схоже на лабіринт, ніж на групу магазинів. Я не часто ходжу за покупками, а коли ходжу, то зі мною зазвичай Хлоя, яка веде нас торговим центром так, ніби вона тут народилася. Нарешті я знаходжу магазин жіночої білизни і вибираю кілька нових сексуальних комплектів бюстгальтерів і трусиків, які, на мою думку, змусять Тора посміхнутися. Цінники практично лякають мене до наступного тижня, але тканина настільки багата і м'яка, що підкреслює мої вигини набагато краще, ніж будь-що інше, що у мене є, тому я не можу встояти і купую їх.

Далі я знаходжу крамницю для рукоділля і купую папір, чорнило та маленькі прикраси, такі як мереживо, блискітки та камінці, які я почала додавати до паперу моєї роботи, написаної від руки.

Стоячи в черзі до каси, я знову дивлюся на телефон, але повідомлення від Тора все ще не надходило.

Коли я приїжджаю на парковку, я дзвоню йому на мобільний і залишаю голосове повідомлення:

— *Привіт, любий, де ти? Я починаю трохи хвилюватися. Подзвони мені, коли зможеш. Люблю тебе.*

Я надсилаю ще одне повідомлення, сподіваючись, що не надто набридла, але я хвилююся.

Я: *У тебе все гаразд? Я щойно купила білизну, думаю, тобі сподобається ;-)* Люблю тебе, крихітко, і не можу дочекатися, коли побачу тебе. Цілую.

Я заводжу свій джип, і мій телефон дзвонить на пасажирському сидінні поруч зі мною, якраз коли я збираюся заднім ходом виїхати з місця паркування.

Нарешті!

Я хапаю телефон з широкою посмішкою на обличчі.

— Привіт, любий, я сумувала за тобою весь ранок.

— Кензі?

— Тату?

Дідько.

— За кого ти мене прийняла?

Лайно.

— Хлою.

— Де ти?

— На парковці торгового центру. Мені потрібно було дещо забрати.

Він на мить замовк.

— Я не хочу, щоб ти панікувала, гаразд?

Моє серце миттєво починає калатати.

— Ну, татку, тепер я панікую. Що сталося? Щось з мамою?

— Ні, це Тор.

Дихання перехоплює горло, а шлунок падає, коли я намагаюся заперечити слова, які щойно почула.

— Ти там? — запитує він.

— Так... — Я ковтаю, долаючи клубок у горлі, що перекриває мені дихальні шляхи. — З ним все гаразд?

— Його збила машина рано вранці, коли він їхав на мотоциклі.

Я міцно заплющую очі, в голові проносяться жахливі картини.

— Ні...

— З ним все буде гаразд, я просто ще не знаю, що саме пошкоджено. Я зараз у лікарні з Таннером, чекаю на лікарів. Його щойно перевели в окрему палату. Його мама вже їде.

— Я приїду, як тільки зможу.

— Тобі не обов'язково їхати, Кензі. Я знаю, як сильно ти ненавидиш лікарні. Я просто подумав, що ти могла б подбати про його домашніх тварин, поки він не повернеться додому, оскільки ти і так проводиш там багато часу, роблячи для нього різні речі.

— Звісно, що зможу. Але я все одно приїду.

— Гаразд. Їдь повільніше. Я чую, що ти засмучена, і не хочу, щоб з тобою теж щось сталося. Він у надійних руках, не хвилюйся.

— Я їхатиму повільно. Обіцяю.

Я закінчую розмову і застигаю, втупившись у вітрове скло, намагаючись заспокоїти дихання, щоб розслабитися. Мій мозок не перестає співати. *Він поранений. Його поранено. Він поранений. Йому боляче.*

Коли я відчуваю, що більше не перебуваю на межі гіпервентиляції, я годину борюся з трафіком, щоб дістатися до лікарні. Хапаю перше-ліпше вільне місце для паркування і біжу до головного холу. Я майже впевнена, що мене не пустять до нього, бо я не член сім'ї, тож пишу батьковій смс:

Я: *Я внизу. Який номер/поверх?*

Тато: *3-й поверх, кімната 312. З ліфта ліворуч. Я в зоні очікування.*

Коли моя мама була в лікарні, я дізналася, що потрібно вміти орієнтуватися, щоб потрапити туди, куди ти хочеш, не маючи перепустки, інакше тебе не пустять до палати людини, яку ти намагаєшся побачити. Якщо хтось спробує перешкодити мені побачитись з Тором, у мене буде епічний нервовий зрив.

Головне — виглядати рішуче, поспішати і ні з ким не дивитися в очі. Саме так я і роблю, коли прямую до ліфта, тисну на кнопку, що світиться, з вицвілою трійкою на ній, чекаю, поки двері зачиняться, а потім витримую цей жахливий крен, від якого мене ледь не нудить, коли він піднімається вгору.

Коли двері відчиняються, я йду ліворуч і знаходжу кімнату 312. Моє серце розбивається на друзки від побаченого.

Я стою в дверях його палати і бачу Сідні, яка сидить на краю ліжка, її рука стискає його руку. Вона цілує його в щоку, тихо плачучи над його побитим тілом, до якого прикріплені трубки та пищалки, а руки та кисті обмотані бинтами.

Це я мала би втішати його, шепотіти йому слова любові, благати його розплющити очі. Але, звичайно, вона повернулася за ним, бо завжди потрібна трагедія, щоб хтось прокинувся і побачив, що він втратив, або міг втратити. Я змушую себе відвернутися, але вже запізно. Його очі вже розплющені і дивляться в її очі. Він навіть не знає, що я тут. Я швидко розвертаюся, щоб піти, і наштовхуюся прямо на груди батька.

Він обіймає мене за плечі і нахилиється, щоб зазирнути мені в очі.

— З ним все буде гаразд, сонечко. Він просто трохи забився. З ним усе буде добре.

Я відриваюся від нього, намагаючись відмежуватися від того, що я щойно побачила в тій кімнаті, перш ніж втрачу контроль і стане очевидно, що між нами щось відбувається, і мій батько йде за мною туди, де я зупинилася, притулившись спиною до стіни в коридорі. Стерильний запах лікарні викликає нудоту і змушує небажані спогади про те, коли моя мама була тут, підкочуються до мого горла.

Він знову намагається обійняти мене.

— Кензі, з ним усе гаразд, запевняю тебе. Це не схоже на маму.

— Чому вона тут?

— Хто?

— Сідні, — я хапаю ротом повітря, і мій мозок кричить, щоб я заткнулася, але я не можу.

— Вони навіть не разом. Чому вона тут?

Він супить брови.

— Тому що у них є історія, Кензі. Ти занадто молода, щоб зрозуміти. Іноді все дуже складно. — Він обіймає мене. — Ти повинна заспокоїтися.

Я придушую крик, коли моє тіло тремтить і здригається, намагаючись не заплакати, але не можу стриматись, і сльози починають текти по моїх щоках, коли я ковтаю і притискаюся до нього. Бачити, як страждає Тор, не знати, чи з ним справді все буде гаразд, а потім ще й бачити з ним іншу жінку — це вже занадто. Цього не повинно було статися. У нас були плани на вечір. Ми збираємося приготувати вечерю, вигуляти Діогі і подивитися, як кошеня

ганятиметься за лазерним променем. Потім він буде цілувати мене, поки я не зможу дихати, і ми будемо кохатися і мріяти про те, коли ми зможемо бути разом весь час.

— Усе гаразд, — гладить він мене по волоссю. — Я знаю, як багато він для тебе значить і як страшно все це виглядає, але з ним все буде добре. Я б не брехав тобі.

Ні. Не збрехав б. Але я брешу тобі.

— Що сталося, тату? Як сильно він поранений?

Він проводить мене коридором до невеликої зони очікування, де ми можемо побути наодинці, і подає мені жменю серветок з коробки на столі. Я витираю очі та сякаюся, нетерпляче чекаючи на його відповідь.

— Йому пощастило, могло бути набагато гірше. У нього сильний струс мозку, кілька зламаних ребер, вивихнутий зап'ясток і багато дорожнього висипу. Я впевнений, що його шия і спина також будуть дуже сильно боліти. Але за великим рахунком, йому дуже пощастило. Йому просто потрібно трохи відпочити, бо все тіло буде боліти.

— Струс мозку? — перепитую я, мій голос майже кричить. — Він вдарився головою?

— Кензі, це не те, що сталося з мамою. Це зовсім інше.

— Звідки ти знаєш напевно?

— Тому що знаю. Повір мені.

Моя мама теж вдарилася головою. І більше ніколи не прокинулася.

Він крутить ключі в руці.

— Давай просто поїдемо додому, я не хочу тебе так засмучувати. Його сім'я тут. Сідні тут. Він не буде сам. Він зараз відпочиває, і занадто багато людей не може скупчуватися в його кімнаті.

Ні. Ні, ні, ні, ні. Я не можу залишити його тут, не побачившись з ним, і я хочу забрати цю клятву Сідні подалі від нього. Вона не член сім'ї. Моя кров закипає, коли я думаю про неї, і вона не має права цілувати його, особливо коли він навіть не прокинувся.

— Як Сідні дізналася? — запитую я. — Хто їй подзвонив?

— Гадаю, Таннер. Чому ти зациклилася на Сідні? Ти поводишся як божевільна.

— Я не знаю. Вони не разом, тому це здається дивним. Вона повинна піти.

— Я поняття не маю, що між ними відбувається. Це не наша справа. Вона не відходить від нього.

У мене щелепи стискаються. Це просто неправильно. Я його дівчина. Не вона.

— Я хочу залишитися на деякий час. — Нарешті кажу я, змушуючи свій голос звучати якомога природніше. — Я не збираюся божеволіти чи непритомніти.

— Ти впевнена? Ти виглядаєш блідою і поводишся зовсім не схожою на себе.

Я дарую йому слабку, непереконливу посмішку.

— Я впевнена. Я побуду тут трохи, а потім піду до нього додому, перевірю, як там домашні тварини. Може, мені варто залишитися там, поки він не повернеться додому? — Я знаю, що якби Тор зараз не спав, він би попросив мене залишитися з ними.

Батько проводить рукою по волоссю.

— Це може бути гарною ідеєю. У Сідні алергія, тож вона, мабуть, не захоче там бути. Порадсья з Теслою, щоб бути впевненою, але, можливо, тобі буде простіше залишитися там на кілька днів, поки він не повернеться додому. Буде на одну причину менше для всіх хвилювань менше. Ти впораєшся там сама?

Я киваю.

— Так. Тварини знають мене, а я знаю їхні звички.

— Гаразд. Зателефонуй мені незабаром і розкажи, як він і що ти робиш. Тобі доведеться заїхати додому за одягом, тож побачимося там.

Я не кажу йому, що в мене вже є зайвий одяг вдома у Тора, в моїй шухляді в його комоді і висить поруч з його в його шафі. Там також моя косметика. І мило для тіла. І моя улюблена їжа.

Ми обіймаємося на прощання, і я бачу, як медсестри витріщаються на нього, коли він проходить повз медпункт на шляху до ліфта. Я витріщаюся на них, поки вони не відчують

на собі мій погляд. Що це за спрагли суки витріщаються на чоловіка в лікарні? Оскільки він виріс тут, більшість людей у місті не божеволіють від того, що він знаменитий, але час від часу трапляються люди, які підходять до нього за автографом, ходять за ним або витріщаються на нього.

Я вирішую почекати в залі очікування, поки Сідні піде, а потім зайду до Тора. Я ховатимуся тут до пізнього вечора, якщо доведеться, і сподіваюся, що медсестри не знайдуть мене і не виженуть геть. Я готова благодіяти, якщо доведеться.

Я занурююся в журнал світської хроніки, коли раптом до приймальної влітає Тесла, її чорні високі підбори клацають по підлозі.

— Ось ти де. Тобі пощастило, що я дізналася про це раніше, ніж хтось інший, Кензі. — Вона піднімає мобільний телефон Тора і розмахує ним переді мною.

Чорт забирай!

— Я не знаю, про що ти говориш. — Відповідаю я, мої нерви не витримують від того, що вона могла там прочитати.

— Не прикидайся дурепою, Кензі. Він розповів мені кілька тижнів тому, що відбувається. Я все знаю.

Мене охоплює здивування. Він не казав мені, що говорив про нас зі своєю сестрою. Я зовсім не заперечую, що він це зробив, але я шокована, бо він так хвилювався, що хтось дізнається.

— Він розповів тобі про нас?

— Так. Йому потрібно було поговорити з кимось, кому він може довіряти. Він дуже переживає через це.

— Тесла, будь ласка, нікому не кажи.

— Я не скажу, але тобі краще припинити надсилати йому текстові повідомлення. Тобі пощастило, що королева рок-н-ролу не дістала його телефон раніше за мене, інакше твоя дупа зараз була б травою.

— Я це знаю. Що вона взагалі тут робить? Вони ж навіть не разом.

— Серйозно, Кензі, прокинься. Вона думає, що він належить їй. Моя мама збирається вигнати її, бо вона вже намагається взяти все під свій контроль.

Я встаю і ходжу по кімнаті.

— Це жахливо. Як він? Він прокинувся? Йому дуже боляче? Я божеволію від того, що не можу бути з ним.

Вона падає в одне з крісел і схрещує ноги.

— Він не зовсім прокинувся. Він відкриває очі на кілька секунд, але це все. Лікар сказав, що він, мабуть, не прийде до тями до завтра. І так, йому, мабуть, дуже боляче, сама лише дорожня висипка схожа на піцу. Вони поставили йому крапельницю з знеболювальним.

— О, Боже мій. Ненавиджу це.

— Ви двоє дійсно влипли, Кензі. Вам треба залягти на дно, інакше хтось дізнається. У мого брата зараз достатньо проблем. Якщо хтось дізнається, що він трахається з тобою, здійметься галас, а це не дуже добре для нього.

Я стріляю в неї гнівним поглядом.

— Він не трахає мене, Тесла. Ми кохаємо одне одного.

Вона хитає головою, її срібні сережки-обручі гойдаються.

— Я просто сподіваюся, що ви двоє знаєте, що робите. Я лише на два роки старша за тебе, і я не можу навіть уявити собі, як можна кохати когось і планувати з кимось майбутнє на цьому етапі мого життя. Я навіть не можу уявити собі, що можу бути настільки прив'язаною.

— Ми з тобою дуже різні, Тессі. Я люблю твого брата, і можу чесно сказати, що єдине, чого я хочу — це провести з ним своє життя. Я зовсім не думаю про це, як про щось пов'язане.

— Я сподіваюся, що ти відчуватимеш себе так само через п'ять, десять років і далі. Тому що якщо ти в якийсь момент зробиш розворот і покинеш його, це розб'є йому серце. Йому

не дев'ятнадцять років, розумієш?

— Повір мені, я це знаю, і я б ніколи так з ним не вчинила. Ти ж не думаєш, що я не хвилююся, що він захоче бути з кимось свого віку і покине мене? Ми обидва вразливі.

— Я думаю, що ви обоє граєте з вогнем. Твій батько збожеволіє, коли дізнається про це. Хоча Тор — чудовий хлопець і, мабуть, ставитиметься до тебе, як до королеви, Ашер не зможе заплющити очі на те, що його найкращий друг трахає його доньку.

— Тобі не потрібно нагадувати мені. Я все це знаю. Це все, про що я думаю.

Вона дістає з сумочки пачку м'ятних цукерок і пропонує мені, перш ніж покласти кілька штук до рота. Я заперечливо хитаю головою. У мене немає апетиту ні до чого, навіть до крихітної м'ятної цукерки.

— Слухай, Кензі... Я не намагаюся бути стервою. Я люблю свого брата, і ти мені подобаєшся. Я думаю, ви можете бути щасливі разом. Я просто трохи розлючена зараз, тому що мій брат лежить на лікарняному ліжку, тому що якийсь довбаний мудака, напевно, писав смс, поки вони їхали. Я не намагаюся тебе засмутити, я знаю, що ти засмучена.

— Все гаразд. Я розумію.

— Таран і Тріс поклали його мотоцикл на платформу і відвезли в майстерню. Він буде дуже розлючений, коли дізнається, що його мотоцикл розбитий.

— Наскільки все погано? Чи можна його полагодити? — Тор вклав стільки часу і грошей у відновлення цього мотоцикла протягом багатьох років, що його серце буде розбите, коли він дізнається, що він зламався.

— Таран так і думає, але Тор любить сам ремонтувати свій мотоцикл, тож вони нічого з ним не зроблять.

Я киваю на знак згоди.

— Я подумала, що побуду з тваринами у нього вдома, поки він не зможе повернутися додому, якщо ти не проти?

— Насправді, це було б чудово. Я багато працюю допізна.

— Тоді я з радістю залишуся.

Я дивлюся на годинник і розумію, що вже пізня година. Моє серце стискається від хвилювання за Тора. Відсутність можливості побачити його, пригорнути до себе і сказати, що я тут, вбиває мене зсередини. Чи цікавиться він, чи я тут? Чи він засмучений, що мене немає?

— Хочеш прогулятися зі мною до його кімнати і подивитися, як він почувається? — Тихо запитує Тесла. — Сподіваюся, Сідні вже піде.

Я киваю і витираю очі пальцями.

— Так.

Коли ми приходимо до його кімнати, я радію, що Сідні пішла. Його мама і Трістан там, і я привітно обіймаю їх обох, намагаючись не розпастися, оскільки мої очі прикуті до Тора, який спить у ліжку. Він виглядає меншим і молодшим у лікарняному халаті та тонкій білій ковдрі, накинутій на ноги. Темна, засохла кров на його лобі та боковій частині обличчя стискає мої груди, і я хочу взяти теплу ганчірку і витерти її.

Але не можу. Бо зараз я не дівчина Тора. Я просто дитина його найкращого друга.

— Що сказав лікар? — запитує Тесла, коли я підходжу ближче до ліжка, інвентаризуючи всі подряпини та синці, які я збираюся краще поцілувати, як тільки ми залишимося наодинці.

— Він був тут нещодавно і його оглянули, — відповідає пані Грейс. — Вони хочуть залишити його на день-два для спостереження, просто як запобіжний захід. Йому буде боляче і потрібен час, щоб одужати. Його ребра і дорожній висип, ймовірно, завдадуть йому найбільшого болю, і у нього можуть бути головні болі протягом декількох днів після того, як він вдарився головою. Зараз йому дають знеболюючі та антибіотики.

— Ми подамо в суд на того мудака, який його збив, — каже Трістан. — Вони ж могли його вбити. Не кажучи вже про те, що розбили відреставрований вінтажний мотоцикл. Цей ідіот заплатить за це.

Я обережно сідаю на край ліжка і обережно беру його забинтовану руку в свою, не переймаючись тим, що його сім'я побачить. Вони знають, що ми близькі, тож не повинно викликати жодних питань, що я тримаю його за руку. Це абсолютно нормальна річ, щоб робити це з кимось, з ким ти дружиш.

Тесла продовжує розмовляти з мамою і братом на задньому плані, ставлячи сотню запитань, і я впевнена, що вона робить це навмисно, щоб відволікти їх від того, що я сиджу на ліжку з ним і борюся зі сльозами. Я ніжно погладжую його великим пальцем і спостерігаю, як рухаються його груди, коли він спить. Монітор серцевого ритму та внутрішньовенні трубки, до яких він підключений, викликають у мене тривогу, але я намагаюся нагадати собі, що це не схоже на те, що сталося з моєю матір'ю. Він просто спить від усіх цих ліків, і він прокинеться.

Його мама каже, що ми всі повинні піти, щоб він міг відпочити, а я не можу змусити себе просто безтурботно встати і вийти з кімнати. Не зважаючи ні на що, я нахиляюся і цілую його в щоку.

— Я кохаю тебе найбільше, — шепочу я йому. Я повернуся завтра.

31

*Коханий,
повернися до мене.
Моє серце сумує за тобою.
Моя душа болить за тобою.
Моє тіло потребує тебе.
Мій розум жадає тебе.*

*Ти
Мій
Назавжди*

ТОР

Три дні тому я прокинувся на лікарняному ліжку з найсильнішим головним болем у моєму житті і з відчуттям, ніби хтось пропустив мене через високошвидкісний блендер. Можливо, так воно і було, тому що частини моєї плоти виглядали як пюре. Я взагалі не пам'ятаю, як мене били, що, мабуть, на краще, тому що я відчуваю лють до людини, яка зробила це зі мною. Коли я вперше прокинувся, мій розум був порожній. Порожнечою. Я не міг думати про минуле, і це до біса мене налякало. Я мовчки сиділа на скрипучому ліжку, чекаючи, поки в голові проясниться, а безперервне пульсування і небуття вщухне. Сідні була поруч, виливала свою любов до мене, говорила про повернення додому зі мною і про наше спільне майбутнє. В голові паморочилося від розгубленості та болю, а мозок намагався пробитися крізь завісу, якою він був огорнутий.

Я понуро кивав їй, коли вона все говорила і говорила про одруження і створення сім'ї.

Це те, чого я хотів. Це звучало добре.

Але я відчував, що це неправильно, і не міг зрозуміти, чому. Чим більше я думав про це і намагався повернутися до своєї пам'яті, тим більше болю пронизувало мою голову, і медсестри давали мені більше ліків. А потім завіса знову опускалася над моїми думками.

На другий день я побачив Кензі, яка похмуро висіла в дверях, її зелені очі перехопили мій погляд з іншого кінця кімнати, і все це повернулося жахливою хвилиною.

Вона — моє кохання. Та, з якою я збираюся провести все своє життя. А не Сідні, яка встигла повернутися в моє життя, поки я лежав тут побитий і в тумані.

Я смутно пам'ятаю, як сестра поцілувала мене на прощання і прошепотіла на вухо: — *У мене твій телефон і все інше. Ця сука перерила всі твої речі, коли тебе привезли, але я все забрала. До твого телефону вона не добралася, слава Богу. Кензі побуде у тебе вдома, поки ти не повернешся. Вона просила передати, що любить тебе.*

Біль знову пронизує мою голову, коли я усвідомлюю, що спонукало Сідні раптово спробувати стати дівчиною року.

Коли ми під'їжджаємо до мого під'їзду, там стоїть джип Кензі. Слава Богу. Я не можу дочекатися, коли побачу її і візьму на руки. Я відчував, як вона хвилювалася і сумувала, коли кілька разів відвідувала мене в лікарні. Мені хотілося кричати на всіх, щоб забиралися геть з моєї палати і дали нам хвилину наодинці, але це викликало б у всіх підозри, чому я хочу бути наодинці в своїй лікарняній палаті з вісімнадцятирічною дівчиною.

Звісно, я міг би зателефонувати їй з телефону в палаті після години відвідувань. Якби я знав її номер. За останні роки я дзвонив їй на мобільний і додому сотні разів, але завжди з швидкого набору на мобільному. Я поняття не маю, що це за номери, а номери Ашера немає в списках.

Технології, ти хворий виродок, якщо думаєш, що полегшуєш нам життя своїми кнопками в один дотик.

Сідні наполягала на тому, щоб відвезти мене додому після того, як мене виписали, і я не хотів влаштовувати сцену, тож погодився, аби тільки забратися звідти. Але зараз я поклав край цій шараді.

Я хапаю Сідні за руку, коли вона тягнеться відчинити дверцята машини. Я не дозволю їй піти зі мною до мого будинку. Це закінчиться прямо тут, у машині.

— Що сталося? — запитує вона. — Тобі допомогти вийти з машини?

— Ні. Нам треба поговорити.

— Гаразд, давай зайдемо всередину і поговоримо. Ти можеш відправити Кензі додому, вона тільки що сиділа з домашнім улюбленцем.

— Ні.

Вона повертається на сидінні з розгубленим виглядом.

— Що ні?

— Ми не разом, Сід. Нічого не змінилося. Я ціную, що ти приїхала до лікарні і відвезла мене додому, але зараз я хочу, щоб ти поїхала.

Вона хмуриться на мене, наче я неслухняна дитина.

— Про що ти говориш? Ти сказав, що хочеш дати нам ще один шанс, Торе.

— Я сказав, що подумаю про це після твого туру, якщо ти ні з ким не переспиш. Але відтоді багато чого змінилося.

— Я не розумію. Я була тут заради тебе. Що могло змінитися?

— Насправді багато, і мені шкода, але ми не будемо знову разом. Ніколи.

Вона хитає головою, її рот розгублено кривиться.

— Я бачила каблучку з твоїми речами в лікарні, Торе. Вона була в сумці з твоїм одягом. Я здригаюся і беру себе в руки.

— Обручка не для тебе. — Тихо кажу я.

Я злюся на неї за те, що вона навіть доторкнулася до того, до чого не мала права наблизитися, і наклала на нього свій поганий талісман. Тепер мені доведеться спалити шавлію поруч з нею.

— Що? — запитує вона.

Я повертаюся до неї обличчям, і мої ребра кричать від болю.

— Це не для тебе. Вибач, Сідні.

— Тоді для кого, в біса, це?

— Це не твоя справа.

— Якого біса, Торе? Ти з глузду з'їхав? Ти що, щойно з кимось познайомився і вирішив одружитися? Просто так?

Я повільно хитаю головою.

— Ні. Це хтось, до кого я мав почуття протягом тривалого часу.

Вона ошелешено дивиться на мене.

— Ти це серйозно?

— Так.

— Це Ліза?

— Ні.

— Тоді хто?

— Я не обговорюю це з тобою.

— Чому, чорт забирай, ні? Хіба я не маю права знати?

Я хворобливо засміявся.

— Ні, не маєш.

— Ми були у стосунках цілу вічність, Торе. Ти не думаєш, що я не заслуговую знати, як ти раптово закохався і збираєшся зробити пропозицію? Це ж мала бути я!

— Колись я думав, що це могла би бути ти. Але мене ніколи не було для тебе достатньою. Ти завжди хотіла або потребувала когось іншого. Кілька інших. Визнай, Сідні, ти не хочеш одружуватися. Ти просто хочеш знати, що я твій. Тобі потрібен захист. — Я дивлюся в бік будинку, моє серце тягне мене зайти всередину і побачити жінку, яка любить і хоче мене. — І я не збираюся бути таким для тебе.

Мене турбує, що їй боляче, і що вона зробила божевільний висновок після того, як порилася в моїх речах і надіялася на краще. Звісно, я турбуюся про неї, бо вона має рацію — у нас є спільна історія, але для нас вона закінчилася.

— Що ж, удачі, Торе. Сподіваюся, вона буде всім, чого ти хочеш. — Гірко каже вона.

Так і є.

— Я все ще піклююся про тебе, Сід. І сподіваюся, ти знайдеш те, що шукаєш.

— Просто забирайся геть. — Вона штовхає мою руку, прямо на сиру, розірвану ділянку, обмотану бинтами, і я на мить бачу зірки від болю.

Довбана сука.

Я вилажу з машини, моє тіло все ще залякло від болю, і повільно йду до вхідних дверей, коли Сідні виїжджає з мого під'їзду і спускається вниз по вулиці. Кензі відчиняє мені двері, а потім зачиняє їх, коли я заходжу всередину. На неї чекають Діогі та Кіттен, пес виляє хвостом і виє на мене, а кошеня третється об мої ноги. Ось так я хочу повертатися додому щодня, тільки без побоїв.

Кензі дивиться на мене, її очі блищать від сліз.

— Можна тебе обійняти? — запитує вона. — Чи буде боляче?

Я обхоплюю її рукою і притискаю до себе.

— Краще обійми мене, ангеле, — шепочу я, ховаючи обличчя в її волоссі. — Мені байдуже, якщо ти зламаєш ще одне ребро. Просто не відпускай мене.

— Я так хвилювалася за тебе. — Вона ніжно обіймає мене і кладе голову мені на груди. — Я не могла підійти до тебе, бо там була Сідні, а у Тесли був твій мобільний. Я не знала, що вона знає про нас.

— Так, я їй сказав. Мені шкода за Сідні, Кензі. Я не знав, як позбутися її, не

влаштовуючи сцен.

— Нічого страшного. Я просто рада, що з тобою все гаразд і ти вдома.

— Ти навіть не уявляєш, як я за тобою скучив.

Вона підняла на мене очі.

— Так, я маю гарну ідею.

Я нахилиюся, щоб поцілувати її, але вона відсторонюється від мене і дивиться в підлогу.

— Що сталося? — запитую я, відчуваючи, як тривога осідає в моєму нутрі. Вона ніколи раніше не відступала від мене. — Чому ти відштовхуєшся від мене?

— Я бачила, як Сідні цілувала тебе, Торе. Я знаю, що тобі було боляче і ти навіть не зовсім прокинувся, але мене там майже не було. А вона була. — Вона важко ковтає. — Мені потрібно знати, чи це продовжувалося.

— Абсолютно ні. Я не міг заборонити їй приходити щодня. У мене спершу голова паморочилася від струсу, але я точно не цілував її. Я ледве рухався, Кенз. Дві секунди тому в машині я сказав їй, що ціную, що вона приїжджає і підвозить мене, але між нами все скінчено, і я кохаю іншу. — Я хотів би розповісти їй про каблучку і про те, як Сідні припустила, що вона для неї, але я відмовляюся руйнувати все, що пов'язано з моєю пропозицією, тільки тому, що Сідні була ідіоткою. Я поняття не маю, коли зроблю пропозицію. Це може бути через два місяці або через десять років, але я хочу мати обручку на випадок, якщо я вирішу бути спонтанним. Мені байдуже, якщо ми будемо заручені роками, я хочу, щоб вона і весь світ знали, що я серйозно налаштований провести з нею своє життя.

— Я вірю тобі. Мені шкода, що я взагалі запитала, просто мені було прикро бачити, як вона торкається тебе, а я не мала змоги навіть поговорити з тобою.

— Я хотів подзвонити тобі зі своєї кімнати, але я не запам'ятав твій номер. Ти можеш в це повірити? Я просто сидів і дивився на телефон, як ідіот.

— Ох! Чому я не подумалася подзвонити тобі в кімнату після відвідин? Я зовсім забула, що там є телефон. Я така дурна!

Я сміюся і цілую її в маківку.

— Ні, не дурна. Ми обоє були у стресовому стані. Я просто хочу залишити це лайно позаду. — Я беру її за руку і веду до дивану, щоб сісти і відпочити. Моя спина вже знову починає боліти. — Дякую, що подбала про цих хлопців для мене.

— Не дякуй мені. Я їх люблю.

— Ми теж тебе любимо. Більше, ніж ти можеш собі уявити.

Вона посміхається мені, і мені хочеться штовхнути її назад на диван, поцілувати всюди і кохатися з нею годинами, але з моїм зап'ястям і ребрами я не можу. Лежати в лікарні з переломами було відстійно, але ще відстійніше було не мати змоги бути поруч з нею.

Я відкидаюся на спинку дивана і зітхаю.

— Добре бути вдома. Я пробуду вдома щонайменше тиждень, перш ніж повернуся на роботу. Може, два.

Вона стає переді мною на коліна на підлозі і знімає мої черевики, і це суміш солодкого і сексуального, як пекло, спостерігати, як вона це робить.

— Тобі треба відпочити. Твої брати сказали, що подбають про крамницю для тебе.

— Добре. Знаєш, чого я хочу?

Вона кладе руки на мої ноги і дивиться на мене.

— Скажи мені.

— Я хочу, щоб ти була тут зі мною кожен день, поки я відпочиваю.

— Ох. Можна я пограюся в медсестру? — Її грайливий, чуттєвий голос пробуджує мій член, який, на щастя, уникнув дорожнього висипу.

Я ласкаво торкаюся її щоки.

— Я сподівався, що ти це зробиш.

— Я можу поцілувати всі твої буфера краще.

— У мене їх багато.

— Нічого страшного.

Я обхоплюю рукою її шию і підтягую її до своїх губ.

— Я справді хочу проводити з тобою якомога більше часу. Я скучив за тобою, як божевільний.

— Тоді я буду тут щодня. Я не можу залишатися на ніч, хоча й хочу цього понад усе на світі. Спати тут без тебе було для мене тортурами. Тепер, коли тато знає, що ти вдома, я не можу.

— Я знаю. — Я зітхаю. — І я впораюся з цим. Я візьму все, що зможу.

32

*Кензі ~ десять років
Тор ~ двадцять п'ять років*

— Дядьку Тор? — Вона стоїть біля дивана, ніжно смикаючи мене за рукав сорочки.

— Так, любя?

— Почитаєш мені?

Я зменшую гучність фільму, який дивлюся, і повертаюся до неї обличчям. Вона вдягнена в піжаму і тримає в руках стару книжку, яку я читав їй, коли вона була маленькою.

— Ти вмійш читати, Кензі. Тобі більше не потрібно, щоб я читав тобі.

— Я знаю, але мені подобається чути твій голос, коли я засинаю.

Це викликає миттєву посмішку на моєму обличчі, і тепер я не хочу нічого більше, ніж читати їй. Посміхаючись, я беру з її рук стару пошарпану книжку, яку я запам'ятав, бо читав її їй стільки разів.

— Ну, з цим не посперечаєшся, чи не так? — відповідаю я, підморгуючи їй.

Вона хитає головою вперед-назад і посміхається.

— Ні.

КЕНЗІ

Тор трохи шаленіє в будинку, тому сьогодні я повезла його на пляж, щоб ми могли погуляти і подихати свіжим повітрям і сонцем. Взавшись за руки, ми йшли вздовж кромки води без взуття і спостерігали за чайками.

— Мені подобається, що ти щодня буваєш у мене вдома, — каже він, стискаючи мою руку. — І я не хочу, щоб це припинялося.

Моє серце злітає. Я навіть не можу передати словами, наскільки мені подобалося бути з ним щодня.

— Я теж не хочу, щоб це припинялося. Я ніколи не хочу розлучатися.

— Колись тобі і не доведеться. Це ж наша мета, так? Жити разом? — Він дивиться на мене.

— Це, безумовно, моя мета. Я можу почати працювати в магазині, коли ти повернешся?

— Звичайно. Ти впевнена, що це те, що ти хочеш робити?

— Абсолютно.

— Тоді можеш. Гретхен може провести з тобою кілька днів, перш ніж переїде, щоб навчити тебе деяким речам.

— Це було б чудово.

Щось привертає мою увагу на воді, і я відпускаю його руку, щоб зробити крок вперед і схопити це. Це стара скляна пляшка.

— Чорт, я думала, що це послання в пляшці, — кажу я, накупившись.

— Та ні. Просто сміття якогось мудака.

Поблизу немає сміттєвих баків, тож я мушу поставити пляшку назад на пісок.

— Я засмучена. Завжди хотіла знайти послання в пляшці.

— А хіба воно не варте того, якщо воно написане для тебе? — запитує він, знову тягнучись до моєї руки.

— Це правда. Навіть якби я знайшла його, я не впевнена, що змогла б відкрити його і прочитати. Це так настирливо. Але наскільки захоплююче було б просто побачити його? Мені цікаво, як виглядали б папір і чорнило. Цікаво, як чорнило і папір збереглися б після років плавання в океані, коли їх кидало штормами, а потім знову і знову зігрівало сонце.

— Тільки ти могла би подумати про це, ангеле. Але... ось тобі їжа для роздумів — як ти дізнаєшся, для тебе він чи ні, якщо не відкриєш його? — Він дражниться, штовхаючи мене в плече.

Я роззявила рота в удаваному роздратуванні.

— Це просто підло і мучительно.

Він жестом показує на кіоск з морозивом вдалині.

— Дозволь мені купити тобі морозива, а потім я хочу відвезти тебе додому і катувати тебе набагато веселіше.

Мій пульс прискорюється, коли я піднімаюся на носочки, щоб поцілувати його в щоку і прошепотіти на вухо.

— Морозиво звучить смачно, але я дуже хочу облизати тебе.

Він стогне і обіймає мене за талію, притягуючи до себе.

— Ти неслухняна штучка. Я можу не доїхати додому, якщо ти продовжуватимеш так говорити.

Щойно ми заходимо до його будинку, він притискає мене спиною до стіни. Його губи жадібно накривають мої, а його руки повільно рухаються вгору по моїх руках, щоб зупинитися по обидва боки моєї шиї, притискаючи моє обличчя до його, поки його язик переплітається з моїм.

— Моє тіло вже не так болить, крихітко, — каже він, його голос хрипкий від поцілунку. — І воно до біса хоче тебе.

— Я вся твоя, — шепочу я йому в губи і ковзаю рукою по його точеному тілу, щоб намацати його член крізь джинси, ніжно стискаючи. Будь-яка сором'язливість, яку я мала щодо дотику до нього, повільно зникла за останні кілька тижнів після того, як я піклувалася про нього, поки він одужував. Купання і душ з ним були ідеальною можливістю для нас досягти ще глибшого рівня близькості, і я скористалася нею, щоб дослідити кожен сантиметр його дивовижного тіла.

Він затамувавши подих, дивиться темними, сповненими хтивості очима, як я повільно сповзаю по стіні, поки не опиняюся перед ним на колінах, не відводячи погляду, поки я повільно розстібаю блискавку на його джинсах і стягую їх разом з боксерами вниз. Його твердий член випинається назовні, і я жадібно обхоплюю губами голівку і ковзаю ротом по його стовбуру, наповнюючи ним рот і горло. Він спирається однією рукою на стіну наді мною, а іншою обхоплює мою потилицю, його великий палець повільно проводить по моїй щоці, поки я рухаюся губами вгору і вниз по його гарячій довжині.

— Я люблю, коли ти смокчеш мене, — його глибокий, повен дихання голос посилає мурашки вгору і вниз по моему хребту, коли він притискає свою солону верхівку до задньої стінки мого горла. Я обхоплюю його рукою і стискаю його гарячу оксамитову плоть в унісон з моїм ротом, смокчу його сильніше, коли підтягую рот до кінчика, а потім знову занурююся в нього, прискорюючи темп, коли відчуваю, як він стає твердішим і пульсує на моему язичі. Його рука стискає моє волосся і відтягує мою голову назад, змушуючи мене дивитися на нього, коли він занурюється в мій рот, а потім зупиняється з глибоким стогоном, його гаряча рідина виливається мені в горло. Ковтаючи, я дивлюся на нього. Він виглядає повністю задоволеним і ситим, його волосся звисає на обличчя, очі заплющені, він переводить подих, його рука пестить мою щоку.

— Ти щойно зруйнувала мене, — нарешті каже він.

— Сподіваюся, це добре? — Я повільно підводжуся і відкидаюся назад до стіни, де він мене тримав, а він нахилиється для довгого, повільного поцілунку, від якого у мене перехоплює подих. Його руки опускаються до моїх стегон, коли він влаштовує своє тіло між моїми ногами.

— Це вже занадто, — він всмоктує мою нижню губу між своїми і ніжно кусає. — Тепер мені потрібно більше.

Ми переходимо до спальні, де він кохається зі мною до повного виснаження. Після сну він сідає в ліжку без сорочки і грає на своїй акустичній гітарі, а я лежу, поклавши голову йому на стегно, і слухаю в запаморочливому блаженстві. Він багато грає після нещасного випадку, і мені подобається, що зараз для нього це більше схоже на терапію, ніж на гірку пігулку, яку він був змушений проковтнути багато років тому.

Він грає баладу, яку грав кілька тижнів тому біля багаття, і хоча він не співає, я знаю слова напам'ять.

*Я хотів, щоб твоя усмішка була для мене
Я так довго спостерігав за тобою здалеку
І нарешті, коли ти була в моїх руках
Тебе вкрали прямо в мене на очах.*

— Ти написав цю пісню, так? — запитую я.

Він киває.

— Написав. У старших класах. Ашер, звісно, трохи підправив її.

— Вона про когось? Цікавість до пісні вже давно не дає мені спокою, і я хочу почути історію, що стоїть за нею, якщо вона є.

Він жує внутрішню частину щоки, а потім дивиться на мене, що лежить у нього на колінах.

— Начебто так. Або була на той час, я б сказав.

— Можеш сказати мені, хто? Це трохи сумно.

— Ти справді хочеш знати, Кенз?

У моему животі спалахує страх, але я все одно киваю.

— Так.

Його темні очі зупиняються на моїх, і він тихо зітхає.

— Це було про твою матір.

Я піднімаю голову з його ноги і дивлюся на нього.

— Моя мати? — повторюю я. — Я не розумію. Ти написав її для мого тата?

Він кладе гітару на підлогу біля ліжка.

— Ні. Я написав її для себе.

У моїй голові починає крутитися решта слів пісні, про жалі, зраду та кохання, якому так і не судилося стати реальністю.

Я злегка хитаю головою.

— Я не розумію. Ти був з моєю мамою? — Мій голос тремтить, що мені не подобається. Я щойно ступила на територію, про яку не мала жодного уявлення, і тепер шкодую, що зробила це.

— Ні. Ніколи. Але спочатку вона мені сподобалася. Вона була новенькою в місті, і мені знадобилося багато часу, щоб набратися сміливості заговорити з нею. Тоді я думав, що вона найкрасивіша дівчина, яку я коли-небудь бачив. Знаю, зараз у це важко повірити, але в молодості я був дуже сором'язливим.

Важко ковтаючи, я торкаюся його руки.

— Я ніколи не знала цього.

— Так, я запитав її, чи можу я провести її додому, і ми зупинилися в парку, щоб познайомитися ближче, і я вже збирався запросити її на побачення, коли з'явився твій батько. Решта, як то кажуть, вже історія.

— Що ти маєш на увазі?

— Він просто з'явився, і про мене миттєво забули. І все. Я пішов додому, залишив їх там, і з тих пір вони разом.

Мене охоплює дивне, хворобливе відчуття. Таке відчуття, ніби я босоніж наступила у щось мокро і хлюпаюче, але не знаю, що це, і боюся подивитися.

— То що ти мав, що? Закохався в мою матір?

— Думаю, що так.

— Чому ти ніколи мені про це не розповідав?

— А що тут розповідати?

— Багато, Торе. Це ж моя мати, заради Бога.

Він сідає і хмуро дивиться на мене.

— Чому ти засмутилася?

— Тому що це моя мати. Я почуваюся дивно. Я й гадки не мала, що вона тобі подобається.

— Кензі, мені було п'ятнадцять років. Ми були просто дітьми.

— Слова пісні досить глибокі. Здається, вона тобі дуже подобалася.

— Так і було. Вона була гарненька, мила і вміла співати. Мені було важко зустрічати дівчат, з якими я знаходив спільну мову. Але я не міг зрівнятися з твоїм батьком. Хоч ми і схожі, але на цьому все й закінчується. Я не маю його непереборного шарму.

— Це неправда. Ти просто інший.

— Повір мені, я знаю, — каже він, і в його голосі звучить гіркота.

Я сідаю і тягнуся до свого одягу, раптово відчуваючи себе дуже розгубленою.

— А як же всі ті роки, що ти жив з нами? Ти весь час був з нею. Тебе це не турбувало?

— Спочатку, мабуть, трохи, але я був щасливий за них. Вони були моїми найкращими друзями.

Я дивлюся на нього, а в моїй голові з'являються нові спогади.

— Пам'ятаю, коли я була маленька, бувало, що ти спав з нею на одному ліжку. Як тобі таке? — Я ніколи не бачила, щоб вони торкалися один одного, але зараз мені здається дивним, що вони лежали на одному ліжку.

— У неї були дуже сильні мігрені через те, що вона приймала таблетки. Якщо твого батька не було вдома, вона просила мене лягти на ліжку поруч з нею, коли їй ставало погано. Вона ненавиділа бути сама. Твій батько знав про це. Чорт, я теж спав з ним в одному ліжку, Кензі. Ти знаєш, як ми були близькі. Ми все робили разом.

— Що-небудь коли-небудь ... траплялося? — Я ледве можу вимовити ці слова.

— Ні, — він хитає головою вперед-назад і тягнеться до моєї руки. — Ніколи. Я б ніколи так не вчинив, я любив їх обох.

— Але ти ревнував, що вона дісталася йому?

— На початку, так. Це мене турбувало. Він міг мати кого завгодно, а він забрав єдину дівчину, яка мені подобалася, наче нічого не сталося.

Я висмикую свою руку з його і потираю руки.

— Мене від цього нудить.

Його рот розтуляється в стурбованій хмурій гримасі.

— Чому? Кензі, нічого не було. Ми були просто дітьми. А потім з'явилася ти, і все стало на свої місця. — Вираз страждання на його обличчі розриває моє серце на частини, але я відчуваю себе зрадженою, бо він ніколи не розповідав про це. Ми говорили про все протягом багатьох років, але ніколи не говорили про це.

— Що ти маєш на увазі під "все стало на свої місця"?

— Я не знаю. Як тільки я подивився в твої очі, все стало для мене по-іншому. Я відчув, що нарешті маю мету. Піклуватися про тебе. Ти змінила все моє життя, Кензі, і продовжуєш це робити. Перебуваючи поруч з тобою, я завжди відчував себе спокійно. Я не знаю, як ще це пояснити, — він кладе руку на мою ногу, намагаючись пояснити, його брови супляться. — Але це завжди було там. Просто з роками воно стало сильнішим. Можливо, я з'їхав з глузду, але я почав думати про це як про долю, яка звела нас разом, що все це сталося не просто так, і ми опинилися саме там, де повинні були бути.

Так. Це саме те, що я завжди відчувала.

Я посміхаюся на знак згоди.

— Я теж завжди так відчувала. Ніби ти був моїм. Я просто відчуваю себе трохи зрадженою, бо ти ніколи не казав мені, що маєш почуття до моєї мами. Чому ти ніколи не говорив мені про це?

— Я просто не думав, що це важливо. Нам було по п'ятнадцять. — Він повторює.

— Я що, якась заміна їй? У твоїй уяві?

Його обличчя викривляється, ніби я дала йому ляпаса.

— Бляха, ні. Як ти взагалі можеш мені таке говорити? Якого біса, Кензі. Ти що, зовсім мене не знаєш?

На моїх очах з'являються сльози, і я навіть не впевнена, чому це так сильно мене зачепило. Я відчуваю ревності та деякий шок. Я тягнуся до своїх джинсів на підлозі і натягую їх, застібаючи блискавку.

— А як же лікарня після аварії? — запитую я. — Ти там часто був. Я бачила, як ти весь час тримав її за руку.

— Господи, Кензі. Вона була однією з моїх найкращих подруг. Чому ти так поводишся? Ти ревнуєш.

— Так. Розумієш? Я дійсно відчуваю ревності і не розумію, чому ти ніколи не говорив мені про це. Я хвилююся, що, можливо, у тебе були почуття до неї весь цей час або щось подібне.

— Це божевілля. Я ніколи не говорив тобі, бо це сталося мільйон років тому. Нічого не було, я її навіть не цілував.

— Мене більше турбують твої почуття до неї. Пісня, слова..

Він підняв руку.

— Це довбана пісня, Кензі. З доробками, щоб зробити її кращою. Я не тужив за Ембер роками, якщо ти про це думаєш.

— Я не знаю, що думати. Спочатку Сідні на твоєму ліжку цілує тебе, а тепер я дізнаюся про це. Як на мене, це занадто. Ніби привиди навколо нас.

— Ось що я маю на увазі. Я доросла людина, Кензі. У мене є минуле, і так, це минуле включає в себе кілька жінок. Мені шкода, що у тебе немає минулого з чоловіками, але якби було, ти б зрозуміла, про що я говорю. З цим лайном покінчено. Ти чудово знаєш, що Сідні поверталася протягом багатьох років, але я покінчив з нею назавжди.

Я натягну свою рожеву футболку через голову і тягнуся до взуття. Раптом мені просто хочеться побути на самоті. Я зовсім не звикла відчувати ревності, і я ненавиджу це. У глибині душі я знаю, що він ніколи б не збрехав мені, але все одно не можу змусити ревності зупинитися.

— То тепер ти збираєшся кинути мені в обличчя мій вік?

— Ні, я не це мав на увазі, і ти це знаєш. Я просто вказую на те, що у тебе немає минулих стосунків, а у мене є, і ми не можемо цього змінити, — він зіштовхує простирадла з нижньої половини свого тіла. — А чому ти одягаєшся? Ти йдеш? У нас є ще година, яку ми можемо провести разом.

— Так. Я просто хочу побути трохи на самоті.

— Навіщо? У нас був чудовий день, і ти збираєшся дозволити цьому зруйнувати його? Ти поводишся нерозумно.

— Що ж, дякую, Торе.

Він встас і підходить до мене, де я сиджу на краю ліжка і взуваюся.

— Вибач. Я просто не знаю, чому ти так засмучена. Ти ж знаєш, що я люблю тебе і хочу тільки тебе. Все це лайно в минулому, і тобі нерозумно навіть думати про це.

— Що моя мама відчувала до тебе протягом багатьох років? Ви коли-небудь говорили про почуття один до одного?

— Ніколи. Ми були лише друзями. Ми багато розмовляли, але ніколи про щось недоречно.

Я зітхаю і потираю чоло.

— Вибач, Торе. Я не знаю, чому це мене так засмутило, чесно кажучи, не знаю. Гадаю, це було просто несподівано, а те, що ти написав про це пісню, лише додає до цього ще й те, що це сталося. Кожного разу, коли я буду чути цю пісню, я буду думати про це.

— Я не можу цього змінити. Чому ти не можеш дивитися на це як на щось хороше? Якби я не був з Ембер того дня, хто знає, чи зустрілися б твої батьки і народили б тебе? І тоді у мене не було б тебе зараз.

Мої плечі опускаються.

— Я не знаю. Я відчуваю себе дивно, думаючи про те, що ти закохався в мою матір. Мені це здається збоченням. — Я знаю, що не повинна бути такою засмученою, і думаю, що це може бути через останнє, що я чула від мами вранці в день аварії. Я стояла над нею і моїм батьком на кухні, і вона сказала: — Тор розуміє, чому ти не можеш?, а мій батько відповів: — *О, ну ось, знову про Тора.* Я поняття не маю, про що вони говорили, але тепер це змушує мене замислитися над різними речами, наприклад, може, у неї були до нього почуття? Чи можливо таке? Вони не сварилися, бо мої батьки ніколи не сварилися. Вони все обговорювали. Але вона точно була чимось засмучена.

Він кладе руки мені на плечі і змушує дивитися на нього.

— Це не збочення. Це була дурна маленька закоханість, яка нічим не закінчилася, окрім того, що я проводив її до парку. У цьому віці все здається великою драмою. Я ревнував і злився, звісно. Але це все. Ти мені нічим не заміниш. Я кохаю тебе.

— І я тебе кохаю. Думаю, я просто хочу побути на самоті до кінця ночі, щоб розібратися з думками. Все одно вже пізно. Ти ж знаєш, мені треба додому.

Він проводить рукою по своєму скуйовдженому волоссю, його очі бігають від мене до ліжка, ніби він не може зрозуміти, як зовсім недавно ми кохалися, а тепер опинилися тут.

— Не можу повірити, що це наша перша сварка, і вона через те, що сталося, коли мені було п'ятнадцять. Справді, Кензі?

— Це не має нічого спільного з віком, Торе. Справа в тому, що це була моя мати.

Він роздратовано розводить руками, а потім потирає потилицю.

— Я не можу в це повірити.

— Я просто не розумію, чому ти ніколи не розповідав мені. Ти ж мені все розповідаєш. Завжди розповідав. Чому б тобі не розповісти мені про це? Це виглядає так, ніби ти приховував це.

— Я нічого не приховував. Я не мав на те причин.

Підійшовши до нього, я ніжно обіймаю його за талію.

— Пробач, Торе. Просто відпусти мене додому, щоб я заспокоїлася. Вранці все буде добре, обіцяю. Мені просто треба розібратися з цим в голові. Думаю, це просто здивувало мене.

Його руки міцно обіймають мене, і я знаю, що в нього, мабуть, болять ребра, бо він так сильно мене обіймає.

— Між нами ніколи нічого не було, ангеле. Я був абсолютно чесний з тобою, як і завжди. — Він піднімає пальцем моє підборіддя і ніжно цілує мене. — Я б ніколи не збрехав тобі, особливо про твою маму. Я не міг би так не поважати ні її, ні тебе.

— Я знаю, — шепочу я. — Я подзвоню тобі вранці.

Він неохоче відпускає мене.

— Напиши мені, коли повернешся додому, щоб я знав, що з тобою все гаразд.

— Напишу.

Я поводжуся, як ідіотка. Я це знаю, але все одно не можу себе зупинити. Це ревності? Чи просто хвилювання через те, про що говорили мої батьки того ранку? Чи, можливо, це так, як було завжди — все, що пов'язане з думками про мою матір, має тенденцію перетворювати мою голову на безлад, тому що її немає поруч, щоб поговорити з нею. Немає завершення. Немає відповідей. Тільки питання. Це дивне відчуття, коли твої батьки тут, але їх немає. Можливо, тітка Кетрін мала рацію, і мені слід було пройти терапію, щоб розібратися з моєю плутаниною щодо моєї матері.

Коли я занурилася у свої думки, їдучи додому в темряві, раптом мій джип починає бризкати, змушуючи мене знову зосередитися на водінні. Маленький вогник, якого я ніколи раніше не бачила, раптом спалахує на моїй приладовій панелі. Примружившись, я розумію, що це лампочка бензину.

Чорт.

Я з'їжджаю на узбіччя темної, лісної дороги, і машина глохне. Вона просто зупиняється і більше не заводиться.

Цього не може бути.

Поїздка на пляж і назад сьогодні, мабуть, з'їла багато бензину, і я не помітила, коли везла нас додому раніше, що увімкнула світло або що рівень палива впав так низько. Мій батько сто разів казав мені, щоб я завжди слідувала за повним баком, але я чомусь про це забувала.

Хапаю телефон з пасажирського сидіння, моє серце завмирає, коли я бачу, що на цій гірській дорозі, якою мені потрібно дістатися додому, немає мобільного зв'язку. На цій дорозі є кілька будинків, але всі вони стоять далеко від дороги, і я не збираюся йти чиясь темною під'їзною дорогою прямо до їхнього будинку, не знаючи, що за людина може там жити. Розуміючи, що мені доведеться йти пішки, поки я не дійду до маленького містечка за кілька миль вище по дорозі, щоб зловити сигнал або знайти телефон, я викопую крихітний ліхтарик з центральної консолі, який поклав туди мій батько, і вистрибую з машини.

Гаразд, Кензі. Ти знаєш цю дорогу. Зараз повний місяць, тож не так вже й темно. Просто йди. І не зупиняйся. І йди. Швидше.

У мене все гаразд, я повторюю це знову і знову в голові, поки йду, аж поки позаду мене на дорозі з ревом не з'являється мотоцикл і не зупиняється за кілька футів переді мною. Мороз пробігає по спині, коли я усвідомлюю, що це не Тор, як я мимохіть сподівалася. Я знаю звук його двигуна, форму його тіла, і чоловік переді мною — не він. І, крім того, мотоцикл Тора все ще в майстерні.

Я застигаю, прикипівши до узбіччя темної дороги, роздумуючи, чи не побігти мені в

інший бік. Мені не варто було залишати будинок Тора посеред ночі через дурну сварку. Вершник повертається до мене боком, запалена сигарета звисає з його губ, довге кошлате волосся розпущене набік і приховує половину вкритого шрамами обличчя. Нічні окуляри прикривають його очі, але я знаю, що за ними - очі кольору бірюзи. Очі, які колись належали золотому хлопчику цього міста. Капітану футбольної команди. Зірка команди з лакросу. Обраний королем випускного балу і, швидше за все, стане зіркою. Але вже ні. Тайлер Грейс — психопат-маніяк. Вбивця. Його гравійний голос розриває нічну тишу, коли ми дивимося один на одного.

— Якщо ти втечеш, я переслідую тебе. І я зловлю тебе. Сідай на довбаний мотоцикл.

Вдалині праворуч від себе я бачу світло на ганку будинку в лісі, і я вирішую зачинити під'їзд, а не стояти тут, на темній дорозі, з людиною, якій не маю жодного уявлення про те, чи можу я довіряти. Той факт, що він брат Тора, не змінює того, що він зробив, що він міг би зробити, і що він був абсолютно несповна розуму протягом багатьох років.

Коли я біжу по темній ґрунтовій дорозі, я чую, як він наближається до мене, його ноги стукають по землі позаду мене.

О, Боже мій. Він справді переслідую мене.

Він хапає мене ззаду, і ми падаємо, він обхоплює мене однією рукою спереду, а іншою підтримує при падінні, ми приземляємося на ґрунтову дорогу, і він лежить на мені зверху. Я хапаю ротом повітря і від страху, і від того, що вітер збив мене з ніг, і я скам'яніла, коли він закриває мені рот рукою.

— Не кричи. Просто дихай. — Він говорить мені на вухо і знімає частину своєї ваги з моєї спини. Його голос дуже схожий на голос Тора, тільки темніший і сповнений муки та ненависті.

Повільно він проводить своєю шорсткою рукою по моїй щоці.

— Якого біса ти втекла? — гарчить він. — Ти справді думала, що я не переслідую тебе? Полювати на речі і ловити їх — це дуже весело.

— Будь ласка, не роби мені боляче. — Благаю я, задихаючись, коли сльози починають текти по моїх щоках.

— Звісно, це перше, що злетіло з твого довбаного рота.

— Тайлер... будь ласка.

Його палець продовжує гладити мене по щоці, і від цього по спині пробігають мурашки жаху.

— Ти перша жінка, яка вимовила моє ім'я за дуже довгий час.

— Просто відпусти мене. — Я відштовхуюсь від нього і задираю ноги, намагаючись скинути його з себе, але він занадто великий і м'язистий, щоб я могла навіть зрушити його з місця.

— Ні. Ти можеш перестати викручуватися, бо в мене теж давно не було жінки піді мною.

— Будь ласка... — Моє серце калатає від страху, але я намагаюся взяти себе в руки, щоб спробувати взяти ситуацію під контроль. Я вже знаю, що він психічно хворий. Але я також знаю, що це брат Тора, і десь у ньому має залишитися та щаслива, турботлива, талановита людина, яку ми колись знали.

— Ти ж знаєш, хто я, правда, Таю? — запитую я, намагаючись зберегти спокійний голос.

— Так. Маленька Кензі Валентайн, яка подорослішала. — Він притискається стегнами до моєї дупи, і я втягую тремтячий подих, молячись, щоб він більше не торкався мене, і сподіваючись, що він просто намагається налякати мене якимось божевільним способом.

— Я все ще близька з Тореном, він розлютиться, якщо дізнається про це.

Він маніакально регоче.

— Я не боюся Тора. Вибач.

— Чого ти хочеш?

— Я давно чекав, щоб застати тебе наодинці. Ти залишаєш мені подарунки. Навіщо?

Я ковтаю повітря.

— Не знаю... щоб бути милою. Я думала, що це змусить тебе посміхнутися.

З нього виривається ще один божевільний сміх гієни.

— Ти думаєш, мені треба посміхнутися?"

— Так. — Я відповідаю просто, бо вірю в це.

— Тобі, бляха, мене шкода?

Я хитаю головою, щокою впиваючись у бруд.

— Ні, не шкода. Я просто думаю, що кожен заслуговує на те, щоб хтось ставився до нього добре.

— Навіть до такого монстра як я?

— Навіть до тебе.

— Я не брав ту дівчину, — каже він, його голос трохи пом'якшується. — І я не робив їй боляче.

— Я знаю це. — І я дійсно це знала. Коли Тайлера знайшли з місцевою дівчиною, яку викрали багато років тому, всі в цьому маленькому містечку припустили, що він був тим, хто тримав її в полоні всі ці роки. Його знайшли стоячим над тілом чоловіка, одягненого в оксфордську сорочку, темні штани і мокасини, який здавався милим, нормальним чоловіком, а дівчина стояла поруч і плакала, не кажучи ні слова. І був Тайлер, з диким довгим брудно-русявим волоссям, татуваннями, що вкривали більшу частину його тіла, які насправді приховували шрами минулих років, у старих брудних мотоциклетних черевиках, рваних джинсах і вицвілій футболці, розтягнутій на м'язах, які щойно були використані як зброя, щоб забрати чиєсь життя. Але насправді Тай був героєм, який врятував її; він убив її справжнього викрадача голими руками після того, як той напав на Тая за те, що той випадково натрапив на викрадену дівчину, сховану в ямі глибоко в лісі. На жаль, преса вже встигла розтиражувати цю історію до того, як дізналася всі факти, і Тайлер був розіп'ятий, що ще більше заглибило його в усамітнення.

Нахилившись близько до мого обличчя, він відкидає моє волосся вбік, притискається губами до місця відразу за моїм вухом і шепоче злим, спонукаючим тоном.

— Це змушує мене посміхатися.

Він відривається від моєї спини і підтягує мене до себе, так що ми обидва сидимо на брудній під'їзній доріжці.

— Тобі боляче? — запитує він.

Я обтрушую одяг і хитаю головою.

— Ні, я в порядку.

— Тобі не треба було тікати. І тобі не варто було залишатися тут, у цій довбаній темряві. У твоїй гарненькій голівці є хоч трохи мізків?

— Моя машина здохла, а телефон не працював. Я не знала, що робити.

— Зло ховається в темряві, чекаючи на таких дівчат, як ти. Я міг би просто згвалтувати тебе до смерті. Або ще гірше. Не думай, що це не спало мені на думку.

Я кліпаю на нього, заціпеніла від страху. Я наодинці в темряві з божевільним, який щойно зізнався, що думав про те, щоб згвалтувати мене.

— Тобі треба було залишитися в машині.

— Твоя правда. — Я поглядаю на нього в темряві, вдячна, що місяць достатньо яскравий, щоб кинути достатньо світла, щоб я могла його побачити і спробувати оцінити його дії. — Я думала, ти більше не розмовляєш. — На телебаченні жертви намагаються завести світську бесіду, щоб заспокоїти психопата, тож, можливо, мені теж варто спробувати.

Він повертається до мене обличчям, і я бачу його блакитні очі під місячним світлом і нерівні шрами, що йдуть по боках його обличчя.

— Я не хочу.

— Тоді чому ти зі мною розмовляєш?

— Гадаю, я відчуваю себе до біса балакучим.

Він стоїть і тягне мене за собою, смикаючи за руку так сильно, що я боюся, що вона

зламається.

— Зараз ти сядеш на заднє сидіння мого клятого мотоцикла, як я і просив, і ми поїдемо за каністрою з бензином. Як думаєш, зможеш втримати його, не впавши до біса?

Я киваю головою.

— Так.

— Або, якщо ти справді хочеш викликати посмішку на моєму обличчі, можеш піти зі мною додому і дозволити мені притиснути тебе до мого узголів'я на кілька годин. — Він пропонує, його очі блукають по моєму тілу так, що я відчуваю себе надзвичайно вразливою і брудною.

— Тай... я кохаю твого брата.

Він киває і робить клацання язиком.

— Зрозуміло. — Він починає йти назад до свого мотоцикла. — Воруши дупою, солоденька. Вважай це розплатою за всі ці довбані посмішки.

О першій годині ночі я нарешті повертаюся додому і з полегшенням зітхаю, коли потрапляю до власної спальні, де панує спокій і безпека. Це була найдивніша ніч у моєму житті. Хоча я рада, що з'явився Тайлер і допоміг мені заправитися, сварка з ним була дивною і лякаючою. Я відчуваю, що маю розповісти про це Тору, хоча Тайлер просив мене (скоріше, казав) не робити цього. Його ліфт точно не їде на верхній поверх, і йому, мабуть, потрібно приймати якісь ліки, якщо він ще не приймає.

Переодягнувшись у штани для йоги, я йду коридором до кімнати батька. Я рада, що його немає вдома, прослизую всередину і прямую до нічного столика моєї мами, який ніхто не чіпав після аварії.

Відчинивши дерев'яні двері спереду, я хапаю щоденник на вершині стопки з приблизно десяти журналів ручної роботи, які мій батько робив для моєї мами протягом багатьох років і в які вона рівно писала.

Шкіряний щоденник замикається на замок, а ключ висить на татовій шиї, тож я несу його до її шафи з прикрасами і за допомогою гачка для сережок відмикаю крихітний замок. Я сподіваюся, що тут будуть якісь підказки про те, про що вони говорили вранці в день аварії, і чи були у неї до Тора почуття, які виходили за рамки дружби. Якщо так, то я не уявляю, як мені з цим впоратися, але це точно змусить мене відчувати себе дивним у багатьох відношеннях.

— Що ти робиш? — Його глибокий голос, що розриває тишу, змушує мене підстрибнути, і я впускаю щоденник. Він швидко перетинає кімнату і піднімає його, перш ніж я встигаю відреагувати. — Ти зламала замок? Господи, Кензі. — Він обережно закриває щоденник і кладе його на місце в тумбочці, а потім здивовано дивиться на мене.

— Я просто хотіла прочитати дещо з нього. — Кажу я.

— Це особисте. Я їх навіть не читаю. Ти думаєш, я не хочу? Ти не думаєш, що, можливо, це допомогло б мені відчувати себе ближче до неї у багатьох відношеннях? Але я не можу, бо це неправильно. Це не наші слова, Кензі. Це її слова.

Я дивлюся на нього, відчуваючи провину, бо знаю, що він говорить правду.

— Я не знаю, як ти це робиш, тату. Як ти зберігаєш здоровий глузд з усім цим?

— З великою любов'ю і вірою. Ось як. Що ти сподіваєшся знайти в цих журналах, Кензі? Поговори зі мною, якщо тебе щось турбує.

Я безпорадно знизую плечима.

— Я не знаю. Напевно, багато про що. Я сумую за нею, і мені здається, що у мене мало бути більше часу, щоб дізнатися її краще. Але якщо ти справді хочеш знати, мені цікаво, про яку розмову ви двоє говорили вранці в день аварії.

— Про яку розмову?

— Мама сказала, що Тор розуміє, а чому ти не розумієш? Що вона мала на увазі?

Він сидить на ліжку з відстороненим виразом обличчя, ніби намагається відмотати назад той день. Я сідаю поруч і чекаю.

— Мама хотіла піти з гурту, — нарешті каже він. — Вона хотіла, щоб я теж пішов. Вона втомилася від того, що ми обоє постійно подорожуємо, ніколи не маємо можливості побути наодинці з тобою, і вона хотіла мати ще одну дитину. Гадаю, вони з Тором говорили про це, і він її підтримав. І я це розумію. Було багато разів, коли мені теж хотілося піти з гурту, але важко здатися. Це було все моє життя. Вся моя кров, піт і сльози. Я люблю ажіотаж публіки, писати і співати нові пісні. Ти і твоя мама завжди були для мене важливішими, але покинути гурт... про це так важко навіть думати. Це вплине на моїх братів і кузенів, адже вони теж у групі. Я повинен думати про всіх, розумієте? Це нелегко.

— Я розумію, тату.

— Того ранку ми знову говорили про це. Іноді твоя мама згадувала, що Тор завжди був таким чуйним, і він такий і є. Просто він такий, бляха-муха, і за це ми всі його любимо. Але іноді мені набридало це чути. Ніхто не хоче чути, що інший чоловік іноді розуміє його дружину краще, ніж він сам. Ось і все.

Він хапає мамину подушку і притискає її до грудей.

— Вибач, що я накричав на тебе через щоденник. Це просто особисте, а я намагаюся поважати її особисті речі.

Мені соромно за те, що я влізла в її щоденник.

— Мені шкода, що я намагалася їх прочитати. Просто останнім часом я була примхлива і розгублена.

— Я можу відвести тебе до неї, Кензі. Можливо, якщо ти просто посидиш і поговориш з нею, тобі стане легше. Я так і роблю. Є велика ймовірність, що вона нас чує, так сказав лікар.

Моє серце стискається і завмирає, як і щоразу, коли ми говоримо про мою матір. Я не знаю, чи зможу я сидіти біля її ліжка, тримати її бездиханну руку і базікати про свій день, поки вона лежить у ліжку, занурена в сон. Кілька разів я намагалася, але мені здається, що її там немає, а розмовляти з нею, коли вона не може відповісти, здається жорстоким. Що, якщо вона нас чує і хоче відповісти, але відчуває себе в пастці і налякана? Що, якщо вона дійсно скам'яніла, де б вона не була подумки? Або там просто більше нічого немає? Це речі, які зводять мене з розуму і змушують мене хворіти від тривоги. Все, що я знаю напевно, це те, що я сумую за її посмішкою і її дивовижними очима, в яких колись було стільки життя і щастя.

— Я подумаю про це. — Кажу я.

— Кензі... що з тобою відбувається? Останнім часом ти поводишся так відсторонено. Ти була повністю заклопотана тим, що Сідні була в лікарні з Тором, і ти була відстороненою і розсіяною. Навіть поїздка до Кетрін була несподіваною. Ти ніколи не робиш такі речі просто так, ти завжди плануєш. Ти не метушлива.

Я намагаюся підібрати правильні слова.

— Я не знаю. Гадаю, просто життєва плутанина після випуску. — Слабко пропоную я.

Він хитає головою і повертається обличчям до мене.

— Я так добре читаю думки всіх інших у цій родині. Я відчуваю, що з ними відбувається, як глибока інтуїція, якщо це має якийсь сенс. Це завжди було в мені. Але з тобою це так важко. — Він зітхає і міцніше обіймає подушку. — Я знаю, що це прозвучить божевільно, але після аварії мені сниться твоя мама, і вона показує мені різні речі. Наприклад, те, що відбувається з людьми, яких ми любимо. Наприклад, день, коли дядько Тейлон одружився. Мені приснилося, що твоя мама показала мені його дружину, зовсім одну, без жодного чоловіка, який би повів її під вінець. Тому я повів її. — Його очі заплющуються, і він спирається підборіддям на подушку. — Я говорю, як божевільний.

— Ні, тату. Зовсім ні, — тихо відповідаю я. — Ти говориш як людина, яка має

дивовижний зв'язок зі своєю дружиною та людьми, яких вона любить.

Він ще трохи вивчає моє обличчя.

— Де ти була сьогодні ввечері? Вже пізно. Взагалі-то, ти майже щовечора повертаєшся додому пізно. Хлоя в Нью-Йорку, тож де ти буваш щовечора? З ким ти була? Мені здається, що я більше не маю уявлення, чим ти займаєшся і з ким проводиш час, і мені це не подобається. Я не хочу втратити тебе, Кензі.

Важко ковтаючи, я відмовляюся брехати йому прямо в обличчя. Я не можу.

— Я була у Тора. Дивилася фільми.

Його погляд поглиблюється, а вираз обличчя змінюється на такий, якого я ніколи раніше не бачила. Він тягнеться до задньої кишені і дістає свій мобільний телефон.

— Кумедно. Я раніше відправив Тору повідомлення, чи не хоче він випити, а він відповів, що проводить ніч з дівчиною. Його плани змінилися?

Моє серце вискакує з грудей.

— Ох. Я не впевнена. — Я підводжуся, і мої ноги хитаються від нервового збудження. — Я піду спати. Вже пізно.

— Щось сталося? — запитує він з ноткою підозри в голосі.

— Ні, тату. Я просто втомилася.

Він іде за мною коридором до моєї спальні, і моя паніка зростає з кожним кроком. Його радар налаштований прямо на мене, і це, безумовно, недобрий знак.

— Чого ти стоїш? — запитую я його. — Я просто хочу спати. — Мій мобільний телефон пищить з того місця, де він лежить на моєму ліжку, і його очі одразу ж переходять на нього. Я тягнуся до нього, але він вихоплює його з моєї руки.

— Тату...

Його щелепа стискається, а очі широко розплющуються, коли він дивиться на екран.

— Що. Це. Бляха. — Він говорить з болісною повільністю, його погляд переходить на мене. — Між тобою і Тором щось відбувається? — запитує він, не вірячи своїм очам.

Я вихоплюю в нього телефон і швидко читаю на екрані.

Тор: *Я люблю тебе, ангеле. Я не можу витримати того, як ти пішла сьогодні ввечері. Будь ласка, подзвони мені. У будь-який час цієї ночі, мені все одно. Я просто хочу почути твій голос.*

— Тато... він завжди каже, що любить мене. — Я намагаюся недбало відмахнутися і трохи закочуюю очі для більшої впевненості, але його очі набувають темного гніву, який говорить мені, що він не збирається це так залишити.

— Ні, — каже він, хитаючи головою. — Це зовсім інше. Що, в біса, відбувається? Чому він пише тобі майже о другій годині ночі, просить зателефонувати йому, щоб він міг почути твій голос?

— Ми посварилися.

— Про що?

Я дивлюся на нього, застигла, не в змозі думати достатньо швидко. Я не брехуха. Я не знаю, як це робиться. Я не хочу цього робити. Мої губи тремтять, а на очі навертаються сльози, коли я дивлюся, як правда осідає в його очах, змушуючи його зробити глибокий вдих. Його рука йде до центру грудей, ніби йому дуже боляче, а очі заплющуються на довгу мить, перш ніж знову розплющуються, відкриваючи сльози.

— Тату... — шепочу я. — Пробач мені.

Він не рухається. Він просто стоїть, глибоко вдихаючи, тримаючись за груди. Страх стискає мене, як лещата, від думки, що у нього може статися серцевий напад від шоку і стресу від того, що він щойно зібрав докупи.

Я обережно торкаюся його руки.

— Тату... з тобою все гаразд? — тихо запитую я.

— Ні. Я не в порядку. — Відповідає він, потираючи груди. — Він торкався тебе?

Моя голова хитається вперед-назад.

— Це не так.

— Що ти маєш на увазі?

Я не знаю, що відповісти і як це сказати. Як пояснити татові, що у нас з Тором? Я не повинна була проходити через це одна. Ми з Тором збиралися розповісти йому разом і спробувати пояснити, що сталося, так, щоб він зрозумів.

Я просто не уявляю, як ми думали, що зможемо це зробити.

— Кензі? — Він закликає. — Відповідай мені. Що, в біса, це означає?

— Ми кохаємо один одного. — Кажу я, мій голос тремтить від безлічі емоцій. Це здавалося найкращою, найчеснішою відповіддю. Я думала, що вона охоплює все, що потрібно було сказати.

— *Що?* — Слово виривається з нього в несамовитому ревінні, від якого трясуться стіни.

— Татку... дозволь мені подзвонити Тору, щоб він приїхав, і ми могли поговорити всі разом, — кажу я, сподіваючись, що він погодиться, і Тор зможе його заспокоїти, і тоді все буде добре.

— Я вб'ю цього виродка, — кипить він. — Ось чому ти так засмутилася через Сідні в лікарні. Чи не так?

Я відсахнулася від нього, бажаючи, щоб у мене не було такого зриву того дня в лікарні. Це все моя провина. Я мав бути обережнішим.

— Хіба ні? — запитує він.

— Так, — відповідаю я. — Будь ласка, перестань кричати. Будь ласка.

Божевільна посмішка перетинає його губи, така чужа порівняно з його звичайною гарною, чарівною посмішкою.

— Перестати кричати? Ти хочеш, щоб я перестав кричати? — запитує він, його голос лише підвищується з кожним словом.

— Так. Будь ласка, дозволь мені пояснити.

Він робить крок ближче до мене.

— Він торкався тебе? — Слова вилітають з нього так, ніби він давиться ними.

— Будь ласка, не роби цього, тату. Будь ласка, заспокойся і дай мені спробувати пояснити.

— *Він торкався тебе?* — перепитує він знову, так голосно, що мені хочеться затулити вуха.

— Так, — плачу я. — Це не те, про що ти думаєш! Він кохає мене. Я не знаю, як це сталося, але це сталося. Ми покохали один одного. Це непогано, тату. Будь ласка, вислухай мене. — Я благаю, коли він починає блукати моєю спальнею, наче очікує, що з кутків вигулькнуть якісь підказки. — Він робить мене щасливою. Він ніколи не робив мені боляче і не штовхав мене, ніколи.

— Він тебе трахав?

— Татку! — Сльози вириваються з моїх очей від підлості в його тоні. Він ніколи так зі мною не розмовляв. — Припини.

— Хіба?

Я хитаю головою і витираю очі.

— Ти поводишся жахливо! Перестань мене розпитувати і дай мені пояснити, будь ласка. Ми кохаємо одне одного. Ми піклуємося одне про одного. Він мій найкращий друг. І ти це знаєш. Він ніколи, ніколи не заподіє мені болю.

— Ти занадто молода, щоб знати, що таке кохання, Кензі. Він скористався тобою, тому що я облажався і занадто часто залишав тебе саму, думаючи, що можу йому довіряти, а тепер я вирву його кляте серце і запхаю йому в горлянку. — Я ніколи не чула, щоб мій батько говорив з такою отрутою або з такою ненавистю. Він миротворець. Люблячий. Завжди допомагає людям вирішувати їхні проблеми. Завжди турботливий і розуміючий.

Ніколи не був таким.

І це все моя провина. Я це зробила.

— Я не надто молода. Ви з мамою були молодші за мене, коли закохалися, і подивіться, як довго ви протрималися. Тож не смій мені так казати. Я не маленька дівчинка і не дурна.

Я точно знаю, чого і кого хочу.

Він кривиться і знову потирає середину грудей.

— Мене зараз знудить. Він тобі всю голову задуриє.

— Ні, це не так. Я люблю його. Ти ж знаєш, він хороша людина, тату. Заспокойся і подумай, будь ласка. Він твій найкращий друг. Ти знаєш, що він за людина. Він би ніколи не заподіяв мені болю, і це розриває його на частини. Він не хотів, щоб це сталося. Ти маєш мені повірити.

— Тоді цього взагалі не повинно було статися! — кричить він. — Він дорослий, він знає краще. Він повинен мати якийсь довбаний самоконтроль. — Він дивиться на нашу з Тором фотографію в рамці на комоді, зроблену, коли ми були молодші, і б'є її об скляну поверхню. — Я довірив йому тебе, Кензі. — Каже він, повертаючись і стаючи переді мною, з дикими очима і стиснутою щелепою. — Я довірив йому свою донечку, і ось що він робить?

— Він ніколи не хотів заподіяти тобі шкоди.

— Зробити мені боляче? — випльовує він. — Він знищив мене, Кензі. І тебе теж.

Я ковтаю сльози.

— Будь ласка, не говори так, татку. Я люблю тебе. Тор любить тебе. Ми ніколи не хотіли, щоб так сталося.

— Коли? — запитує він, повертаючи голову, щоб подивитися на мене. — Коли це сталося?

Це завжди відбувалося. Я роблю глибокий вдих і намагаюся згадати.

— Кілька місяців тому. За кілька тижнів до мого випуску, здається. — Боже мій, здається, це було так давно, коли все почалося.

— Він торкався тебе, коли тобі не було вісімнадцяти? — запитує він, його голос дивно вирівнявся.

— Він поцілував мене, але це все. Більше нічого не було, поки мені не виповнилося вісімнадцять. Вік згоди — шістнадцять. Він не зробив нічого поганого. Ми чекали, поки мені не виповниться вісімнадцять.

Його очі заплющуються, а голова опускається вниз.

— Я вб'ю його нафіг.

— Будь ласка, припини це говорити. Будь ласка.

— Він зрадив мене, Кензі. Не можна знущатися над донькою свого найкращого друга, яка є підлітком і пережила травму втрати матері, коли ти маєш піклуватися про неї. Це неправильно, незалежно від того, як ти хочеш нарізати і нарізати це у своїй голові.

— Він єдиний, хто був поруч зі мною, тато. Всі інші були занурені у власне горе чи життя. Включно з тобою, — нагадую я йому. — Тор був зі мною весь час. Він піклувався про мене завжди, тож не стій там і не поведься так, ніби він якась свиня, бо ти чудово знаєш, що це не так. Заради Бога, ти перетворив його на няньку! Він піклувався про всіх нас, коли ми його потребували, — мій голос підвищується з кожним словом, а тіло починає тремтіти від суміші гніву, страху та спустошення. Я роблю глибокий вдих і знижую голос, перш ніж продовжити: — Можливо, тобі потрібно пам'ятати все це. — Я витираю обличчя, намагаючись захистити чоловіка, який якимось чином став клеєм у моєму житті.

Він грюкає кулаком по верхній частині мого комода.

— Правильно, Кензі. Він повинен був піклуватися про тебе, а не перетворювати на свою маленьку іграшку для сексу за моєю спиною.

Перш ніж я змогла зупинитися, я сильно вдарила його по обличчю, а він торкнувся щоки і подивився на мене так, ніби не має поняття, хто я така.

І це стосується нас обох, я теж не знаю, хто я зараз.

— Пробач. — Тремтячим голосом шепочу я. — Але я не іграшка для сексу. Я знаю, що ти злий і засмучений, але я не дозволю тобі зневажати мене. Або його. Або те, що у нас є.

Коли мої слова доходять до нього, він повільно киває і тихо промовляє: — Я просто так сильно тебе люблю, Кензі. Це вбиває мене.

Я змушую себе зробити глибокий вдих.

— Я знаю це і мені шкода. Але це не виправдовує тебе за те, що ти говориш гидоти.
Він сідає на моє ліжко, опускає голову на руки, і його тіло здригається від беззвучних ридань. Моє серце повільно завмирає, дивлячись на його емоційні муки, знаючи, що це моя провина.

— Ти маєш рацію, — піднімає він голову. — Я не мав на увазі те, що сказав, люба. У мене зараз просто голова не в порядку.

Бачити його таким виснаженим — це жахливо. Я просто хочу, щоб це все припинилося, поки не стало ще гірше.

— Я думаю, нам треба просто піти спати і поговорити про це вранці, тату.

— Я не можу цього зробити. Він має сказати мені в обличчя, що він зробив.

У мене перехоплює подих.

— Ти підеш туди? Зараз? — запитую я, хвилювання накриває мене приливною хвилею.

— Так. У нас з ним буде гарна довга розмова. — Саркастично відповідає він.

Я тримаюся за його руку і намагаюся зупинити його, щоб він не попрямував до дверей.

— Тату, будь ласка. Він ще не оговтався після аварії. Будь ласка, не чіпай його, — благаю я, нестримно ридуючи. — Якщо ти зробиш йому боляче, я ніколи тобі не пробачу. Присягаюся, не пробачу. — Я благаю очима і чіпляюся за рукав його сорочки.

— Кензі, це між мною і ним. Не дзвони йому, не пиши йому і не з'являйся там. Ти повинна дозволити мені розібратися з цим.

— Зараз середина ночі. Будь ласка, залиш його в спокої і просто піди завтра, коли заспокоїшся. Ми підемо разом, — пропоную я, намагаючись звучати обнадійливо. — Саме так ми і планували тобі сказати. Ми просто хотіли дочекатися закінчення твого туру.

Він вириває свою руку з моєї.

— Це не може чекати. Мені треба поговорити з ним наодинці. Іди спати. Ми поговоримо про твою участь у цьому вранці. І не плануй більше з ним зустрічатися.

Я відкриваю рот, щоб запротестувати, але він перебиває мене.

— Я все ще твій батько, Кензі, і я хочу, щоб ти мене вислухала, — сум наповнює його голос і проникає в повітря між нами. — Ми ніколи не сварилися до цього, Кензі. Ніколи.

— Я знаю. — Зі сльозами на очах відповідаю я. — Я ненавиджу це. Я не можу бачити тебе таким, таким злим і засмученим.

— Тоді зроби те, що я прошу, будь ласка, і дозволь мені розібратися з ним. Я хочу, щоб ти пішла вмилася і лягла спати. Поговоримо вранці.

Я сідаю на ліжко і схреплюю руки, обіймаючи себе.

— Я ніколи не перестану з ним бачитися, тату. Я люблю його і дуже в ньому потребую. Так само, як ти відчуваєш до мами. Я ніколи його не відпущу, — кажу я, коли він знову прямує до дверей моєї спальні.

Він зупиняється, поклавши руку на дверну ручку, і злегка повертається до мене.

— Це ми ще побачимо.

Щойно він іде, я розпадаюся на частини, плачу в ковдру, як дитина в істериці, але не можу зупинитися. Відчуваючи безпорадність і жах, мене поглинає почуття провини за шкоду, яку я заподіяла двом найкращим друзям, і яку, ймовірно, ніколи не вдасться виправити. Я ніколи раніше не бачила свого батька таким розлюченим і боюся того, що він зробить з Тором. Ми не повинні були дозволяти цьому тривати, не сказавши батькові, і тепер я звинувачую себе за те, що хотіла почекати. Все просто вийшло з-під контролю. Я не знаю, як ми зможемо все виправити.

*Тор ~ сім років
Ашер ~ сім років*

— Місіс Джонсон думає, що ми брати. Бо ми схожі. — Він іде за мною до каменя, на якому я сиджу в кутку шкільного подвір'я, огороженого парканом. Я завжди сиджу тут на перерві на самоті і або малюю, або пишу у своєму альбомі.

Я киваю йому. У нас обох однакового кольору і довжини волосся, що торкається плечей. На відміну від інших хлопців у класі з короткими шпильками. Я відмовляюся дозволити мамі підстригти мене, бо хочу зав'язати волосся назад, як це робить тато, коли їде верхи. Я ніколи раніше не розмовляв з цим хлопцем, Ашером, але я знаю про нього. Його батьки відомі. Його батько — музикант, а я люблю музику. Я знаю всі його пісні і граю їх на своїй старій гітарі. Ашеру пощастило.

— Ти не дуже багато говориш, так? — запитує він, сідаючи поруч зі мною.

— Не дуже.

— Тож, ми будемо друзями. Мені подобається, який ти мовчазний.

— А якщо колись я перестану мовчати?

— Ми все одно будемо друзями. Найкращі друзі залишаються назавжди.

ТОР

— Нарешті, — кажу я у слухавку. — Я був розбитий, чекаючи твого дзвінка.

— Тор... — вона задихається. — Мій батько вже іде туди. Він знає про нас.

Я підхоплююся в ліжку, миттєво прокидаючись.

— Що? Що сталося?

— Це я винна, мені так шкода, — плаче вона. — Я намагалася прочитати мамин щоденник, а він мене зловив. Я поводитася дивно, і він відчув, що щось не так. Ти ж знаєш, який він... Потім він взяв мій телефон і побачив твоє повідомлення.

— О, чорт. — Я вилажу з ліжка і натягую спортивні штани, притискаючи телефон до

плеча.

Її дихання нерівне, вона шморгає носом і кашляє, намагаючись говорити. Мені хочеться пролізти крізь телефон, щоб просто обійняти її.

— Він з'їхав з глузду, Торе. Це було жахливо. Я ніколи не бачила його таким. Мені страшно...

— Ангеле, заспокойся, крихітко, гаразд? Будь ласка, не плач. Я подбаю про це.

— Я боюся, що він зробить тобі боляче.

— Він не зробить мені боляче, — відповідаю я, хоча впевнений, що зробить. І я заслуговую на це, якщо він це зробить. Я переступив величезну межу довіри між нами, і я знаю його досить добре, щоб розуміти, що це не те, що ми збираємося обговорювати. Це не розбіжності про те, як має закінчуватися пісня, чий велосипед найшвидший, чи яке пиво найкраще. Йдеться про те, що його найкращий друг розпускає руки на його маленькій доньці. Це все, що він зараз бачить і чує, і я візьму на себе покарання за це, бо знаю, що відчував би те саме, якби ситуація була зворотною.

— Торе, будь ласка, не бийся з ним, — благає вона. — Я знаю, що ти можеш зробити йому боляче, але, будь ласка, не роби цього.

— Не хвилюйся, Кензі. Ми з усім розберемося. Все буде добре. — Автомобільні фари світять в мої вікна. — Він тут, тож я піду поговорю з ним. Я хочу, щоб ти просто заспокоїлася, добре? Я кохаю тебе.

— Я теж тебе кохаю.

Я не чекаю, поки він постукає, я просто підходжу до вхідних дверей і відчиняю їх, і його кулак одразу ж вривається мені в обличчя. Я відступаю назад, кров б'є з носа, а він грюкає за собою дверима.

Врівноважившись, ми стоїмо віч-на-віч, дивлячись один на одного. Ми рівні за зростом і статуєю. Рівні за силою. Наша любов і захист для Кензі так само рівні. Я знаю, що жоден з нас не відступить.

— Ти довбана свиня, — гарчить він. — Ти торкнувся моєї доньки? Ти ж її дядько.

— Еш... — Він знову б'є мене кулаком в обличчя, і коли я обтрушуюся, він з силою б'є мене в ребра, і я відчуваю болісний хрускіт.

— Я довіряв тобі, — каже він, дивлячись мені в очі, змушуючи мене побачити біль, зраду і спустошення, що просочуються з його душі. Змушує мене відчути це разом з ним. — Як ти, бляха, міг так зі мною вчинити? — він сильно штовхає мене в груди, і я знову відступаю назад.

— Ти повинен знати, що я боровся з цим, чувак. Я боровся з цим кожною частинкою себе. Я намагався тримати дистанцію між нами, намагався забути почуття, які я мав до неї, і змінити почуття, які вона мала до мене — все це. Але все поверталось з новою силою. Я просто не міг більше з цим боротися, — зізнаюся я. — Я кохаю її понад усе на світі. Думаю, завжди кохав, як би дико це не звучало. Між нами є якийсь глибокий зв'язок. Вона робить мене щасливішим, ніж я коли-небудь був, і я знаю, що вона відчуває те саме до мене.

Він хитає головою, ніби жаліє мене за те, що я повірив у власні слова.

— Їй лише вісімнадцять, Торене. Вона й гадки не має, що відчуває.

— Це неправда.

— Що б ти не думав, що відбувається, це закінчиться сьогодні, — він тисне пальцем мені в груди. — Я дав тобі все, Торе. Я рятував твою дупу тисячу разів. Ти не отримаєш мою доньку.

— Я її не віддам. З твоїм благословенням чи без нього, я проведу з нею своє життя.

Він нахилив голову і дивиться в стелю, перш ніж повертається до мене.

— Послухай себе. Що з тобою в біса не так? Вона вважала тебе своїм дядьком. Ти няньчився з нею роками! Наскільки ти хворий? — Він знову штовхає мене, сильно, і мої ребра кричать від болю.

— Ти маєш рацію. Мені справді стало погано.

— То ти просто продовжував це робити? Якого біса, Торе? У мене в голові не

вкладається. — Він схопився руками за голову, дивлячись на мене. — Хто ти?

Я хитаю головою, кров капає з мого обличчя на килим.

— Я не знаю. Я не міг зупинитися. Я знаю, що це було неправильно, Еш. І мені дуже, бляха, шкода. Ти навіть не уявляєш, як сильно це вбивало мене зсередини.

— Вбиває тебе? — пронизливо запитав він. — Ні. Це мене вбиває. Коли ти почав чіпати мою маленьку дівчинку, ти, хворий виродку?

Звинувачення, яке я так боявся почути, нарешті прозвучало.

— Я ніколи не торкався її. Клянуся. Це сталося лише кілька місяців тому. До цього я ніколи не думав про неї інакше, ніж як про свою племінницю і друга. Клянуся. Я ніколи не торкався її неналежним чином. Я ніколи не міг цього зробити.

— Ти хворий на всю голову, — заявляє він, з ненавистю в голосі, вказуючи на мене. — Ти був моїм найкращим другом. Я мав би довіряти тобі. — Він знову б'є мене. Цього разу я падаю спиною на підлогу, і він користується нагодою, щоб сильно вдарити мене по ребрах своїми черевиками зі сталевими носками.

— Ти можеш мені довіряти. Я кохаю її, Еш. Я б ніколи її не скривдив.

— Стули пельку! — Його черевик врізається в іншу сторону моєї грудної клітки, і я бачу зірки від болю.

Я намагаюся сісти, хапаючись рукою за бік.

— Ти практично віддав її мені, Ашере. Можеш ненавидіти мене скільки завгодно, але не поведься так, ніби я якийсь довбаний хижак. Я дбав про неї з того дня, як ти дав її мені на руки, а потім залишив мене піклуватися про неї, поки ви з Ембером бігали з групою.

— Пішов ти в сраку, Торе. Це все через Ембер, чи не так? Ти хотів її і ненавидиш мене відтоді, як я її отримав. Думаєш, я цього не знав? То ти думаєш, що можеш просто взяти мою доньку як якийсь втішний приз?

Я повільно підводжуся, перед очима все розпливається.

— Це не має нічого спільного з Ембер.

— Це лайно собаче. Ти злишся, бо я отримав Ембер і зберіг гурт, а ти втратив усе. І що тепер? Трахаєшся з моєю дитиною, щоб відплатити?

Я наспіхаюся з нього.

— Ти втратив усе, Ашере. Але не я. Твоя дружина в комі, бо ти дозволив їй зірватися з довбаної скелі. — Я нахиляюся до його обличчя. — Я б ніколи не дозволив їй впасти. А тепер ти втратив доньку і найкращого друга. Прийми мої вітання.

Його очі темніють від презирства.

— Не говори зі мною про Ембер. Ніколи. І я хочу, щоб ти тримався подалі від моєї доньки.

Я хитаю головою, відмовляючись відступати.

— Цього ніколи не станеться. Я ніколи не відпущу її, Еш. Я люблю тебе як брата, чувак, і я хочу виправити це лайно між нами. Але я ніколи її не віддам. Я надто сильно її кохаю.

— Виправити це? Ти думаєш, що можеш виправити той факт, що ти зрадив мене? Збрехав мені? Підняв руку на мою маленьку дівчинку? Я поняття не маю, хто ти такий. Вона дитина, Тор.

— Ні, не дитина. Розплющ свої кляті очі, Еш. Вона така ж, як і ти. Вона точно знає, чого хоче. І завжди знала. Вона не якийсь запаморочливий, тупий підліток.

Він нічого не чує.

— Ні. Ти задурив їй голову. Чому, Торе? Сідні була недостатньо хороша? Чи Ліза? Чи будь-яка інша дівчина в цьому клятому місті? Тобі треба було спокусити невинну маленьку дівчинку, яка дивилася на тебе, обожнювала тебе і довіряла тобі? Як ти взагалі спиш по ночах? Ти такий же довбаний псих, як і твій довбаний хворий брат. Принаймні, у нього вистачає совісті ховатися.

Його слова розривають мій мозок, і я більше не можу контролювати себе, коли б'ю кулаком у бік його обличчя.

— Не говори про мою сім'ю, Еш. Я тебе, бляха, закопаю. — Я хапаю його за горло і

штовхаю до стіни, з легкістю піднімаю його з ніг і починаю душити. — Я люблю тебе, чоловіче, але я задушу тебе прямо зараз, якщо ти штовхнеш мене.

Його руки стискаються навколо моїх, і я бачу, як його очі починають випинатися і червоніти, перш ніж я відпускаю його, і він відступає, задихаючись і дивлячись на мене з ще більшою відразою

— Я кохаю її. Вона любить мене. Я одружуся з нею колись, коли вона буде готова. Я знаю, що ти розлючений, чувак. Я б теж розлютився. І мені дуже, бляха, шкода. Але, можливо, спробуй подумати про те, що ти обрав мене, щоб я піклувався про неї і кохав її, і я робив саме це. Наші почуття росли разом з нами, і ніхто і ніщо не може цього змінити. Навіть ти. Я ніколи, ніколи не заподію їй болю. — Я глибоко вдихаю, біль пронизує мої груди і ребра, і я пом'якшую свій тон, сподіваючись, що він почує мої слова і повірить їм. Мені потрібно, щоб він прийняв нас, інакше це розоб'є серце Кензі. — Я знаю, що ти не можеш бачити це зараз, чоловіче. Але в житті твоєї доньки є людина, яка любить її і піклується про неї так само, як і ти. Я ніколи не зраджу їй і не буду з нею погано поводитися. Зі мною вона в безпеці. Завжди. І, можливо, колись ти будеш радий, що твій найкращий друг теж має когось, хто його любить.

Вираз його обличчя залишається жорстким.

— Ти з'їхав з глузду. Я ніколи тобі цього не пробачу. Після всього, що я для тебе зробив, ти вдарив мене ножом прямо в спину і в серце, — він спльовує повний рот крові на мій килим. — Ти для мене мертвий, Тор. Я більше ніколи не хочу бачити твоєї брехливої, облудної пики. І можеш не сумніватися, я зроблю все, що в моїх силах, щоб тримати Кензі подалі від тебе і спробую виправити шкоду, яку ти заподіяв її голові. Зроби собі послугу, тримайся від неї подалі. Дозволь їй бути дитиною, дорослішати, ходити на побачення і розважатися.

— Вона цього не хоче.

— Ти не хочеш цього. Не будь егоїстичним виродком. Дозволь їй вирости і зробити дорослий вибір.

— Як ти зробив з Ембер? — кидаю я у відповідь. — Їй було чотирнадцять, коли вона завагітніла. Ти збираєшся стояти тут і говорити мені, що хтось із вас коли-небудь шкодував про те, що ви були разом і що у вас є Кензі?

— Ні, не знали. Але ми обидва були дітьми, дурними і закоханими. Ти, бляха, доросла, у тебе був шанс розважитися, переспати з усіма жінками, наробити помилок і зрозуміти, чого і кого ти хочеш у житті. Кензі жила в мильній бульбашці. Я не хочу, щоб вона була прив'язана до тебе.

— Ніби я такий поганий?

— Ну, ти не зміг зробити Сідні щасливою, чи не так? — Він нагадує мені з посмішкою. Я навіть не звертаю уваги на цей коментар.

— Сідні думає, що вона — довбаний пакет з чіпсами, який треба роздавати. Це не має нічого спільного зі мною, чувак. Кензі в зовсім іншій лізі, ніж Сідні.

Його ніздрі роздуваються від гніву, коли він рухається до моїх вхідних дверей.

— Тримайся подалі від моєї дитини. Якщо ти справді кохаєш її? Відпусти її і дай їй шанс подорослішати.

Я відчиняю двері і сильно штовхаю його в них.

— Забирайся до біса з мого дому.

Він робить два кроки і повертається до мене з посмішкою.

— О, ти щойно нагадав мені, що я маю іпотеку на цей будинок. Це робить його моїм будинком. У тебе є два тижні, щоб сплатити борг або забиратися звідси, — махає він мені рукою, коли йде до своєї машини. — Щастя тобі, придурок.

Бляха.

Я вдаряюся об стіну і падаю на підлогу в емоційній і фізичній агонії.

Я щойно втратив найкращого друга. А тепер я втрачу свій дім, бо я майже впевнений, що у мене немає сімдесяти п'яти тисяч доларів, які лежать без діла.

А наступною буде Кензі.

Я відчуваю це глибоко в моєму нутрі. Він зробить усе можливе, щоб тримати її подалі від мене, і йому це вдасться, бо Ашер просто має таку природну здатність переконувати людей.

Поки я лежав від болю з собакою і кошеням на колінах, то приходючи, то втрачаючи свідомість, я задавався питанням, чи правильно він сказав.

Можливо, я повинен відпустити її.

34

*Кензі ~ один місяць
Тор ~ п'ятнадцять років
Ембер ~ п'ятнадцять років*

— *Ось ти де, — шепоче Ембер, заходячи до дитячої.*

Вона заглядає в ліжечко дитини, а потім оглядає мене, що сидить у кріслі-гойдалці за два фути від неї.

— *Дякую, що вклав її спати. Вибач, що я застрягла на телефоні з сестрою.*

— *Нічого страшного. Вона одразу заснула. Не плаче.*

— *Вона завжди це робить з тобою, - каже вона з посмішкою. — Тобі не обов'язково залишатися тут. Можеш піти потусуватися з Ешем. Він зараз вдома.*

Стоячи, я підходжу до ліжечка і ніжно проводжу пальцем по крихітній ручці дитини, скрученій у кулачок біля її обличчя.

— *Мені подобається дивитися, як вона спить. Вона така спокійна. — Кажу я.*

Це правда, але я не кажу Ембер, що я бачив шоу про СРДС і тепер я скам'янілий від страху, що Кензі ніколи не прокинеться. Я не сплю ночами, хвилюючись через це, і завжди дивлюся, як вона спить, якщо я зависаю у Ашера.

— *Вона спить. Я не знала, що можу так сильно її любити.*

Я теж не знав, що можу.

КЕНЗІ

Звісно, я не лягаю спати, як казав мені батько. Я сиділа в тьмяній вітальні з маленькою лампою Тіффані, що випромінювала єдине світло, і дивилася на весільну фотографію моїх батьків, що висіла над каміном. Ми з Тором теж були на фото, він стояв поруч з батьком і посміхався, а я стояла поруч з матір'ю в маленькій білій сукні з букетом рожевих троянд у руках. Я чекаю майже дві години, не очікуючи, що він повернеться додому з розбитим носом і опухлим оком.

— *Боже мій, він тебе вдарив?*

— Я вдарив його першим, — відповідає він, витираючи обличчя рушником, який, напевно, взяв з кухні, коли йшов сюди. Ніби це має значення, хто кого вдарив першим. Я вкрай розлючена і засмучена тим, що вони вдалися до биття один одного. Я сподівалася, що вони просто поговорять, як дорослі.

— Тату! — Я розплакалася. — Я не хочу, щоб ви робили одне одному боляче. Чому ви не можете просто поговорити?

Він падає на диван поруч зі мною.

— Тому що я розлючений на нього і хочу зробити йому боляче.

— Таким ти мені не подобаєшся, — схлипує я. — Це не ти. Мамі б це не сподобалося, ти ж знаєш.

Він обіймає мене, тягне до себе, поки моя голова не опиняється на його грудях, і ніжно погладжує потилицю.

— Я знаю, Кенз. — Він відповідає тихо.

— Як сильно ти його поранив? З ним все гаразд? — запитує я, плачучи у нього на грудях. Мені нестерпна думка про те, що Тору може бути ще боляче. Я хочу прямо зараз сісти в машину, поїхати до нього додому і більше ніколи його не залишати.

— Не хвилюйся за нього. Він великий хлопчик.

— Я хочу побачити його.

— Ні. — Твердо відповідає він.

— Будь ласка, тату. Не будь таким.

Його рука продовжує повільно поглажувати мою потилицю, а груди рухаються вгору-вниз, коли він зітхає.

— Я хочу, щоб ти трималася подалі від нього, Кензі, — його голос стає тихішим від крику, і я молюся, щоб це не вплинуло на його майбутній тур. — Це на краще, повір мені. Я знаю, що ти мені не віриш, але ти занадто молода, щоб мати серйозні стосунки зі старшим чоловіком. Особливо з тим, хто практично виростив тебе. Він тобі всю голову заморочив.

— Це не так. Зовсім ні. — Заперечую я.

— Я хочу, щоб ти виросла і знайшла себе, Кензі. Розважайся. Зустрічайся з хлопцями свого віку. Знайди те, чим хочеш займатися. Поїхали зі мною в тур, якщо хочеш. Просто дай собі час пожити, перш ніж брати на себе такі величезні зобов'язання. Колись ти мені подякуєш.

— Ти шкодуєш про нас з мамою? — тихо запитує я, гадаючи, чи не шкодує він про те, що одружився і завів сім'ю в такому юному віці. Можливо, він ніколи не був таким щасливим, як здається. — Тому ти так поводишся?

Його губи торкаються моєї маківки, перш ніж він відповідає.

— Я не шкодую про жодну мить. Ви з мамою для мене все.

— Тоді чому ти не можеш повірити, що у нас з Тором може бути те ж саме?

Його груди знову здіймаються вгору і вниз.

— Тому що це неправильно. Він занадто старий для тебе. Ти називала його своїм дядьком майже все життя. Він няньчився з тобою і міняв тобі підгузки. Це збочення, Кензі. Мене нудить від однієї думки про це, — він робить паузу, і його рука все ще лежить на моїй потилиці. — Він коли-небудь торкався тебе, коли ти була молодшою? Змушував щось робити? Може, грав у дивні ігри?

Я піднімаю голову і дивлюся на нього, жахаючись від самої думки про щось подібне.

— Ніколи. Як ти можеш навіть думати про це? Він твій найкращий друг, тату. І так, я знаю, що він піклувався про мене, але наші стосунки змінилися. Ми стали більше схожими на друзів, коли я подорослішала. А потім це повільно переросло у щось більше. Це відбувалося протягом вісімнадцяти років, тату. Все росло, змінювалося і розвивалося. Жодного з цих почуттів не було, коли мені було п'ять, і я знаю, що в глибині душі ти це знаєш. Ти або мама знали б це. І я б сказала тобі, якби у мене були якісь спогади, які були б моторошними. Але їх немає. Ти маєш у це повірити.

— Я намагаюся.

— Він був наляканий, коли все почало змінюватися. Він відштовхнув мене, накричав на мене. Він змусив мене піти до тітки Кетрін, щоб віддалитися від нього. Ти навіть не уявляєш, як він цьому опирався, тату, — кажу я. — А якщо чесно? Я тягнула його. Я хотіла мати з ним стосунки і знала, що він відчуває те саме. Я продовжувала витягувати його з заперечення. Тож злися на мене.

Хитаючи головою, він проводить іншою рукою по обличчю рушником, який тримає в руці.

— Я не можу на тебе злитися. Але я розчарований тим, що ти брехала мені і робила щось за мою спиною. Я думав, що ми були достатньо близькі, щоб ти могла розповісти мені все.

Мій шлунок пече від емоцій. Він має рацію, я завжди могла розповісти йому та мамі все, що завгодно.

— Ми близькі. Але я знала, що ти ніколи цього не зрозумієш, і я була права.

— Ти знала, що я не зрозумію, бо це неправильно.

— Ні, — твердо кажу я. — Я знала, що ти не зрозумієш, бо це не вписується в те, що ти вважаєш правильним.

Він мовчить, дивлячись в інший бік кімнати, бездумно розтираючи кола на моїй спині.

— Тату... я люблю тебе, але ти повинен дозволити мені робити свій власний вибір. Я вже доросла, подобається тобі це чи ні.

— Я це чудово розумію. Але я нізащо в світі не зможу дивитися на тебе з ним або перебувати з ним в одній кімнаті, знаючи, що він наклав на тебе руки. Я збожеволію. — Він робить паузу на мить. — Я не можу втратити і тебе, Кензі. Я не можу дозволити мамі бути такою, яка вона є, а тобі жити своїм життям і не бути частиною мого.

— Тоді просто прийми нас. Не змушуй мене вибирати. Хоча б спробуй. — Благаю я.

— Я не можу, — відповідає він з болісним жалем у голосі.

Відчай заливає мене, просочуючись у кожную щілину мого серця і душі. Я в пастці і розриваюся між двома чоловіками, яких кохаю найбільше на світі. Я не можу уявити, що можу завдати болю комусь із них або піти від когось із них. Вибір одного з них лише завдасть болю іншому, і це спустошить мене, що неможливо описати словами.

Я люблю їх обох. Я потребую їх обох. Я хочу, щоб вони обидва були в моєму житті.

Після того, як я вмовляю тата прийняти душ і лягти спати, я тихо повертаюся до своєї кімнати і відправляю Тору повідомлення, мої пальці тремтять над крихітною клавіатурою.

Я: *З тобою все гаразд? Я так хвилювалася.*

Тор: *Я хвилююся лише про те, що тобі боляче.*

Я: *Він зробив тобі боляче? Він сказав, що вдарив тебе, а я знаю, що це ти його вдарив.*

Тор: *Я не хотів його бити, але він сказав дуже неприємні речі, і я зірвався. Мені дуже шкода. З ним все гаразд?*

Я: *З ним все добре. Він просто заснув. Будь ласка, скажи мені, що з тобою все гаразд.*

Тор: *Він добряче мені ребра переламав. Я майже впевнений, що він зламав ще кілька. Можливо, ще й ніс зламав. Тріс приїде приблизно за годину, щоб відвезти мене в лікарню.*

Я розридалася неконтрольованими сльозами, оскільки ще більше гніву і смутку через цю ситуацію переповнювали мене.

Я: *Я не можу повірити, що він зробив тобі так боляче. Мені так шкода, Торе. Це моя провина.*

Тор: *Це не так, ангеле. Я повинен був поговорити з ним, коли це тільки почалося. Або взагалі не допустити, щоб це сталося. Я з самого початку знав, що щасливого кінця не буде.*

Моє серце стискається так, ніби його стиснули в кулак, а шлунок стискається від його

слів. Якщо він повернеться до думки, що ми не повинні бути разом, моє серце розлетиться на мільйон шматочків.

Я: *Що ти кажеш? Ти відмовляєшся від нас?*

Тор: *Я ніколи не відмовляюся від нас. Я просто не знаю, що робити. Я не можу стати між тобою і твоїм батьком. Це з'їдатиме мене живцем, і ти врешті-решт образишся на мене.*

Я: *Я ніколи не образюся на тебе. Я кохаю тебе.*

Тор: *Я теж тебе кохаю. Мені просто треба подумати. І тобі теж.*

Я: *Це все, що я роблю. Я хочу тебе бачити.*

Тор: *Я теж хочу тебе побачити, але давай почекаємо до кінця дня. Дозволь мені привести себе в порядок і прочистити голову. Є ще децо, що я маю тобі сказати.*

Я: *Гаразд...*

Тор: *Ашер позичив мені гроші на цей будинок. Коли я його купив, це був дешевий ремонт. Він хоче повернути всі гроші, або вигнати мене за два тижні. Мені доведеться переїхати.*

Я: *Що?! Він забирає твій будинок? Не можу повірити, що він це зробив. Я поговорю з ним.*

Боже мій. Як мій батько міг стати таким жорстоким? Невже він справді може так ненавидіти Тора? Після того, як вони були найкращими друзями все життя? Я навіть не можу цього уявити.

Тор: *Будь ласка, не треба. Я не хочу бути йому більше нічим зобов'язаним.*

Я: *Я спустошена цим. Я так розчарована в ньому.*

Тор: *Не варто. Він любить тебе. Повір мені, я очікував всього цього і навіть гіршого. Мені треба прийняти душ і переодягнутися до приїзду Тріса. Я подзвоню тобі, як тільки повернуся додому. Будь ласка, не хвилюйся, ангеле. Я люблю тебе. Ми що-небудь придумаємо.*

Я знову розбиваюся після нашої переписки. Нарешті здаюся і дзвоню Хлої, виливаючи всю історію в перервах між істеричними риданнями. Вона терпляче слухає, поки я плутаюся в переважно переплутаних і незв'язних реченнях.

— Ого, — каже вона, коли я закінчую. — Я б хотіла, щоб ти поговорила зі мною раніше, Кензі, а не проходила через це наодинці. Для чого, по-твоєму, існують друзі?

— Вибач... Я боялася комусь розповісти.

— Тепер я розумію. Я, напевно, зробила би так само. Але, чорт забирай, ти переспала з ходячим оргазмом? Мені потрібно просто дозволити своїй уяві пограти з цим кілька хвилин.

Я трохи розсміявся, бо знав, що це саме та відповідь, якої вона очікувала.

— Все ще зациклена на сексі? — намагаюся дражнити у відповідь.

— На жаль, так. Він такий гарний, як я собі уявляю? Я маю на увазі це тіло... цей голос... це волосся... ці очі. Весь цей татуаж..

— Хлоя. Припини.

— Давай, скажи мені що-небудь, і тоді ми зможемо відволіктися від теми його сексуальності.

Зітхнувши, я не можу втримати посмішку на обличчі, коли спогади про заняття з ним коханням проносяться в моїй голові.

— Гаразд. Він дивовижний, Хлоя. Не те, щоб мені було з чим його порівнювати, окрім книг і фільмів, але так. Він надзвичайно романтичний і чуттєвий, і він майже перетворює мене на кашу всіма можливими способами. Тепер щаслива?

— Чорт. Я тебе ненавиджу.

— Дякую?

— Я кажу це з найбільшою любов'ю. Я дуже ревную. Але також щаслива за тебе. Ти заслуговуєш на такого, як він. А якщо серйозно, Кенз, я бачила, що це наближається, за милі звідси. Ви двоє були пов'язані стегнами майже все своє життя. Його очі буквально засліплюють, коли він дивиться на тебе, а ти виглядаєш так, ніби збираєшся розтанути, коли дивишся на нього. Це було до біса очевидно.

— Справді? Це було настільки помітно?

— Я точно вловила флюїди.

Цікаво, скільки ще людей могли сказати, що між нами щось відбувається? Як мої батьки не помічали, якщо всі інші помічали? Чи вони просто не могли навіть уявити, що між нами може щось зростати?

— Я так заплуталася, Хлоя. Я не знаю, що мені робити. Мій тато так розлючений і розбитий через це. Я ніколи не бачила його таким злим. І він вибив все лайно з Тора. Ти ж знаєш мого батька — він терпіти не може бійки або насильства в будь-якому вигляді.

— Так, але ти його маленька дівчинка. Це все змінює.

— Мабуть, ти маєш рацію. І я поняття не мала, що він позичив Тору гроші на будинок.

— Схоже, що протягом багатьох років твій батько дійсно робив для Тора все, що міг. Оплачував його адвокатів, допомагав його бізнесу, переконувався, що він отримав усі належні йому гонорари, допоміг йому придбати будинок. Те, що він дізнався, що Тор мав сексуальні стосунки з його донькою, має здатися йому величезною зрадою. А як інакше?

— Але це не лише сексуальний зв'язок, Хлоє. Ми кохаємо одне одного і хочемо провести все життя разом. Це не якась інтрижка. Все по-справжньому.

— Я це розумію, але чоловіки так не думають. Я думаю, все, що бачить твій тато — це те, що його найкращий друг, його ровесник, повзає по його дочці. Гадаю, це типова реакція батька.

Я опускаюся на підлогу і потираю пульсуюче чоло. Відколи все це почалося вчора ввечері, у мене сильно болить голова, і вона не відпускає.

— Я не знаю, що робити, Хлоє. Я така розгублена і розбита горем.

— Хочеш мою відверту пораду? Я не знаю, чи це правильна порада, але це найкраща порада, заснована на тому, наскільки добре я знаю тебе, твою ситуацію і те, як ти виросла.

— Гаразд. Давай послухаємо.

— Я думаю, що тобі потрібно на деякий час від них обох віддалитися.

— Хлоє...

— Просто послухай. Ти провела все своє життя в цьому маленькому світі з батьками, групою і Тором. Я думаю, що твоя сім'я чудова, я люблю твого батька і вважаю, що Тор — рідкісна перлина, але я думаю, що тобі потрібно на деякий час перерізати пуповину від них обох і просто бути собою. Ви з батьком занадто прив'язані одне до одного. Він має навчитися відпускати тебе, а ти маєш припинити намагатися піклуватися про нього.

Я дозволила її словам відфільтруватися і закріпитися в моїй свідомості. У глибині душі я знаю, що вона говорить правду. Я просто не знаю, як відпустити. І не думаю, що мій тато і Тор теж не знають. Ми всі понівечені один в одному.

— Я не знаю...

— Кензі, ти повинна розібратися в собі і деякий час побути сама по собі, без батька з одного боку і Тора з іншого. А твоєму батькові потрібно прийняти той факт, що він створив цього монстра, якого тепер ненавидить. Не можна зіштовхувати двох людей практично 24/7 і очікувати, що з цього нічого не виросте. І я думаю, що в певному сенсі твій батько тримається за тебе через те, що сталося з твоєю матір'ю. Ти — не вона, — тихо каже вона. — Йому теж потрібно стояти на ногах, як і Тору. Я маю на увазі серйозно, хлопець провів з тобою майже все своє життя. Він взяв на себе роль опікуна і біг з нею, як навіжений. Я не кажу, що він не кохає вас, бо думаю, що кохає, але я думаю, що вам потрібно трохи розлучитися, щоб прийти до тями. А після того, як ви все обміркуєте і заспокоїтеся, вирішите, куди ви хочете рухатися далі, — вона робить паузу, даючи мені час осмислити сказане. — Я знаю, що ти не поїдеш сюди, до Нью-Йорка, тож чому б тобі не поїхати до Кетрін на кілька місяців? Тобі там подобається, і вона тебе не душить.

— Я боюся їх залишати. — Я боюся, що вони вб'ють один одного. Боюся втратити їх обох. Я боюся за ними сумувати.

— Я знаю, що ти боїшся. Але я думаю, що ти мусиш, заради вас усіх. Дати їм час, щоб вони між собою розібралися. Може, вийде, а може, й ні. Дай Тору час подумати, а собі трохи

часу, щоб вирватися з-під їхнього впливу, а потім йди за своїм серцем. Я думаю, що врешті-решт так буде краще для всіх вас.

— Те, що ти кажеш, має такий великий сенс. Я просто боюся. Я не хочу завдати їм болю. І я боюся, що якщо піду від Тора, то можу втратити його назавжди.

— Якщо це станеться, Кензі, значить, цьому просто не судилося статися. Але я чесно думаю, що хлопець чекатиме на тебе сотню років.

Я відкидаюся на спинку ліжка, обдумуючи все це в голові. Усе, що сказала Хлоя — правда.

Як би страшно це не було, здається, що це може бути саме тим, що потрібно зробити, щоб ми всі знайшли свій шлях на інший бік цього.

Кілька секунд я стою в дверях, а потім повільними, легкими кроками перетинаю кімнату й опускаюся в синє вінілове крісло біля ліжка.

Беручи її руку в свою, я відчуваю, яка вона тепла. Проводжу пальцем по її каблучці. Ніколи не знімала.

Тут є життя. Тут є надія. Тут так багато любові.

— Мамо... мені так шкода, що мене тут не було, — її очі заплющені, а дихання м'яке й рівне. Її світле волосся каскадом спадає на білу подушку, наче золотий німб, і вона здається мені такою ж прекрасною, як і в той день, коли це сталося з нею. Вона все ще виглядає такою молодою та енергійною.

— Я дуже сумую за тобою. Мені вже вісімнадцять, і стільки всього сталося. Я б хотіла, щоб ми могли поговорити. Я знаю, що ти міг би мені допомогти і знайшов би правильні слова. Я кохаю Торена, мамо. Я знаю, що ти мене зрозумієш. Я хочу того, чого хотіла ти. Я хочу вийти заміж, народити дитину і просто мати гарне, просте, щасливе життя з Тором. Він теж цього хоче. Тато дуже сердиться. Він не бачить, що те, що у нас є, таке особливе і таке правильне. Я не хочу втратити жодного з них, але вони рвуться один до одного, а я застрягла посередині, — важко ковтаю я. — Я збираюся пожити деякий час у тітки Кетрін. Мені доведеться залишити тата самого, мамо, і мені дуже шкода. Я намагалася піклуватися про нього заради тебе. Він сумує за тобою і дуже тебе любить. Він все ще відданий тобі у всіх відношеннях. Але ти нам потрібна. Особливо татові, він так загубився без тебе. Ти завжди знала, як нас заспокоїти і зробити так, щоб все стало краще. Тож якщо ти деś там і чуєш мене, спробуй повернутися. Ми всі тут заради тебе і ми любимо тебе.

Моє серце підскакує, коли її пальці ледь-ледь ворухнуться в моїх.

Вона ворухнулася. Тато мав рацію.

— Мамо... — Мій голос тремтить, коли сльоза котиться по щоці. — Ти мене чуєш? Якщо можеш, ворухни пальцем ще раз. Будь ласка...

Я чекаю, не рухаючись, ледь дихаючи, поки її безіменний палець трохи ворухнеться, і в мене по шкірі побіжать мурашки.

— Я відчула це, — тихо кажу я. — Ти повинна спробувати прокинутися, мамо. Я знаю, що це важко і, можливо, боляче. Але ми подбаємо про тебе. Незважаючи ні на що. З тобою все гаразд. Ти все ще красива. Ти боїшся, що тобі боляче? Це не так. Ти прекрасна. Ти просто вдарилася головою і захлинулася на кілька хвилин. Я не знаю, що сталося, але знаю, що з тобою все гаразд, окрім того, що ти не можеш прокинутися. Ти дихаєш сама, — я не можу не думати, що, можливо, вона думає, що вона зламана, або понівечена, або інші жахливі речі на кшталт цього. Можливо, це лякає її, і вона не хоче залишатися в підвішеному стані. — І ти можеш мене зрозуміти. Я думаю, що ти просто втомилася і ослабла. Ось і все. Але ми можемо це виправити. — По моїх щоках знову течуть сльози.

— З вами все гаразд, міс Валентайн? — Старша, сива медсестра ніжно кладе руку мені на плече. — Яка приємна несподіванка бачити вас тут сьогодні.

Я змакую сльози і дивлюся на неї.

— Вона ворухнула рукою. Я відчула це. Тоді я попросила її зробити це ще раз, і вона

зробила.

Вона киває і посміхається, куточки її очей зморщуються.

— Так, я впевнена, що вона чує вас, любя.

— Тоді вона повинна прокинутися, так?

Медсестра переводить погляд на мою маму, потім знову на мене.

— Вона прокинеться, коли її розум і тіло будуть готові.

— А якщо цього ніколи не станеться? — відчайдушно запитую я.

Вона стискає моє плече.

— Ви просто повинні вірити, міс Валентайн. Все в руках Божих. Але я думаю, що ваша мама дуже рада, що ви прийшли сюди сьогодні. Іноді все, що нам потрібно — це трохи часу, щоб навести лад у своїх думках. Сподіваюся, ви повернетесь.

Коли вона відходить, я повертаюся до мами.

— Я вірю в тебе, мамо. І я люблю тебе. Обіцяю, що скоро повернуся.

35

КЕНЗІ

Кензі ~ вісімнадцять років

Тор ~ тридцять два роки

Сьогодні поштою прийшов крихітний пакунок, і я боюся його відкривати. Хоча на ньому немає зворотної адреси, я впізнала його почерк на адресній етикетці. Я відклала його вбік, щоб відкрити на самоті.

Пізніше тієї ж ночі, сидячи в ліжку в готелі, я розриваю м'який конверт, а всередині - маленький чорний оксамитовий мішечок. Глибоко вдихнувши, я зазираю всередину і витягаю два жмутки хутра, які одразу ж впізнаю як хутро Діогі та хутро Кошеняти.

Всередині крихітна записка:

Я знаю, як ти сумуєш за їхнім хутром, тож ось тобі невеличкий подарунок. Не повіриш — я пилосошу щодня :) Вони сумують за тобою. Я знаю, що ти теж любиш моє волосся, але посилати тобі його здавалося моторошним. Не забувай мене, ангеле. Я кохаю тебе назавжди і безмежно.

ТОР

— Боже мій, — вона затуляє рот рукою і починає плакати, щойно побачивши мене. — Я не можу повірити, що він зробив це з тобою.

Я обіймаю її, ігноруючи біль у ребрах і грудях. Все, що мене зараз хвилює — це бути поруч з нею.

— Все гаразд. Зі мною все гаразд.

— Це не добре, Торе. Це жахливо. Він зламав тобі ребра. — Її голос тремтить, коли вона притискається до мене.

— Вони заживуть. Я набагато більше хвилююся про те, що це робить з тобою. — Я проводжу великими пальцями по її вологих щоках. — Ти така красива, ангеле. Будь ласка, не плач.

— Я нічого не можу вдіяти. Ненавиджу те, що відбувається з усіма нами.

— Я теж. — Ми перетинаємо кімнату, щоб разом сісти на диван. — Він занадто розлючений, щоб говорити з тобою, Кензі. Можливо, через кілька днів я зможу знову спробувати пояснити йому, що я відчуваю до тебе, і дати йому зрозуміти, що я ніколи не завдавав тобі болю і не робив нічого неетичного з тобою.

— Я сказала йому, що ти цього не робив. Мене нудить від того, що він міг навіть подумати таке про тебе.

— Думаю, йому просто потрібен час.

Вона жує нижню губу і хапає обидві мої руки в свої, міцно стискаючи їх, коли дивиться на мене з-під свого довгого чубчика.

— Тор... я багато думала. Я навіть ходила до мами сьогодні вранці.

Я шокований, але в хорошому сенсі. Кензі не бачила свою матір більше року.

— Ого. Я б поїхав з тобою, щоб тобі не довелося проходити через це наодинці.

Вона хитає головою.

— Ні. Мені потрібно було зробити це на самоті. І саме про це я хочу з тобою поговорити.

Я не здивуюся, якщо над моїм будинком щойно оселилася чорна хмара, тому що я відчуваю її, як темну тінь, що краде все моє світло.

Краде її.

Вона важко ковтає.

— Думаю, нам усім треба трохи пожити окремо. Мені потрібен час, щоб побути подалі від тебе і мого батька. І я думаю, що тобі потрібен час, щоб побути подалі від нас з ним, а йому — від нас з тобою.

Я знав, що це станеться.

— Кензі ... — Я хочу стати на коліна і благати. Або зробити пропозицію. Що завгодно, щоб змусити її залишитися, тому що я знаю, що вона їде. Я не можу її зупинити, і, можливо, ніколи не поверну її назад.

Її руки стискають мої ще міцніше, ніби вона боїться відпустити, а я не хочу, щоб вона відпускала.

— Я не хочу втратити тебе, Торе, — зі сльозами на очах каже вона. — Я так сильно тебе кохаю і все ще хочу всього, про що ми говорили. Але я думаю, що нам усім потрібен якийсь час, щоб побути окремо і просто подумати. Я переїду на деякий час до тітки Кетрін.

По її рожевій щоці котиться самотня сльоза, а її очі несамовито шукають мене, ті самі зелені очі, які вже вісімнадцять років шукають у мене допомоги, любові та настанови. Ті самі очі, в які я закохався і хочу дивитися в них до кінця свого життя.

Вона пообіцяла мені вічність.

Вона змусила мене повірити, що я можу це зробити.

Я ніколи її не відпущу... але я повинен її звільнити.

Будь ласка, повернися до мене, благаю безмовно.

Будь ласка, завжди кохай мене якнайсильніше.

Я змушую себе кивнути і погодитися, і це одна з найважчих речей, які мені коли-небудь доводилося робити.

— Можливо, ти маєш рацію, — кашляю собі в руку і ковтаю біль, що розриває серце. Як я зможу жити без неї тепер, коли я побачив, яким могло б бути життя з нею? Як я зможу повернутися додому, де на порозі стоять лише Діогі та Кіттен, а вона не чекає на мене, щоб обійняти? — Я хочу, щоб у тебе був час подумати, і ти дійсно знала, чого і кого ти хочеш. Я буду тут, — я хапаю її за потилицю і притягаю до своїх губ для довгого, повільного поцілунку, потім притуляюся лобом до її лоба і дивлюся в її очі. — Я завжди буду тут.

Вона захлинається сльозами.

— Я так тебе кохаю, — шепоче вона. — Я не хочу заподіяти тобі болю. Або йому.

— Ти не зробила. І не зробиш. Ми пройдемо через це. У нас у всіх сильний зв'язок, Кензі. Він витягне нас через це. Я знаю, що витягне. У нас у всіх буде щасливий кінець. Але, можливо, ти права, нам просто потрібно трохи простору, щоб дістатися туди. — Мені

не потрібен простір, щоб кудись потрапити. Мені потрібно, щоб вона була в моєму житті, щоб ми планували наше майбутнє, і щоб Ашер просто прийняв той факт, що ми кохаємо одне одного, і перестав вбивати між нами клин.

— Сподіваюся, що так, — відповідає вона, ще міцніше притискаючись до мене. *Не відпускай, благаю я. Будь ласка, не відпускай.*

Сум в її голосі повністю випотрошує мене, і я хочу забрати все це геть. Я знову розриваюся між маленькою дівчинкою, яку любив, і жінкою, яку кохаю. Якби я міг, я б усе виправив для дівчинки, як завжди це робив. Але я мушу дозволити жінці виправити себе і стояти поруч з нею, як вона це робить.

Її руки ковзають до моїх плечей, стискаючи їх міцно і наполегливо, вона ніжно цілує мене в губи, її емоції вливаються в кожен поцілунок. Мовчки вона роздягає мене і себе, перш ніж обережно забирається на мене і кохається зі мною, так повільно і сповнена пристрасті, що я відчуваю, ніби вона спаює наші душі разом.

Це не схоже на прощання.

Це схоже на прохання.

Це схоже на обіцянку.

І це те, чого я буду триматися, поки ми знову не будемо разом.

36

Тор,

Я вже сумую за тобою. Дай мені кілька днів, щоб влаштуватися, і я напишу більше.

Обіцяю.

Поцілуй дітей за мене.

Я люблю тебе дуже сильно,

Кензі.

КЕНЗІ

Шість місяців потому

— Як щодо тірамісу сьогодні на десерт? Гості будуть у захваті. Минулого разу, коли ти його готувала, вони не могли наїстися досхочу. — Весело запитує тітка Кетрін за сніданком.

— Звучить чудово. — Тірамісу — мій улюблений. Коли я вперше переїхала до тітки Кетрін, я записалася на місцеві кулінарні курси, щоб зайняти себе чимось. Я багато чому навчився, особливо тому, що приготування десертів — моя улюблена справа. Кілька тижнів тому я почала випікати велике кругле цукрове печиво з білою глазур'ю, а потім писати зверху кольоровою глазур'ю короткі надихаючі цитати. Спочатку було дуже важко писати каліграфічно, але потім я знайшла кілька харчових ручок і тонких харчових пензликів. Через деякий час я набила руку, і тепер вони виглядають дуже гарно і професійно. Гостям вони так подобаються, що моя тітка тепер дозволяє мені пакувати їх у коробки, щоб гості

могли купити і забрати додому.

Мій тато приїжджав сюди кілька разів, і це було приємно. Він став спокійнішим. Не такий стурбований. Він перестав дивитися на мене так, ніби чекає, що я зараз спалахну. Ми гуляємо територією, тітка Кетрін робить нам чай, і у нас багато довгих розмов. Деякі з них перетворюються на суперечки про розчарування, а інші, здається, ведуть нас до того, що мені подобається називати прогресом і надією на майбутнє.

Моя бабуся часто мені телефонує, і тепер вона знає правду. Як авторка романів, вона набагато краще сприймає те, що ми з Тором разом, і, здається, навіть зачарована нашою історією. Я не здивуюся, якщо вона напише про нас книгу. Вона просить мене дати батькові час заспокоїтися і звикнути до думки, що ми з Тором — пара. Здається, вона думає, що він прийде до тям.

Я не впевнена, але тримаюся за проблиск надії.

Місяці не бачитися з Тором були важкими. Насправді, слово "важко" навіть близько не описує того, що я відчуваю. Це болісно, і я плачу перед сном майже щоночі, коли сплю в одній з його футболок, бо вона пахне ним. Він завжди перша людина, з якою я хочу поговорити, коли щось трапляється в моєму житті, незалежно від того, чи це добре, чи погано, чи просто дурниця. Маленький компас всередині мене завжди вказує на нього, і це те, що я мала з'ясувати сама.

Ми ніколи не переписуємося і не дзвонимо, але пишемо одне одному. Я використовую свої модні авторучки та пергаментний папір, а він — переважно зошит і кулькові ручки, і ми надсилаємо їх поштою. Це романтично. Це допомагає набратися терпіння. Це допомагає нам вибирати слова з обережністю і правдою, тому що писати чорнилом - це саме те, що ми робимо. Тут немає пробілів. Немає ніяких скорочень. Ми виливаємо наші серця один одному більше, ніж будь-коли раніше. Ми ділимося своїми страхами і мріями один з одним на папері навіть глибше, ніж при особистій зустрічі. Існує безпека в письмі, в тому, щоб викласти слова і дати одержувачу час, щоб поглинути їх, обдумати і відповісти.

Він пише мені вірші.

Ми глибше закохуємося.

Простір не створив дистанцію, він нас зблизив.

На початку мого третього місяця перебування в готелі перед ним зупинився лімузин, і з нього вийшов шофер з маленькою кролячою кліткою. У клітці сидів чарівний маленький чорно-білий кролик породи Левова голова з купою хутра на голові та позначками, які роблять його схожим на вуса. Він прийшов із запискою, прикріпленою до бокової стінки клітки:

Цей малюк потрапив до притулку. Очевидно, він був подарунком для п'ятирічного хлопчика, але вони не усвідомлювали, скільки роботи було зроблено. Я знав, що він має бути твоїм. Я назвав його Вайаттом.

Я знову закохалася в нього за те, що він подарував мені ще одного чарівного кролика.

З наших листів я знала, що Тор ні з ким не зустрічається. Він чітко дав зрозуміти, що не зацікавлений у цьому і ніколи не буде.

Щодо мене, то я мала кілька дружніх розмов з ландшафтним дизайнером, який був симпатичним, приємним і дуже засмаглим. Однак йому бракувало татуювань і кудлатого волосся, які я тепер жадала. Я погодилася пообідати з ним за наполяганням тітки Кетрін, головним чином, щоб побачити, як це — проводити час з іншим хлопцем. Чи будуть метелики? Чи захочу я побачити його знову? Вона наполягала на тому, щоб я це з'ясувала.

Відповіді були негативними. Жодного метелика не прилетіло в гості.

Я спробувала ще раз з двадцяти з чимось років гостем на ім'я Адам, який залишився на два тижні, поки працював над журналістською статтею. Адам був високий, добре

збудований, дуже ввічливий і мав гарне почуття гумору. Він сподобався мені набагато більше, ніж чувак з ландшафтного дизайну, а Адамові настільки сподобалася моя каліграфія, що він попросив мене написати його ім'я на полотні. І моє печиво. Думаю, він з'їв близько п'ятдесяти моїх печива. Кілька разів за час свого перебування він запрошував мене на вечерю, і розмова текла вільно і невимушено, але залишалася платонічною.

— Не хочеш прогулятися пляжем? — запитав він мене якось увечері після вечері.

— Звичайно, — відповіла я, трохи нервуючи. Були сутінки, і чомусь перебування на сонці здавалося мені безпечнішим і менш інтимним, ніж перебування в темряві нічної ночі.

Поки ми йшли, він тримав мене за руку, і це було приємно, але його руки були дуже м'якими. Майже занадто м'якими. Але приємні.

Просто приємні. Нічого особливого. Ніяких іскор. Ні метеликів.

А потім він перестав йти і повернувся до мене.

— Ти мені дуже подобаєшся, Кензі, — тихо сказав він, а потім нахилився, щоб поцілувати мене. І в останню мить я повернулася, і його губи опинилися на моїй щоці.

Я не хотіла цього робити. Просто так вийшло. Але цього було достатньо, щоб розчарувати його і змусити виїхати наступного дня. Я знайшла маленьке полотно з його ім'ям у сміттевому баку в його кімнаті.

Цього було достатньо, щоб довести собі, що я не хочу нікого іншого. Неважливо, наскільки вони гарні, милі чи розумні. Ніщо з цього не мало значення.

Моє серце належало Тору.

Існує так багато ступенів тиші. Вона може бути заспокійливою. Вона може бути оглушливою. Вона може бути зловісною. Вона може бути порожньою. Це може бути простір між двома звуками.

Або між двома людьми.

Тор і мій батько взагалі не розмовляють, і це мене турбує. Я сподівався, що вони вже обговорили ситуацію. Вербально, а не фізично. Я хочу, щоб вони відновили свою дружбу. Мені потрібно, щоб мій батько пробачив Тора, щоб ми всі могли рухатися вперед з чистого аркуша.

Я не хочу думати про те, де ми опинимося, якщо він цього не зробить.

На мій дев'ятнадцятий день народження прийшла маленька коробочка, і я одразу впізнала напис на адресній етикетці.

Я віднесла її до своєї кімнати, щоб відкрити на самоті, і тітка Кетрін привітно посміхнулася, коли я пішла від неї після вечері, щоб провести час з цією коробкою. Я не отримувала листів від Тора вже місяць, і з кожним днем я все більше і більше нервувала, що він, нарешті, просто здався, або що мій батько сказав чи зробив щось, що відштовхнуло його ще далі.

Я повільно відкриваю коробку, а всередині — стара пляшка зі згорнутим папірцем. Я відчуваю невеличкий подих щастя, згадуючи нашу розмову того дня на пляжі про послання в пляшці.

Витягуючи корок, я перекидаю пляшку, і папірець випадає разом з одним пенні. Записка перев'язана тонким червоним шпагатом, який я знімаю, а потім обережно розгортаю пергаментний папір.

На очі навертаються сльози, коли я бачу, що він також писав авторучкою.

Тор... ти все робиш так правильно.

Затамувавши подих, я читаю його слова:

Кохана,

*Прогуляйся зі мною під дощем. Поцілуй мене в туманному тумані.
Дозволь мені тримати тебе всю ніч під тишу вітру.
Я чекаю на тебе. Кидаю копійки... загадую бажання.
Я бажаю тільки тебе. Завжди для тебе.
Повертайся до мене.
Я буду боротися за тебе. Я буду боротися за нас.
Загадай і ти мене... і я здійснию твоє бажання.
Я кохаю тебе назавжди.*

~ Тора

P.S. У моїй величезній пляшці було 6 025 доларів і ця єдина копійка. Загадай бажання.

P.P.S. Вибач, що так довго не писав, я поранив руку в магазині.

Потертий пергаментний папір м'який у моїх пальцях, чудово потертий і зістарений, і я дуже добре розумію, що він вибрав цю текстуру паперу, цей колір чорнила з ретельним обмірковуванням. Тому що він знає, як багато це для мене значить. Тому що він знає мене. Так, як ніхто інший ніколи не знав і не міг би знати.

Я перечитую його слова знову і знову; через багато років після того, як я їх запам'ятала і вони закарбувалися в моєму серці і душі, але я все ще тримаю рукописну записку і вдивляюся в слова, поки вони не розпливаються. Я чую його голос, який вимовляє їх; глибокий, але м'який і чуттєвий. Сирий.

Мені подобається торкатися паперу, який, я знаю, він тримав у своїх руках. Рук, які колись тримали мене, пестили, розпалювали в мені пристрасть і бажання так глибоко, що я досі не можу забути. І ніколи не захочу.

Слабкий аромат його одеколону долітає до мене з паперу. А може, я просто так сильно цього хотіла, що уявила його собі. Так чи інакше, це заспокоює і пробуджує спогади.

Так багато спогадів...

Коли читаєш його слова, всі почуття повертаються, як кислота на рану, яка не гоїться. Він — моя друга половинка, той, хто змушує моє серце битися. Чоловік, який змушує мене відчувати всі почуття, які тільки можна відчутти, і навіть більше. Чоловік, який тримав мене і любив майже кожну мить мого життя. У мене немає минулого без нього і немає майбутнього без нього. Простіше кажучи, він — мій світ. Я ніколи не зможу відійти від такого кохання, як у нас. Ми належимо одне одному. Я завжди знала це, і я вкрай виснажена боротьбою з цим, запереченням, утриманням себе від цього і приховуванням — як, я впевнена, і він теж.

Для мене настав час повернутися додому, до мого кохання і до мого серця. Час дорогоцінний, і я не хочу його більше втрачати.

Я беру монетку, йду по пляжу до краю води і кидаю її у воду.

Я загадала Тора.

Я загадала нас.

Я побажала, щоб мій батько прийняв нас.

Я хотіла, щоб усі нас прийняли.

Я загадала маму.

Я бажала щастя.

*Ми пішли за своїми серцями.
І ми знову опинилися разом.*

ТОР

Я сиджу на лавці в гаражі й полірую хром на своєму велосипеді, коли на мою вулицю виїжджає мотоцикл і заїжджає на мій під'їзд. Я знаю звук цього мотоцикла так само добре, як і свій власний, і мені цікаво, що він тут робить.

Через два тижні після переїзду Кензі до штату Мен я отримав просте текстове повідомлення:

Ашер: Залиш будинок собі.

Це була маленька оливкова гілка, але я прийняла її. Це було близько року тому, і з тих пір я не бачила і не чула від нього нічого. Аж до цього дня.

— Мені знову зламають ребра? — запитую я, не дивлячись на нього.

— Дуже смішно. — Він кидає книгу на підлогу поруч зі мною. Поглянувши спочатку на нього, я відкладаю ганчірку для полірування і піднімаю книгу, усвідомлюючи, що це фотоальбом. Власне, це фотоальбом Ембер. Вона одна з небагатьох людей, яких я знаю, хто досі робить справжні фотографії і вкладає їх в альбом.

Принаймні, колись робила.

— Для чого це? — запитую я. Він підкрадається ближче до мене і притуляється до мого верстака.

— Це те, на що я довго дивився, брате. І спочатку це мене до біса розлютило. А потім я продовжував дивитися, і я не міг заперечувати того, що було прямо переді мною.

— І що ж це?

Він відкидає своє довге хвилясте волосся з обличчя.

— Поглянь. Скажи мені, що ти бачиш.

Я поняття не маю, в яку подорож Ашер намагається мене взяти, але я кладу книгу на ноги і починаю гортати сторінки фотографій, які починаються з народження Кензі. Спочатку гірко-солодко бачити фотографії, де Ембер тримає на руках Кензі, таку красиву, безтурботну і щасливу, і я впевнена, що Ашеру було дуже важко дивитися на це і бачити всі ці фотографії Ембер. Тут є фотографії днів народження Кензі, Різдва, першого дня в школі, ігор, її першого зуба, кролика, їхнього весілля та сімейних вечірок. У мене стискається горло, коли я бачу всі ці фотографії, тому що я дуже сумую за Кензі.

Я продовжую гортати сторінки, і мені доводиться сміятися з того, якими молодими ми всі виглядаємо. Але потім я бачу те, що бачив Ашер, і це б'є мене, як об стіну. Я майже на кожній фотографії з Кензі. Я або тримаю її на руках, або сиджу на підлозі і граюся з нею. На багатьох вона спить у мене на грудях, обхопивши руками мою шию. На інших я тримаю її за руку або вона притулилася до мене. Є фотографія, де ми лежимо на підлозі зі Снаглз. Я вчу її зав'язувати шнурки. Я штовхаю її на гойдалці. Ось вона вручає мені подарунки на Різдво. Ось вона сидить у мене на колінах, коли я граю на гітарі. Є одна, де вона плаче, а я стою перед нею на колінах, розмовляю з нею, витираю її щоку великим пальцем.

Ми завжди були разом. Майже завжди торкалися один одного в якийсь маленький невинний, але турботливий спосіб. Нас постійно тягнуло одне до одного, навіть не усвідомлюючи цього. Хоча я завжди це відчувала, але бачити це на фотографіях — це зовсім інше. Це беззаперечно.

Я закриваю книгу і повертаю її йому, не знаючи, що сказати.

— Нічого з цього не було навмисно, Еш.

— Ти думаєш, я цього не бачу? Так, я до біса ненавиджу це, але це ясно як день, коли я дивлюся на ці фотографії. Ти був правий. Між вами з самого початку був якийсь особливий зв'язок, і як би мені не хотілося перегризти тобі горлянку, я не можу заперечувати, що б це не було, воно справжнє, і я не маю права з ним жартувати. І мені знадобилися місяці, щоб

прийняти це.

— Що ти кажеш? — Надія починає рости в моїх грудях, коли я слухаю його. Він прощає мене?

— Я кажу, що розумію. Мені це не подобається. Це мене страшенно лякає. Але я розумію. — Він бере викрутку з моєї лавки і крутить її в руці. — Я хочу, щоб моя дочка повернулася в моє життя, Торе, і я хочу, щоб мій найкращий друг повернувся. Це все ще ти, якщо тобі цікаво. І єдиний спосіб, яким це станеться, це якщо я переживу це і ми поховаємо цю сварку. Вона не повернеться, якщо ми ненавидимо одне одного.

Я майже втрачаю дар мови від його несподіваного зізнання.

— То ти кажеш, що не проти того, щоб ми були разом?

Він схрещує руки і дивиться в стелю, потім знову на мене.

— Я не зовсім згоден, але я готовий змиритися з цим, якщо це поверне її назад і виправить цей безлад.

Я стою і витираю руки об джинси, відчуваючи, що перебуваю в шоковому стані.

— Я не знаю, що сказати, окрім "дякую". І я хочу, щоб мій найкращий друг повернувся. І я хочу, щоб повернулося кохання мого життя.

На його обличчі з'являється смуток, і я шкодую, що мої слова так випадково вирвалися.

— Так, я знаю, що ти відчуваєш, чувак, — він робить глибокий вдих. — Я подзвоню Кензі сьогодні ввечері, щоб повідомити їй, що у нас все добре, — він нахилиє голову. — У нас все добре?

— У нас завжди все добре, Еш.

Місяць потому

Я йду тротуаром до тату-салону Лукаса, пишу Таннеру про кількох нових зниклих собак, для яких ми збираємося поставити пастки, і бац — я вриваюся в когось, вибиваючи з рук телефон, ключі та сумочку на тротуар.

— Чорт, — бурмочу я. — Вибачте. Це моя провина, я не був уважним. — Кажу я, стаючи на коліна, щоб допомогти їй зібрати всі речі, які вона шойно впустила.

— Я теж.

Я знову чую її голос, який пронизує мене, як гарячий ніж крізь масло, але це ніщо в порівнянні з відчуттям, яке спалахує в мені, коли ми обидві одночасно піднімаємо очі і наші погляди зустрічаються. Це як удар блискавки.

— Кензі... — Я важко ковтаю, відчуваючи запаморочення. Вона виглядає так само, але така інша. Старше. Більш зрілою. Її волосся має темніший каштановий відтінок, змішаний з блондом, і це дуже підкреслює її очі, в які я з усіх сил намагаюся не витріщатися, як закохане пущення.

Ці очі. Чорт забирай, я сумую за цими очима.

— Тор.. — вона робить глибокий вдих, дивлячись на мене, її очі широко розплющуються, ніби вона намагається охопити поглядом кожен мій сантиметр одночасно. — Я тебе навіть не помітила.

Я підводжуся і простягаю їй руку, щоб допомогти піднятися.

— Я й гадки не мав, що ти в місті. — Кажу я, почувавшись геть розгубленим. Я не можу відвести від неї очей. Вона виглядає приголомшливо в обтягуючому чорному светрі з V-подібним вирізом, джинсах, які сидять на ній, як друга шкіра, і в тих клятих маленьких чорних мотоциклетних чоботях. Я згадую той час, коли кохався з нею, коли на ній не було нічого, окрім цих черевиків, і швидко намагаюся викинути ці образи з голови. Деякі речі ніколи не змінюються.

Вона замовкає, втрачаючи себе під моїм пильним поглядом.

— Я переїхала сюди близько місяця тому. Я живу з Рейн, тому я тут, — вона показує жестом у бік магазину Лукаса. — Вона тут працює, і я мала занести їй дещо.

— Я якраз прямував туди на татуювання. — *Місяць*. Вона була тут місяць, а я навіть не знав. Чому вона мені не сказала? Чому Ашер не сказав мені? Невже життя збирається підставити мене і забрати її від мене, коли ми нарешті все владнаємо?

Куточки її рота піднімаються вгору, і обличчя осяває усмішка.

— Ти все ще робиш тату? Я здивована, що у тебе залишилася хоч одна відкрита ділянка шкіри.

— Зараз ми працюємо над моїми ногами, — відповідаю я. — Як у тебе справи?

Вона підтягує ремінь своєї сумки вище на плечі.

— У мене все добре. Мій каліграфічний бізнес процвітає. Я розробляю багато татуювань з написами від руки для людей, особливо для клієнтів Лукаса, і продаю багато печива, про яке я тобі розповідала.

— Печиво з написами?

— Так. Багато наречених купують його. А я щойно почала робити печиво для песиків з милими написами.

— Ого, це дуже круто. Я пишаюся тобою, ангеле. — Прізвисько вислизає з моїх вуст, перш ніж я встигаю його зупинити.

Відтінок рожевого торкається її щік.

— Дякую, — каже вона. — Я збиралася подзвонити тобі, як тільки влаштуюся.

Я кусаю внутрішню частину щоки.

— Чому ти не сказала мені, що повертаєшся додому? — запитую я, бо не можу стояти тут, не знаючи, чому. — Чому ти чекала, щоб подзвонити мені? А якби я не зустрів тебе зараз?

— Тому що я хотіла, щоб ми відновили зв'язок, коли я буду сама по собі. Не живучи в будинку мого батька. Навіть якщо він робить все можливе, щоб прийняти це, я не могла уявити, що ти прийдеш до мене в його будинок, або змусиш його дивитися, як я виходжу з його будинку і йду до твого, а потім повертаюся назад пізніше того ж вечора. Це місце, де ти був моїм дядьком, а я — твоєю племінницею, і я думаю, що нам потрібно триматися подалі від цих спогадів деякий час, принаймні перед ним.

Я повільно киваю.

— Гаразд. Це має сенс, і я можу це прийняти.

— Я точно збиралася зателефонувати тобі, Торе, — запевняє вона мене. — Будь ласка, не думай, що я не збиралася. Я просто хотіла, щоб ми почали все правильно, і я також хотіла провести трохи часу з батьком. Переконатися, що з ним справді все гаразд. Я просто хотіла зробити все правильно.

Правильно. Я теж цього хочу. Щоб все було правильно. І нормально. Без брехні, зради і хвилювань.

— Можна запросити тебе на вечерю? — Рік тому ми не могли піти на вечерю, бо боялися, що нас хтось побачить. Але тепер мені байдуже. Ашер вже знає, тож мені нема чого приховувати. Тепер я можу запросити її на справжнє побачення.

Вона сьє.

— Із задоволенням. Коли?

— Сьогодні ввечері не зарано? — запитую я з посмішкою. Немає сенсу приховувати своє нетерпіння, чи не так?

Вона сміється, і мені так хочеться її поцілувати, що я майже відчуваю її смак на своїх губах. Цікаво, чи вона досі користується тим полуничним блиском для губ, який я так любив.

— Сьогоднішній вечір ідеальний.

— Я можу за тобою заїхати?

— Звичайно, — відповідає вона. — Давай я запишу тобі свою адресу. Ми знімаємо однокімнатну квартиру в переобладнаному сараї в Амхерсті. — Я чекаю, поки вона ристьєся в сумочці і знаходить щось, на чому можна написати, а потім копіює адресу з телефону на клаптик паперу.

— Я знаю, що це жахливо, але я постійно забуваю адресу, — каже вона, передаючи мені папірець. — Я була там лише два тижні. Я жила у батька кілька тижнів, перш ніж переїхала до Рейн.

Я забираю у неї папірець і ховаю його в передню кишеню.

— Торе, — починає вона, зупиняючись, щоб перевести подих. — Послання в пляшці було дивовижним. Воно дійсно змусило мене побачити все так ясно. Мені дуже сподобалося. Щовечора перед сном я читаю його.

— Я сподівався, що ти будеш.

— І тієї ночі я загадала бажання.

Моє серце починає калатати, коли вона наближається до мене і вкладає свою руку в мою.

— Хочеш поділитися ним зі мною? — Я переплітаю свої пальці з її, не плануючи відпускати її. Ніколи більше.

— Я мріяла про тебе. І нас. І щастя.

Підійшовши ближче, я піднімаю її підборіддя, щоб зазирнути в очі.

— Я можу зробити так, щоб це сталося. — Я цілую її довго і ніжно, мій рот затримується на її губах, вдихаючи її в себе, бажаючи поглинути її прямо тут, на вулиці. Її вільна рука чіпляється за мою руку, ніби вона боїться впасти.

— Я все одно кохаю тебе найбільше, — шепоче вона між поцілунками. — Я ніколи не припиняла.

— Я теж. І ніколи не перестану.

Я нахилиюся і накриваю її губи своїми, і так, вона все ще має смак полуниці, і вчорашньої, і завтрашньої.

ЕПІЛОГ

Кензі ~ двадцять два роки

Тор ~ тридцять сім років

Я тягнуся до нього в сонному тумані, але його немає на своєму боці ліжка. Посміхаючись, я піднімаюся з ліжка і йду через коридор, одягнена лише в його величезну білу футболку, до дитячої, щоб знайти його саме там, де я знала, що він буде — в кріслі-гойдалці зі сплячою дитиною на руках і Діогі та Кіттен біля його ніг. Мені доводиться зупинитися в дверях на мить, тому що від вигляду, як він тримає на руках нашу дитину, без сорочки, весь у чорнилі, з довгим волоссям, що спадає на плечі, у мене перехоплює подих. Кожного разу.

Іноді мені здається, що я живу уві сні. Рік тому у нас була невелика приватна церемонія в готелі "У тітки Кетрін". Мій батько повів мене під вінець і з посмішкою віддав мою руку Тору, змусивши мене плакати сльозами щастя. Ми провели там два тижні, кохаючись, гуляючи пляжем на світанку і заході сонця, цілуєчись і розмовляючи годинами. Це був чарівний початок нашого спільного життя, і ми вирішили, що зробимо ритуал — повертатися туди щороку на нашу річницю.

— Торе, — прошепотіла я. — Чому ти не розбудив мене? Я б прийшла заколисати її. — Він завжди встає серед ночі, щоб доглядати за дитиною, і я хвилююся, що він втомлюється протягом дня. Я цілими днями вдома, тож можу поспати, коли дитина спить, але йому

доводиться не спати в крамниці.

— Я хочу, щоб ти трохи відпочила, ангеле. Я знаю, як ти схвильована тим, що твої батьки прийдуть завтра на вечерю. Або пізніше, незалежно від того, яка зараз година, — сонно посміхається він. — Я не хочу, щоб ти була втомлена і напружена.

Повільно підводячись, він обережно кладе Тіа на спинку в ліжечко і вкриває рожевою флісовою ковдрою, а потім опускається на коліна, щоб поцілувати її в щічку. Тор — дивовижний батько з безмежним терпінням і любов'ю до своєї маленької дівчинки, але я не сумнівалася, що він буде таким.

Я стою поруч з ним і дивлюся на нашу прекрасну сплячу дитину, і проводжу рукою по її м'язистій спині.

— Зі мною все гаразд, — відповідаю я. — Просто схвильована тим, що вони приїжджають. І трохи нервую. — Моя мама вперше приїде до нас додому, і я хочу, щоб усе було якнайкраще.

Повернувшись, він обіймає мене.

— Не хвилюйся. Поводься природно, як сказав лікар, а якщо вона відхилиться від теми, просто посміхнися і поверни розмову на теперішнє. І постарайся не забути не називати її мамою.

Я киваю, але все ще відчуваю легку нервозність всередині. Востаннє, коли бачила Тіа, вона думала, що це її дитина, і було жахливо забирати дитину, поки вона ридала в розгубленості. Лікар порадив їй робити маленькі кроки, адже минуло лише кілька місяців відтоді, як вона вийшла з коми. І багато терпіння. Це все, що ми можемо зробити, поки її мозок намагається відновитися і згадати своє життя. І нас.

— Я зроблю те печиво, яке вона любить, зі смайликами на ньому.

Він цілує мене в ніс.

— Я теж їх люблю. — Його руки ковзають вниз, щоб обхопити мою голу дупу, і він притискає мене до себе, нахиляючись, щоб поцілувати в шию. — Чи є у мене час кохатися з моєю прекрасною дружиною? — шепоче він.

— Ти ж бос. Тобі дозволено запізнюватися, — шепочу я у відповідь, і мої руки вже пірнають під його спортивні штани, щоб погладити його.

— У такому разі, — каже він, підхоплює мене на руки і несе до нашої спальні. — Думаю, я візьму собі вихідний і проведу його з моїми дівчатами.

Посміхаючись від вуха до вуха, я обіймаю його за шию і цілую в щоку.

— Я кохаю тебе. Дуже сильно. — Він кладе мене на наше ліжко, і я тягну його на себе, обіймаю його руками й ногами, відразу ж приймаючи його глибоко в себе, ніколи не відчуваючи, що можу наблизитися до нього достатньо близько. — Ти здійснив усі мої бажання.

Його посмішка майже зупиняє моє серце від тієї кількості любові та щастя, що сяє в його очах, в яких тепер завжди є відблиски золотого світла, а тіні смутку давно пішли і забулися.

— Ми здійснили всі наші бажання, Ангеле. Я і ти.